

Thính phong

Contents

Thính phong	1
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	8
3. Chương 05 - 06	15
4. Chương 07 - 08	19
5. Chương 09 - 10	27
6. Chương 11 - 12	33
7. Chương 13 - 14	41
8. Chương 15 - 16	46
9. Chương 17 - 18	53
10. Chương 19 - 20	60
11. Chương 21 - 22	66
12. Chương 23 - 24	71
13. Chương 25 - 26	76
14. Chương 27 - 28	84
15. Chương 29 - 30	89
16. Chương 31 - 32	96
17. Chương 33 - 34	103
18. Chương 35 - 36 - 37	109
19. Chương 38 - 39	116
20. Chương 40 - 41	121
21. Chương 42 - 43	128
22. Chương 44 - 45	133
23. Chương 46 - 47	139
24. Chương 48 - Ngoại Truyện 1	146
25. Ngoại Truyện 2 - 3 (hết)	153

Thính phong

Giới thiệu

Giới thiệu tác giả Cảnh Hành. Sinh năm 1984. Làm trong ngành truyền thông tài chính. Từng có th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-phong>

1. Chương 01 - 02

Phần dẫn

Một giờ sáng.

Làn gió thổi qua cánh cửa hơi hé mở làm tấm rèm lụa khẽ khàng lay động.

Ánh trăng mờ ảo chảy tràn trên giường, bao trùm lấy cơ thể đang cuộn tròn trong chăn.

Anh đưa tay gạt mấy lọn tóc mềm rũ, một khuôn mặt trẻ trung, dịu dàng và xinh đẹp hiện ra trước mắt.

Nhưng dường như cô ngủ không yên giấc, đôi mày hơi chau lại.

Một cảm xúc phức tạp chợt lóe lên trong đôi mắt màu nâu sẫm, anh cúi người hôn lên môi cô. Sự đụng chạm mạnh bạo với hơi thở như thiêu đốt khiến cô giật mình tỉnh giấc, khẽ nhướn mi, mơ màng nhìn vào đôi mắt quen thuộc đang sát ngay trước mặt. Nhưng anh thì trái lại, nhìn cô chằm chằm, rồi giữ lấy đầu cô từ sau gáy, đôi môi càng áp chặt hơn.

Hồi lâu sau, anh mới buông ra. Cô thở dốc từng hồi, nhưng đã lại thấy cơ thể cao lớn của anh đè lên mình một lần nữa. Cô vòng tay ôm lấy anh trong niềm xúc cảm không sao nén được, chạm vào làn da đang nóng rẫy lên.

Ngạc nhiên trước sự gấp gáp khác thường của anh, cô định lên tiếng hỏi, nhưng anh đột nhiên rướn người, khóa chặt đôi môi đang hé mở của cô. Cơ thể vừa chìm trong giấc ngủ sâu vẫn chưa hoàn toàn thức dậy, cô chau mày, đón nhận những động tác thô bạo của anh một cách khó khăn. Dần dần, ngọn lửa từ cơ thể anh cháy lan trên mình, cô bất lực tới mức muốn rơi nước mắt, không chịu nổi phải xin anh dừng lại... Nhưng anh hoàn toàn không đếm xỉa, cứ vậy từng bước từng bước đẩy cô vào nỗi khốn cùng.

Khi phút giây kích động đã qua đi, cô nằm gối đầu trên ngực anh, tay phải vô thức vẽ lên làn da trơn láng ấy những vòng tròn.

Anh với lấy bao thuốc Thất Tinh cô để ở đầu giường, châm một điếu rồi ngậm lệch bên môi, chau mày hỏi: “Sao vẫn còn hút cái loại này? Thật là khó chịu”.

Cô biết anh ghét vị bạc hà trong đó nên chỉ khẽ mỉm cười.

Cô thích loại thuốc này, vì cảm giác lạnh tê của bạc hà trong đó giống hệt như anh.

“Hôm nay anh làm sao thế?”, cuối cùng cô không kiên nhẫn thêm được nữa, chậm rãi hỏi.

Anh hơi sững lại, sau đó đột nhiên nắm lấy bàn tay đang nghịch ngợm của cô, bỏ ra khỏi người mình.

Cô không hiểu, hơi ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt thoát trở nên sẫm lại của anh.

“Sau này khi chưa được anh cho phép, đừng có tùy tiện tới đây”. Giọng nói lạnh lùng rồi cuộc cũng vang lên, bỗng chốc vô cùng rõ ràng trong màn đêm vắng lặng.

Lòng cô hơi chùng xuống, nhưng vẫn nhìn anh cười: “Vì sao thế?”.

Anh nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, ánh mắt khác nghiệt đến khác thường: “Đừng giả bộ với anh, đừng nói với anh là em chưa đọc báo hôm nay đây”.

Cô cười tự giấu mình, cúi đầu nói: “Đùa chút thôi, làm sao mà anh phải cáu lên như vậy. Em biết mà, em sẽ không cản trở hôn nhân đại sự của anh đâu.”

Rồi như đột nhiên cảm thấy không còn chút hứng thú nào, đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng bị nén lại tới mức không thở nổi, đột nhiên cảm thấy tức ngực vô cùng, cô ngồi dậy, rời khỏi cơ thể ấm nóng của anh, bất giác hơi run lên vì lạnh. Anh vẫn chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, không có thêm bất cứ hành động nào.

“Em phải đi rồi, ngày mai còn phải báo cáo tiến độ khóa luận với giáo sư hướng dẫn”, cô bắt đầu mặc quần áo.

Cho tới khi bàn tay cô đã đặt trên nắm đấm cửa phòng, anh vẫn không hề nói một lời giữ lại. Cô cắn chặt môi, kéo cánh cửa rồi ra đi.

Sớm tinh mơ ở thành phố M, bóng đêm dường như đã loãng đi nhiều, nhìn về xa xa thấy màu hồng nhạt bắt đầu len vào giữa trắng đen. Ở cái xứ Scotland cao hơn hẳn so với mực nước biển này, tầng mây trông có vẻ trĩu xuống lạ thường.

Gió thổi lạnh lạnh khiến cô phải quàng tay ôm lấy hai vai, chậm rãi bước đi. Trên phố chỉ còn lác đác vài người với điệu bộ cuồng nhiệt vừa bước ra từ quán rượu, chốc chốc lại nghe thấy những tiếng cười rồ dại hay tiếng chửi thề giận dữ, thậm chí cả tiếng hát vút lên cao.

Một chiếc taxi màu đen trông như con bọ cánh cứng đỗ xích bên cô, tiếng còi mời mọc vang lên.

Cô ngáy người quay lại, sau đó lắc đầu.

Trong đêm nay, cô cần được bình tĩnh lại, cần được ngọn gió lạnh lẽo này thổi cho bộ óc đang chìm trong giấc mộng của cô tỉnh lại, thổi đi cả những gì còn lẩn cấn bấy lâu trong trái tim cô...

Không phải là chưa từng dự liệu trước được kết cục này, nhưng cuối cùng khi nó trở thành hiện thực, cô vẫn thấy trái tim mình tan nát. Sống trên đời hai mươi tư năm, đã trải qua biết bao là sinh lý tử biệt, chịu bao nhiêu đả kích của cuộc đời, cô vốn tưởng bản thân mình đã đủ kiên cường mà không ngờ tới rằng chỉ một ánh mắt, một câu nói của anh, lại có thể khiến cô không biết phải làm thế nào.

Anh là một bữa tiệc lộng lẫy và đẹp tuyệt vời trong cuộc sống của cô. Vì không cẩn thận nên cô đã bước vào rồi lập tức đi lạc trong đó mà không biết rằng trên đời này vốn không có bữa ăn nào miễn phí. Giáng Châu vì muốn trả nợ công tước tám cho Thần Anh(1) mà đã phải rơi bao nhiêu nước mắt, khóc đến tận lúc chết đi. Còn cô, có phải vì đã nợ anh quá nhiều hay không?

(1). Huyền thoại được nhắc đến trong truyện Hồng Lôu Mộng: Nữ Oa luyện đá ngũ sắc vá trời, luyện được năm vạn lẻ một viên. Viên linh thạch còn thừa được đưa về trời chăm sóc cây tiên Giáng Châu. Thần Anh và Giáng Châu duyên nợ, chịu ơn nhau nên phải đầu thai xuống hạ giới để “lấy hết nước mắt của đời ta để trả lại cho chàng”. Sau đó thiêng đầu thai thành Bảo Ngọc, cây thiêng hóa thành Đại Ngọc.

Nếu quả thực là như thế, cô cam tâm tình nguyện chơi canh bạc này, đợi đến khi tất cả mọi chuyện an bài, oán hận không còn, xem anh có chấp nhận quay về với cô không. Vậy thì, có đem cả cuộc sống của cô ra mà đặt cược cũng đáng.

Chương 1: Điệu nhảy

Xuyên qua hành lang với màu xanh nhạt của băng, những ngọn đèn pha lê trong suốt lấp lánh trên cao khiến cho sàn nhà bằng thủy tinh rực rỡ một cách lạ thường. Lãnh Hoan dừng chân lại, ngồi xuống nhìn chăm chú vào hồ cá ngay bên dưới. Trong Windy Casino với cách bài trí như chốn thần tiên này, đến cả những thứ ở dưới chân cũng là cảnh tượng kỳ thú đến mức người ta phải không tiếc lời khen ngợi.

Có người đi qua ngay sát bên cạnh, vẻ như thoáng liếc nhìn cô, nhưng cô vẫn không ngẩng đầu lên, cứ tiếp tục chìm sâu trong những suy tư của mình.

Chín giờ tối, vì không phải là ngày cuối tuần, lại ở trong cái thành phố mà các cửa hàng đều đóng cửa lúc sáu giờ này, nên thời điểm đó cực kỳ ít người đi lại trên đường. Duy chỉ có bồn nhạc nước ngay trước cửa sông bài là vẫn nhẹ nhàng diễn tấu những khúc nhạc như không hề biết mệt. Dưới ánh đèn neon nhấp nháy, những cột nước huyền ảo như nở ra những đóa hoa màu vàng kim óng ánh.

Tiếng đàn quen thuộc vọng tới khiến cô hơi ngẩn người.

Bản Nocturne cung Đô thăng thứ của Chopin gợi nhớ một niềm đau thương trong ký ức, từng là bản nhạc mà cô yêu thích nhất.

Tất cả những nỗi sợ hãi, bất an, lo lắng, thê lương giống như đã chìm vào biển sâu thăm thẳm dưới ánh trăng.

Còn nhớ thời niên thiếu, mỗi khi nghe cô chơi bản nhạc ấy, bố cô đều chau mày, sau đó nói: “Hoan Hoan của bố, con không nên chơi những giai điệu như thế này.”

Cái tên Lanh Hoan, những tưởng có thể giúp cô được vui vẻ suốt cả một đời, nhưng rồi cũng không nhớ rõ một đêm nào đó, cô đã chơi bản nhạc ấy như cuồng dại cho tới tận sáng hôm sau.

Trời hơi se lạnh. Cô châm một điếu thuốc, muốn dùng đốm lửa nhỏ bé đó sưởi ấm ỉn.

“Cho xin ít lửa được không?”, giọng nói thấp trầm từ bên cạnh vọng đến, âm vực chuẩn của London, khiến đôi tai đã quen nghe giọng Scotland của cô thấy vô cùng dễ chịu.

Cô hơi sững người, nhìn thẳng vào đôi mắt sẫm như màn đêm ấy. Người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi màu đen, quần âu màu đen đang đứng đó, tay đút trong túi quần, lặng yên nhìn cô.

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh nhân vật Lucifer(1) mà mình thường thấy trong truyện tranh đọc hồi còn nhỏ, cô bất giác bật cười, rồi lập tức tự chế nhạo mình vì ý nghĩ ngớ ngẩn đó.

(1). Lucifer: Một thiên thần sa ngã được nhắc tới trong Kinh thánh. Vốn là một trong ba tổng lãnh thiên thần do Chúa Trời tạo ra để cùng cai quản thiên giới nhưng Lucifer lại có dã tâm chiếm đoạt quyền lực của Chúa và đã tạo ra một cuộc bạo loạn. Cuối cùng vị thiên thần này thất bại và bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục trở thành Chúa quỷ. Từ đó Lucifer được người đời gọi là Sa tăng, có nghĩa là sự hủy diệt.

Khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt người đàn ông đó, cô mới nhớ ra câu hỏi ban nãy, bèn tháo sợi dây chuyền trước ngực, đặt vào tay anh ta.

Người đàn ông cầm sợi dây chuyền, chăm chú nhìn viên ngọc trai đang khẽ khàng lay động giữa vành đai bằng vàng, đôi mắt hơi nheo lại.

Là Orb Lighter(2) số lượng có hạn của hãng Vivienne Westwood, anh đã từng ngó qua hình trên tạp chí khi nó mới được bán ra. Dù bây giờ giá đã bị đẩy lên nhiều lần, song không phải ai cũng dám bỏ tiền mua khi nó còn nguyên giá gốc.

(2). Orb Lighter: Bật lửa có hình sao thổ, một sản phẩm nổi tiếng của hãng Vivienne Westwood.

Cô không làm ra vẻ tình cờ trông thấy sự ngạc nhiên thoáng qua trong mắt anh ta, chỉ cười không thành tiếng.

Khi nhận lại chiếc bật lửa anh ta đưa trả, cô đeo nó lên cổ, sau đó hất hàm về phía sông bạc, hỏi: “Anh cũng làm việc ở đây à?”

Anh ta khẽ gật đầu, vẻ không mấy quan tâm.

Cuộc chuyện trò kết thúc, mỗi người bọn họ ngồi một bên bồn nhạc nước, lặng yên hút thuốc. Khúc nhạc buồn thương vẫn tiếp tục phảng phất giữa bầu trời đêm.

“Nhảy một điệu nhé?” Lanh Hoan đột nhiên nhìn về phía anh ta, mắt sáng long lanh.

Anh ta nhìn khuôn mặt đầy hưng phấn của cô, chỉ tỏ vẻ ngạc nhiên trong giây lát, sau đó đứng lên, hơi nghiêng người xuống, đưa cánh tay trái ra bằng một động tác cực kỳ nhã nhặn, sau đó lại chăm chú nhìn cô.

Tiếng nhạc đầy ma mị cứ văng vất bên tai, cô đặt tay mình lên vai anh, anh vòng tay quanh eo lưng cô, cánh tay còn lại của cả hai người khẽ đặt lên nhau.

Có người đi qua nhìn cảnh bọn họ ôm nhau với vẻ hiếu kỳ, nhưng chính bọn họ lại không để ý đến điều đó, vẫn chậm rãi bước từng bước nhảy, nhìn từ đằng xa trông giống hệt một đôi tình nhân đang nép sát vào nhau tìm hơi ấm.

Đứng ở khoảng cách gần thế này, cô mới phát hiện đôi mắt anh ta có màu nâu sậm, mái tóc cũng một màu nâu như vậy. Khuôn mặt anh mang nhiều nét không giống với người gốc Hoa thông thường, hình như là con lai. Tuổi anh ánh chừng mới chỉ ba mươi, song phong cách lại có vẻ hơi trầm lắng.

“Đã nhìn đủ chưa?”, giọng nói mang đầy vẻ giấu cợt vang lên phía trên đầu cô, “Có thỏa mãn vì những thứ cô nhìn thấy không?”.

Thanh âm mang theo hơi thở ấm nóng lướt qua khuôn mặt cô, Lãnh Hoan cảm thấy hai gò má mình nóng rực lên, hơi hồi hộp vì đã không kiểm soát được cảm xúc của mình.

Một hồi nhạc chuông sôi động vang lên, cô lấy chiếc điện thoại “cứu tinh” đúng lúc ra, cười với anh chừng như xin lỗi rồi quay người nghe điện.

“Tớ đây”, tiếng Cố Ngôn Nặc vang lên, “Hôm nay cậu đến Windy Casino phỏng vấn đúng không? Kết quả thế nào?”

“Tớ vừa ở đó ra. Bọn họ nhận tớ vào làm rồi”.

“Tớ vẫn cảm thấy chỗ đó hơi phức tạp, cậu phải cẩn thận mới được”, Cố Ngôn Nặc tỏ rõ sự lo lắng.

“Tớ biết rồi, nhưng nếu so với những nơi khác, lương làm bán thời gian ở đây cao hơn hẳn. Với lại tớ cũng chỉ đứng pha rượu ở quầy bar, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu”.

Cô bạn ở bên kia điện thoại hình như thở phào một tiếng, sau đó lại pha trò cười: “Cái sông bài lớn nhất Scotland đó chính là nơi tốt nhất để câu những con cá ngóc nghếch đấy. Với khuôn mặt xinh đẹp đầy mê hoặc của cậu, đảm bảo từ già đến trẻ đều mê tít, có khi chỉ hôm trước hôm sau đã tùm được Boss của mình rồi ấy chứ!”.

“Cố Ngôn Nặc! Cậu thật vớ vẩn”, Lãnh Hoan nghiêng răng, ghét nhất việc người khác lấy ngoại hình của mình ra nói đùa, đôi mắt quẹo rừ nheo lại về nguy hiểm: “Mặt ai mê hoặc? Boss cái đầu cậu ấy! Mở được cái sông bạc lớn thế này, không phải là một tay mặt sẹo thì cũng là một ông già xấu hoắc, cậu có hứng thú thì đến mà nhằn”.

Phía bên kia lập tức vang lên một tràng tiếng cười sảng khoái. Cô không chịu nổi nữa, liền ngắt điện thoại.

Hít một hơi thật sâu, cô lấy lại nụ cười hoàn hảo nhất của mình, quay người lại: “Tối nay cảm ơn anh...”.

Nụ cười đông cứng trên môi, nơi quảng trường rộng lớn đó chỉ còn lại có mình cô, người đàn ông kia không biết đã bỏ đi từ lúc nào.

Bồn nhạc nước đã chuyển sang giai điệu khác, đó là một điệu valse với tiết tấu nhanh khiến cô lơ mơ cảm thấy cuộc gặp gỡ vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Lắc lắc đầu, bỗng nhiên thấy một nỗi thất vọng mơ hồ dậy lên trong lòng, cô quay người đi về phía bến xe bus.

Chương 2: Rung động

“1 Peach schnapps, 2 Smirnoff ice”.

Lãnh Hoan nhìn thẳng vào màn hình không ngừng thay đổi ở ngay trước mắt, tay chân hơi luống cuống, mở tủ lạnh lấy ra hai chai rượu tương ứng đặt lên chiếc khay để trên quầy bar.

Trán cô rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, vừa mới kịp thở một hơi, order khác đã lại được đưa tới, cô nhìn hàng chữ trên tờ giấy, mắt đờ ra.

“Không thể nào chứ, chẳng phải lúc này đã làm cho cô xem rồi hay sao? Trí nhớ gì mà kém thế?”, Grace, người đứng cùng quầy bar với Lãnh Hoan nhìn cô bằng ánh mắt khinh khỉnh, cố tình chơi khó.

Lãnh Hoan cắn chặt môi, cố gắng nén lòng tự tôn lại để nhờ giúp đỡ, nhưng đã thấy cô ta đi lướt qua bên mình, thẳng tiến đến nhà vệ sinh mà không thèm ngoái lại lấy một lần.

Thái độ đó khiến Lãnh Hoan nổi giận. Con quỷ đáng chết đó, rõ ràng đã sỉ nhục tên tuổi của mình. Bài xích người mới đến cũng đâu cần thiết phải làm như thế. Ngay cả người thông minh như Einstein cũng chẳng thể nhớ hết từng ấy cách pha chế rượu.

Ngắm ngẫm rửa xả trong lòng, nhưng rồi cô vẫn đứng ngây người, không biết phải làm gì. Khách hôm nay quả thực quá đông, hơn nữa lại cứ bị giục liên hồi, cô đã cố gắng nhớ lại thành phần cụ thể của từng loại cocktail mà vẫn không thực sự chắc chắn. Ánh mắt nghi hoặc của mấy người bồi bàn lại càng khiến cô căng thẳng hơn. Phải khó khăn lắm mới kiếm được công việc này, cô không muốn để mất nó nhanh đến vậy.

“Muốn làm thứ gì?”, một giọng nói đầy từ tính bỗng vang lên. Cô ngạc nhiên nhìn người đứng trước mặt mình, buột miệng trả lời: “Long Vodka”.

Đó là người đàn ông cô gặp tối hôm qua. Vẫn trong bộ quần áo đen, không biết anh ta đã xuất hiện ở đó từ lúc nào.

“Vodka, Lime, Angostura Bitters, Tonic Water, Ice”, anh ta đọc tên các nguyên liệu cần dùng. “Xem tôi dùng lượng thích hợp của mỗi loại thế nào nhé.”

Cô gật đầu, nhìn đôi tay thon dài di chuyển một cách tao nhã giữa những chai rượu, động tác cực kỳ thuần thục.

“Coffee Lover’s”, anh ta liếc nhìn tên rượu trên thực đơn, “Vodka, Absinthe, Franjelico, Ice”.

“Có bài thơ của Ernest Dowson viết rằng: ‘Absinthe makes the tart grow fonder’(1), Absinthe có chứa thujone, chất hóa học độc hại chiết xuất từ cây khổ ngải, sẽ khiến người dùng sinh ra ảo giác. Sự điên rồ của Van Gogh chính là một ví dụ điển hình(2)”.

(1). Dịch: Rượu Ấp sanh khiến cho kỹ nữ cũng trở nên đa tình.

(2). Van Gogh, danh họa nổi tiếng người Hà Lan đã từng nghiện rượu trong một thời gian dài, đặc biệt là rượu Absinthe. Nhiều giả thiết y học cho rằng, việc ông thường xuyên gặp phải các vấn đề về thần kinh một phần là do tác dụng của chất thujone có chứa trong loại rượu này.

Anh ta vừa nói vừa làm, phong thái tự nhiên và khoáng đạt, khuôn mặt sát với mặt cô tới nỗi cô thậm chí có thể cảm nhận thấy hơi thở nóng ấm đang làm những sợi tóc tơ rủ xuống bên má mình rung lên nhẹ nhẹ.

Không hiểu vì sao Lãnh Hoan bỗng nhiên có một cảm giác an lành vô cùng dễ chịu.

“Cô có thể học được rất nhiều thứ qua công việc này, chỉ cần để tâm một chút, sẽ phát hiện ra rất nhiều điều thú vị”.

Cô cảm kích gật đầu, tiếp tục làm những đồ uống còn lại.

“Chờ chút”, anh ta đột nhiên ngăn cô lại, đưa cho cô một chiếc khăn lụa, “Băng tay vào trước đã”.

Cô hơi ngạc nhiên, sau đó mới phát hiện ngón trở tay phải của mình đã bị rách thành một vết thương nhỏ, máu bắt đầu thấm dần ra làn da trắng muốt nên càng nhìn rõ.

“Cảm ơn”, cô nhận lấy chiếc khăn, tỏ vẻ ái ngại, “Chắc mới rồi mở nắp chai vội vàng quá nên bị cứa vào”.

“Lúc nào cũng nhẩn nhện, âm thầm chịu đựng cũng không phải là hay. Nếu người khác bạt tai cô một cái, thì cô ít nhất cũng phải đáp trả lại họ một cái tát ra trò”, đôi mắt nâu sẫm nhìn cô không có vẻ gì là đang nói đùa.

Lãnh Hoan lắc đầu cười khổ sở: “Tôi không muốn mất đi công việc này, tôi muốn kiếm tiền”. Một lần bốc đồng là quá đủ rồi.

“Cô cần tiền?”, anh ta cười với vẻ chế nhạo, “Sau đó bỏ mấy nghìn bảng hoặc là mấy chục nghìn nhân dân tệ ra mua một chiếc Orb Lighter hay là một chiếc túi xách Chanel?”.

Vẻ khinh khỉnh phảng phất trên khuôn mặt anh ta như chọc vào mắt cô.

“Nếu như anh chưa hiểu được hết về một người thì đừng có xét đoán tùy tiện về người đó”. Trên khuôn mặt hơi đỏ lên vì tức giận, đôi mắt của Lãnh Hoan ánh lên những tia sáng lạnh lùng.

Trông cô lúc giận dữ vẫn đẹp đến mê hồn.

Anh ta ôm lấy vai mình, nở nụ cười đầy tà ý: “Ai vừa nói là phải nhẫn nhịn, âm thầm chịu đựng nhỉ? Mới có vậy mà đã không kiềm chế được. Tôi thấy cô nên bỏ việc này đi, trực tiếp đến gặp ông chủ sông bài, có thể ông ta sẽ không bỏ qua khuôn mặt đầy mê hoặc khó kiếm này của cô”.

“Anh!”, cô cứng lưỡi. Quả nhiên anh ta đã nghe được chuyện cô và Cố Ngôn Nặc nói với nhau tối qua.

“Mời anh đi khỏi đây cho, tôi còn phải làm việc”, Lãnh Hoan nổi giận thực sự, hoàn toàn không quan tâm đến việc mình đang “qua cầu rút ván”.

“Cô điên đấy à?”, Grace kinh ngạc kêu lên khi xuất hiện đằng sau anh, “Sao cô dám nói với giám đốc như thế?”.

Giám đốc, cô ta đang nói gì nhỉ?

Lãnh Hoan choáng váng đứng chôn chân tại chỗ như vừa bị sét đánh trúng người, mắt tròn xoe miệng há hốc nhìn người đàn ông đang cười nhạt ngay trước mặt mình. Có thể rằng nếu bỗng nhiên có người tuyên bố Bin Laden đã trở thành Bộ trưởng Quốc phòng Mỹ thì cô cũng không ngạc nhiên như lúc này.

“Tôi nghĩ chắc cô đang rất tiếc đúng không, tôi không phải một lão già xấu hoắc cũng không phải một gã mặt sẹo”, nụ cười của anh ta sáng rực rỡ, nhưng đôi mắt lại chứa đầy nét tinh nghịch và nhạo báng.

Hay rồi, hay rồi! Cô quả là tốt số đến mức có thể đi mua xổ số ngay được. Lãnh Hoan nhìn anh ta, gần như muốn bóp vụn chiếc ly đang cầm trong tay. Ý muốn đẩy kích động hất cả ly rượu Bailey thơm lừng ấy vào mặt anh ta bỗng trào dâng mãnh liệt trong lòng cô.

Cô hít một hơi thật sâu, sau đó thêm một hơi nữa rồi nở nụ cười ngọt ngào tới mức có thể khiến người khác phải tan ra, đẩy đẩy tay anh ta: “Ghét quá đi, chẳng phải lúc đang làm việc không nên tán tỉnh hay sao? Kể cả anh có nhớ em, thì cũng đừng làm như thế chứ”.

Cô đã sẵn sàng đánh đổi, hoặc là lập tức bị đuổi khỏi đây, hoặc là ở lại thì phải hiên ngang đàng hoàng, ai sợ ai chứ? Chẳng lẽ Lãnh Hoan cô là người dễ bắt nạt đến thế hay sao?

Ngay sau đó cô nhìn sang, thấy miệng Grace há to tới mức có thể nhét vừa một chai Whisky.

Người đàn ông thì trái lại, vẫn giữ nét mặt không chút cảm xúc, đứng nhìn cô chằm chặp. Tuy nhiên trong đôi mắt lại đang hình thành một cơn bão lớn.

Đột nhiên anh ta bật cười, ánh mắt trở nên sâu hút: “Em muốn anh đi thì cũng phải có chút gì gọi là bù đắp chứ!”.

Rồi trong sự ngạc nhiên của cô, anh ta cúi người về phía trước, môi áp chặt vào môi cô rồi hôn một cách cuồng nhiệt. Đầu lưỡi sục sạo sâu bên trong, hơi thở như thiêu đốt của anh bỗng nhiên bao trùm lấy tất cả rồi dữ dội nhấn chìm cô một cách không thương tiếc.

Trong khi đó, cô lại không hề có phản ứng gì. Không thể giải thích nổi đó là vì quá bất ngờ hay là một cảm giác bất lực chưa từng thấy. Đến khi cô lấy lại được tinh thần, thì anh ta đã biến mất khỏi tầm mắt.

Chỉ còn lại Grace đứng đó nhìn cô, vừa đổ kị vừa sợ hãi.

Khi đứng trong phòng rửa mặt, Lãnh Hoan tháo chiếc khăn lụa ở tay ra.

Chiếc khăn màu cà phê sẫm, mềm mại và trơn bóng, khi cầm trong tay có cảm giác như một dòng nước đang chảy xuống. Lúc đó cô mới nhìn thấy logo Hermes mờ mờ ở góc dưới của chiếc khăn, thảo nào chất liệu của nó tốt như vậy. Người đàn ông đó quả là quá ngông cuồng, lại có thể đưa cô chiếc khăn như thế để băng vết thương ở tay.

Cô thở dài một tiếng, quyết định giặt sạch chiếc khăn, không thể dùng nó một cách lãng phí như vậy được.

Bất giác ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt mình trong gương, Lãnh Hoan nhớ lại lời anh nói: “Tôi thấy cô nên bỏ việc này đi, trực tiếp đến gặp ông chủ sòng bài, có thể ông ta sẽ không bỏ qua khuôn mặt đầy mê hoặc khó kiếm này của cô”.

Sắc hồng bất chợt phủ lên khuôn mặt, cô có chút kinh ngạc, bối rối cúi đầu xuống.

Tập trung vào giặt chiếc khăn lụa trong tay, nhưng một cảm giác ấm nồng chợt đến trên môi làm cô gần như nghẹn thở. Nhịp tim vốn luôn ổn định bấy lâu nay bỗng nhiên lại bắt đầu đập dồn.

2. Chương 03 - 04

Chương 3: Mặt trời

Cô đang tránh mặt anh.

Anh nhìn người con gái luôn ngồi thụp xuống giả bộ như đang tìm kiếm thứ gì đó trong tủ lạnh mỗi lúc thấy mình đi qua, không thể nhịn nổi cười.

Lãnh Hoan cúi gằm đầu xuống, không ngừng ngấm ngấm nguyên rửa trong lòng.

Anh ta chẳng phải là giám đốc hay sao? Văn phòng thiếu gì chỗ, lại còn là phòng VIP nữa, sao không ở trong đó mà cứ đi đi lại lại ngoài này, hết như một tay du đảng. Còn đôi mắt thì cứ thỉnh thoảng vô tình hay cố ý liếc qua, khiến cô cực kỳ bối rối.

OK, cô thừa nhận, nụ hôn đó đã khiến cô giờ đây hể nhìn thấy anh ta là lại có cảm giác mất tự nhiên. Dù rằng cô đã thành công trong việc bám trụ lại nơi đây, nhưng tình cảnh này quả là khiến tim cô bị bóp nghẹt tới mức muốn kêu thét lên. Đúng là tai họa mình chuốc lấy, ngay cả nhịn tiểu cũng không khổ sở bằng.

Rên lên một tiếng, cuối cùng đành từ bỏ cuộc chiến sinh lý của mình, cô vội vàng cầm đầu chạy vào nhà vệ sinh.

Vừa ra khỏi đó, cô đã bị một thân hình cao lớn chặn ngay trước mặt, vẫn là bộ quần áo màu đen quen thuộc.

“Tránh ra”, Lãnh Hoan cắn môi, biết rằng người đàn ông ấy nhất định sẽ không bỏ qua ỉn.

Anh ta không nói gì, chỉ nhìn cô cười, trong mắt hiện đầy âm mưu nguy hiểm.

Nụ cười của anh khiến cô cực kỳ không thoải mái, Lãnh Hoan tránh sang một bên, chuẩn bị đối đầu.

“Này, cô gái mặt trời”, một người đàn ông gốc Hoa lên tiếng chào bằng tiếng Trung, vừa nói vừa nhìn cô cười, “Giờ em làm việc ở đây à?”.

Trong đầu cô đánh ỳnh một tiếng – cô trở nên nổi tiếng từ bao giờ vậy? Lãnh Hoan chậm rãi gật đầu, nhìn người đó đi ra ngoài cửa.

“Cô gái mặt trời?”, anh ta nhướn mày lên, nhắc lại cái tên đặc biệt đó bằng tiếng Trung. Tiếng Trung của anh hơi cứng, nhưng nghe ra rất có phong vị.

Cô không nói gì, lý trí mách bảo cô rằng lúc này không nên tiếp tục lẩn tránh với anh ta.

Cánh tay phải khỏe khoắn lại chống lên tường cản đường đi của cô, anh ta hỏi bằng tiếng Anh: “Vì sao gã đó gọi cô là cô gái mặt trời?”.

Cô tính toán các khả năng có thể thoát khỏi anh ta và phát hiện ra tỷ lệ thành công chỉ là con số không, thế nên đành chọn cách trả lời.

“Trước đây tôi làm việc ột nhà hàng đồ ăn Trung Hoa. Chủ nhà hàng đó là một lão già háo sắc, mấy lần tìm cách quấy rối, nên cuối cùng tôi đành bỏ việc”, cô trông thấy ánh mắt háo hức đợi chờ nghe phần tiếp theo của anh ta, thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Trước hôm đi, tôi đứng ngay giữa nhà hàng cười rồi nói thật to với lão ta “Rì nì”(1). Rất nhiều khách hàng và cả nhân viên là người Trung Quốc có mặt lúc đó đều cười. Lão ta hỏi tôi nói vậy là có ý gì. Tôi nói ‘Sun you’, lão ta vẫn không hiểu. Tôi đành làm ra vẻ tử tế mà giải thích rằng ý nghĩa của câu đó là nói mặt trời và lão giống nhau”.

(1). Trong tiếng Trung, “Rì” là mặt trời, “Nì” là anh (ông, mày, bạn). Vì từ “Rì nì” này nếu dịch thẳng thì không có nghĩa nên người dịch để nguyên phiên âm.

Nghe xong, anh nhìn cô tỏ vẻ không hiểu: “ ‘Rì nì’ có nghĩa là gì?”. Dù rằng cảm thấy hai từ đó đọc lên nghe khá quen tai, nhưng ý nghĩa của nó buồn cười lắm hay sao?

Cô ngược mắt lên trời tỏ thái độ khinh thị, quả nhiên phản ứng của anh ta không kích động như mấy người Trung Quốc tại quán ăn hôm đó. Cái loại “tạp chủng” này, vốn không thể nào hiểu được những tầng ý sâu sắc trong ngôn ngữ và văn hóa Trung Hoa.

Anh ta vẫn chờ đợi câu trả lời của cô với vẻ thành thực. Vì không đủ kiên nhẫn để tưởng tượng được cảnh anh ta chạy quanh sông bài và hỏi những người Trung Quốc khác về ý nghĩa của từ “Rì nì”, cô đành nói luôn: “Có nghĩa là ‘Fuck you!’”.

Xung quanh bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ. Vô số những cái đầu quay thẳng về phía họ, người Âu mắt xanh, người Á tóc đen, đều có cả. Lãnh Hoan như đông cứng lại, từng giọt mồ hôi chảy dọc theo sống lưng. Lẽ nào cô đã nói từ đó quá to?

Anh ta nhìn cô, dần dần tỉnh lại sau cơn chấn động, liền ngay sau đó là tình trạng dở khóc dở cười.

Dường như anh ta muốn vỗ tay khen hay – người con gái không biết trời cao đất dày là gì này đã công nhiên hủy hoại hình tượng của anh ta ngay trên chính địa bàn của mình tới lần thứ hai.

Cô nhìn vào đôi mắt màu nâu đã thoát trở nên đen sẫm đó, không phân định nổi cảm xúc của anh ta lúc bấy giờ, song lại thấy sợ hãi như cái chết sắp sửa ập xuống vậy.

Anh ta nhìn cô, từ từ nở nụ cười tuyệt đẹp nhưng vô cùng tàn nhẫn. Nụ cười đó khiến cho tất cả mọi người đều dừng tai lên chờ đợi câu nói tiếp theo.

Sau đó, cô nghe thấy một giọng nói mềm mại vang lên bên tai: “Em yêu, em muốn đến thế cơ à?”.

Cô thề rằng vào giây phút đó, cô dường như cảm thấy trên đầu mình có vô số con quạ bay qua, thậm chí còn nghe thấy tiếng máu huyết của toàn thân đang đổ dồn về não. Cô có thể khẳng định khi ấy trên cổ cô là một quả cà chua thuộc hàng king size(2).

(2). King size: Cỡ lớn nhất.

Đại khái muốn khóc mà không có nước mắt, sống không bằng chết chính là như thế này đây.

“Huan(3), biển tên của cô làm xong rồi đấy”. Janson, anh chàng đồng nghiệp đi từ bên kia hành lang lại, hoàn toàn không biết ở đó đang có chuyện gì xảy ra.

(3). Trong tiếng Anh, tên người Trung Quốc sẽ gọi theo phiên âm nhưng khi viết thì không có thanh điệu. Ở đây tên tiếng Trung của nhân vật Lãnh Hoan có phiên âm là “Lěng Huan” nên được viết thành “Leng Huan”.

Những người xung quanh thấy vở kịch hay đã hạ màn, bắt đầu quay ra tiếp tục câu chuyện của mình.

“Cảm ơn”, Lãnh Hoan cảm kích nhận tấm biển tên màu vàng được làm rất tinh xảo mà Janson đưa cho, cài lên ngực áo. Ngay cả một nhân viên làm bán thời gian như cô mà cũng có tấm biển tên chuyên nghiệp thế này, chứng tỏ Windy Casino luôn cẩn thận về mọi mặt.

“Huan Leng”.

Người đàn ông đứng trước mặt nhìn tấm biển tên của cô, đột nhiên hỏi bằng tiếng Trung: “Tên của cô viết thế nào?”.

“Chữ ‘Lãnh’ trong ‘Lạnh giá’, ‘Hoan’ trong ‘Hoan lạc’”, cô giải thích cũng bằng tiếng Trung.

Sắc mặt anh ta đột nhiên thay đổi, có vẻ như lạnh lùng hơn vài phần.

“Tại sao... lại là Lãnh Hoan?”, anh ta hạ thấp giọng, tỏ vẻ nghi hoặc.

Cô cho rằng anh đang hỏi nguyên do cái tên đó, nên đáp: “Tên Hoan có nghĩa là mong suốt đời vui vẻ, không phải lo phiền”.

Bố cô đã đặt kỳ vọng của ông vào cái tên này mà không biết rằng nó lại là một sự mỉa mai lớn.

Anh ta lặng lẽ gật đầu, sau đó quay người bỏ đi.

Thái độ thờ ơ đột ngột của anh ta khiến Lãnh Hoan hơi nghi ngờ, một cảm giác nghèn nghẹn khó hiểu dâng lên trong lồng ngực.

“Tên anh là gì?”, không kiềm chế nổi, cô hỏi với theo bóng hình đang mỗi lúc một xa.

“Diệp Thính Phong, ‘Thính’ là nghe trong từ ‘Nghe thấy’, ‘Phong’ là gió trong ‘Mưa gió’”, anh dùng tiếng Trung để giải thích tên mình, giọng nói nghe rất hay nhưng vô cùng lãnh đạm, không buồn ngoảnh mặt lại lấy một lần.

Lãnh Hoan buồn bực nhìn theo cái bóng của anh ta. Người đàn ông này trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay, cô đã dây vào anh ta từ lúc nào không biết.

Cuộc sống thực tại tiếp tục trôi đi trong bận rộn, Lãnh Hoan học chuyên ngành thiết kế nên bài vở hơi nhiều, cũng may là được phân bố đồng đều, nên cô vẫn có thời gian rảnh rỗi để đi làm thêm.

Tranh thủ lúc vào nhà vệ sinh, cô lấy điện thoại di động ra xem, là tin nhắn của Cố Ngôn Nặc.

“Chín giờ tối nay, La Tasca!”.

Hôm nay là sinh nhật Cố Ngôn Nặc, cô không thể không đi. Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, cô quyết định xin nghỉ buổi làm.

Khi đứng gõ cửa phòng Quản lý, cô cảm thấy hơi căng thẳng. Có vài lần cô đã nhìn thấy anh ta ở trong này.

“Mời vào”, giọng nói khoáng đạt vang lên.

“Raymon”, Lãnh Hoan nhìn người đàn ông trung niên với mái tóc vàng đang ngồi một mình trước bàn làm việc trong phòng, tự nhiên có cảm giác hơi thất vọng.

“Có việc gì thế Huan?”, Raymond ngẩng đầu nhìn cô cười triu mến.

“Tôi có thể về sớm hơn hai tiếng không? Hôm nay là sinh nhật người bạn thân nhất của tôi”.

“Đương nhiên là được rồi, tối nay chắc cũng không đến mức quá bận rộn”, ông ta cười nói, “Hãy gửi lời chúc mừng sinh nhật của tôi tới bạn cô”.

“Cảm ơn ông”, Lãnh Hoan vui vẻ gật đầu, cô rất thích người đàn ông ngoại quốc hiền lành và phóng khoáng này. Tính cách của ông ấy quá khác hẳn cái tên nặng nề thất thường đó, không hiểu vì sao bọn họ lại có thể làm việc chung với nhau được nữa.

Bước ra khỏi sòng bài, Lãnh Hoan nhìn đồng hồ, tám giờ hai mươi phút, vừa kịp thời gian đến chỗ tụ tập Ngôn Nặc đứng giờ.

Khi đi qua bồn nhạc nước, nghe giai điệu quen thuộc, bước chân cô bỗng thấy ngập ngừng. Bỗng nhiên không thể kiềm chế, ngoảnh ra nhìn chiếc ghế hôm ấy mình đã ngồi, lúc này không có ai ở đó.

Hình như đã rất nhiều ngày qua cô không thấy mặt anh.

“Diệp Thính Phong. ‘Thính’ là nghe trong từ ‘Nghe thấy’, ‘Phong’ là gió trong từ ‘Mưa gió’”.

Cô đột nhiên nhớ lại ngày hôm ấy, anh khẽ khàng đọc tên của mình, giọng nói thật là thanh nhã.

Một trận gió đêm ào tới, cô nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng gió lướt qua tai, lạnh giá và xa xôi.

Nghe tiếng gió, nghe tiếng gió.

Hơi lạnh từ đầu thổi đến, cô đột nhiên run lên, vội kéo lại cẩn thận chiếc áo khoác, cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn một chút.

Sao cô có thể nghĩ đến anh trong một đêm thế này kia chứ?

Chương 4: Nước mắt

La Tasca là một nhà hàng kiểu Tây Ban Nha với những món ăn nổi tiếng ở thành phố M. Lãnh Hoan và cả Cố Ngôn Nặc đều cực kỳ thích món cơm hải sản và cả những món tráng miệng mang đậm phong vị Madrid(1) ở đây. Chỉ có điều, ăn một bữa tại nhà hàng này cũng khá tốn kém nên bọn họ không mấy khi ghé tới. Hôm đó Cố Ngôn Nặc chọn nhà hàng này để tổ chức sinh nhật, một phần cũng là vì Lãnh Hoan.

(1). Madrid: Thủ đô của Tây Ban Nha.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng với tiết tấu hơi nhanh ulla vào tai Lãnh Hoan khi cô vừa đẩy cửa bước vào, kèm theo đó là những tràng cười rộn rã. Những ngọn đèn trang trí được chế tác cầu kỳ đem đến cho gian phòng một vẻ đẹp lung linh, náo nhiệt, nhưng vẫn hơi mờ ảo.

“Lãnh Hoan!”, Cố Ngôn Nặc ngồi ở vị trí đẹp nhất trong góc hướng về phía cô vẫy vẫy tay.

Cô đi tới đó, để áo khoác lên thành ghế, mới ngồi xuống đã thấy một người vừa cười vừa nháy mắt với mình.

“Chương Trình!”, cô thốt lên kinh ngạc, “Câu quay về từ bao giờ thế?”.

Nam thanh niên ngồi đối diện đang cười đó là Chương Trình, hồi trước là bạn cùng đại học với cô và Cố Ngôn Nặc. Sau này cả ba người đều học tiếp lên thạc sĩ, hồi nào cậu ta sang Mỹ theo chương trình nghiên cứu sinh cùng giáo sư hướng dẫn, cô còn tưởng vẫn chưa về.

“Mình vừa mới về chiều nay, vừa xuống sân bay đã bị Cố Ngôn Nặc tóm được. Lãnh Hoan này, cậu hình như không quan tâm đến bạn học rồi”, Chương Trình làm điệu bộ ôm lấy tim như bị tổn thương sâu sắc vậy.

“Đừng có làm bộ nữa”, Cố Ngôn Nặc cốc Chương Trình một cái, “Giới thiệu bạn cậu với Lãnh Hoan đi”.

Khi đó Lãnh Hoan mới để ý thấy còn hai người con trai nữa ngồi bên cạnh Chương Trình. Cậu ta chỉ vào một người trông rất đẹp trai, mắt xanh, mũi thẳng, nói: “Jonathan”, rồi tiếp tục chỉ vào người còn lại, một nam sinh có nước da khỏe khoắn màu nâu nhạt, tóc cắt ngắn tới nỗi gần như trọc đầu: “David”, sau đó bổ sung thêm: “Đều là ‘người chuối tiêu(2)’ cả”.

(2). Trong tiếng Trung, cụm từ “người chuối tiêu” được dùng để chỉ những người Anh gốc Hoa, còn được gọi là ABC (American Born Chinese).

Hai người đó lập tức trợn mắt lên với cậu ta: “BBC(3) là BBC, cái gì mà người chuối tiêu chứ, thật khó nghe”.

(3). BBC (British Born Chinese): Người Anh gốc Hoa.

“‘David and Jonathan’, trong tiếng Anh cụm từ này dùng để chỉ tình bạn tâm đầu ý hợp, sống chết có nhau, kết hợp tên của hai người vào quả là rất chuẩn”.

“Tâm đầu ý hợp? Thế có nghĩa là gì?”, David chau mày, lập tức bị Jonathan cốc vào đầu một cái: “Đồ ngốc, tức là sẵn sàng chết vì bạn bè ấy”.

Lãnh Hoan còn đang nhìn Jonathan bằng ánh mắt hơi ngạc nhiên, cậu ta đã cười bắt tay cô: “Chào bạn, mình không biết Chương Trình lại quen nhiều đại mỹ nhân đến vậy, quả là bỏ công làm bạn với cậu ta.”

Chương Trình còn chưa kịp phản bác thì David đã lên tiếng: “Đúng đấy, kể từ khi Teresa thần tượng của mình cạn nghĩ mà tự sát, mình quả thật đã lâu rồi không trông thấy những tuyệt sắc giai nhân thế này.”

“Terasa?”, Jonathan chau mày nghĩ lại, “Là cô người mẫu lai đó hả? Nghe đồn là có dính dáng đến tay tham nhũng nào đó ở đại lục, đến khi chuyện của hắn bị phát giác mới tự sát đấy chứ gì? Sao tôi không biết là cậu thích cô ta nhỉ?”

Cố Ngôn Nặc bỗng nhiên gõ xuống bàn: “Thôi nào, hôm nay là sinh nhật tôi, các cậu đừng nói đến mấy chuyện thiếu dinh dưỡng đó có được không? Chẳng lẽ vì sợ phải uống rượu nên mới cố ý làm như thế sao?”

Lãnh Hoan giấu đi nỗi buồn vừa lóe lên trong mắt, nhìn Cố Ngôn Nặc với vẻ biết ơn.

Chương Trình cũng nâng ly lên hô lớn: “Ai sợ uống rượu chứ, nào, hôm nay để lấy được nụ cười của bà chằn Ngôn Nặc, chúng ta không say không về!”

Bàn tay trái khẽ lướt qua những hình hoa Baroque(4) trên chai rượu Louis XIII, tay phải Diệp Thính Phong kê ly rượu lên môi, ngửa cổ uống cạn.

(4). Baroque: Phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng Ý, sau đó lan ra khắp châu Âu và cả những thuộc địa ở Tân thế giới cho tới cuối thế kỷ XVIII. Loại hình nghệ thuật này không chỉ gói gọn trong hội họa mà còn phát triển cả trong điêu khắc, âm nhạc, kiến trúc, văn học...

Lý Tu Nhiên nhìn anh: “Cứ uống rượu mà không nói gì, cậu cố tình đến đây chỉ để lãng phí ngân khố của tôi thôi à?”

Đôi mắt màu nâu sẫm không buồn nhìn lên mà chỉ dán vào một điểm trên ly rượu: “Tôi sẽ trả tiền”.

Người kia nổi cáu: “Hôm nay cậu ăn phải thuốc súng à?”

Diệp Thính Phong đặt chiếc ly xuống, dựa lưng vào salon: “Tôi tìm thấy cô ta rồi”.

“Ai kia?”, Lý Tu Nhiên ban đầu còn tỏ vẻ ngạc nhiên, sau lập tức hiểu ra, “Con gái của Lãnh Đào? Sao lại nhanh như vậy? Chẳng phải cậu chỉ mới bắt đầu tìm thôi sao?”

“Tự cô ta tìm đến”. Anh chỉ tốn mấy hôm đi xác minh thôi.

“Làm việc ở sòng bài của cậu à?”

“Uhm”.

“Vậy cậu định làm gì?”, Lý Tu Nhiên nhìn người bạn thân của mình.

“Bố cô ta đã làm những gì, tôi cũng sẽ làm như vậy với cô ta”. Trong đôi mắt màu nâu sẫm hiện rõ vẻ độc ác.

“Feng(5)”, Lý Tu Nhiên gọi tên bạn, mày hơi chau lại, “Thực ra tất cả chẳng liên quan gì đến cô ấy”.

(5). Tương tự như tên của nhân vật Lãnh Hoan, tên tiếng Trung của nhân vật Thính Phong có phiên âm là “Ting Feng” nên được viết thành “Ting Feng”. Ở đây Lý Tu Nhiên chỉ gọi thân mật tên bạn là “Feng”.

“Tôi biết”, Diệp Thính Phong đứng dậy, nét mặt trầm lắng, “Nhưng tôi...”.

“Phải rồi”, Lý Tu Nhiên gọi giật Thính Phong lại, “Hà Phi cũng đang ở M, cậu cẩn thận một chút”.

“Biết rồi”. Bước chân Thính Phong hơi dừng lại, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Khi rời khỏi nhà hàng, đã là nửa đêm.

Lãnh Hoan và Cố Ngôn Nặc loạng choạng đỡ ba gã đàn ông đã say mềm dậy, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Không đưa bọn họ ra khỏi đó, chắc tất cả thực khách sẽ nhao nhao phản đối mất.

Ba người này quả thực không loại rượu nào là không biết.

“A!”, David bất chợt kêu toáng lên, bỏ nhào về phía chiếc xe thể thao ở đối diện.

“Bugatti Verron 16.4!”, cậu ta chỉ vào chiếc xe với bộ dạng kích động, “Những cái khác làm sao được gọi là xe thể thao chứ, đây mới đích thực là xe thể thao”.

Hai người con trai còn lại cũng nhìn ra đó, cười tới mức chóng cả mặt.

Lãnh Hoan và Cố Ngôn Nặc nhìn nhau, không kìm nổi một tiếng thở dài. Đi theo mấy tên này đúng là mất mặt quá.

Đứng từ xa nhìn không rõ lắm, hình như trong chiếc xe đó có người. Dường như khó chịu với sự ồn ã của mấy tên kia, cửa kính xe đang từ từ đóng lại.

Một khúc nhạc lọt qua cánh cửa sổ mở toang của nhà hàng vọng tới, mắt Chương Trình chợt sáng lên: “Lãnh Hoan, nhảy đi, nhảy đi”.

Jonathan và David cũng hòa theo, thậm chí cả ba người bọn họ còn vây quanh Lãnh Hoan, ra sức kéo tay cô.

Lãnh Hoan điên đầu, quả thực bị ép tới mức không từ chối nổi: “Được, tớ đồng ý, nhưng sau khi nhảy xong, mấy cậu phải ngoan ngoãn về nhà đấy”.

Cả ba tên đó vội gật đầu.

Cánh tay đưa ra, ống tay áo sơ mi chiffon bay phấp phới, chân xoay tròn, chiếc váy mềm bằng vải bông xòe ra như một đóa hoa nở rộ. Trên đường phố trong đêm khuya ấy, giữa tiếng nhạc réo rắt của bản hợp tấu violin, người con gái quyến rũ như một chú mèo đang nhảy điệu flamenco, nhưng không hề cho thấy sự hoang dại nóng bỏng, mà lại mang một vẻ e ấp và thanh tao rất phương Đông. Người đi đường bắt đầu dừng lại xem, thậm chí có người còn huýt sáo.

“Đã được chưa?”, khi dừng lại, Lãnh Hoan cau mày tỏ vẻ không vui, nhìn ba gã con trai đang ngây người đứng xem.

“Được rồi”, Chương Trình bật cười ha hả, ngay sau đó thì nhũn người ngã lún ra đất.

Cố Ngôn Nặc đành chịu thua, vẫy một chiếc taxi vừa hay đi tới rồi quay lại nói với Lãnh Hoan: “Tớ đưa mấy tên này về chỗ Chương Trình, không để bọn hán tiếp tục giở trò điên cuồng trên đường nữa. Mai cậu còn phải làm thêm, về sớm đi nhé”.

Lãnh Hoan giúp Ngôn Nặc dìu mấy tên đó lên taxi, ngắc đầu hỏi: “Một mình cậu có ổn không?”.

“Không vấn đề gì”, Cố Ngôn Nặc xua xua tay về phía Lãnh Hoan, “Cậu cẩn thận nhé, đón ngay xe mà về đi”.

Lãnh Hoan gật đầu, nhìn theo đến khi bọn họ đi khuất. Cô cũng không đứng lại đó bắt xe mà lững thững đi bộ về.

Đi đến một góc khuất không còn bóng người, cô đột nhiên ngồi thụp xuống, nước mắt lăn chã rơi xuống từng giọt trên mặt đất.

“Hoan Hoan lúc nào cũng giỏi nhất...”

Nhớ lại năm đầu tiên đại học, tân sinh viên tổ chức hội diễn sau khóa huấn luyện quân sự, cô đã định biểu diễn điệu nhảy flamenco này. Tuy từ nhỏ đến lớn luôn hoạt bát và nghịch ngợm, nhưng lần đầu tiên biểu diễn một điệu nhảy nóng bỏng như vậy trước bao nhiêu người, cô vẫn thấy tinh thần có chút lung lay. Kết quả là trước giờ lên sân khấu, cô đột nhiên nhìn thấy bố đứng trước mặt mình. Khi đó đã là hơn tám giờ tối, bố đã tranh thủ kỳ nghỉ khó khăn lắm mới có được để ngồi máy bay mấy tiếng đồng hồ sang đây.

Ông nói: “Hoan Hoan lúc nào cũng giỏi nhất, xinh đẹp như vậy, can gì mà ngại không để mọi người xem”.

Chính là nhờ một câu nói nhẹ nhàng đó mà cô đã đủ dũng khí bắt đầu bốn năm đại học đầy màu sắc rực rỡ của mình. Giờ đây cô đã không thể nào có lại quãng thời gian vui vẻ ấy, muốn được quay trở lại khi đó biết bao. Nếu thực sự có thể như vậy, cô sẽ lại lần nữa được nhảy một bài, được chơi một bản nhạc cho người cha yêu kính ngồi bên dưới khán đài.

Những ký ức vốn đã bị khóa chặt như lớp rêu xanh dưới tận cùng của trái tim trong khoảnh khắc đã mở toang hết tất cả, dần dần trở nên ẩm ướt và lạnh thấu xương.

“Khóc cái gì chứ?”, giọng nói quen thuộc vang lên trên đầu, cô còn cho rằng đó là ảo giác, chậm rãi ngước lên, chính là khuôn mặt đã nhiều ngày qua không trông thấy.

Đột nhiên lòng càng thêm chua xót.

“Mặt kệ tôi”, cô gục đầu xuống, lau sạch ngấn nước mắt còn chưa khô trên mặt.

Anh ta quay người đi.

“Này!”, Lãnh Hoan đứng dậy, tức giận nhìn theo anh ta, thật là, thật là không phong độ chút nào!

“Muốn gì?”, anh ta ngoảnh mặt lại, có vẻ hơi sốt ruột.

Cô cứng họng, rõ ràng là anh ta đến đây quấy rầy cô trước kia mà? Bản tính nghịch ngợm trời dậy, càng thấy anh ta như thế, cô lại càng muốn trêu tức.

“Sao anh lại ở đây?”, Lãnh Hoan đi đến gần Thính Phong.

“Cô có thể làm một cô gái ăn đêm, chẳng lẽ tôi không thể đến chỗ này à?”, anh ta lạnh lùng ném ra một câu.

“Cái gì mà gái ăn đêm chứ?”, Lãnh Hoan phản bác, song câu nói đột nhiên ngừng bật, cô nhìn thấy chiếc xe trước mặt anh ta, lưỡi tự nhiên cứng lại, “Đây là xe của anh sao?”.

Cánh tay của Thính Phong vừa lúc đó đang mở cửa chiếc Bugatti Verron 16.4.

“Mới rồi anh trốn trong chiếc xe này hả?”, cô cảm thấy da mặt mình bắt đầu ngứa râm ran.

“Tôi ‘ngồi’ trong xe”, anh ta chỉnh lại cách dùng từ trong câu nói của cô, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt chế nhạo, “Thế nên mới không bỏ lỡ cảnh tình tứ lãng nhăng với mấy gã đàn ông, sau đó có màn vũ đạo cuồng nhiệt đặc sắc nữa. ‘Tiểu Carmen’, nếu không phải vì sợ làm cô giật mình, thì tôi quả thực rất muốn đến đó vút cho cô mấy đồng tiền xu”.

“Cái gì mà Tiểu Carmen!” Mặt cô đỏ bừng lên, không biết vì sao việc để anh ta nhìn thấy cảnh tượng mới rồi lại đột nhiên khiến cô cảm thấy không thoải mái chút nào, “Đó chỉ là mấy người bạn bình thường thôi”.

“Cô đang giải thích với tôi đây à? Trái lại, điều đó không cần thiết”. Thính Phong nhìn cô bằng vẻ mặt không chút biểu cảm, ngữ khí đầy xa cách: “Chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi, tôi cũng không có hứng thú tìm hiểu mấy gã đó là ai”.

Cơ thể cô đột nhiên cứng đờ, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh với vẻ hơi lúng túng.

Thính Phong khi đó đã ngồi vào trong xe, ngước mắt lên nhìn cô: “Vào đi, tôi đưa cô về”.

“Không cần đâu, cảm ơn”, cô lùi lại phía sau, nhìn ra ngoài phố có ý đợi taxi.

Trước mắt bỗng nhiên trở nên mờ mịt, chỉ thấy những bóng người thấp thoáng lay động, ánh đèn neon đã biến thành những giọt nước mắt lung linh đầy màu sắc.

Vì sao mình phải giải thích cơ chứ? Sao trong lòng lại cảm thấy khổ sở đến vậy? Chẳng qua là tự rước lấy xấu hổ ỉn mà thôi.

Anh ta là ai chứ? Chẳng qua chỉ là một người mới gặp tới lần thứ ba, ngay cả bạn bè còn chưa phải.

Cô quả thực không nên vui mừng khi gặp lại anh, như vậy quả là mất mặt.

Vì sao anh ta còn không đi, vì sao vẫn cứ ngồi yên ở trong xe nhìn cô?

Cô cố tình nhìn ra chỗ khác, hi vọng có một chiếc xe taxi sẽ đến giải thoát mình. Cô không muốn để anh nhìn thấy khuôn mặt cô lại bắt đầu trở nên ửng ửng không sao kiểm soát nổi.

Diệp Thính Phong nhìn đôi môi bị cắn tới mức không còn chút sắc hồng của cô và cả những giọt nước mắt tròn xoe không ngừng rơi xuống, trong lòng đột nhiên thấy cực kỳ khó chịu, sắc mặt trở nên khó coi lạ thường.

3. Chương 05 - 06

Chương 5: Cơn say

Từ lúc đi ra khỏi bar của Lý Tu Nhiên, anh chỉ cảm thấy lòng mình hỗn loạn, nên ngồi lì trong xe hút thuốc. Sau đó thì anh nhìn thấy một dáng người quen thuộc, trẻ trung và tràn đầy sức sống.

Anh nhìn cô vui vẻ nói cười với mấy người bạn, lại còn cả màn vũ đạo vô cùng mê hoặc đó bằng ánh mắt lạnh lùng. Nhưng khi thấy những người đàn ông khác chết mê chết mệt vì cô, anh lại có cảm giác hơi tức giận – đứa con gái ngu xuẩn đó, cô ta hoàn toàn không biết mình có thể trở thành mục tiêu của những tên biến thái hoặc háo sắc ngoài kia.

Thính Phong vốn đã định bỏ đi, nhưng không hiểu vì sao lại xuống xe rồi bước theo cô, sau đó thì trông thấy cô ngồi thụp xuống góc đường lặng lẽ khóc một mình. Cô khóc rất lâu, dường như rất đau lòng, ny cả việc anh đã đứng ny bên cạnh từ bao giờ mà cũng không hay biết.

Rồi lúc này, trong khi búống bình không nhìn anh, cô lại rơi nước mắt. Lần đầu gặp nhau, anh đã cho rằng cô thuộc dạng phụ nữ có sức sống mạnh mẽ lạ thường, búống bình, nhạy cảm, lại cực kỳ tình nghịch, thậm chí có thể nói là da mặt cực dày. Cô đủ dũng khí để nhảy với một người đàn ông xa lạ, đủ dũng khí để năm lần bảy lượt khiêu chiến với giám đốc của mình, vì sZo lúc này lại để lộ ra cảm xúc yếu đuối và bất lực như thế?

Nhưng nếu như nói không biết tại sao cô rơi nước mắt thì cũng là không chính xác, Znh có thể khẳng định rằng cô đã có chút rung động với mình. Anh luôn biết rất rõ rằng mình có sức hấp dẫn đối với phụ nữ, huống hồ đây lại là một đứa con gái vắt mũi chưa sạch, nếu không thích anh, thì làm sao cô lại phản ứng thái quá như vậy trước một câu nói của anh? Chỉ có điều, thứ tình cảm trẻ con đó đối với anh mà nói, đã quá thừa thãi, anh tuyệt đối sẽ không đáp lại. Đó là còn chưa nói tới món nợ cần phải thanh toán giữa hai người bọn họ.

Liếc nhìn ánh đèn đường sáng rõ qua gương chiếu hậu, Thính Phong xuống xe đi vòng sang, mở cửa, đẩy cô vào bên trong rồi nhanh chóng quay lên chốt cửa, khởi động xe.

Lãnh Hoan giằng co, đập vào cửa kính, muốn anh mở cửa ra.

“Ngồi yên đi, tôi không có hứng thú chơi trò mèo vờn chuột với cô đâu”, Znh đột nhiên lên tiếng, nơi đáy mắt là ngọn lửa đang nhảy múa một cách thiếu kiên nhẫn.

Cô sững lại trong giây lát, ngồi ngẩn ra trên ghế của mình, nhìn khuôn mặt nghiêng lạnh lẽo như băng của anh.

Lẽ ra cô nên tiếp tục chống đối, sau đó nói một cách nghiêm túc với anh rằng cô muốn tự đi về một mình, đây không phải việc của anh.

Thế nhưng lúc đó cô dường như đã mất hết tất cả dũng khí, chỉ cảm thấy xấu hổ, xấu hổ không chịu nổi. Người đàn ông này quá thông minh, anh biết rõ trò diễn kịch của mình là nhằm mục đích gì. Tất cả tâm tư của cô đã bị phơi bày hết trước mắt anh, còn anh thì tỏ ý rằng mình hoàn toàn không có hứng, hoàn toàn không để ý.

Đủ rồi, đừng tiếp tục làm trò cười nữZ, cố giữ lại một chút tự tôn đáng thương của bản thân đi, cô cắn môi, thầm nhạo báng chính mình.

Trong tiếng động cơ ầm ầm, cô cố gắng để cười lên, cố gắng ngăn lại màn sương đang phủ trước mắt, nhưng lại thấy ngực mình đau tới nỗi không sao chịu nổi. Cơn đau ấy bóp nghẹt hơi thở của cô, nhịp tim đập nhanh một cách điên cuồng như đang thúc từng hồi, từng hồi vào lồng ngực.

Khuôn mặt cô dần dần nóng lên không rõ vì xấu hổ hay tức giận. Cô nhìn thẳng vào bảng điều khiển, nghe tiếng gió vù vù ở bên ngoài, dạ dày bỗng cuộn lên từng hồi. Cô biết chiếc xe thể thao 1001 mã lực này có

thể đạt tới tốc độ tối đa 407 km/h. Nhưng lẽ nào anh đang muốn đua xe một cách điên cuồng nỳ trong khu đô thị?

“Dừng xe!”, cuối cùng không chịu nổi, Lãnh Hoan kêu lên, sau tiếng phanh xe chói tai, cô mở cửa lao ra ngoài, bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Tay ôm lấy bụng, cô nhìn chăm chăm vào đồng phế thải lẫn lộn trên mặt đất, lòng nghĩ tốt rồi, vậy là bữa thịnh soạn khó khăn lắm mới có được đã mất không rồi.

Khi Lãnh Hoan ngồi lại vào ghế của mình, Thính Phong rút một tờ khăn giấy đưa cho cô, vẻ mặt âm u không rõ biểu cảm gì.

“Cảm ơn”, cô cầm tờ giấy. “Phiền anh lái xe chậm một chút... Tim tôi không được tốt, không cùng anh đua xe được đâu”, cô nói bằng giọng yếu ớt.

“Cô uống rượu đấy à?”, lúc đó anh mới phát hiện ra mặt cô lúc đỏ lúc trắng, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

“Trước lúc ra khỏi nhà hàng, tôi uống hết một ly Jack Daniel’s Whiskey trên bàn mà chẳng cảm giác gì cả”.

Anh bật cười thành tiếng, một ly Whiskey – không có cảm giác gì? Chỉ có điều hiện giờ đã là nửa tiếng sau.

“Ở đâu?”

“Gi?” , cô cảm thấy đầu mình mỗi lúc một nóng, đến hơi thở cũng nóng bỏng, toàn thân đã bắt đầu rơi vào trạng thái buồn ngủ, “Đường Yorkhill Court...”.

Thính Phong nhìn người con gái đã chìm vào giấc ngủ, hơi cảm thấy buồn bực. Lần đầu tiên trong đời anh đưa một người con gái say rượu về nhà, còn như thông thường, nếu không phải phụ nữ giả say theo anh về, thì cũng là Znh uống say rồi đi tìm đàn bà để giải sầu.

Tiếng gió sạt qua bên ngoài cửa sổ, trong xe yên tĩnh đến lạ kỳ. Anh tắt đèn, nhìn khuôn mặt tỉnh tể như búp bê sứ đang bị bóng tối màu xanh sậm bao trùm của cô. Ánh đèn đường mờ ảo cứ lướt qua khuôn mặt ấy từng nhịp, từng nhịp, thoát ẩn thoát hiện.

Đôi lông mày của cô hơi nhíu lại, trên mi mắt vẫn còn ngấn nước.

Hơi thở của anh bỗng như bị nén lại.

Thính Phong ngoảnh mặt đi, hướng thẳng về con đường phía trước, không nhìn cô nữa.

Lần đầu tiên anh lái xe chậm thế này, nỳ cả chiếc xe cũng gầm lên những tiếng bất bình.

Anh nhìn ánh đèn đường thấp thoáng qua gương chiếu hậu, sắc mặt dần trở nên lạnh giá.

Lời dặn dò của Lý Tu Nhiên, cộng thêm sự cảnh giác và nhạy cảm đã được rèn luyện trong bao nhiêu năm qua nói với Thính Phong rằng, anh đang bị người ta theo dõi.

Ý định lập tức thay đổi, ở ngã rẽ tiếp theo, anh lái xe theo hướng ngược lại. Lúc này anh vẫn chưa muốn hại chết cô.

Chiếc xe lao thẳng vào bãi đỗ xe của Windy Casino, cánh cửa lớn nhanh chóng đóng vào.

Thính Phong cởi áo khoác ngoài, bọc kín quanh người Lãnh Hoan để người khác chỉ có thể nhìn thấy mái tóc dài gợn sóng và đôi chân thon dài đi giày cao gót màu vàng nhạt của cô.

Anh bế cô vào trong thang máy chuyên biệt rồi nhấn nút. Cửa thang máy mở ra ở tầng mười tám. Đi xuyên qua hành lang rộng rãi, anh dừng bước trước cánh cửa bằng đồng, khắc hoa rồi bấm mặt khẩu.

Kéo áo khoác ra, Thính Phong nhẹ nhàng đặt Lãnh Hoan lên chiếc giường lớn của mình. Trước khi rời khỏi vòng tay anh, cô còn bám lấy vạt áo anh lẩm bẩm: “Tôi không hề nhớ anh...”

Thính Phong nhìn Lãnh Hoan. Cô vẫn còn đang ngủ say, hoàn toàn không ý thức được những gì mình nói, một tia u ám lạ thường lóe lên trong đôi mắt màu nâu sậm, anh gạt tay cô một cách không thương tiếc rZ khỏi vạt áo mình.

Chương 6: Báo đáp

Trong mơ màng, Lãnh Hoan ngửi thấy một mùi hương dịu dịu nhưng rất thơm. Từ từ hé mở đôi mắt cay xè, cô nhìn lên trần nhà nọ phía trên mình. Một màu trắng vô cùng vô tận với những gợn hoa văn trông khiêm nhường nhưng tuyệt đẹp. Những sợi châu của ngọn đèn pha lê rủ xuống tạo nên những gợn sóng theo từng lớp trật tự. Còn chưa kịp tán thưởng, cô đã vội ngồi bật dậy, kinh ngạc nhìn quanh dò xét không gian hoàn toàn lạ lẫm đó.

Căn phòng rộng lớn khác thường, nhìn từ đầu tới cuối chỉ một màu lạnh lạnh. Trong không gian loáng thoáng vang lên tiếng nước chảy, cô vô thức quay đầu lại, nhìn vào bức tường kính ở bên trái, ngẩn mặt ra.

Phía bên kia bức vách thủy tinh rõ ràng là phòng tắm, lờ mờ trong đó có một người đàn ông, nói chính xác hơn là một người đàn ông khỏa thân vừa bước ra khỏi bồn tắm, đang dùng khăn bông lau tóc.

Dù nhìn không rõ lắm, nhưng quả thực cơ thể anh đẹp một cách lạ thường. Lãnh Hoan gần như ngồi đờ ra nhìn anh quấn chiếc khăn tắm quanh người, sau đó từ từ đi ra khỏi phòng tắm. Anh xuất hiện trước mắt cô chỉ một tích tắc sau đó, hoàn toàn rõ nét.

Dường như sự tác động quá mạnh đến thị giác đã khiến cô đột nhiên mất khả năng ngôn ngữ, chỉ có thể lắp bắp một từ: “Anh... anh...”.

Diệp Thính Phong nhìn Lãnh Hoan khi đó mặt đã đỏ bừng, nở nụ cười giễu cợt, mở tủ quần áo của mình ra.

Một vật màu trắng đột nhiên bay vù đến đập thẳng vào đầu Lãnh Hoan. Tiếp sau đó, một giọng nói du dương vang lên: “Trước khi cô xác định được nó là cái gì, tôi khuyên cô tốt nhất đừng nên giật nó xuống”.

Đáng tiếc là lời nhắc nhở của anh đã chậm một bước, Lãnh Hoan đã tức giận kéo phất thứ đang trườn lên đầu mình xuống.

“Á...”, cô hét lên một tiếng, ném chiếc khăn tắm về phía anh, “Anh là đồ biến thái”.

Vội vàng nhắm mắt lại, nhưng hình ảnh vừa rồi vẫn hiện rõ mồn một trong đầu cô, khiến mặt cô nóng tới nỗi chỉ muốn nổ tung.

“Tôi đã nhắc cô rồi”, giọng nói uể oải vang lên bên tai Lãnh Hoan, “Hơn nữa, chẳng lẽ sau khi tắm xong, cô mặc quần áo mà không cần bỏ khăn tắm ra?”.

Cô mở trừng mắt, nhìn thấy Thính Phong đã mặc xong quần áo, ngồi xuống một bên giường với điệu bộ cực kỳ thoải mái.

“Nhưng người ta chỉ làm như vậy khi ở một mình, còn hiện giờ anh phải nghĩ tới việc có tôi ở đây nữa chứ”, cố gắng lắm mới tìm lại được giọng nói của mình, Lãnh Hoan giận dữ phản đối.

“Cô có thể chọn cách không nhìn mà”, Thính Phong nở nụ cười tình quái, “Tuy nhiên những người đàn bà từng ngủ với tôi thường không bỏ qua cơ hội được ‘bổ mắt’ này đâu”.

“Ai ngủ với anh chứ”, câu phản bác bị nuốt ngược vào trong, Lãnh Hoan kinh hãi nhìn chiếc giường bên dưới, lại nhìn bộ áo ngủ rộng thùng thình mà mình đang mặc, mồ hôi cứ vậy túa đầy trên trán. Cô ngủ trên giường của anh từ lúc nào thế? Vì sao cô không thể nhớ nổi một chút gì những chuyện xảy ra đêm qua cơ chứ?

Thính Phong không nói gì, cố ý tra tấn trái tim cô.

Cô nuốt ực một cái trong cổ họng, mở miệng nói một cách khó khăn: “VẬY... tối qua không xảy ra chuyện gì chứ?”.

Thính Phong liếc nhìn cô, nói bằng giọng dừng dừng: “Cô muốn ám chỉ chuyện gì? Việc cô nôn ra giường tôi ấy hả? Hay là việc tôi thay quần áo cho cô?”.

Hóa ra là vậy. Lãnh Hoan thở phào nhẹ nhõm, sau đó lúng búng: “Lúc đó anh có thể đưa tôi về nhà mà”.

“Cô say đến mức đó, tôi không thể nào nghe ra địa chỉ mà cô nói”.

Gì kiZ? Lãnh Hoan chau mày, mình rõ ràng đã đọc địa chỉ rất mạch lạc rồi mà.

“Trông cô có vẻ hơi thất vọng, chẳng lẽ vì đã không có ‘chuyện gì’ xảy ra?”, Thính Phong đột nhiên cất tiếng rồi khẽ mỉm cười.

Câu nói đùa đó thật là độc ác, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào người đàn ông ngồi trước mặt mình, bất chợt nhận rZ khuôn mặt đẹp trai đó đang ở gần nY trong ng tắc.

Anh ở nY sát cô, gần tới nỗi cô có thể ngửi thấy cả hơi thở của anh. Hóa ra đó chính là hương thơm thanh khiết mà cô ngửi thấy nãy giờ.

Thính Phong nhìn đôi tai đang dần đỏ lên của cô, khẽ khàng hỏi: “Tôi đã cho cô ở lại đây, giờ cô định báo đáp thế nào?”.

Hơi thở của anh lướt qua gò má cô, khiến cơ thể cô nhè nhẹ run lên.

Hít một hơi thật sâu, cô lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu sâu thẳm đó: “Anh muốn gì?”.

“Anh muốn gì?”

Giọng nói của cô vọng lại trong tim anh, một thanh âm đang kêu lên rầm rĩ ở góc u ám nhất: Tôi muốn cô biết thế nào là cảm giác hạnh phúc rõ ràng đã ở trong tầm tay, nhưng lại không thể nào có được. Tôi muốn cô rơi xuống vực sâu của sự hận thù đến tận xương tủy giống như tôi. Muốn cô phải dùng nước mắt và nỗi đau để lấp đầy nó. Nếu số phận của tôi là bắt buộc phải chịu đựng sự giày vò đó, vậy thì cô cũng vĩnh viễn không thể nào thoát được.

Thính Phong vẫn lặng im không nói, chỉ nhìn Lãnh Hoan chằm chằm. Cô không thể hiểu được cảm xúc phức tạp trong mắt anh, cũng không sao đoán nổi, chỉ biết rằng anh đang cho cô một cơ hội, một khả năng có lẽ là hạnh phúc.

Mỗi ngày trên thế giới này đều có vô vàn những cơ hội và những con người lướt qua bên ta. Ở mỗi nơi nào đó đều có những cảnh bi hoan ly hợp trong phút giây ngắn ngủi. Có thể chỉ một phút sau, khi quay đầu lại, bóng dáng người ấy đã không còn ở đó, để rồi suốt cả cuộc đời, ta không bao giờ có thể trông thấy người ấy nữa.

“Khi dần dần cảm thấy thành phố này trở nên lạnh giá, em đã gặp được anh”, cô bất chợt nhớ đến một câu trong bài hát được nghe từ lâu lắm rồi.

Nếu cô đẩy anh ra lúc này, thì có lẽ vòng tay đã ôm cô đêm đó, bàn tay ấm áp đã nắm lấy tay cô, chiếc khăn lụa đã che chở vỗ về vết thương của cô, và cả cái hôn gấp gấp mà nồng nàn kia nữa, tất cả đều sẽ nhạt dần rồi biến mất.

Kết cục như vậy có phải là điều mình muốn hay không? Cô thầm hỏi lòng mình.

Cuộc sống ngắn ngủi và mong manh như vậy, đặc biệt là đối với cô. Vậy nên cô không muốn tiếp tục do dự tính toán được mất để thời gian trôi qua vô nghĩa nữa. Nếu đây là sự báo đáp mà anh muốn, cô sẽ trả cho anh, chỉ có điều cô cũng muốn là người hưởng lợi.

Mắt nhìn thẳng vào Thính Phong, Lãnh Hoan hôn lên môi anh, ngại ngùng nhưng vẫn quyết liệt dần sâu vào. Lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, chờn vờn đưa đẩy một cách thành thực, thiêu đốt từng millimet bên trong bờ môi cô. Trong đôi mắt anh phản chiếu rõ ràng vẻ luống cuống của cô và cả hình ảnh đang run lên nhè nhẹ.

Trước khi tất cả vượt khỏi tầm kiểm soát, cô đẩy anh ra. Anh cũng không cưỡng lại, chỉ ngồi lặng lẽ dựa lưng vào thành giường nhìn cô, khuôn mặt không bộc lộ một nét cảm xúc nào.

“Tôi phải đi rồi”, cô gượng cười, cố gắng làm ra vẻ thoải mái.

Thính Phong đứng lên, lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc áo len vứt cho cô: “Thay đi, tôi sẽ đưa cô về”.

Cô cầm chiếc áo, mắt nhìn anh: “Ca làm hôm nay của tôi...”.

Thính Phong ngắt lời cô: “Tôi sẽ nói với Raymond”. Nói xong, anh quay người đi châm một điếu thuốc.

Cô nhìn cái dáng trầm ngâm của anh từ phía sau, căn môi rồi thay áo.

“Đến nhà tôi rồi”, Lãnh Hoan chỉ vào cánh cửa khu căn hộ nơi cô ở.

Thính Phong dừng xe nhưng vẫn không mở chốt cửa.

Tay búng búng tàn thuốc lá ra bên ngoài cửa kính rồi nhìn cô nói: “Vì sao cô không hỏi tôi xem tôi có hài lòng với sự báo đáp của cô chưa?”.

Cô ngăn người, sau đó lại cúi đầu xuống cười thản nhiên: “Việc anh có hài lòng hZy không không nằm trong phạm vi tôi quan tâm, cũng không phải là việc tôi có thể quyết định được. Tôi chỉ biết rằng tôi đã làm việc mình muốn làm”.

Một tia kinh ngạc lóe lên trong đôi mắt màu nâu sậm, “Xuống xe đi”, Thính Phong mở cửa xe, không nhìn cô nữa.

Khi lấy chìa khóa ra mở cửa, Lãnh Hoan mới quay đầu lại, nhìn theo bóng chiếc xe đang dần dần mất hút ở góc đường.

Sau lần này, không biết có còn cơ hội được nhìn theo chiếc xe này đi khuất một lần nữa hay không.

4. Chương 07 - 08

Chương 7: Mất hút

“Is it enough to love?

Is it enough to breath?

Somebody rip my heart out

And leave me here to bleed

Is it enough to die?

Somebody save my life...”

(Liệu chỉ yêu thôi có đủ chẳng?

Liệu chỉ hít thở thôi có đủ chẳng?

Người nào đó đã làm trái tim tôi tan nát

Và để tôi lại đây, dòng máu ứa ra

Liệu chết đi thôi có đủ chẳng?

Người nào đó đã cứu lấy cuộc sống của tôi...)

Vừa mở cửa ra thì điện thoại di động đổ chuông.

Lãnh Hoan luống cuống lấy điện thoại từ trong túi xách ra, trên màn hình, dòng chữ “không có tên” đang nhấp múa. Là điện thoại từ Trung Quốc gọi sang.

Lãnh Hoan ngập ngừng một chút rồi nhấn nút nhận cuộc gọi.

“A lô!”, giọng nữ trung nghe rất bình thản, không hề bộc lộ chút cảm xúc nào.

“Mẹ!”, Lãnh Hoan khẽ reo lên một tiếng.

“Dạo này con ổn chứ?”

“Vâng, vâng ồ ồ mẹ ạ”, cô mở cửa sổ, nhìn xuống mặt hồ bên dưới tòa nhà.

“Hôm qua mẹ có gửi tiền vào tài khoản của con, lúc nào rảnh con qua kiểm tra nhé”.

“Vâng, con biết rồi”.

Nhưng con sẽ không dùng đến nó, Lanh Hoan tự nói trong lòng.

Giọng nói bên kia dừng lại giây lát, sau đó tiếp tục: “Sức khỏe của con dạo này thế nào?”.

“Không vấn đề gì”, cô nhìn mấy con thiên nga đang tung tăng bơi lội trong hồ nước, “Nếu không có việc gì, con tắt máy nhé”.

“Ừ”, mẹ cô nói rồi chủ động dập máy trước.

Cánh tay cầm điện thoại từ từ buông thõng xuống, cô cứ đứng lạng im như vậy bên cửa sổ hồi lâu, cho tới khi dạ dày bắt đầu phản nản, mới nhớ ra là mình chưa ăn sáng.

Lanh Hoan đi xuống bếp, làm hai phần sandwich cá ngừ, sau đó đi sang phòng số một gõ cửa. Đây là phòng của Cố Ngôn Nặc, còn cô ở phòng số năm.

“Đợi một chút”, Cố Ngôn Nặc từ bên trong vội vã nói vọng ra. Sau một loạt những tiếng va chạm, cô ấy hé cửa ngó đầu ra nhìn. Lanh Hoan đẩy toang cánh cửa: “Trốn cái gì, có phải tớ chưa từng nhìn thấy thân hình của cậu đâu. Ăn sáng đi”.

Một người đàn ông dáng vóc cao lớn từ từ ngồi dậy trên chiếc giường nhỏ, Lanh Hoan nhìn Chương Trình vẫn còn đang lơ mơ ngái ngủ rồi lại nhìn khuôn mặt đầy vẻ lúng túng của Cố Ngôn Nặc, ban đầu hơi ngạc nhiên, rồi lập tức bật cười thành tiếng: “Xin lỗi, xin lỗi...”.

Đặt đĩa bánh sandwich vào tay Cố Ngôn Nặc, cô quay người đi thật nhanh. Được mấy bước, Lanh Hoan quay lại, đưa nốt chiếc bánh sandwich còn lại cho cô bạn: “Hai người cùng ăn đi”.

Về phòng mở tủ lạnh, chỉ còn sót lại mấy hộp sữa chua.

Lanh Hoan không kìm nổi một tiếng thở dài, ngay cả ông Trời cũng không buồn quan tâm đến một kẻ cô đơn như cô nữa rồi.

Miếng sữa chua lạnh buốt được đưa vào miệng rồi từ từ trôi xuống, khiến lục phủ ngũ tạng của cô đều như đông lại thành băng.

Vứt vỏ hộp vào thùng rác, cô trèo lên giường ngồi co ro ôm gối, cơ thể cuộn tròn lại. Mùi hương quen thuộc xộc lên, thanh khiết nhưng lại nồng nàn lan tỏa. Chiếc áo len rộng rãi ôm trọn lấy cơ thể cô, khiến cô cảm thấy ấm áp vô cùng.

Bất chợt cô nhớ lại dáng người anh nhìn từ phía sau lúc thay quần áo. Người đàn ông đó luôn khiến người ta không sao nắm bắt được. Mới chỉ một giây trước còn cảm thấy anh ở rất gần, nhưng một giây sau đã hoàn toàn xa cách. Nếu như nói rằng cô không quan tâm chút nào đến thái độ của anh đối với cái hôn đó thì đúng là dối mình gạt người.

Trái tim này cứ lơ lửng ở giữa tầng không. Nụ hôn không còn tính toán thiệt hơn ấy hóa ra lại là một ván cược có mưu tính, nếu thua thì sẽ vỡ nát trái tim, nhưng có thắng thì cũng không sao yên được.

Tháng ngày trôi qua như dòng nước chảy bình lặng và yên ả. Dần dần Lanh Hoan đã không còn bất cần đánh vỡ cốc nữa, đã nhớ được hết tất cả tên gọi cũng như công thức pha chế cocktail, đã không còn cần ai đứng bên cạnh nói: “Muốn làm thứ gì? Xem tôi dùng lượng thích hợp của mỗi loại thế nào nhé”.

Cô bắt đầu cảm thấy mình giống hai gã lang thang trong vở Trong khi chờ Godot(1), rõ ràng luôn ở trong tâm trạng đợi chờ nhưng lại không hề biết rốt cuộc mình đợi chờ gì, cứ mãi miết đi tìm một niềm hi vọng không gọi được thành tên trong sự vô vọng vĩnh hằng. Chỉ biết rằng, dường như đã lâu lắm rồi không nhìn thấy người đó nữa. Anh giống như đã đột ngột biến mất khỏi trần gian, hoặc có lẽ chỉ là cố ý trốn tránh cô. Cái buổi sáng khi anh đưa cô về đó, cô đã biết anh có thể ra vào sòng bạc bất cứ lúc nào mà không cần phải qua cửa chính.

(1). Vở kịch của Samuel Beckett, một nhà văn được giải Nobel Văn học, nói về hai người đàn ông cả đời chờ đợi một nhân vật không quen biết tên là Godot, “Godot” viết giống như God (Chúa Trời).

Trong phòng giám sát, Diệp Thính Phong nhìn vào màn hình camera trước mắt, trầm ngâm không nói. Tay nhấn vào bàn phím, hình ảnh nhỏ xíu đó dần dần được phóng to ra, cho đến khi một khuôn mặt xinh đẹp hiện lên hoàn toàn rõ nét.

Những lúc rảnh rỗi, cô luôn giữ một dáng đứng hoàn hảo, thái độ tôn trọng khách hàng với nụ cười lịch thiệp và chu đáo. Nhưng khi nhìn kỹ, có thể nhận ra cô đang trong trạng thái thiếu tập trung, mắt luôn nhìn đi đâu đó.

Người con gái này thông minh hơn trong tưởng tượng của anh. Cô đã không bỏ qua cái cơ hội mơ hồ anh ban tặng, nhưng khi nắm lấy nó, cô lại vô cùng tỉnh táo không bộc lộ hoàn toàn tâm tư, liều lĩnh dần thân mà vẫn để ỉn đường lui.

Anh hiểu cô đang chờ đợi phản ứng của mình, nhưng anh đủ kiên nhẫn để đấu với cô phen này.

Một trò chơi còn thú vị hơn trong dự liệu của anh.

Anh cũng sẽ đợi, đợi đến khi cô không còn kiên nhẫn, đương nhiên thỉnh thoảng anh cũng sẽ thêm chút gia vị để trên cọt con mồi nhỏ của mình.

“Huan”, Jason gọi Lãnh Hoan, “Giám đốc muốn có hai cốc cà phê đen, cô giúp tôi mang tới phòng anh ấy nhé?”.

Bàn tay đang cầm cốc nước bỗng run lên nhẹ, cô mỉm cười gật đầu.

Dòng dung dịch màu nâu sẫm từ máy pha cà phê chảy ra, tạo nên những gợn sóng trong chiếc cốc sứ màu trắng. Lãnh Hoan chăm chú nhìn những vòng tròn ấy, trong lòng cũng gợn từng nhịp sóng.

Mở chiếc lọ thủy tinh đặt ngay bên cạnh, cô cho thêm vào cốc cà phê một thìa màu trắng.

Gõ nhẹ lên cánh cửa phòng Giám đốc, Lãnh Hoan lên tiếng: “Raymond, tôi mang cà phê đến”.

Cánh cửa mở ra, một ánh mắt thăm sâu nhìn thẳng vào cô.

“Cảm ơn”.

Cô mỉm cười, không nhìn anh, đi thẳng vào đặt chiếc khay lên bàn trà, sau đó nhắc một cốc cà phê đặt lên bàn cho anh.

Cuộc chuyện trò vẫn đang tiếp tục, Raymond nói giọng đậm chất Scotland, còn anh dùng tiếng London chính hiệu.

Diệp Thính Phong đưa cốc cà phê lên miệng nhấp một ngụm, sau đó hơi khựng lại.

“Sao thế?”, Raymond hơi ngạc nhiên khi thấy anh bỗng dưng yên lặng.

Thính Phong lắc đầu, mặt không biểu lộ cảm xúc, tiếp tục câu chuyện còn dang dở, song ánh mắt lại nhìn về phía người con gái đang chuẩn bị đi ra.

Khoảnh khắc bước ra khỏi phòng, nụ cười thấp thoáng trên môi Lãnh Hoan bỗng nhiên mở rộng, tươi tắn lạ thường.

Cuối cùng cũng đợi được tới lúc hết ca, Lãnh Hoan lao như tên bắn đến phòng thay đồ, mở tủ quần áo của mình.

Vừa lấy được bộ quần áo ra thì di động lại đổ chuông.

Vội vội vàng vàng vợ lấy chiếc điện thoại, Lãnh Hoan còn chưa kịp nhìn số đã ấn nhận cuộc gọi rồi áp lên tai: “A lô!”.

“Là tôi”, giọng nói trầm thấp vang lên khiến cô sững người trong giây lát.

“Ai đấy?”, không dám tin vào tai mình, cô lập tức hỏi lại, đột nhiên mồ hôi rịn ra trên sống mũi.

“Tôi”, anh nhắc lại.

Đưa điện thoại ra xa một chút, cô hít sâu mấy lần.

Đúng là anh rồi! Cô đang định hỏi anh làm sao mà có số máy này, nhưng lại chợt nghĩ ra, có lẽ anh đã tìm thông tin của cô trong hồ sơ xin việc.

“Còn ở đó không?”, không nghe thấy tiếng cô trả lời, giọng nói bắt đầu hơi sốt ruột.

“Có chuyện gì à?”, cô vội hỏi.

“Phải là tôi hỏi cô câu ấy mới đúng chứ”.

Cô ngẩn ra, sau đó một nụ cười lập tức xuất hiện trên môi: “Lúc nào tôi mang trả khăn tay và áo len cho anh được?”.

Thính Phong lạnh lùng: “Vì việc này mà cô cho vào cốc cà phê của tôi một thìa muối hay sao?”.

“Đúng vậy”, cô cười không thành tiếng.

Điện thoại bên đó có tiếng cười lớn, dường như để chế giễu câu trả lời không thành thực của cô.

“Không cần trả lại nữa, cô muốn giải quyết thế nào cũng được”.

Điện thoại ngay sau đó bị ngắt một cách dứt khoát khiến cô không kịp phản ứng, vẫn giữ nguyên máy ở bên tai nghe tiếng tút tút, nụ cười đông cứng trên môi.

Trong lòng bỗng nhiên trống rỗng, vừa rồi khi nhận được cuộc gọi, cô đã vui biết chừng nào, mà bây giờ lại chỉ còn nỗi thất vọng tràn trề, cô vẫn chưa kịp thích nghi với sự đột ngột ấy. Cảm giác thất bại nặng nề dần dần lan khắp toàn thân, cô bắt đầu thay quần áo, động tác chậm chạp giống hệt như một người máy.

Nhớ lại cái đêm tuyệt vọng đó, cô quay đầu lại với đôi mắt đỏ hoe nhìn bố và hỏi: “Bố, con còn có thể hạnh phúc nữa không?”.

Bố đã nói: “Có chứ, đương nhiên là có chứ”.

Cô lại nhớ tới mấy lời thoại:

“We feel too much, hurt too much, all too soon we die.

But we do have the chance of love.

Why be afraid of tomorrow when today is all we have?”

(Chúng ta sống quá nặng về tình cảm, quá dễ dàng bị tổn thương, thậm chí sự sống cũng quá là ngắn ngủi.

Nhưng chúng ta đều có cơ hội để yêu thương.

Ngày hôm nay đang ở trong tay chúng ta, vậy thì vì sao lại sợ hãi ngày mai?)

Khi người ta ham muốn một thứ gì thì sẽ càng đắm chìm trong thứ đó. Nhưng nếu đã không còn ham muốn, người ta sẽ không còn sợ bị mất đi nó nữa. Thực ra cô vẫn luôn cố gắng tìm lại dũng khí cho bản thân mình, nhưng đáng tiếc, đó không phải là thứ anh có thể mang lại cho cô.

Đi đến bến xe bus, chuyến xe về nhà vẫn còn chưa tới, Lãnh Hoan ngồi xuống đợi.

Thời tiết ở thành phố M quả là đáng ghét, lúc nào cũng mưa, một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày thì phải có đến hơn hai trăm ngày chìm trong mưa bụi mịt mờ.

Gió thổi những giọt mưa vào bên trong nhà chờ xe, rơi trên khuôn mặt cô lạnh như băng.

Chiếc xe Land Rover dừng lại ngay phía trước, cô liếc nhìn những người đang đứng đợi xe cạnh mình, tiếp tục cúi đầu chìm trong những suy tư.

Cơn mưa những tưởng sẽ lớn hơn bỗng nhiên tạnh hẳn, cô nhìn thấy một đôi giày đen xuất hiện ngay trước mắt mình.

Ánh nhìn từ từ hướng lên trên – quần âu màu đen, áo khoác màu đen, tiếp đến là một khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, cuối cùng là đôi mắt màu nâu.

Trong khoảnh khắc, tim như ngừng đập.

Thính Phong cầm ô đứng ngay trước mắt cô, khiến hơi lạnh và cả những giọt mưa ở xung quanh biến đi đâu mất, một thế giới nhỏ bé nhưng ấm áp bao lấy cô một cách vững vàng.

“Đang nghĩ gì vậy?”, anh hỏi, nhìn những vệt nước trên khuôn mặt cô.

“Vừa mới nghĩ đến một câu rất quen”, cô khẽ mỉm cười rồi ngược cặp mắt trong veo nhìn anh với bộ dạng như đang cố hồi tưởng: “Anh có muốn biết không?”.

“Nói đi”, anh cất tiếng, ánh mắt thâm trầm.

“Em có thể nghe thấy tiếng bước chân anh trong tiếng bước chân của cả nghìn người đi sát qua mình, bởi vì bước chân của chín trăm chín mươi chín người đó đều đặt trên mặt đất, duy chỉ có bước chân anh giẫm lên trái tim em”.

Màu nâu trong mắt Thính Phong càng trở nên sẫm hơn: “Lừa đảo”.

Cô nhướn mày lên.

“Mới rồi cô rõ ràng không nhận ra sự xuất hiện của tôi”.

Cô cười ranh mãnh: “Cơ bản mới rồi không có một nghìn người, anh cũng không phải là đi qua tôi”.

Thính Phong hơi sững lại, sau đó cúi xuống kéo tay cô: “Lên xe”.

Bàn tay anh ấm áp vô cùng, hơi ấm ấy truyền qua các đầu ngón tay rồi đi thẳng tới nơi trái tim cô.

Chương 8: Va chạm

Trong xe bật máy sưởi, thoát lạnh thoát nóng khiến Lanh Hoan không ngừng hắt xì hơi. Cô quay sang nhìn Thính Phong với vẻ hơi ái ngại, mũi đã đỏ lên.

Anh ngoảnh lại nhìn cô nói nhẹ nhàng: “Lần sau mặc thêm áo ấm vào”.

Lanh Hoan hơi ngạc nhiên, sự dịu dàng của anh trong buổi tối hôm nay khiến cô vừa mừng vừa sợ.

“Anh sẽ đưa tôi về nhà à?”, cô hỏi một cách thận trọng.

“Nếu không thì cô muốn đi đâu?”, giọng điệu vẫn không có gì khác lạ, nhưng ngay sau đó lại là một câu đùa khiến cô phải lúng túng: “Quay về phòng ngủ của tôi, hay tìm một khách sạn nào đó?”.

Cô cứng họng, hai tai nóng bừng lên, mãi sau mới lúng búng được một câu: “Cái gì chứ, tự xưng ‘ngài’ tốt đẹp xuất, làm tôi không thích ứng kịp”.

Cách xưng hô của cô khiến anh bật cười, tiếp sau đó là một giọng nói trầm thấp vang lên: “Tôi sợ người nào đó vì tôi đột nhiên ngắt máy mà lại buồn lòng đến chết, đêm không ngủ được”.

“Ai buồn lòng chứ!”, không kiểm soát được cảm xúc, cô hét toáng lên, sau đó mới nhận ra mình vừa bị lừa, rõ ràng anh nói là “người nào đó” chứ đâu có nói cô.

“Đồ ngốc”, Thính Phong nói rồi đắc ý cười thành tiếng, khoe miệng cong lên một cung độ cực kỳ hoàn hảo. Cô đột nhiên nhận ra rằng khi anh cười, đôi mắt chợt sáng lên lạ thường.

Trái tim lại khẽ rung động, nhưng vừa chạm phải ánh mắt sâu thẳm của anh, cô lại hoảng hồn quay đầu đi chỗ khác, nhìn ra bên ngoài cửa xe.

Bên ngoài cửa kính xe phủ một làn sương mỏng màu trắng đục, khiến tất cả cảnh vật trên đường đều trở nên mờ ảo. Lãnh Hoan nắm chặt bàn tay trái lại, nhần nhần lên mặt kính, sau đó dùng những ngón tay thon dài chấm thành năm hình tròn nho nhỏ.

“Xem này, bàn chân em bé”, cô bật cười “khoe” với anh, mắt nheo lại như vàng trắng non: “Anh có muốn thử không?”.

“Đúng là trò trẻ con”, Thính Phong liếc nhìn cô một cái, ra vẻ khinh thường.

Dù thế cô cũng không tức giận, chỉ cúi đầu nhìn ra cửa sổ, miệng vẫn mỉm cười. Xuyên qua bàn chân em bé, cô nhìn thấy một nơi còn sáng đèn phía trước.

“Dừng xe một lát được không? Tôi muốn mua chút đồ, ở nhà không còn gì dự trữ nữa rồi”, cô khẩn cầu với vẻ vô cùng đáng thương.

Thính Phong cũng đã trông thấy siêu thị Tesco Express đó, bèn phanh xe lại.

Chỉ chừng mười phút sau, Thính Phong trông thấy Lãnh Hoan vội vàng vàng chạy ra từ siêu thị, suýt chút nữa thì đâm sầm vào một người.

“Chạy nhanh thế để làm gì, hấp ta hấp tấp”. Anh cau mày, nhìn cô xếp gọn gàng túi lớn túi nhỏ sau đó mới ngồi vào bên trong.

“Tôi sợ anh đợi lâu quá lại đi mất”. Đôi mắt đen như đang phủ một lớp sương mờ, cô vừa nhìn anh vừa nói chất giọng mềm mại, nhẹ nhàng nhưng lại có chút gì hơi ảm ức. Sau đó cô lẩm bẩm như tự nói với mình: “Không biết tại sao trời mưa như vậy mà siêu thị vẫn đông người đến mua đồ thế”.

Thính Phong hơi giật mình, lẽ nào độ tin cậy của anh đối với cô lại thấp đến vậy, tới mức cô có thể nghĩ rằng anh sẽ bỏ lại cô ở đây một mình?

Một cốc cà phê bốc khói nghi ngút được đưa tới trước mặt, anh nhìn Lãnh Hoan: “Buổi tối uống cà phê sẽ không ngủ được”.

Cô rút cánh tay thu chiếc cốc giấy về, hai má lại đỏ lên: “Xin lỗi nhé, tôi không nghĩ đến việc đó, chỉ muốn mua cho anh thứ gì ấm ấm một chút”.

Một bàn tay đã đưa ra cướp lấy chiếc cốc trong tay cô: “Hay là cứ để tôi uống đi, cô vốn đã không ngủ được rồi”.

Lãnh Hoan ngạc nhiên nhìn Thính Phong, nghĩ đi nghĩ lại câu nói của anh, mặt càng thấy nóng hơn.

Lòng bàn tay ấm sực lên vì hơi nóng của cốc cà phê, Thính Phong đưa lên miệng uống một ngụm rồi hắng giọng: “Chỉ một cốc cà phê là có thể trả công cho tôi rồi ư? Ngay cả lái xe taxi cũng không chấp nhận cái giá rẻ mạt như thế”.

“Vậy thì anh muốn gì?”, cô buột miệng hỏi.

“Anh muốn gì?”

Vẫn là câu nói ấy, sự trùng hợp đến kỳ lạ khiến cả hai người đều ngẩn ra.

Cô nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó, đột nhiên đứng ngời không yên.

Trong xe vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng mưa quất lên cửa kính ở bên ngoài, tạo nên những âm thanh ràn rạt. Thính Phong lại có một chiếc xe lướt qua bên cạnh, ánh đèn pha chiếu sáng lóe lên rồi dần dần mất hút.

Khuôn mặt Thính Phong chìm trong khoảng giao nhau giữa ánh sáng và bóng tối, không thể nhìn rõ đang biểu lộ cảm xúc gì.

“Quen đợi xe bus thế này à?”, anh đột nhiên cất lời.

“Gi?” , cô nghi hoặc nhìn anh, không hiểu ý.

“Cô vẫn luôn ngồi ở đây đợi xe vì cô biết rằng xe bus nhất định sẽ dừng ở bến này, chỉ cần chờ đợi thì thể nào nó cũng sẽ xuất hiện ở trước mặt mình. Nhưng nếu như có một ngày xe đến muộn hoặc đột ngột bị hủy chuyến thì sao? Cùng một đích đến, có lúc cũng có thể thử vẫy taxi xem sao. Dù rằng cô có thể không xác định được chiếc xe mình vẫy liệu còn trống hay không, nhưng ít ra thì cô cũng đã thử. Trên thế giới này có rất nhiều thứ không thể cứ ở yên một chỗ mà đợi chờ được, chúng ta cần phải chủ động giành lấy nó”.

Cô cũng người, tim càng đập nhanh hơn. Rốt cuộc là anh đang muốn nhắc nhở cô chuyện gì?

Đôi môi hé mở, Lãnh Hoan định nói gì đó, nhưng Thính Phong đã nhanh chóng khởi động xe như không hề chú ý đến phản ứng của cô.

Chiếc xe lướt đi với tốc độ rất nhanh, sau đó đột nhiên chuyển hướng ở một ngã tư.

Cô nhìn tấm biển ghi tên đường M9 vừa lướt qua trên đầu, muốn nhắc anh đã đi sai hướng, lên tới tận đường cao tốc rồi, song lại phát hiện ra vẻ nghiêm túc khác thường trên khuôn mặt anh.

“Nằm xuống!”, khi Lãnh Hoan vẫn còn đang nghi hoặc, đã nghe thấy Thính Phong đột ngột hét lên, sau đó ấn rạp người cô xuống. Hai tiếng nổ đánh gọn vang lên bên tai, cô quay đầu sang, phát hiện cửa kính xe phía bên Thính Phong đã xuất hiện hai lỗ nhỏ từ lúc nào, kính ở xung quanh hình thành các vết nứt dọc ngang vì sức ép.

Suy đoán đến bất ngờ trong đầu khiến cô trợn tròn mắt, liền sau đó nhận ra anh đã đánh quật vô lăng sang một bên không thương tiếc, va mạnh một cái vào chiếc xe đi ngay bên cạnh.

Một tiếng động chói tai của sự va chạm dữ dội vang lên, chiếc xe rung lắc mạnh khiến dạ dày cô như muốn lộn tung, chỉ còn cách nằm rạp người trên đầu gối Thính Phong. Lãnh Hoan phát hiện cả người anh đang hết sức căng thẳng. Cô không biết rốt cuộc bọn họ đang ở tình huống như thế nào, cũng không biết vì sao lại xảy ra những chuyện này, chỉ biết rằng khoảnh khắc đó trong tim cô chỉ có mình anh, chỉ biết dựa vào anh, cũng chỉ lo lắng cho anh.

Không biết bao lâu sau đó, cơ thể Thính Phong mới bắt đầu thả lỏng, Lãnh Hoan ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh đèn thấp thoáng phía sau xe.

“Không sao nữa rồi”, Thính Phong khẽ nói, trên mặt vẫn còn dấu mồ hôi.

“Anh... có bị thương không?”, cô ngồi thẳng dậy, lo lắng nhìn một lượt khắp người Thính Phong, khi phát hiện ra cánh tay phải của anh có vết máu, mắt đã lập tức đỏ hoe.

“Chỉ là vết thương ngoài da thôi”, Thính Phong nhìn cô, giọng nói hơi khàn đi.

Anh biết cô đang sợ hãi, gặp phải chuyện như thế này, ngay cả những người đàn ông bình thường còn sợ nữa là. Khi kéo cô nằm sát xuống chân mình, anh có thể nhận thấy toàn thân cô đang run lên vì sợ. Anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý để nghe cô truy vấn nguyên do, nhưng trái lại, cô không hề nhắc đến chuyện đó, câu đầu tiên cô hỏi lại là: “Anh có bị thương không?”.

“Sao cô lại khóc?”, Thính Phong hỏi, nhìn thấy Lãnh Hoan rơi nước mắt, hai tay run rẩy với lấy khăn giấy trên xe.

Cô lắc đầu, nước mắt vẫn không ngừng tuôn: “Tôi không biết, chỉ là tôi cảm thấy rất khó chịu...”.

Anh cắn chặt môi, ngăn động tác định cầm máu giúp anh của cô lại: “Ngồi yên đi, lát về rồi xử lý sau”.

Màn đêm buông xuống mỗi lúc một dày hơn khiến biểu cảm trên khuôn mặt Thính Phong càng trở nên trầm lắng.

Là anh đã bắt cản, những tưởng đối xe rồi thì có thể che mắt được bọn chúng, xem ra đêm nay ở sông bạc đã luôn có kẻ rình chờ. Thính Phong vừa thăm phỏng đoán, vừa nhấn mạnh chân ga.

Chiếc xe dừng lại ở một con đường không lớn lắm. Anh mặc áo khoác vào để che đi vết thương ở cánh tay phải. Lãnh Hoan theo Thính Phong xuống xe, nhìn tòa nhà trước mặt, một dạng chung cư phổ biến cho công chức, cũng không nằm trong khu thương mại náo nhiệt, lẽ nào đây là một nơi ở khác của anh?

Sau khi Thính Phong quẹt thẻ an ninh ở cổng chính, Lãnh Hoan theo anh vào thang máy, đi lên một căn hộ trên tầng bảy.

Gần như một thứ cảm giác nghề nghiệp, cô vừa bước chân vào đã có thể đưa ra đánh giá sơ bộ về căn hộ – rộng chừng một trăm hai mươi mét vuông, thiết kế đơn giản, phối màu lạnh, giống hệt như tính cách của anh.

“Nhà của anh à?”, Lãnh Hoan hỏi.

“Uhm”, anh trả lời, sau đó mở chiếc tủ trong phòng khách, lôi ra một loạt các dụng cụ xử lý vết thương như băng gạc, kéo, kẹp...

Cô đón lấy những thứ đó rồi ngồi xuống ghế salon cùng anh.

Thính Phong bắt đầu cởi áo sơ mi, phần cơ thể bên trên để trần lộ ra những đường cong săn chắc khỏe khoắn, thực sự rất đẹp. Mặt cô hơi đỏ lên, ánh mắt tự động chuyển sang cánh tay phải.

Dù chỉ là vết thương ngoài da, nhưng miệng hơi sâu, chỗ nghiêm trọng nhất gần như bị toét cả ra. Cánh tay cầm kẹp bông có thắm cồn của cô hơi run lên, mỗi lần đưa qua đó, đều có cảm giác tê dại ở trên da, giống hệt như xát vào vết thương của chính mình vậy.

Không hề kêu một tiếng, lẽ nào anh không đau? Cô nghi hoặc nhìn Thính Phong, đúng lúc anh cũng đang chăm chú nhìn cô.

Nhịp thở của Lãnh Hoan trở nên bấn loạn, mắt liền sụp xuống, hơi mất tự nhiên nên cố kiếm chuyện để nói: “Sao mắt anh lại có màu nâu nhỉ?”.

“Mẹ tôi là người Anh, còn bố tôi là lưu học sinh Đài Loan thời những năm 1970”, giọng nói thấp trầm cất lên một cách thản nhiên, “Ông là một sinh viên trẻ yếu đuối, chỉ biết đến sách vở. Từ sau khi mẹ tôi bỏ đi, ông đã suy sụp, sau đó dùng ma túy, rơi vào cảnh khốn cùng và kết cục là chết trên đường phố. Từ năm bảy tuổi tôi đã trở thành một đứa trẻ mồ côi, phải học cách ăn xin, học cách dùng nắm đấm để cướp giật một miếng bánh cốm con từ tay những đứa trẻ khác... cho tới khi gặp bố nuôi tôi bây giờ, một nhân vật gốc Hoa đã dọc ngang trong giới xã hội đen từ những năm 1953. Ông đã dạy cho tôi cách sống sót trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, cho tới khi tôi trở thành một con người mạnh mẽ, còn cho tôi đi học... Thế nên, tất cả những thứ tôi có được ngày hôm nay hoàn toàn không hề đơn giản, cũng không hề dễ dàng, điều mà cô thấy mới rồi chỉ là một phần nhỏ trong đó mà thôi”.

Kết thúc câu chuyện của mình, anh nhìn thấy sự ngạc nhiên đúng như dự liệu trong mắt Lãnh Hoan, nhưng ngay sau đó sự ngạc nhiên ấy nhanh chóng được thay thế bởi một lớp sương mờ. Cô ngẩng đầu nhìn anh cười, giọt nước bên trong mắt long lanh: “Hút thuốc không? Phân tán tinh thần sẽ không cảm thấy đau nữa, tôi sắp băng lại rồi”.

Anh ngẩn người.

Cô lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp đựng thuốc lá trông vô cùng tinh xảo, rút một điếu đặt lên tay anh, sau đó đưa tay vào cổ áo lấy ra chiếc bật lửa.

Anh giữ tay cô lại, viên ngọc trai màu vàng rơi tuột xuống, gõ một tiếng nặng nề vào trái tim cô.

“Cô sợ không?”, Thính Phong hỏi bằng giọng nói lạnh băng.

“Sợ”, cô nhìn chăm chú vào đôi mắt màu nâu đang cực kỳ u ám của anh, “Tôi đang sợ... Bản thân tôi rõ ràng đã biết là nên sợ hãi, nên rút lui, nhưng lại vẫn cứ dấn sâu vào một cách mù quáng thế này”.

“Anh biết đó là thứ cảm giác gì không?”, màn sương trong mắt cô trở nên dày đặc hơn, động tác quán băng cuối cùng cũng dừng lại, dường như đó là cách để chia bớt cảm xúc của cô vậy, “Trước mặt là một vùng tối tăm, tôi không biết đi tiếp sẽ gặp phải thứ gì, nhưng vẫn không sao ngăn nổi bản thân mình, cứ từng bước, từng bước đi tới đó”.

Khi câu nói kết thúc, cô cúi đầu dọn dẹp những thứ trên bàn, không dám nhìn vào mắt anh nữa, cũng không đủ dũng khí để nghe anh nói. Cô đứng dậy, cảm thấy hai chân mềm nhũn, dường như tất cả sức lực đã biến đi đâu mất.

Đúng vào khoảnh khắc cô dậm bước đi, toàn thân bỗng nhiên bị ấn xuống chiếc ghế salon, còn thứ đón cô là một nụ hôn trắng trợn và thô bạo.

5. Chương 09 - 10

Chương 9: Phần nộ

Nụ hôn đó vô cùng mãnh liệt và đầy tính cưỡng đoạt, nuốt trọn lấy giọng nói của cô, hơi thở của cô một cách mạnh mẽ. Trong lúc hốt hoảng, cô lo lắng lùi về phía sau, nhưng anh lại áp đến gần hơn, cho đến khi cơ thể cô lún sâu vào chiếc ghế salon, không còn đường trốn nữa.

Sự ham muốn như biển đêm dần dần thức dậy, nổi lên những cơn sóng cồn cào.

Bàn tay lạnh lạnh phóng tung vuốt ve làn da mỏng manh của cô, những vết chai thô cứng lướt qua làn da mượt mà để rồi đốt cháy lên từng đốm lửa, cháy tới mức khiến cô run rẩy không ngừng.

Một cơn sóng tình lạ lẫm áp đến với sức mạnh dường như muốn nhấn chìm tất cả con người cô, hai tay bám chặt lấy lớp vỏ ghế salon bên dưới thân mình, nước mắt Lãnh Hoan không hiểu vì sao cứ thế tuôn ra không cách nào ngăn được.

Thính Phong nhìn ánh mắt đầy vẻ bất lực của Lãnh Hoan nhưng không hề vì thế mà nhượng bộ. Trong khoảnh khắc những chiếc khuy áo yếu ớt của cô bung ra tứ phía, đôi môi và cả răng anh đã áp chặt vào động mạch trên cổ cô, cắn vào đó khê khàng. Cảm giác đau đớn và thích thú quấn quện lại với nhau khiến cô giống hệt như một hiện vật đang đợi để tế thần, hoảng sợ và đầy lo lắng. Đôi môi nóng bỏng đó cứ dần dần lướt xuống, bùng cháy trên gò ngực mềm mại của cô, khiến cô đột nhiên thở gấp, sắc hồng trên da làm nở bừng những đóa hoa diễm lệ.

Đúng vào khoảnh khắc cơ thể ngạo mạn của anh đè lên trên, cô không chịu nổi, bật khóc thành tiếng: “Thính Phong...”.

Lần đầu tiên cô gọi tên anh, nhưng nghe sao mong manh và bất lực.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn khuôn mặt nhòe nhoẹt nước của cô, trên trán Thính Phong cũng rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Anh vẫn luôn chờ đợi giây phút này, khi cô không biết phải làm thế nào với anh, khi cô đã hoàn toàn mê đắm vì anh, choáng ngợp vì anh, nhưng ham muốn đó trong buổi tối hôm nay còn trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết. Anh biết cô đang cầu xin anh, cô vẫn còn thấy sợ hãi về cái điều sắp sửa xảy ra, nhưng tất cả những thứ đó không thể ngăn quyết tâm cưỡng đoạt của anh, nhất là từ khi mới bắt đầu, anh đã không có ý định sẽ nương tay.

Ánh mắt nhìn cô đột nhiên trở nên cứng rắn, anh khóa chặt đôi môi cô, cắn sâu vào cơ thể mềm mại của cô một cách đầy tàn nhẫn.

Nước mắt Lãnh Hoan trào ra vì choáng váng, cô đau tới nỗi phải oằn người lên, toàn thân căng cứng, những ngón tay bám sâu vào ghế salon.

Anh vẫn nhất quyết không chịu buông tha, giữ chặt lấy hai cánh tay cô, hết lần này đến lần khác cắn sâu vào. Cô giống hệt một con thuyền nhỏ đang đứng ngay đầu ngọn sóng, hết lần này đến lần khác bị ném lên không trung, sau đó lại bị ngọn sóng dữ dội cuốn lấy một cách vô tình, trôi dạt giữa biển cả mênh mông rồi cuối cùng bị lật nhào, bị nhấn chìm.

Khao khát cháy bỏng của cơ thể khiến cô không sao chịu nổi, chúng cứ dần dần tích tụ rồi cùng với những động tác mạnh bạo của anh, hóa thành niềm vui sướng, run rẩy như những bông pháo hoa tuyệt đẹp cuối cùng cũng nở bừng trong cô. Anh hoàn toàn không để ý đến những điều đó, tiếp tục hủy hoại cơ thể nhạy cảm của cô một cách tàn nhẫn, cho tới khi cô khóc lên thành tiếng và tiếp nhận sự điên cuồng tới cực điểm của anh.

“Em là ai?”, trong khoảnh khắc ngọn sóng tình vẫn chưa lắng dịu, cô nghe thấy tiếng anh hỏi bên tai, giọng nói trầm thấp đó dường như đã lẫn quất trong sâu thẳm trái tim cô từ muôn kiếp trước.

“Thính Phong...”, cô thầm khóc một cách yếu đuối, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

Khi mở mắt ra, cơ thể cô vẫn đau khủng khiếp, toàn thân giống như một cái giá đang rung rờ.

Trước mắt cô là một khuôn mặt lạnh lùng, dù đang ngủ say nhưng những đường nét trên mặt anh vẫn không hề dịu đi chút nào. Lúc này nhớ lại, cô nhận ra những lúc anh cười đùa cực kỳ hiếm hoi, rất nhiều khi dù đang cười nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lẽo vô cùng.

“Có sợ không?”

Trong đầu lại hiện lên câu anh hỏi đêm qua.

Thực ra đôi lần cô cũng nghĩ, mới ba mươi hai tuổi mà đã nắm trong tay một sông bạc với quy mô như vậy, nếu không phải là con nhà tài phiệt thì nhân thân chắc hẳn cũng không đơn giản. Thế nhưng trong giây phút biết được quá khứ của anh, cô vẫn cảm thấy ngạc nhiên, ngạc nhiên vì một con người luôn cao ngạo và xuất sắc như vậy lại có một cuộc đời khó mà tưởng tượng. Giây phút ấy, một nỗi đau không sao kiềm chế được đã vây lấy trái tim cô.

Lãnh Hoan không kiềm chế nổi ý muốn đưa tay ra khẽ vuốt lên lông mày của anh. Đôi mắt nâu sậm thăm sâu nhìn không thấy đáy đó đã luôn thấy được sự bấn loạn trong lòng cô một cách dễ dàng. Những sợi lông mày cứng và dày khẽ đâm vào tay cô, cọ vào làm đau rất má cô mỗi lúc hai người quấn lấy nhau... Ánh mắt dần hướng theo động tác của bàn tay lướt xuống đến đôi môi khắc nghiệt, mặt cô lại bất giác nóng lên.

Dù vậy, cô vẫn không kiềm chế được, cẩn thận ghé sát mặt tới đó. Đúng lúc sắp đạt được mục tiêu, một bàn tay đầy sức mạnh bất ngờ quàng ra phía sau gáy giữ chặt lấy đầu cô rồi ấn xuống, khiến môi cô chạm vào môi anh.

“Đóng phim Công chúa ngủ trong rừng nhưng lại sai đối tượng nên phải bị trừng phạt”, anh cười, vẻ tinh nghịch đầy trong mắt.

“...”

“Sao không nói gì?”, anh nhướn mày, nhìn cô khi đó vẫn chìm trong im lặng.

“Cảm ơn anh”, cô khẽ nói.

“Hử?”

“Cảm ơn anh đã muốn có em”.

Anh hơi sững lại nhìn cô, nụ cười nhạt dần trong mắt, thay vào đó là một sự thương hại chợt lóe lên.

“Thính Phong?”, cô hơi bối rối.

Chỉ trong thoáng chốc, đôi mắt anh lại tràn ánh sáng và niềm vui, khiến cô còn tưởng mới rồi mình đã nhìn lầm. Anh đột nhiên ôm chặt lấy cô, cánh tay siết mạnh đến nỗi cô không sao thở được.

“Còn đau không?”, Thính Phong hỏi, dụi dụi cằm vào mái tóc cô, giọng hơi khàn đi.

Lãnh Hoan xấu hổ, vùi khuôn mặt nóng bừng của mình vào ngực anh, nói về ả ư: “Bây giờ mới hỏi thì quá muộn rồi”.

Anh cười ngất, ngực rung lên từng chập.

Thấy vậy, cô càng bối rối hơn: “Không nói chuyện với anh nữa, để em đi làm đồ ăn sáng”.

“Được rồi”, Thính Phong buông cô ra, thả cho đi.

Trong gian bếp có đầy đủ thiết bị, Lãnh Hoan dùng những thực phẩm tối qua mua được nấu món cháo trứng thịt bò. Tesco không như mấy siêu thị của người Hoa, chỉ có loại gạo hạt dài, không có cách nào ninh

nhừ được thành món cháo truyền thống của Trung Quốc, nhưng hương vị thì cũng tạm được. Đặt hai bát cháo vào trong chiếc khay, cô bê lên phòng ngủ.

Khi cánh cửa mở ra, hình như anh đang gọi điện cho ai đó, có tiếng cười vắng lại chỗ cô.

“Liều đại tiểu thư cuối cùng cũng chịu đến đây rồi, đi chuyển bay mấy giờ để anh ra đón”.

Kèm theo giọng nói dễ chịu đó là tiếng cười sảng khoái của anh. Bước chân Lãnh Hoan đột nhiên khựng lại, cô chưa bao giờ nghe thấy anh cười một cách cởi mở và thoải mái như thế này.

“Đợi khi em đến rồi gặp nhé, anh thực sự rất nhớ những ngày đầu gặp em hồi còn đại học ấy. Anh rất nhớ em, Nhược Y”. Giọng nói êm ái và dịu dàng tiếp tục vang lên, trái tim cô theo đó trở nên lạnh giá.

Vừa mới cùng cô quần quýt suốt một đêm ở trên giường, vậy mà bây giờ anh đã có thể nói chuyện nhớ nhung với một người con gái khác. Giọng nói dịu dàng đến thế, nụ cười hồn nhiên đến thế, chỉ mấy câu ngắn ngủi thôi, đã có đầy đủ họ tên, thời gian, địa điểm, khiến cô thậm chí không còn cơ hội tự lừa dối mình rằng đó chỉ là em gái của anh.

“Anh rất nhớ em, Nhược Y”.

Hai bàn tay siết lấy mép chiếc khay, siết chặt tới mức những đầu ngón tay đều trở nên trắng bệch, từ trước đến nay anh chưa từng nói nhớ cô.

Đột nhiên cô cảm thấy mình có mặt ở đây thật giống như một con ngốc.

“Làm xong rồi à?”, anh vứt điện thoại xuống giường, vừa mặc áo vừa nhìn cô mỉm cười.

“Uhm”, cô đặt chiếc khay lên tủ đầu giường, giọng nói trở nên cứng ngắt, “Em vừa nhớ ra ở trường vẫn còn mấy việc, em đi trước đây”.

Cô muốn tìm một nơi nào đó để ngồi bình tĩnh lại, giờ đây cô cơ bản không thể nào đối mặt được với anh.

Thính Phong nhìn cô, ánh mắt dần dần lạnh lẽo, rõ ràng anh không tin lý do yếu ớt cô vừa mới đưa ra: “Hôm nay là thứ Bảy, người Anh tự nhiên lại chăm chỉ như thế từ bao giờ vậy?”.

Cô cứng họng, mãi sau mới lặng lẽ nói: “Đêm qua em rất hạnh phúc, thực sự cảm ơn anh... Thôi cứ vậy đi”.

Cô lấy hết dũng khí để nhìn vào mắt anh, miễn cưỡng ép mình nở một nụ cười.

“Như vậy là có ý gì?”, anh cười nhạt, “Em chỉ cần nói cảm ơn đã phối hợp tốt, hoan nghênh lần sau lại đến là được rồi”.

Giọng giễu cợt của anh bỗng nhiên khiến cô hai mắt đỏ hoe: “Em không có ý đó. Em thực sự rất thích anh, nhưng em không muốn việc này gây ra bất cứ gánh nặng nào cho anh”.

Người đàn ông này hoàn toàn không giống như những người đàn ông cùng lứa tuổi với cô, đối với cô thế giới của anh quá phức tạp, cô muốn mình lùi lại một bước để không bị rơi xuống sâu hơn, ngã đau hơn.

Thính Phong bị câu nói của cô làm cho tức giận đùng đùng, đôi mắt sâu hút nhìn cô đầy hung bạo. Vốn tưởng rằng cô đã toàn tâm toàn ý tin tưởng mình, không ngờ cô lại rút lui nhanh như vậy, lại còn muốn rũ sạch trơn tất cả với anh. Là do anh tự đánh giá mình quá cao, hay đã đánh giá cô quá thấp? Cũng được thôi, cô đã cố chấp như vậy, anh sẽ cùng chơi trò này với cô, anh không tin trái tim của cô lại có thể lẫn trốn mãi mãi.

“Cô cho rằng sẽ gây ra gánh nặng cho tôi hay sao?”, anh đột nhiên lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo vô cùng, “Nếu thứ tôi muốn là tình một đêm, thì cô thậm chí còn không phải là loại người mà tôi thích! Dù sao tôi cũng cảm ơn cô đã vô cùng rộng rãi, để cho tôi thoải mái với lần đầu tiên của mình như thế”.

Câu nói của anh như một mũi dao sắc nhọn và lạnh lùng cứa từng nhát khiến toàn thân cô chi chít vết thương.

Lãnh Hoan cắn chặt môi một cách không thương tiếc mới ngăn được nước mắt mình rơi xuống trước mặt anh.

“Lũ đàn bà ngu xuẩn”, anh buông một câu rồi đứng dậy kéo tay cô lôi ra phòng khách. Lãnh Hoan đành bối rối đi theo bước chân gấp gáp và dứt khoát của anh.

Mở cánh cửa, Thính Phong vút cho cô chiếc túi rồi đẩy thẳng ra ngoài, “Giờ thì cô có thể đi đến trường rồi, nếu như lần sau cô thấy khó ngủ vì chăn đơn gối lạnh thì có thể đến tìm tôi. Vì những biểu hiện của đêm hôm qua nên có thể tôi sẽ cân nhắc”.

Một tiếng sầm vang lên, cánh cửa đóng sập lại trước mặt Lãnh Hoan một cách vô tình, toàn thân cô cũng vì thế mà run lên từng chập.

Trước mắt bỗng trở thành một bức màn mờ mịt, cô thậm chí còn không thể nhìn rõ cánh cửa ngay sát mặt mình.

Khi nước mắt bắt đầu rơi xuống, cô quay người đi đến thang máy như một bức tượng gỗ.

Chương 10: Ký ức

Mưa rơi suốt một đêm vẫn chưa tạnh, vẫn cứ không ngừng tí tách, cuốn theo những chiếc lá ngô đồng rơi lả tả, trải trên phố một tấm thảm màu vàng sậm.

Khi đó Lãnh Hoan mới nhớ ra mình đã để quên ô ở bến xe bus tối hôm qua, nên đành đợi mưa đi bộ. Gần đó không có bến xe bus nào, chờ mãi cũng không thấy bóng dáng của những chiếc taxi màu đen to lớn. Thở dài một tiếng, Lãnh Hoan bấm điện thoại gọi xe.

Biết mình còn phải đợi lâu, Lãnh Hoan thò tay trái vào túi theo thói quen, mới nhớ ra mình đã để quên hộp thuốc lá trên bàn trà nhà anh, đành cay đắng rút tay ra, cảm giác trống rỗng lại đến trong lòng.

Mưa mỗi lúc một lớn hơn, thấm ướt tóc. Lãnh Hoan ngồi xổm xuống ven đường, nhìn về khoảng không mênh mang trước mắt, bỗng nhiên thấy mệt mỏi vô cùng.

Đã tự nói với mình rằng đừng có buồn bã, đừng có đau thương, đừng có nhớ nhung, đừng có ám ảnh, cuộc sống này giống như một giấc mộng, sao không vui vẻ đi? Nếu không có ai yêu thương mình, thì phải học cách tự yêu thương bản thân. Hai mươi tư năm qua, những thứ tồi tệ nhất trong đời người cô cũng đã đều trải qua và đứng vững, có gì lại dễ dàng bị tổn thương vì một chuyện như thế này?

Tầm nhìn mỗi lúc một trở nên mờ mịt, cô đưa tay lên vuốt màn nước đang nhòe trên mặt.

Tiếng còi vang lên bên tai, cô mở cánh cửa xe, nhắm mắt ngồi tựa lưng vào ghế sau, đọc địa chỉ cho lái xe bằng một giọng không còn sức lực.

Bên trong xe ẩm áp vô cùng, Lãnh Hoan nghe tiếng những giọt mưa gõ vào cửa kính, lại nhớ đến cảnh tượng hôm qua ngồi trên xe của anh, trong lòng bỗng thấy chua xót. Một chút vui, một chút băng khuâng, nhưng chỉ sau một đêm, cảnh vật vẫn đó mà người đã không còn.

Suốt dọc đường, Lãnh Hoan chìm vào giấc ngủ.

“ Bao nhiêu tiền?”, khi chiếc xe dừng lại, cô mới mở mắt ra, hỏi.

“Không cần tiền, mời ăn sáng là được rồi”, một bàn tay thò ra khỏi lưng ghế lái, chỉ sang cửa hàng Costa bên ngoài cửa xe.

Lãnh Hoan ngẩn người, phát hiện ra xe còn chưa về đến nhà mình mà đang dừng trên một con phố thương mại, còn người tài xế thì quay hẳn lại nhìn cô cười ha ha, trong đôi mắt dài rất đẹp đó lóe lên những tia nhìn ranh mãnh.

“Jonathan!”, Lãnh Hoan kinh ngạc gọi tên anh ta.

“TT(1) bị người ta nhìn nhầm thành taxi, mình còn có thể chịu đựng được, nhưng một người đẹp trai như vậy ngồi ngay trước mặt mà cậu hoàn toàn không phát hiện ra, đúng là một chuyện khiến mình quá đau lòng”.

(1). TT: Nhân vật trong truyện đang nói tới chiếc xe của mình, đó là siêu xe TT, một sản phẩm của hãng xe danh tiếng Audi của Đức.

Lãnh Hoan bật cười vì câu nói đùa của anh: “Nếu tội của mình đã lớn như vậy, thì chắc chắn phải mời cậu ăn sáng rồi”.

Trong danh sách các thương hiệu cà phê dài dằng dặc, Espressco vẫn đứng hàng đầu, đậm đặc, mạnh mẽ, sâu sắc, cô đột nhiên nhớ đến một người rất thích cái thứ chất lỏng đắng nghét này.

“Gọi đi”, một bàn tay xòe rộng năm ngón khua khua trước mặt Lãnh Hoan.

Lãnh Hoan hơi bối rối, vội vàng nói với người phục vụ: “Caramel Machiato, cảm ơn”.

“Dạ vâng, vậy là hai ly”, người phục vụ xác nhận lại, Lãnh Hoan ngạc nhiên nhìn người con trai đang ngồi đối diện mình, “Cậu cũng gọi thứ đó à?”.

Jonathan cười, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời: “I am a sweet guy”(2).

(2). Dịch: Tôi là một chàng trai ngọt ngào.

Lãnh Hoan ngẩn ra rồi cũng bật cười.

“Tên tiếng Anh của mình là Jonathan Lee, tên Trung Quốc là Lý Kiều, gọi là Kiều cũng được”, anh đột nhiên giới thiệu, vừa nói vừa nhìn nụ cười vương trên môi Lãnh Hoan.

“Được rồi, Kiều”, Lãnh Hoan gật đầu.

Đồ ăn được mang lên, cô cởi bỏ áo khoác bên ngoài.

Lý Kiều nhìn cô gái nhỏ nhắn ngồi trước mặt mình. Cô mặc một chiếc áo sơ mi kiểu nam trông có vẻ hơi quá khổ với vóc người, tay áo xắn một cách lỏng lẻo đến tận khuỷu. Có vẻ như hoàn toàn không để ý đến điều đó, cô tập trung vào xắn từng miếng lớn chiếc bánh pho mát để trước mặt mình.

“Một ngày cuối tuần tuyệt vời, cậu cũng đi ‘419’ đấy à?”, Lý Kiều cười, nhìn Lãnh Hoan đầy ẩn ý.

“Gì cơ?”, Lãnh Hoan ngẩng đầu lên.

“For one night”(3).

(3). Dịch: Tình một đêm.

Lãnh Hoan sững lại, nghĩ tới chữ “cũng” của anh, bất giác cười nhạt, sau đó gật gật đầu.

“Nhưng mà xem chừng cậu có vẻ không may, nước mắt như mưa, lẽ nào chia tay không mấy vui vẻ?”

“Không chỉ thế, bị đuổi thẳng khỏi cửa”, cô tiếp lời, tay vẫn bận rộn với chiếc bánh trên bàn.

“Cái gã khốn đó thật là vô lại, cho hắn chết quách đi”, anh chửi thề, vẻ khinh miệt đầy trên mặt.

Lãnh Hoan bật cười, cười đến nỗi chảy nước mắt, sau đó ho liên tục.

“Ăn vội như thế làm gì, nếu thấy ngon thì lần sau lại đến đây ăn”, anh khẽ trách, lấy khăn giấy đưa cho cô lau nước mắt.

Lãnh Hoan cười nhạt: “Chắc không có lần sau đâu”.

Lý Kiều nhướn mày lên: “Cuộc đời dài vậy, cái duy nhất ta có là thời gian”.

“Nhưng đối với mình mà nói...”, giọng Lãnh Hoan bình thản, “đối với mình mà nói thì không như vậy”.

“Có biết AMA không? Tên đầy đủ là Atypical myocardium atrophy, một chứng bệnh suy thoái cơ tim không điển hình, từ đầu thế kỷ XX đến giờ trên toàn thế giới mới chỉ có chưa tới ba trăm người mắc phải, một trong số đó chính là mình. Hiện nay người mắc bệnh này sống lâu nhất là đến ba mươi lăm tuổi”.

Năm 2003, dịch SARS hoành hành ở Trung Quốc, khiến ai ai cũng vô cùng hoảng sợ. Vẫn nhớ rõ môn một ngày hôm đó, trong một giờ học giữa tháng Năm, cô đột nhiên ngất trong lớp, khiến các bạn học hoảng hồn. Bỏ cô vội vàng đặt vé máy bay bay đến, hôm nhận được kết quả xét nghiệm, ông tưởng cô vẫn đang ngủ

say, nhưng thực ra cô đã nghe thấy bác sĩ nói đến cái tên bệnh lạ hoặc lạ hươu ấy, cũng là một dạng “Phi điển hình”(4), cũng là một dạng vô phương cứu chữa, chỉ khác ở chỗ thời gian sống dài hơn mà thôi.

(4). Bệnh SARS trong tiếng Trung là “Phi điển hình”.

Lúc đó, cô đã nằm như một bức tượng đá trên giường bệnh, toàn thân đông cứng không thể nào động đậy. Tất cả hoài bão và mơ ước trong phút chốc tiêu tan thành mây khói, thay vào đó là một hiện thực nghiệt ngã, lạnh lùng. Cô trở nên cáu kỉnh, nóng nảy, cảm hận thế giới không công bằng này đã tước đoạt đi mọi điều tốt đẹp. Thuốc hút rất ít, nhưng lại đi mua bật lửa Orb Lighter, bỏ học để đi làm visa du lịch, sẵn sàng bay đến Manchester chỉ để nghe một buổi biểu diễn của Oasis, dùng bút Montblanc Hommage à Wolfgang Amadeus Mozart(5) để chép bài, giày dép đã rất nhiều rồi, nhưng vẫn cố mua bằng được một đôi Manolo Blahnik(6)... Nếu không phá phách như vậy, cô không biết phải làm thế nào để giấu đi nỗi sợ hãi luôn trào dâng trong lòng. Cô nhắm mắt bịt tai, không đến gặp, cũng không muốn nghĩ đến ánh mắt người cha ngày càng đau đớn khi phải thấy con mình chìm đắm trong tuyệt vọng, càng không buồn tìm hiểu xem người cha dù hàng chục năm giữ trọng trách nhưng vẫn luôn trong sạch của mình làm thế nào để gánh vác được những khoản chi tiêu cực kỳ xa xỉ đó.

(5). Montblanc Hommage à Wolfgang Amadeus Mozart: Một loại bút ký cao cấp của Đức.

(6). Manolo Blahnik: Sản phẩm giày của nhà thiết kế nổi tiếng người Tây Ban Nha, Manolo Blahnik.

Cho đến một buổi sáng khi đang ở Đại Liên xa xôi ngàn dặm, cô nhìn thấy ảnh bố đăng trên báo, lập tức cảm thấy đất trời đảo lộn. Cái lạnh lẽo trên ngọn núi đầy tuyết như tràn vào trái tim đau đớn, lan khắp lục phủ ngũ tạng. Cô không còn nhớ mình đã xuống núi trong nỗi sợ hãi và hoảng loạn như thế nào, cũng không nhớ nổi mình đã bỏ sắp bỏ giữa lên chuyến bay quay về nhà sao, chỉ biết vào đúng thời khắc đặt chân xuống mặt đất, thứ đón cô là một cái tát như trời giáng của mẹ.

Bố chỉ để lại cho cô đúng hai câu: “Đối với đất nước, bố có tội. Đối với con, bố không hề hối hận”.

Cô đã cầm mảnh giấy mong manh đó, tự nhốt mình trong phòng suốt một ngày một đêm, khóc rồi cười, cười rồi lại khóc, dù thế nào cũng không sao tin nổi người cha mạnh mẽ đó lại chọn cách tự sát.

Sau đó, cô bỏ trốn, trốn bằng cách đến một đất nước hoàn toàn xa lạ, cố gắng quên tất cả mọi chuyện trước đây, cố gắng sống một cuộc sống mới, cố gắng học hành, cố gắng làm việc, cố gắng để cười... dù rằng cuộc sống của cô không còn dài nữa, dù rằng những thứ cô có lúc này đây có thể đột nhiên biến mất bất cứ lúc nào.

Giấu kín vết thương trong lòng, những tưởng rằng nó đã lên da non, nhưng cho đến giờ cô lại phát hiện ra nó vốn chưa bao giờ lành lại. Trong cuộc đời có những vết dấu dù người ta đã cố gắng không nghĩ tới nhưng cũng chẳng thể nào quên được. Cho đến hôm nay, cô mới phát hiện ra rằng, Lân Hoan hai mươi tư tuổi thực ra không mạnh mẽ hơn Lân Hoan lúc hai mươi tuổi là bao, vẫn cứ khóc khi bị tổn thương, vẫn cứ trốn tránh mỗi khi gặp nỗi đau. Dù có vùng vẫy thế nào, gắng gượng bao nhiêu, cuối cùng cũng chỉ khơi lại vết thương cũ mà thôi.

Giọng nói bình thản, nhẹ nhàng và đơn giản hệt như đang nói đến chuyện thời tiết, duy chỉ có chiếc khăn giấy trên bàn đã bị cô vò lại thành một khối tự lúc nào, sau đó lại dờ ra tới mức nát vụn thành từng mảnh.

Lý Kiều nhìn Lân Hoan, ánh mắt trở nên sâu thẳm: “Cố gắng để sống, cố gắng để cười, vậy tại sao không cố gắng để yêu?”.

“Cố gắng để yêu?”

Lân Hoan lẩm bẩm bốn chữ ấy, một nụ cười tự giấu bản thân hiện lên trên miệng.

Cô chỉ là một người không thể hứa hẹn với ai, cũng không có cách nào gánh vác được lời hứa hẹn của ai đó với mình.

Mặc dù tình yêu vốn vô cùng hấp dẫn người ta, song nó lại là một liều thuốc độc. Hễ mà dính vào, cô sẽ phải chịu một nỗi đau không sao tưởng tượng nổi, nếu như đã mặc định là sẽ mất, thì không có còn hơn. Nghĩ đến khuôn mặt khắc nghiệt nổi giận đùng đùng hồi sáng đó, cô bất giác cười đau khổ. Có lẽ anh tức giận vì sự rút lui của cô, hoặc không thoải mái vì bản thân mình lại bị một người phụ nữ làm cho bẽ bàng.

Đối với một người đàn ông lạnh lùng và cao ngạo như anh, chỉ quen nhìn thiên hạ bằng con mắt của kẻ bề trên, không để cho bất kỳ ai làm vướng bận bước chân của mình, làm sao cô có thể cho phép sự ích kỷ của bản thân tham lam hưởng thụ niềm vui sướng nhất thời ấy cơ chứ?

“Cậu chưa từng nghe người ta nói câu này à?”, Lý Kiều vẫn nhìn cô, nói từng từ chậm rãi, “Thứ mà người ta không thể nào tự nhỏ đi được, ngoài răng ra thì chỉ có tình yêu”.

6. Chương 11 - 12

Chương 11: Gặp lại

Tình yêu ư?

Lãnh Hoan uống một ngụm cà phê, tự cười giễu chính mình.

Thứ gọi là tình yêu đó, nếu không phải là quá đối, thì là quá no. Nếu không phải là thua tuyệt đối, thì là thắng hoàn toàn. Người ta sống để ăn, còn cô ăn để sống, trái tim này còn chưa gánh vác nổi chính nó, sao có thể chịu thêm được gánh nặng nào nữa?

“Những chuyện hôm nay mình kể với cậu, cậu hãy coi như chưa từng nghe thấy nhé”.

“Vì sao cậu lại chỉ muốn im biết?”

Lãnh Hoan nhìn Lý Kiều, lặng im không nói. Người con trai này quả là không chỉ tốt mã bên ngoài, anh không hề biểu hiện sự cảm thông hay an ủi đối với câu chuyện cô kể, thứ đó vừa hay chính là thứ mà cô không cần nhất, cũng là thứ mà cô khinh ghét nhất.

Lãnh Hoan luôn cảm thấy rằng, càng nhiều vết thương càng đau, chỉ có bản thân người trong cuộc mới hiểu được rõ nhất, người bên cạnh dù có buồn bã thế nào, cũng chỉ là gọi lại cảm giác tồi tệ một lần nữa mà thôi. Một lời an ủi không những chẳng giúp bù đắp được gì, mà còn khiến người ta càng chìm đắm vào đau khổ. Vậy nên bao nhiêu năm qua, cô đều một mình vượt qua tất cả, hôm nay đột nhiên lại dốc hết ra kể với anh, lẽ nào bản thân cô đã trở nên quá yếu đuối rồi?

Gạt bỏ hết những tâm tư của mình, Lãnh Hoan ngược mắt lên, cười với vẻ có lỗi: “Xin lỗi cậu, tâm trạng của mình không được ổn lắm nên thất thố quá”.

Lý Kiều không cố gắng hỏi, chỉ gạt đầu cười, cầm cốc cà phê trong tay.

“Nghe Chương Trình nói cậu và David thành lập một ban nhạc à?”, Lãnh Hoan đổi đề tài.

“Uhm, làm cho vui ấy mà, đó là sở thích của bọn mình”, Lý Kiều hoàn toàn bị đánh lạc hướng sang chuyện khác, “Bọn mình hát từ thứ Tư đến thứ Sáu tại bar Fire & Ice China đấy, tuần sau cậu có thể tới đó nghe”.

“Hay rồi”, Lãnh Hoan cười, “Thứ Năm tuần sau không phải làm thêm, mình sẽ gọi bọn Cổ Ngôn Nặc cùng đi”.

“Được”, Lý Kiều cười sảng khoái, nhìn Lãnh Hoan bắt đầu mặc áo khoác vào, “Ăn xong rồi sao? Để mình đưa cậu về”.

Lãnh Hoan cũng không khách sáo với anh, cô vốn đã thấy rất mệt, ăn no xong lại càng cảm thấy buồn ngủ hơn.

Khi đi qua quầy thanh toán, Lý Kiều còn mua một đồng hồ ngọt.

“Từ trước đến giờ mình chưa từng gặp người con trai nào thích đồ ngọt như vậy”, Lãnh Hoan ngạc nhiên, không thể không trêu chọc Lý Kiều.

Lý Kiều trái lại chỉ cười, không nói câu nào.

Vào trong xe, Lãnh Hoan lại ngủ như lúc trước, khi tỉnh dậy nhìn đồng hồ thì đã mười hai giờ.

Lãnh Hoan giật nảy người: “Sao cậu lái xe gì mà lâu thế?”.

“Đến nơi từ lâu rồi, nhưng mình thấy cậu ngủ ngon quá, nên không nỡ đánh thức”, Lý Kiều nhìn Lãnh Hoan bằng đôi mắt đen tuyệt đẹp, trong đó có những cảm xúc mà cô không thể nào hiểu được. Nhìn thấy Lý Kiều chỉ mặc một chiếc áo thun ngắn tay, Lãnh Hoan nhận ra anh đã dùng áo khoác bằng bông dày cộp của mình đắp cho cô từ bao giờ.

“Cậu ngồi đợi mình suốt hai tiếng đồng hồ ư?”, Lãnh Hoan trả lại áo cho Lý Kiều, hỏi với vẻ hơi xấu hổ, cảm giác ấm áp bỗng nhiên trào dâng ở trong lòng.

“Hai tiếng mười bảy phút”, Lý Kiều gõ gõ vào mặt đồng hồ, trở lại với bộ dạng nghịch ngợm quen thuộc của mình.

“Xin lỗi nhé”, Lãnh Hoan càng bối rối.

Lý Kiều nheo mắt nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng lên của Lãnh Hoan, một nụ cười đầy mê hoặc hiện ra: “Nếu đã cảm thấy hối hận như vậy, hay là dùng thân mình để chuộc lỗi đi”.

Lãnh Hoan hơi sững lại, sau đó mới thấy Lý Kiều không nhin nổi cười, tức quá cầm túi ném về phía anh: “Chuộc cái đầu cậu ấy”.

Bất giác cô cũng bật cười vui vẻ. Người con trai đó luôn khiến người ta liên tưởng đến ánh nắng của mùa thu, rạng rỡ tới mức làm lu mờ tất cả xung quanh.

Lý Kiều đưa túi của Lãnh Hoan cùng với một túi giấy mua ở Costa lại, cô nhìn anh tỏ vẻ không hiểu.

“Mình mua bữa trưa và bữa tối cho cậu luôn đấy, hôm nay cậu có thể nằm ườn trên giường cả ngày rồi”, Lý Kiều nói xong lại cười: “Thế nào, cảm động rồi chứ gì?”.

Lãnh Hoan nhận lấy chiếc túi giấy, vừa lắc đầu làm ra vẻ buồn bã, vừa đẩy cánh cửa xe bước xuống: “Ôi, mình là người phụ nữ thứ mấy khiến cậu phải làm như thế này rồi”.

“Bớt miệng đi”, Lý Kiều cười.

Đứng bên cánh cửa, Lãnh Hoan đang vẫy tay tạm biệt thì lại thấy Lý Kiều xuống xe đi vòng đến trước mặt mình.

“Sao thế?”, cô nhìn anh dò hỏi.

“Ôm một cái nào”, Lý Kiều nói bằng giọng cực kỳ nghiêm túc. Không đợi cô đồng ý, anh đã mở rộng đôi tay mình rồi ôm cô vào lòng.

Hơi thở trong trẻo như làn gió nhẹ của mùa hè khẽ khàng vây lấy Lãnh Hoan. Vòm ngực rộng lớn áp sát vào cơ thể cô, khiến cô có thể yên tâm tựa vào.

Trong khoảnh khắc, cô quên mất việc phản ứng lại, quên mất rằng mình mới chỉ gặp người con trai đó có hai lần. Cái cảm giác cực kỳ thân thiết và được che chở ấy như đã rất quen thuộc và lâu rồi mới trở lại.

“Chăm sóc tốt cho bản thân mình nhé”, một câu nói êm dịu nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Trong mắt cô đột nhiên nóng bừng.

Thành phần pha chế Long island ice tea(1) gồm có Vodka, rum, tequila, gin, Triple Sec, Sweet and Sour Mix, Coca-Cola, rõ ràng trà chưa chiếm tới phân nửa trong thành phần, nhưng lại nguy trang được thành vị thơm ngon cực kỳ hoàn hảo, khi nhấp một ngụm rồi mới biết sự cảm dỗ và hoang dại ẩn giấu bên trong nó có thể khiến người ta chìm đắm từng chút một. Lãnh Hoan chợt nhớ đến một bài hát của nữ ca sĩ nào đó có nhắc đến hoàng hôn ở Long island: “Tình yêu, hận thù còn chưa diễn hết, chúng ta đã xa cách mỗi người một nơi”.

(1). Long island ice tea: Tên một loại cocktail.

Cũng là một người con gái kiên cường, vậy mà năm lần bảy lượt cuồng dại vì yêu. Vẫn chỉ là một người đó, nhưng rồi càng lúc càng xa. Tình yêu, hận thù, tức giận và mê đắm, đến cuối cùng thì mỗi người một nơi.

Cài một lát chanh tươi lên miệng cốc, cô mới phát hiện chanh tươi đã sắp hết nên cầm mấy quả đi rửa, sau đó dứng thái thành từng lát mỏng.

Từng lát, từng lát, mùi chanh thơm lan toả. Trên báo nói hương chanh có thể giúp giữ sạch mọi tâm tư, cô vốn vẫn nghi ngờ về điều đó. Nếu thế thật thì sao giờ đây cô vẫn thấy tâm trạng mình rối bời, nghĩ ngợi lung tung thế này?

Dường như nghe thấy tiếng người ồn ào phía bên ngoài sông bài, cô ngẩng đầu lên nhìn. Ánh mắt dừng lại ở chỗ đám đông, sau đó chết lặng.

Đó là một người phụ nữ đẹp như trong thơ văn đời Sở Tống bước ra, thân thể như tạc bằng ngọc quý, mỗi bước đi tinh tế như đang toả hương thơm. Nhìn lướt qua càng thấy yếu điệu như liễu xanh bên bờ sông Giang Nam giữa mùa xuân, thanh khiết như ánh trăng mai huyền ảo. Lãnh Hoan từ nhỏ đã xinh đẹp như búp bê, quen được nghe người khác khen ngợi, đến hôm nay mới thấy đúng là núi cao còn có núi cao hơn, vẻ đẹp khuyên quốc khuyên thành đích thực là đây.

“Chào em, chị tìm Feng, giám đốc ở đây”, mỹ nhân đó mỉm cười với Lãnh Hoan, hơi thở khê khàng như gió.

Lãnh Hoan giật thót mình, đưa tay chỉ vào hành lang bên phải.

Hoá ra người ấy đến tìm anh.

Một nụ cười mỉm vương nơi khoe miệng, cô cúi đầu tiếp tục công việc của mình.

“Nhược Y”, giọng nói trầm thấp quen thuộc xuyên qua sảnh lớn của sông bài, nhẹ nhàng lọt vào tai cô hết như ngày hôm đó.

“Liều đại tiểu thư cuối cùng cũng chịu đến đây rồi.

Anh rất nhớ em, Nhược Y”.

Hay thật, cái tên sao mà hợp với nhau đến thế.

“Khinh phong phát liễu liễu nhược y”.(2)

(2). Gió nhẹ làm phát phơ cành liễu mỏng.

Hai người đó đứng cạnh nhau đúng là một tuyệt cảnh chốn nhân gian.

Ngón tay bỗng nhiên đau nhói, hoá ra cô không cẩn thận đã cứa cả vào tay.

“Cô làm gì mà đến thái chanh cũng không xong thế hả”, Grace cau mày, nhìn Lãnh Hoan với vẻ coi thường.

“Đúng đấy”, cô cười buồn bã, “Tôi quả thực là đồ vô dụng”.

“A little girl, loving you

How can she be beautiful?

If she has a pure heart like me

Do you love her just a while?

If you want her to change

She can change for you, right now

Even though she has gone out of your sight...”(3)

(3). Đây là một đoạn trong bài hát Lovin’ You do nữ ca sĩ Anna Tsuchiya trình bày.

Khi Diệp Thính Phong bước vào trong bar, ở đó đang vô cùng sôi động. Một giọng nữ trong trẻo đang hát một ca khúc tiếng Anh xa lạ, nhịp điệu có vẻ buồn thả nhưng lại mang chút dư vị buồn thương. Những người xung quanh đang lác lác theo tiết tấu, toàn cảnh đầy vẻ náo nhiệt. Anh cầm tay Liều Nhược Y, cẩn thận che cho cô đi xuyên qua đám đông ồn ào, sau đó đến một chiếc bàn trong góc nhỏ.

“Có tới tám bar Fire & Ice theo phong cách tám nước, chỉ riêng có bar của Trung Quốc là ồn ào náo nhiệt, quả là làm ăn rất tốt”, Thính Phong ngồi xuống, nhìn Lý Tu Nhiên chăm chọc.

Ánh mắt Tu Nhiên dừng lại mấy giây ở bàn tay đang nắm lấy tay Nhược Y của Thính Phong, sau đó làm bộ như không để ý đến: “Tôi làm ăn nhỏ thôi, làm sao được như cậu toàn đầu tư bạc tỷ chứ”.

Thính Phong bật cười, nhìn sang phía Nhược Y: “Sao không gọi ‘anh’ một tiếng đi? Mới rồi vẫn còn nhắc đến hân trên suốt đường đi mà”.

Má Nhược Y thoáng ửng hồng: “Ai nhắc anh ấy chứ?”.

Lý Tu Nhiên nhìn điệu bộ giận dỗi của Nhược Y, cười nhạt rồi không nói gì.

Bài hát kết thúc, giữa đám người vang lên tiếng huýt sáo, mấy khách hàng còn cao hứng đòi nghe lại lần nữa.

Lãnh Hoan buồn bực cầm micro nhìn sang phía Lý Kiều, song anh chỉ cười, tỏ vẻ mình cũng không giúp được gì.

Tối nay Cổ Ngôn Nặc và Chương Trình có hẹn, cô đành đến bar một mình, ngồi bên dưới uống nước, nghe họ hát mấy bài, trong lòng thấy vô cùng dễ chịu. Nào ngờ Lý Kiều không biết nghe được ở đâu rằng hồi đại học cô cũng từng hát trên sân khấu, bèn bất ngờ kéo cô lên, khiến Lãnh Hoan không còn cách nào khác, trèo lên lưng hổ thì cười hổ vậy.

Khẽ thở dài một tiếng, cô đành xuôi theo khán giả, thôi thì hi vọng hết bài này sẽ có ban nhạc khác lên thay.

“The way of the wind”. Giọng nói nhẹ nhàng và bình tĩnh cất lên, nhưng dường như giọng nói ấy có sức mạnh làm lay động lòng người, khiến xung quanh bỗng yên ắng trở lại.

Ở góc phòng cũng có một người khẽ giật mình khi nghe giọng nói ấy.

Tên tiếng Anh, nhưng lời hát lại bằng tiếng Trung. Giai điệu guitar đơn giản khẽ khàng đi vào trái tim mỗi người. Người con gái ngồi lặng trên sân khấu, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên những phím đàn, miệng luôn hé nở một nụ cười, những lọn tóc xoăn dài buông xuống che bớt khuôn mặt tinh tế rồi rơi trên bờ vai nhỏ nhắn. Một chút mê hoặc, một chút buồn thương, một chút bất lực, một chút kiêu ngạo, dường như trong thế giới này chỉ còn có một mình cô ngồi nhìn nhân gian hoá thành mây khói.

“Bỗng nhiên trong đêm mưa gió ấy

Chúng ta đứng nhìn nhau, ngăn cách bởi một con đường

Ánh đèn thê lương

Gió thổi áo anh bay

Thành tiếng hát vọng đến bên em

Em nghe thấy không trung như đang khóc

Lá vàng rơi còn lưu luyến

Nhưng sao không nghe được tiếng trái tim anh

Nếu như số phận là một cuộc chơi phù phiếm

Nếu như nó đã được định sẵn để gió cuốn trôi đi

Em cũng không hề tiếc khoảnh khắc mình từng nở ấy

Bỗng nhiên trong một đêm mưa gió

Em đứng một mình bên một góc đường

Nhớ lại khuôn mặt anh lúc mỉm cười

Gió thổi tung mái tóc em

Cất lên tiếng hát

Em nghe thấy nỗi nhớ đang quặn thắt

Em nghe thấy nỗi cô đơn tuyệt vọng

Nhưng không thể nào nghe được bước anh đi

Nếu như không khí đang chuyển động quanh đây là chứng nhân cho tình yêu của chúng ta

Vậy thì hãy để cho nó chôn vùi em mãi mãi”.

Giọng hát du dương cứ nhạt dần, song người hát dường như vẫn còn đắm chìm trong đó.

Mãi một lát sau, tiếng vỗ tay mới dậy lên.

“Quả là rất hay”, Liễu Nhược Y thốt lên, “Bài này em chưa từng nghe thấy bao giờ, có vẻ như là tự sáng tác”.

Diệp Thính Phong liếc nhìn lên sân khấu, mặt không biểu lộ cảm xúc, nhấp ly rượu lên uống cạn.

Lý Tu Nhiên vỗ tay gọi nhân viên quản lý, sau đó hỏi: “Người vừa mới hát là ai?”.

Nhân viên quản lý lắc đầu: “Cô ấy không phải người làm ở đây, hình như là bạn của Lý Kiều”.

Lý Tu Nhiên tỏ vẻ hơi ngạc nhiên: “Anh gọi thẳng nhóc đó đến đây”.

Năm phút sau, Lý Kiều dẫn theo một người xuyên qua các dãy bàn đi thẳng đến.

“Anh Lý, anh gọi em à?”, Lý Kiều cười ha ha rồi vỗ vỗ lên vai Lý Tu Nhiên.

Lý Tu Nhiên cười nói: “Anh đang tò mò muốn biết chú tìm đâu cho anh một nhân tài như vậy”.

Lý Kiều bèn đẩy Lãnh Hoan đang đứng phía sau lên trước, lớn tiếng giới thiệu: “Lãnh Hoan, là đối tượng hiện em đang tìm hiểu”.

Cô trở thành đối tượng tìm hiểu của anh từ bao giờ thế? Lãnh Hoan không nhận được, trợn mắt nhìn cái tên liễu lĩnh đó, song ánh mắt đã chạm phải một cái nhìn sâu hút và lạnh giá, ý thức lập tức quay trở lại, toàn thân cô đột nhiên đông cứng.

“Cô Lãnh Hoan, chào cô, không biết cô có hứng thú đến chỗ chúng tôi hát cùng Lý Kiều hay không?”, Lý Tu Nhiên mỉm cười, đưa tay ra bắt tay Lãnh Hoan.

Lãnh Hoan còn chưa kịp nói gì, một giọng nói lạnh lùng cứng ngắt đã vang lên: “Cô ta là nhân viên ở chỗ tôi, xem ra cậu phải thất vọng rồi”.

Chương 12: Tìm hơi ấm

Lý Tu Nhiên ngẩn người, nhìn Thính Phong với ánh mắt khác thường, song vẫn kịp phản ứng, lập tức giới thiệu với Lý Kiều: “Lý Kiều, đây là ông chủ sông bạc Windy, bố cậu cũng biết cậu ấy đấy, cậu gọi là anh Phong được rồi. Người ngồi bên cạnh cậu ta là em gái tôi, Nhược Y, vừa từ Pháp sang đây”.

Lý Kiều nhìn cả hai người, gật đầu cười: “Anh Phong quả là người tuổi trẻ tài cao, bố em cũng từng nhắc đến anh rất nhiều lần, còn chị Nhược Y đúng là quốc sắc thiên hương, em nghe kể nhiều lắm rồi, nay mới được gặp, thực là một vinh dự lớn”.

Lãnh Hoan nhìn Lý Kiều với vẻ hơi kinh ngạc, vốn tưởng anh chỉ là một kẻ buông tuồng cầu thả, không ngờ cũng là một nhân vật cực kỳ lạnh lợi. Kiều ăn nói như vậy, có đầu có cuối, không thiếu không thừa, rõ ràng đã trở thành một thói quen xã giao vô cùng thành thạo.

Diệp Thính Phong cười nhạt, đưa tay ra bắt tay Lý Kiều, ánh mắt sắc lẹm nhìn như xoáy vào anh.

Hồ phụ sinh hồ tử, thẳng nhóc mới hơn hai mươi tuổi đầu này nhìn bề ngoài thì có vẻ biếng nhác, nhưng xem ra cũng khá sắc sảo, công ty xây dựng Hoa Hạ có người thừa kế như vậy, Lý Vinh Sinh chắc hẳn rất vui mừng.

“Lãnh tiểu thư”, Lý Tu Nhiên bỗng quay sang nhìn Lãnh Hoan, trong mắt hiện lên một tia khác lạ, “Cô hát hay như vậy, có thực là không nghĩ đến chuyện tới chỗ chúng tôi làm không? Riêng về chuyện tiền nong, tôi tuyệt đối sẽ không chặt chẽ đâu”.

Lãnh Hoan hơi sững lại, sau đó trả lời: “Hát và pha rượu đều không phải là những việc mà tôi thực sự muốn làm, dù gì thì cũng chỉ là một cách để kiếm sống mà thôi. Công việc hiện tại cũng đã giải quyết được vấn đề ăn ở của tôi, coi như cũng tạm đủ rồi”.

Lý Tu Nhiên thoáng ngạc nhiên, sau đó cười với vẻ đã hiểu.

“Xin lỗi các vị, tôi phải đi rồi, mọi người ở lại vui vẻ”, Lãnh Hoan mỉm cười rồi đứng dậy.

Lý Kiều cũng lập tức đi theo: “Để mình đưa cậu về”.

Vừa dậm bước đi, phía sau đã có một giọng nói trầm thấp cất lên: “Tên tiếng Trung của bài hát này giờ cô hát là gì?”.

Lãnh Hoan dừng bước, quay người lại đón lấy ánh mắt màu nâu sậm đang nhìn theo mình, bình thản nói: “Nó không có tên tiếng Trung”.

Về nhà tắm rửa xong cũng đã hơn mười hai giờ.

Lãnh Hoan mở máy tính bắt đầu chỉnh sửa lại các tư liệu làm khoá luận, đến giai đoạn này cô đã hình thành một thói quen xấu là thường thức khuya làm việc đến một hai giờ sáng.

Đã là giữa đêm, thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng động cơ ô tô chạy vút qua trên đường, gió tháng Mười hai thổi qua cửa sổ tạo nên những tiếng vù vù khe khẽ. Mắt nhìn đăm đăm bản vẽ trên màn hình máy tính, song Lãnh Hoan vẫn không thể nào tập trung tinh thần được.

Tiếng chuông di động bất chợt vang lên khiến cô giật thót người, khi cầm lên xem số máy gọi đến, lại còn hoảng sợ hơn, vội vàng nhấn vào nút ngắt. Ngay sau đó cô thấy hơi hận đến chết đi được, lẽ ra có thể vờ như đã ngủ không nghe được, giờ thì lộ rõ ra là cô cố ý mất rồi.

Lãnh Hoan mệt mỏi tựa lưng vào thành ghế, nhìn chằm chằm chiếc điện thoại đặt trên bàn. Đã năm giây trôi qua, mười giây trôi qua, một phút cũng đã trôi qua... nó không hề đổ chuông lần nữa.

Cuối cùng cũng có thể thở phào một tiếng, song lại cảm thấy như vừa mất mát thứ gì.

Bên dưới nhà đột nhiên vang lên âm thanh của động cơ ô tô, tiếp sau đó là một hồi còi chói tai kéo dài.

Lãnh Hoan kinh ngạc nhảy vọt ra khỏi ghế, đầu gối đập mạnh vào cạnh bàn đau tới nỗi muốn trào nước mắt. Cô đi đến bên cửa sổ với vẻ bất an khủng khiếp, nhìn xuống dưới chỉ thấy một bóng người đứng cạnh cửa xe dưới ngọn đèn đường mờ ảo, đang nhìn thẳng lên cửa sổ phòng cô.

Đúng là đồ cặn bã, Lãnh Hoan rửa thầm ở trong lòng, biết nửa đêm rồi vẫn còn bám còi dài như vậy, những người xung quanh sẽ không ngủ được.

Chiếc điện thoại trên bàn lại rung lên, cô cầm lấy rồi ra cửa sổ đứng nghe.

“Một phút nữa!” Mệnh lệnh ngắn ngủn nhưng đầy uy lực vang lên, người đứng dưới nhà nhìn thẳng vào cô, sau đó thông thả ngắt điện thoại.

Lãnh Hoan đứng đờ ra trong mấy giây, sau đó lập tức vớ chiếc áo len vút trên giường mặc vào người, mở cửa phòng chạy thục mạng ra thang máy.

Vội vội vàng vàng mở cửa chính ra, thấy tay người đó đã thò qua cửa xe đặt lên vô lăng, cô thấy ghệt thở: “Này!”.

Nhưng anh không nhúc nhích còi nữa mà lấy hộp thuốc lá từ ngăn đựng đồ cạnh đó ra, châm một điếu rồi hút, đứng tựa vào xe trong tư thế nhàn nhã tận hưởng bộ dạng vội vàng nhếch nhác của cô.

“Chạy vội như vậy làm gì? Nhớ tôi đến thế cơ à?”, Thính Phong mỉm cười, ánh mắt nhìn cô với vẻ bông đùa.

Lãnh Hoan cứng họng, vẻ trơ trẽn của người đàn ông này đúng là vô địch thiên hạ.

Đêm lạnh như nước, từng cơn gió tê buốt thổi tới, Lãnh Hoan bất giác quàng tay ôm lấy hai vai. Anh nhìn cô, ánh mắt đột nhiên trở nên nóng bỏng.

Lãnh Hoan khi đó mới phát hiện ra trong lúc vội vàng đã mặc đúng chiếc áo của anh ra bên ngoài quần cộc áo phông, chiếc áo rộng thùng thình khoác trên người, dài xuống tận gần đầu gối.

“Tôi tiện tay thế nào lại lấy đúng chiếc áo này...”, cô bối rối, song ngay lập tức cảm thấy càng giải thích càng dở.

Thính Phong không nói gì, đôi mắt càng sâu hơn, chỉ đứng đó nhìn cô.

“Đi thôi”, anh đột nhiên cất lời, sau đó vứt tàn thuốc lá trong tay.

“Gi?” , Lãnh Hoan ngẩn người, còn đang định hỏi anh là đi đâu, nhưng Thính Phong đã giật lấy chùm chìa khoá trong tay cô rồi khoác vai kéo cô đi lên tầng.

“Này”, khi vào đến thang máy cô mới phản ứng lại được, “Tôi không đồng ý cho anh vào phòng tôi”.

Ánh mắt âm trầm của Thính Phong nhìn thẳng vào cô: “Có người đàn ông khác ở trong đó à?”.

Lãnh Hoan lắc đầu.

Anh tỏ vẻ thoả mãn với câu trả lời của cô, bước ra khỏi thang máy rồi hỏi: “Phòng số mấy?”.

Cô không nói gì, chống đối bằng cách im lặng.

Thính Phong cười nhạt, đột nhiên luồn tay qua cổ áo len rộng thùng thình của cô, chạm vào một bên ngực.

“Á”, Lãnh Hoan kêu lên kinh hãi, sau đó mặt đỏ như, nghiêng chặt rằng: “Mười hai”.

Cánh cửa phòng vừa mở, Lãnh Hoan đã nhào ra khỏi vòng tay của Thính Phong, vội vàng thu dọn với tốc độ cực nhanh những vật thể không rõ là thứ gì trên giá phơi quần áo rồi nhét cả vào trong tủ, sau đó đóng sầm cánh cửa tủ một cách không thương tiếc.

Anh nhìn động tác liên hoàn của cô, cười với vẻ ác nghiệt: “Đồ lót à? Có phải chưa từng bị tôi trông thấy lần nào đâu, giấu làm gì?”.

Cô thẹn quá hoá giận: “Nếu xã hội bây giờ không có luật pháp, thì tôi đã chém cho anh hàng vạn nhát dao từ lâu rồi”.

Thính Phong mỉm cười: “Tôi bằng lòng để cho cô hăm hiếp, sau đó giết cũng được”.

Lãnh Hoan cứng lưỡi, từ bỏ ý định chiến đấu với anh, lạnh lùng hỏi: “Anh đến đây làm gì?”.

“Không thể đến à?”

“Chúng ta vẫn chưa giảng hoà”, nhất là khi, anh lại không hề thiếu mỹ nữ ở cạnh bên.

“Đồ trẻ con”, Thính Phong tỏ ý không thèm chấp.

Cô vừa buồn bực, vừa âm ứ.

Làm sao anh có thể ung dung đến tìm cô cứ như là hôm đó anh chưa từng nói những câu gây tổn thương sâu sắc đó vậy.

Cứ tưởng rằng mình không thèm để ý, hoá ra vẫn ngấm ngấm bị tổn thương.

Anh hoàn toàn tự nhiên, đúng như anh từng nói, cô vốn không hề tạo ra gánh nặng nào cho anh cả.

Vậy thì, vì sao anh lại đến tìm cô? Đột nhiên thấy cô đơn, trống vắng ư?

Lãnh Hoan cúi đầu, tự cười giễu mình, cô nghĩ nhiều như vậy để làm gì chứ? Trong một đêm như đêm nay có một người ở bên cạnh cũng không phải là chuyện gì xấu, còn hơn cứ một mình cô độc.

“Uống gì đây?”, cô quay đầu lại hỏi anh.

“Không cần”, Thính Phong ngồi xuống, kéo cô ngồi lên đùi mình rồi vòng hai tay ôm chặt lấy cô.

“Là em vẽ đây à?”, anh chỉ vào bản thiết kế trên màn hình máy tính.

“Uhm”, tư thế thân thiết quá mức này khiến cô cảm thấy hơi mất tự nhiên, hơi thở ấm nóng của anh phả vào má khiến tai cô nóng bừng lên.

“Không tồi”, ngón tay thon dài gõ lên bàn phím, Thính Phong di chuột xuống phía dưới màn hình, “Sao lại thích những khung cửa sổ lớn sát mặt sàn thế này?”.

“Như vậy thì ánh mặt trời có thể chiếu vào, làm cho cả gian phòng ngập nắng. Khi làn gió bên ngoài thổi tới, có thể ôm chăn nằm tròn trên giường mà ngủ, thật là thoải mái. Nếu bên ngoài cửa sổ có biển nữa thì càng tốt, mở cửa ra trước mặt đã là biển, cảnh sắc sẽ tuyệt vô cùng”.

Khuôn mặt cô hướng lên trên. Hai gò má phớt màu hồng, dưới vòm sáng mờ ảo của ánh đèn bàn vàng vọt, trông cô đáng yêu hệt như một búp bê bằng sứ.

Thính Phong cúi đầu, không thể không hôn lên má cô một cái.

Lãnh Hoan lặng người, không dám nhìn vào mắt anh. Dời ánh mắt đi nơi khác, chợt phát hiện ra trên tai trái của anh hôm nay có một chiếc khuyên, con đại bàng bằng bạc của Giorgio Armani lấp lánh ánh sáng, đơn giản nhưng sang trọng.

Cô thầm thở dài, người đàn ông phong lưu này!

Vậy nhưng cô vẫn không thể không đưa tay lên chạm vào chiếc khuyên tai đó của anh.

“Thích nó à?”, Thính Phong hỏi.

Cô thành thực gật đầu.

Ngay lập tức anh tháo nó ra. Đoán trước được ý định của anh, cô bèn lấy hai tay giữ chặt lấy tai mình: “Lỗ đeo khuyên của em đã bị tịt cả tháng nay rồi”.

“Bỏ tay ra”, anh ra lệnh với vẻ thiếu kiên nhẫn.

Bướng bình đến phút chót, cuối cùng cô chỉ còn cách kêu thét lên, hoàn thành quyết tâm của anh.

“Đau quá”, cô thận trọng sờ vào con đại bàng đã bay sang tai mình, nước mắt lưng tròng.

“Không được phép bỏ ra đâu”, Thính Phong dọa nạt, đôi môi mím lại thành một đường, đôi mắt nâu nhìn cô thoả mãn.

“Em còn phải làm bài tập nữa”, cô đưa mắt nhìn anh bằng vẻ vô cùng đáng thương.

“Được, xin cứ tự nhiên”, anh bỏ cô ra rồi đứng dậy, đi thẳng vào phòng tắm, “Anh đi ngủ trước”.

Cô dờ ra nhìn theo anh đóng cửa lại một cách ngạo mạn.

Tắm rửa xong, anh nằm lên giường cô ngủ rất tự giác.

Trong không gian thoáng thoảng mùi thơm của sữa tắm. Chỉ một lát phía sau lưng Lãnh Hoan đã vang lên tiếng ngáy khê khàng, mắt nhìn lên máy tính nhưng nhịp tim của cô lại cứ phập phồng theo nhịp thở của anh.

Đấu tranh tư tưởng mãi, cuối cùng Lãnh Hoan cũng từ bỏ, tắt đèn rồi nhẹ nhàng bò lên giường.

Một đôi tay rắn chắc đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau, khiến toàn thân cô cứng lại.

“Anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi”, anh nói nhẹ nhàng, cầm tỳ lên mái tóc cô.

Cơ thể Lãnh Hoan bỗng nhiên thả lỏng, cô từ từ quay người lại, áp mặt vào ngực anh. Không cần phải phiền phức hay rắc rối, chỉ cần được ở trong vòng tay ấm áp đó, đối với cô đã là quá đủ. Nghe tiếng nhịp tim đập bên tai đã trở nên đều đều và ổn định, không biết vì ai mà đổi thay như thế.

Anh không phải là hoàng tử của cô, cô cũng không phải là Cinderella của anh, chỉ là hai bên bỗng nhiên tìm thấy niềm an ủi ở nhau trong một đêm dài dằng dặc thế này.

“Vì sao em lại sợ yêu?”, Thính Phong đột nhiên cất tiếng hỏi, phá vỡ không gian tĩnh lặng.

Cô giật mình.

Người đàn ông này đã nhìn rõ tận cõi lòng cô từ lâu.

“Vì sợ nó sẽ mất đi”, cô khẽ đáp.

“Được rồi”, giọng nói thấp trầm của anh chậm rãi vang lên trên đầu, “Vậy thì không yêu”.

Cô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, không thể nhìn rõ cảm xúc của anh trong bóng tối.

Bàn tay Thính Phong nhẹ nhàng lướt trên má cô: “Chúng ta ở bên nhau, chỉ là ở bên nhau mà thôi”.

7. Chương 13 - 14

Chương 13: Bắt đầu

Lãnh Hoan không nói gì, chỉ đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, năm ngón xoè ra đan vào những ngón tay anh.

Một nụ hôn của anh nhẹ nhàng rơi xuống trán cô.

Hoá ra sợi tơ tình khi đã vướng vào thì hai trái tim sẽ không thể rời nhau ra được nữa.

Vùi đầu trong lòng anh, Lãnh Hoan không kìm nổi một tiếng thở dài, trái tim của người đàn ông này rốt cuộc nằm ở đâu kia chứ? Người đẹp như hoa mà cũng không giành được sự trung thành của anh. Thứ phức tạp mà người ta dù có ngưỡng vọng cũng không thể nào đến lượt, vậy mà anh lại không hề biết trân trọng, lại đến đây để chơi trò tình ái với cô.

Một người đàn ông phong lưu như gió, ai có thể giữ chân anh được đây? Một khi đã yêu anh, thì cứ coi như vạn kiếp không thể nào cứu độ, rồi sẽ như những hạt cát nhỏ li ti bị gió thổi bay đi khắp góc biển chân trời.

Giờ khắc ấy ngoài trời là gió mùa đông lạnh lẽo, còn vòng tay ngay cạnh bên cô lại ấm áp như mùa xuân, cảm giác yên ổn đó tưởng như họ đã ở bên nhau từ lâu lắm rồi.

Vì cô đơn đã quá lâu, nên cô càng thêm muốn cơ thể ấm áp này, mà điều quan trọng nhất là trong những tháng ngày còn lại, cô sẽ không cần phải xin lỗi anh, còn anh cũng sẽ không phải nhớ thương cô.

Tốt thôi, chỉ cần hai bên có thể bình thản mà ở bên nhau, thì chắc sẽ được lâu bền.

Hướng hồ, cái gọi là lâu bền đối với cô mà nói cũng chẳng kéo dài được bao lâu.

Sáng sớm, ngoài cửa sổ thoảng hoặc vang lên tiếng hót trong trẻo của một chú chim.

Lãnh Hoan ngẩng đầu lên, lập tức bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của anh đang nhìn mình chăm chú.

“Chào”, cô cố làm ra vẻ thoải mái, định thoát ra khỏi vòng tay anh.

Nhưng anh quyết không để cô làm vậy, đôi tay dài và săn chắc vẫn ôm chặt lấy cơ thể cô.

Khuôn mặt hơi nóng lên, cô nhìn anh với bộ dạng của kẻ chịu thua.

Thính Phong bật cười: “Đừng có làm ra vẻ đang bị chà đạp như vậy nữa”.

Lãnh Hoan bối rối: “Em đâu có”.

Nói xong, cô giận dỗi quay đi, không muốn tiếp tục nhìn vẻ đắc thắng trên khuôn mặt anh, song lại để lộ ra phần gáy trắng muốt sau mớ tóc đen dài trông cực kỳ hấp dẫn. Trên da tai ửng hồng lấp lánh ánh sáng của con chim đại bàng màu bạc.

Anh cúi đầu xuống hôn lên làn da mỏng manh của cô, rồi dần dần di chuyển, tới ngực và cuối cùng dừng lại trên đôi môi mềm rũ.

Hơi thở nóng bỏng và ẩm ướt trong phút chốc ập đến trên đầu lưỡi Lãnh Hoan, cô khẽ thở dài một tiếng rồi đón nhận sự chiếm hữu đầy uy lực của anh.

Mắt nhắm nghiền, cô để mặc anh làm sóng gió trên cơ thể mình, tất cả mọi thứ xung quanh dường như đã bị hút hết vào một hố đen vô hình, đột nhiên trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng thở gấp gấp của cả hai người cùng với sự hỗn loạn vô biên cứ cuộn trào trong tâm trí.

Bộ đồ ngủ của Lãnh Hoan tuột ra quá nửa, để lộ bờ vai trắng muốt như pha lê, khiến Thính Phong không kìm nổi ý muốn hôn lên đó, để lại một vết cắn đỏ mờ mờ.

“Thính Phong...”, cô đột nhiên ngạt thở, bắt lực trước sự trống rỗng quen thuộc đó.

Đôi mắt cô nhìn anh trong vắt và yếu đuối hết như một đứa trẻ.

Còn mắt anh bỗng nhiên nhắm lại. Thính Phong cởi phăng chiếc áo ra, che kín mặt cô.

Lãnh Hoan bỗng rơi vào thế giới của màn đêm bất tận, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng thở của mình và anh, cảm giác cơ thể cũng trở nên nhạy cảm hơn vì thị giác mất đi trong chốc lát.

Những cái hôn của anh dày đặc, thiêu cháy từng tấc trên thân thể cô, mỗi lần đụng chạm đó đều khiến cô phải run rẩy, hai tay vò nát tấm ga trải giường bên dưới.

Đột nhiên anh dừng hết tất cả động tác, giống như một khúc đàn vừa ngưng bật.

Cơ thể đang căng cứng của cô cũng theo đó được thả lỏng ra. Lãnh Hoan đưa tay lên muốn chạm vào anh.

Đúng lúc ấy, anh bất ngờ lao thẳng xuống, đi vào cô một cách không thương tiếc.

“Thính Phong”, cô kêu thét lên, nước mắt túa ra, gần như hồn xiêu phách lạc. Sự tấn công mạnh mẽ vào cơ thể cô với một sức mạnh không gì ngăn nổi đã nói lên sự chiếm hữu của anh.

Cô chỉ có thể bám vào tấm lưng rắn chắc ấy, bắt lực và hoảng sợ khôn cùng, tiếp nhận những chấn động trong từng cơn sóng dữ dội như muốn huỷ diệt tất cả mà anh đang dồn đến.

Mỗi khi cô cho rằng mình sắp sửa không chịu đựng thêm được nữa, anh lại chứng minh cho cô thấy rằng cô có thể.

Cho tới lúc cô cầu xin bằng giọng nói đầy nước mắt, anh mới để cho cô được nhận thất bại trong niềm hoan lạc khi đã tới được giới hạn cuối cùng.

Sự kích thích quá mạnh mẽ khiến Lãnh Hoan ngã thiếp đi trong một mỗi cực độ.

Thính Phong ngồi dậy, nhìn dáng người nằm nghiêng khi ngủ của cô, trong mắt là một cảm xúc gì đó cực kỳ phức tạp.

Những lọn tóc mai ướt đầm mồ hôi dính bết trên má cô, anh đưa tay gạt ra, lập tức thấy trên bờ mi dài cong vút vẫn còn dấu nước mắt lờ mờ. Ngón tay vừa chạm vào mí mắt cô, đã từ từ co lại.

Khi Lãnh Hoan thức dậy, gian phòng đã sáng hơn bởi một luồng sáng yếu ớt của mùa đông. Mắt nhìn theo luồng sáng ấy, cô trông thấy anh đứng lặng lẽ như tượng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài qua khe hẹp của tấm rèm vừa hé mở.

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi tới, làn khói mỏng từ điều thuốc trên tay khẽ bay lên, khiến biểu cảm trên khuôn mặt anh trở nên khó đoán. Lông mày anh hơi nhíu lại, vừa có vẻ như đang suy nghĩ điều gì, vừa có vẻ đang băn khoăn cân nhắc.

Lãnh Hoan ôm lấy chân, ngồi tựa vào thành giường rồi lặng lẽ nhìn anh.

Nghe thấy tiếng động, Thính Phong quay lại.

“Buổi sáng đã hút thuốc không tốt cho sức khỏe đâu”, cô nhắc nhở anh.

“Đã hút thuốc rồi còn tính toán hút giờ nào không tốt, chẳng phải quá thừa thãi hay sao?”, anh cười với vẻ chế giễu, dập điếu thuốc rồi đến bên giường ngồi.

Tay anh đã túm lấy một bên chân chưa kịp giấu vào chăn của cô, mấy ngón tay đầy tà ý cứ vậy lướt theo dọc đường cong của chân lên trên và dừng lại ve vãn ở đùi cô.

Lãnh Hoan càng vùng vẫy, anh càng giữ chặt hơn.

“Cái này ở đâu ra thế?”, anh gõ gõ vào vết tím trên đầu gối cô làm cô phải khẽ kêu lên vì đau.

“Đêm hôm qua vội quá, va phải bàn”, cô trừng mắt nhìn anh không khách khí.

Anh khẽ cười, cúi người xuống hôn lên trán cô: “Em đang trách anh phải không, em yêu?”.

Cô cụp mắt xuống tránh cái nhìn đầy ma lực của anh, không thể không rên xiết lên ở trong lòng. Muốn chống lại người đàn ông đầy ma lực này quả là một việc vô cùng đau khổ.

Anh cầm lấy tay cô, khi buông ra, cô đã thấy một chiếc thẻ từ trong tay mình.

“Chìa khoá phòng ở sòng bạc của anh”, Thính Phong giải thích.

Cô gật đầu, lặng im cật vào ngăn kéo đầu giường.

“Sao bộ dạng em có vẻ như đang chất chứa đầy tâm sự thế?”, anh cau mày hỏi.

“Em đang nghĩ...”, cô nhìn anh bằng đôi mắt sáng trong nhưng lại có vẻ như đang rất băn khoăn, “liệu mình có nên vất vả lấy vài giọt nước mắt, sau đó nhào vào lòng anh vừa khóc trong niềm vui sướng vừa nói rằng ‘Thính Phong, anh đối với em thật tốt’?”.

Anh hơi ngẩn ra, sau đó lập tức bật cười: “Em đáng yêu thật đấy”.

Đáng yêu, nhưng tiếc là lại không thể yêu.

“Đói không?”, anh hỏi.

Cô vừa mặc quần áo vừa gật đầu.

“Em muốn ăn gì?”, anh lại hỏi.

“Thích ăn gì cũng được sao?”, cô hơi nghiêng đầu làm bộ chờ đợi.

Anh mỉm cười gật đầu.

“Sữa đậu nành, quẩy nóng”, cô cười ranh mãnh.

“Được”, không ngờ anh lại đáp rất nhanh, làm cô cứ bán tín bán nghi.

Các quán trà kiểu Quảng Đông ở thành phố M khá nhiều, song hình như không có chỗ nào bán quẩy nóng, sữa đậu nành.

Anh mở điện thoại, đưa ra yêu cầu hết sức ngắn gọn: “Anh mang đến cho tôi một ít quẩy nóng và sữa đậu nành”.

Dập máy xong, anh quay sang hỏi cô: “Phải đợi chừng một tiếng, chúng ta đến sòng bạc trước đi”.

Một giờ sau, tầng tám toà nhà Windy Casino.

Lãnh Hoan kinh ngạc nhìn những món ăn đang bốc khói nghi ngút trước mặt mình: “Những thứ này từ đâu đến thế?”.

“London”, anh cầm cốc sữa đậu nành lên uống một hơi.

Cô chờ người ra, tưởng rằng tai mình có vấn đề, hỏi lại với vẻ nghi ngờ: “Làm sao mà nhanh thế được?”.

“Vừa vặn hôm nay bọn anh có chuyên cơ qua đây, tiện thể mang luôn”, Thính Phong tiếp tục ăn quẩy với dáng vẻ hưởng thụ, dường như hoàn toàn không cảm thấy câu hỏi của cô chỉ để hỏi mà thôi.

Lãnh Hoan bị sốc thêm một lần nữa, ấp úng: “Thực ra siêu thị Trung Quốc cũng có bán quẩy hay sao ấy, còn sữa đậu nành thì trong siêu thị của dân bản địa cũng bán, chỉ có điều mở cửa muộn hơn thôi”.

Anh nhìn cô: “Anh tưởng em muốn ăn ngay lập tức”.

Cô thấy lúc này ngậm miệng lại thì hợp lý hơn, cứ coi như lời nói của mình là vô nghĩa cho rồi.

“Mấy giờ làm xong?”, anh hỏi.

“Thứ Sáu hơi đông khách, phải mười giờ mới xong”.

“Đêm nay anh không đưa em về được rồi”, anh nhìn thẳng vào cô.

“Em biết rồi, anh cũng không phải là bạn trai của em, đương nhiên không có nghĩa vụ đó”, cô đón nhận ánh mắt của anh với vẻ bình thản.

“Em đi cẩn thận nhé”.

Cô gật đầu, nở một nụ cười hoàn hảo.

Chương 14: Đối mặt nhìn nhau

Nhiều khi Lãnh Hoan vẫn chưa thể tin được rằng cuộc sống của mình đã có thêm sự hiện diện của một người khác. Hai con người vướng vào nhau nhưng lại không phải là tình yêu. Thế cho nên đêm hôm ấy, dù đã cảm nhận rất rõ vòng tay ôm siết lấy eo mình, nhưng đến sáng ra khi tỉnh giấc và nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông đó, cô vẫn phải sững người trong giây lát.

Không phải bạn trai, cũng không phải người yêu.

Anh chỉ là một món quà mà đức Chúa Trời lặng lẽ ban tặng cho cô, để cùng cô đi một đoạn đường.

“Này!”, Cổ Ngôn Nặc cầm cốc coca-cola gõ lên mặt bàn, ánh mắt mê mải của Lãnh Hoan chuyển từ ngoài cửa sổ tới khuôn mặt cô bạn, buộc phải kết thúc trạng thái phiêu diêu.

“Thế cho nên, đôi khi có những chuyện thật sự không thể nào hiểu nổi. Chỉ một cái nhìn, một nụ cười khi lơ đãng cũng có thể trở thành lý do khiến hai con người phải ở bên nhau đến tận cuối đời, cậu có thấy thế không?”, Cổ Ngôn Nặc hỏi, trong mắt ánh lên niềm hứng khởi.

Lãnh Hoan hơi giật mình, cô ấy đang nói cái gì nhỉ? Vừa nãy cô ấy đang nói đến đâu rồi nhỉ?

Cố gắng nhớ lại tường tận những lời nói của Cổ Ngôn Nặc, nhưng trong đầu Lãnh Hoan lại xuất hiện khuôn mặt tươi cười của người đó. Cô mỉm cười tự chế nhạo mình, lắc đầu theo bản năng.

Một khuôn mặt, một nụ cười thì dễ gặp, nhưng mong một tri kỷ trọn đời thì khó vô cùng.

Cổ Ngôn Nặc cũng đang đắm chìm trong tâm trạng của riêng mình nên hoàn toàn không chú ý đến phản ứng của cô.

“Lãnh Hoan, tớ muốn làm đám cưới rồi”, Cổ Ngôn Nặc nhìn cô, “Với Chương Trình!”.

Lãnh Hoan ngẩn ra, sau đó mới nhận thấy Cổ Ngôn Nặc vừa thông báo một tin tức đáng giật mình.

Cô bắt đầu cười, cười ngả nghiêng, cười tới chảy cả nước mắt, còn Cổ Ngôn Nặc cũng vì thế mà mắt đỏ ngầu lên. Hai đứa con gái ngồi đối diện với nhau, một khóc hu hu, một cười ha ha, khiến những người xung quanh phải tò mò nghiêng ngó.

Lãnh Hoan nhìn trạng thái tinh thần vừa kích động vừa hưng phấn của bạn mình, vẫn an ủi đẩy nhưng trong lòng lại có cảm giác vô cùng hỗn loạn.

Hai đứa chơi thân với nhau từ nhỏ, thường rủ nhau đến nhà ngủ cùng, buổi sáng thức dậy vẫn còn mặc nguyên đồ ngủ nhảy chơi trên chiếc giường nhỏ cầu chì lẫn nhau. Hồi ấy mỗi lần thấy cảnh tượng đó, bố cô đều thở dài với vẻ bất lực và nói: “Hai con quý nhỏ này, làm sao mà gã chồng được đây”. Khi đó, bọn họ vẫn như những tờ giấy trắng tinh trải rộng ra chờ nét bút đầu tiên gieo mực vào. Cả hai đứa đã từng nói về chuyện yêu đương một cách nồng nhiệt và mù quáng, cùng nhau đợi chờ một người con trai mà khi

xuất hiện sẽ khiến trái tim mình đập dồn, khuôn mặt mình ửng đỏ, rồi cùng nhau đoán xem ngoại hình và nội tâm của người đó thế nào...

Vẫn còn nhớ ngày hôm đó, hồi đang học năm thứ hai, cô phát bệnh nên nghỉ đi, đúng lúc đám sinh viên khoa Y vừa kết thúc thí nghiệm đi ngang qua phòng học lớp cô, Cố Ngôn Nặc hoảng sợ xông ngay ra kéo một nam sinh vào nhờ kiểm tra giùm. Nam sinh đó phát hiện ra cô có vấn đề về tim, nhưng lại không có cách nào xử lý được nên đành cùng đứng chờ xe cấp cứu đến. Kết quả là Cố Ngôn Nặc đã túm lấy cổ áo nam sinh viên xuất sắc nhất khoa Y đó mắng chửi một hồi, thậm chí suýt nữa còn nện cho cậu ta một cái. Sau lần đó cô mới biết chàng trai đen đui đó chính là Chương Trình.

Đã qua bao nhiêu năm như vậy, hết đại học rồi ra nước ngoài, Cố Ngôn Nặc với cậu ta vẫn hễ gặp nhau là cãi cọ, không lúc nào thôi khích bác lẫn nhau. Đến hôm nay thì quả thực đã tu thành chính quả, xem ra việc cô phát bệnh không hoàn toàn là chuyện xấu, ít ra thì nó cũng đã giúp một đôi tình nhân tìm được nhau.

Mặc chiếc quần jeans rộng thùng thình của G-Star và chiếc áo len kiểu nam màu cà phê cùng thương hiệu, Lân Hoan đi chọn nhẫn cưới cùng Cố Ngôn Nặc và Chương Trình.

Cô nhìn cặp đôi đang ngập tràn hạnh phúc đó, chậm rãi lướt qua những tủ kính bày hàng.

“Lân Hoan”, Cố Ngôn Nặc gọi to, “Cậu trốn ra tí đằng đó làm gì thế? Bọn mình mua nhẫn chứ có mua dây chuyền đâu, mau ra đây xem giúp mình đôi nhẫn này nào”.

Lân Hoan thở dài một tiếng rồi đi qua đó, Cố Ngôn Nặc đâu biết rằng chính vì đi chọn nhẫn nên cô mới phải trốn ra xa thế này.

Cô nhìn đôi nhẫn sáng lấp lánh đặt trên nền vải nhung, chỉ vào và nói: “Mình thích đôi này”.

Thực ra hình thức có đẹp hay không, viên kim cương mấy cara cũng không quan trọng, quan trọng nhất là hai người toàn tâm toàn ý khi đeo chúng lên tay nhau.

Những chiếc nhẫn đó, đích thực là thứ đồ xa xỉ, không phải chỉ vì chúng có giá trị, mà là vì phải đợi chờ, có khi là vài ngày, cũng có khi vài năm hoặc có khi là suốt một đời, mới đợi được người đó xuất hiện, rồi tự đi mua và đeo vào ngón tay mình.

Lân Hoan nhớ trong một cuốn sách có nói, những viên đá cứng cáp và trong sáng đó phải dựa vào tình yêu mới có thể phát sáng vĩnh hằng.

“Kim cương là vĩnh cửu, truyền lại đến muôn đời”, ngay từ nhỏ cô đã thường lầm nhấm trong miệng câu tuyên ngôn này của De Beers(1). Đến khi trưởng thành, mới nhận ra rằng việc chờ đợi người đó thật là khó khăn, nhưng rồi dù có đợi chờ được, thì cũng không đủ can đảm nhận chiếc nhẫn đó từ tay người ấy.

(1). Tập đoàn kim cương hàng đầu thế giới.

Nếu như có một ngày thân xác hoá thành tro bụi, linh hồn cũng tứ tán không biết ở nơi đâu, thì viên kim cương đó cũng sẽ phải chịu sự cô đơn giữa nhân thế suốt ngàn năm đằng đặc.

Bỗng nhiên thấy trong lòng hơi ngọt ngào, cô lấy có hút thuốc để đi ra khỏi cửa hàng.

Bên ngoài ánh nắng chói chang.

Trên phố đông nghịt là người, xe cộ qua lại tấp nập.

Lân Hoan đứng lặng lẽ ở đó, nhìn sang phía đối diện.

Dáng người cao lớn kia, vốn đã hằn sâu trong tâm trí cô từ lúc nào không rõ, trông thân quen quá thế.

Nhưng bên cạnh anh lại là người con gái điệu đà xinh đẹp đến mê hồn hôm đó.

Cô cứ đứng ở đằng xa nhìn về phía anh, chỉ âm thầm nhìn về phía anh.

Đằng ấy cũng ngập tràn ánh nắng, chỉ có điều đó là một thế giới hoàn toàn khác.

Dù ở cách xa như vậy, nhưng anh vẫn mang lại cho cô một cảm giác bị áp chế vô cùng mạnh mẽ.

Thính Phong vô tình nhìn sang phía bên này, lập tức khựng lại trong chốc lát. Anh đang đeo kính râm nên có thể giấu kín được hướng nhìn, song cô biết là anh đã trông thấy mình, đứng yên không động đậy.

Bọn họ chỉ là hai người hoàn toàn xa lạ, đột nhiên đứng đối diện nhìn nhau giữa đám đông ồn ào náo nhiệt.

Người đẹp đi bên anh tỏ vẻ hơi nghi hoặc kéo tay anh, cuối cùng anh cũng quay đầu bước đi dứt khoát.

Lãnh Hoan ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh ngắt tít trên cao, buồn bã nở nụ cười.

Rõ ràng đang giữa mùa đông, vậy mà khi nhắm mắt lại, ánh nắng vẫn chiếu nóng bỏng trên mi.

Đứng một lát, điện thoại chợt đổ chuông.

Cô để mặc cho đoạn nhạc chuông quay đi quay lại, mãi sau mới bắt máy.

“Làm gì mà mãi mới nghe máy thế?”, giọng nói quen thuộc vang lên với vẻ không vui.

“Đứng nhìn quang cảnh bên đường mê mải quá”, cô trả lời.

Anh hắng giọng: “Tiffany(2) có lẽ nên đến gặp em để tham khảo một chủ đề mới cho phần quảng cáo đồ trang sức, gọi là “Đứa trẻ lạc đường”, hình ảnh trên pano chỉ cần chụp hình em đúng lúc này thôi là được”.

(2). Tiffany: Thương hiệu trang sức nổi tiếng của Mỹ.

Lãnh Hoan mỉm cười, tỏ vẻ hơi ngạc nhiên: “Tài năng của Giám đốc Diệp quả là vượt trội hơn người, ý tưởng sáng tạo vô biên, có thể tính đến chuyện chuyển sang lĩnh vực kinh doanh đồ trang sức rồi đấy”.

Thính Phong cũng bật cười: “Còn mồm mép em có vẻ sắp bắt kịp anh rồi đấy. Em đứng đó làm gì?”.

Cô thành thực: “Em đi cùng một cặp đôi hạnh phúc đến mua nhẫn cưới”.

“Ha, nghe rõ sự ghen tỵ rồi”, anh cười.

“Không phải vậy”, cô cũng cười theo, “Giám đốc Diệp có muốn mua nhẫn cưới không? Tự thấy khiêu thẩm mỹ của mình cũng không tồi lắm, nếu muốn thì em có thể quay lại cửa hàng chọn cho anh một đôi vừa ý đấy”.

Đầu máy bên kia đột nhiên im bật, yên tĩnh tới mức như đã mất hết tín hiệu.

“A lô?”, cô hơi do dự, cẩn thận a lô một tiếng.

“Em đang tức giận?”, giọng nói anh trầm thấp đầy ma lực như khoan vào trái tim cô, “Nói anh nghe xem, em yêu, em đang tức giận đúng không?”.

Cô sững người, đứng im như đã hoá thành tượng đá, duy chỉ có bàn tay đang cầm điện thoại cứ không ngừng rịn mồ hôi.

“Em không tức giận”, cô bình tĩnh trả lời, “Tâm trạng của em như thế nào không thuộc phạm vi những điều anh nên quan tâm”.

Nói xong, cô tắt máy một cách dứt khoát, quay người bước đi.

8. Chương 15 - 16

Chương 15: Mất kiểm soát

“Tối nay em không rảnh, tối mai cũng không rảnh. Phải đi đến thư viện tìm tài liệu”.

Diệp Thính Phong nhìn tin nhắn trên màn hình điện thoại, khoé miệng hơi cong lên.

Xem ra tâm trạng con mồi của anh đang không được tốt.

“Làm sao thế?”, Liễu Nhược Y tò mò nhìn nụ cười thấp thoáng trên khuôn mặt anh.

Thính Phong lắc đầu, nét mặt bình thản trở lại.

Trong đầu anh lại hiện lên dáng người nhỏ bé và cô đơn mới rồi. Chiếc áo len kiểu nam rộng thùng thình khá đẹp che đi cơ thể mảnh mai bên trong, cô đứng ở lề đường đối diện, lặng lẽ nhìn anh với tư thế của một người ngoài cuộc. Sự bướng bỉnh và bình thản của cô khiến anh trong phút chốc cảm thấy hơi bực tức.

Cũng được, kỳ phùng địch thủ, như vậy sẽ càng thú vị.

Lãnh Hoan nằm xoài trên bàn, chỉ cần ngóc đầu lên là có thể trông thấy ngàn vạn ngọn đèn sáng lấp lánh của thành phố này. Bầu không khí vẫn đang bao trùm một màu xám xanh trước khi bóng tối hoàn toàn ập xuống, mây gió biến ảo không ngừng trong khoảng mây hồng nhạt phía chân trời.

Nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ bên cạnh, Lãnh Hoan mới nhận ra này giờ mình vẫn đang để hồn vía đi đâu.

Khẽ thở dài một tiếng, cô với tay lấy cốc cà phê trên bàn.

Một bàn tay lớn hơn đã nhanh chóng cướp lấy chiếc cốc trước mặt cô. Lãnh Hoan ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy cái người vốn dĩ không thể nào xuất hiện được đó đang vừa cười vừa uống cà phê trong cốc của mình.

Cô hé miệng định hỏi, song lại thôi không nói nữa.

Đối với người thần thông quảng đại như Diệp đại nhân, thì việc vào một thư viện có gì là khó? Đương nhiên không giống như tội sinh viên ở thành phố M bọn cô, hễ không may quên thẻ sinh viên ở nhà là người gác cổng thư viện sẽ tuyệt nhiên giữ về “thiết diện vô tư”, không có thương lượng gì hết. Nhất là với một người hay quên như cô, không biết đã bao nhiêu lần phải ngậm ngùi đi về lấy thẻ rồi quay lại. Thế cho nên, nhiều lúc thế giới này quả thực rất bất công.

“Nhìn thấy anh mà không có chút phản ứng nào, thật khiến người ta đau lòng quá”, Thính Phong cười, thì thầm vào tai cô.

Hai tai Lãnh Hoan chợt ửng lên, trong lòng cảm thấy chán ghét bộ dạng giả tạo của anh, cô quay sang cười cực kỳ quyến rũ: “Là do em xúc động quá nên không nói nổi thành lời. Người ta nhớ anh đến chết đi được, còn anh thì sao, có nhớ người ta không?”.

Thính Phong lập tức im lặng, nụ cười như vẫn còn vương nơi khóe miệng, nhưng ánh mắt thâm trầm lại tìm kiếm trên khuôn mặt cô như cố nhìn được vào sâu trong tâm khảm.

Anh cầm tay cô, dùng đầu ngón tay khẽ khàng vuốt ve trên đó rồi chậm chậm cúi xuống hôn nhẹ lên. Cô bất giác run rẩy, cảm xúc trên khuôn mặt như đang bị sốc.

“Em đang sợ cái gì?”, anh đột nhiên cắn ngón tay làm cô hoảng hốt rút tay lại, hơi thở trở nên rối loạn, nhìn anh vẫn trong điệu bộ của quý Sa tăng.

Anh khẽ cười, kéo cô ngồi lên chân, giữ chặt lấy cảm buộc cô phải nhìn thẳng vào mình: “Anh nhớ em, em yêu ạ”.

Hôn lên tóc cô, anh nói: “Anh nhớ ở chỗ này”, sau đó hôn lên trán cô: “Nhớ ở chỗ này”, rồi lại hôn lên mắt, lên má: “Nhớ chỗ này nữa, và cả chỗ này”.

Những nụ hôn thoáng nhẹ mà ngất ngây, đằm đuối mang theo một sự dịu dàng khiến cô gần như không chịu nổi, cứ vậy theo nhau rơi xuống khắp nơi.

Khi anh hôn lên đôi môi cô, cô đành khấn cầu trong bất lực: “Thính Phong...”.

Người đàn ông này quả thực quá đáng sợ, vốn không phải là đối tượng mà cô có thể đối phó được, cũng không thể để cô khiêu chiến một cách tùy tiện được.

Cô vội vàng ngả người ra sau trốn tránh, cho tới khi lưng chạm vào cạnh bàn.

“Thật chẳng ngoan chút nào”, anh lắc đầu, “Anh nhớ em như vậy mà em lại tránh né anh”.

“Đâu có”, cô thấp giọng phân bua, vẫn cố vùng vẫy để thoát ra.

“Cũng may là em ở thư viện thật”, Thính Phong cười dịu dàng một cách khác thường, “Nếu để anh tìm thấy em ở nơi khác, coi như em tiêu rồi”.

“Có biết anh sẽ như thế nào không?”, anh đột nhiên bế cô đặt lên bàn, rồi nhìn thẳng vào mắt cô, tư thế đầy ám muội đó khiến vô số người xung quanh quay lại nhìn.

“Anh sẽ làm tình như thế này với em”, Thính Phong cố tình đứng vào giữa hai chân cô, “Có bao nhiêu người nhìn cũng mặc”.

“Thính Phong...”, trước những con mắt đang đổ dồn về, mặt cô nóng bừng như có lửa thiêu, “để em xuống đi”.

Nếu cứ để chuyện này tiếp tục, có thể cô sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng nhất trường Đại học M mất.

Cuối cùng anh cũng rũ lòng từ bi thả cô ra, nhưng ánh mắt lại bị thu hút bởi những tờ giấy cô đang để trên bàn.

Thính Phong giật lấy những tờ giấy đó trước khi cô kịp giành lại, đôi mắt màu nâu sẫm nhìn cô như chế nhạo: “Em ôn bài như thế này đây hả? Hay là khoa Kiến trúc của trường đó đang cần hoạ sĩ truyện tranh?”.

Cô không còn gì để biện bạch, bực bội đứng nhìn anh xem mấy bức vẽ kiểu tranh hoạt hình hiện đại của mình.

Tờ thứ nhất, là hình Tiểu Lãnh đang làm điệu bộ thè lưỡi trêu ngươi Tiểu Diệp từ phía sau lưng, trên đầu Tiểu Diệp còn có hai cái sừng.

Tờ thứ hai, Tiểu Lãnh cười trên lưng Tiểu Diệp, vừa bắt bò về bên trái lại bên phải, vừa bặt tai liên tiếp.

Tờ thứ ba, Tiểu Lãnh hai tay chống nạnh, chỉ vào đồng phân trên mặt đất, còn Tiểu Diệp quỳ xuống khóc lóc thảm thương, trong tay còn cầm một bộ dao đĩa...

Nhắm chặt mắt lại, Lãnh Hoan không dám nhìn tiếp nữa.

Nếu như có thể, cô hi vọng trên thế gian này có một thứ thuốc tàng hình, sau khi uống vào sẽ không ai nhìn thấy cô được nữa.

“Tuyệt lắm”, một lời tán thưởng nhẹ nhàng vang lên bên tai, cô nhìn người đàn ông cao lớn đang cười một cách bí hiểm đó, bỗng nhiên cảm thấy từng cơn ngứa ngáy.

“Em yêu”, Thính Phong gọi khẽ, dịu dàng vuốt lên mái tóc cô, “Xem ra em oán trách anh rất nhiều, là anh đã sai, anh đã không chăm sóc tốt cho em, anh nên bù đắp ngay lập tức”.

Cái mà Thính Phong gọi là bù đắp đó, chính là lôi cô ra khỏi thư viện và đưa thẳng đến Windy casino chỉ trong vòng hai mươi phút, sau đó thì quẩy rầy suốt cả một đêm.

Ép cô đến mức hãi hùng, buộc cô phải cầu xin có vẻ như là việc anh luôn làm rất tốt.

Thế nên khi thức dậy vào buổi sáng hôm sau với toàn thân đau ê ẩm, Lãnh Hoan mới biết thế nào là tự mình làm thì phải chịu.

“Em có thể ngủ ở đây được không?”, cô trốn trong chăn, nhìn anh khi đó đã quần áo chỉnh tề chuẩn bị bước ra khỏi căn phòng, hỏi bằng vẻ rất đáng thương.

Thính Phong gật đầu, cười hết mực dịu dàng.

“Anh chắc chắn là sẽ không có ai đến làm phiền chứ?”, cô nhìn nụ cười trông ngứa mắt của anh, hỏi thẳng không khách khí.

“Chỉ có duy nhất một người phụ nữ có chìa khoá phòng này thôi”, anh nhìn cô, đáp lời bằng một câu đầy ngụ ý, sau đó quay người đi ra trong sự ngạc nhiên của cô.

Lãnh Hoan nhìn cánh cửa vừa bị đóng lại, vẫn tiếp tục “tiêu hoá” câu nói của anh.

Anh nói vậy là ý gì? Là ám thị việc chỉ mình cô có thể tự do ra vào chỗ này à? Vậy còn Liễu Nhược Y thì sao?

Bàn tay đang túm lấy đầu chân bắt giắc siết lại mỗi lúc một chặt hơn.

Dường như có thứ gì đó trong lòng đang muốn trào ra, nhưng lại hỗn loạn tới mức cô không sao nhận ra được.

Cảm xúc phức tạp, rõ ràng cơ thể mệt mỏi tới cực độ nhưng đầu óc lại không chịu ngừng hoạt động. Cuối cùng cô cũng chấp nhận thua, chìm vào giấc ngủ, khi tỉnh dậy đã là giữa trưa.

Lãnh Hoan xem đồng hồ, đã gần tới giờ lên lớp, vội vàng đánh răng rửa mặt, ăn mấy miếng ở suất điểm tâm mà Thính Phong gọi mang lên rồi gấp gấp chạy xuống nhà.

Cũng may ở cầu thang máy cô không gặp bất kỳ người nào, tránh được những phiền phức không cần thiết. Song đến lúc chạy ra được sảnh chính, lại suýt chút nữa thì va phải một người.

Câu xin lỗi còn chưa kịp thốt ra, cô đã bị người đó đưa tay nhắc cầm lên.

Trước mắt Lãnh Hoan là một người đàn ông gốc Hoa vạm vỡ, nhìn cô bằng đôi mắt đầy phóng túng. Một vết sẹo sâu hoắm hằn trên gò má phải càng khiến hắn ta trở nên hung tợn bội phần.

“Ha!”, hắn ta cười khà ồ, “Trong sông bạc của Diệp Thính Phong hoá ra có rất nhiều mỹ nhân”.

Lãnh Hoan cau mày, cố nghiêng đầu thoát ra khỏi bàn tay gọng kìm của hắn.

“Bướng bỉnh nhỉ”, người đàn ông tiếp tục cười nhạo, rút từ trong túi ra một tấm thẻ chơi bài rồi đưa trước mắt cô, “Đi với anh một đêm, tấm thẻ bài mười nghìn bằng Anh này sẽ là của em”.

Lãnh Hoan cười nhạt, giơ tay tát thẳng vào mặt hắn ta.

Một âm thanh sắc gọn vang lên, tất cả những người đứng quanh đó lập tức dồn sự chú ý lên hai người bọn họ.

“Được lắm”, người đàn ông đó nở nụ cười lạnh lùng, nhanh như cắt giáng trả một cái tát nặng nề. Lãnh Hoan bị đánh mạnh tới mức ngã dúi sang một bên, má trái lập tức sưng đỏ, thậm chí bên khoé miệng còn rỉ máu.

Người đàn ông đó còn đánh cả phụ nữ!

Cô giận dữ nhìn thẳng vào hắn ta, thấy ánh mắt đầy căm hận của cô, hắn lại định ra tay lần nữa.

“Hà Phi!”, một giọng nói nghiêm khắc vang lên, Diệp Thính Phong từ đâu đi tới, mặt lạnh như băng.

Anh đi đến bên cạnh Lãnh Hoan, kéo cô đứng ra phía sau mình.

“Hôm nay anh cũng đã thu hoạch được một chút rồi, mời anh dừng lại ở đây. Đây là địa bàn của tôi, không đến lượt anh làm càn”, Thính Phong nhìn chăm chặp vào hắn, gằn giọng cảnh cáo.

“Mày cho rằng tao thèm đếm xỉa đến năm triệu này hay sao?”, Hà Phi nhìn lại Thính Phong bằng ánh mắt cực kỳ hiểm độc, “Diệp Thính Phong, tao có quá nhiều món nợ chưa thanh toán được với mày, vậy mà mày còn đi bênh một đứa con gái không dính dáng gì mà chọc giận tao, Hà Phi tao sẽ nhớ hết những chuyện này”.

“Cô ấy không phải người không dính dáng gì”, Diệp Thính Phong nhìn hắn bằng ánh mắt sắc lạnh ghê người, “Người mày cần đòi nợ là tao, đừng có đụng vào người phụ nữ của tao”.

Hà Phi gườm gườm nhìn Thính Phong khi đó đã bắt đầu phát hỏa, cười thâm hiểm, sau đó quay người từ tốn bước đi.

Lãnh Hoan trông theo dáng người vừa đi khỏi, bỗng nhiên thấy mắt cay cay, lùi mấy bước về phía sau.

Một bàn tay vững chắc đã giữ lấy tay cô đứng vào thời khắc cô định quay đi đó, siết chặt đến mức làm cô thấy đau.

“Đến đây”, giọng Thính Phong lạnh ngắt, dường như anh đang cố gắng kiềm chế cơn giận dữ đang dâng lên ngàn ngút.

Chương 16: Phạm sai lầm

Lãnh Hoan để mặc anh kéo thẳng vào thang máy, mở cửa phòng rồi đẩy vào trong. Cô cảm nhận rõ ràng cơn giận dữ của anh nhưng lại không dám lên tiếng hỏi.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa sập lại nặng nề sau lưng anh.

Thính Phong không nói gì, chỉ giận dữ đứng nhìn cô, nhìn chăm chặp vào bộ dạng thấp thỏm bất an của cô, nhìn vết tay đã sưng đỏ trên má cô, nhìn cả vết máu rịn ra nơi khóe miệng cô.

Cuối cùng, anh đi từng bước đến gần cô. Lãnh Hoan gần như hoảng sợ giật lùi về phía sau, cho đến khi không còn đường lùi nữa, bị anh dồn đến cạnh giường.

Thính Phong đưa tay lên, khiến Lãnh Hoan chợt run bắn người.

Nhưng rồi bàn tay anh đặt trên mặt cô lại hết sức nhẹ nhàng và êm dịu.

“Có đau không?”, Thính Phong khẽ hỏi.

Cô lắc đầu, nước mắt không sao ngăn nổi lại trào ra, rơi lã chã: “Em xin lỗi...”, cô thầm thì, cảm thấy một nỗi chua cay và đắng nghét không thể định hình ở tận đáy lòng.

“Sao em phải xin lỗi anh chứ?”, anh rút tờ khăn giấy trên bàn trà, lau vết máu bên khóe miệng cô với vẻ vô cùng cẩn trọng, đôi mắt màu nâu sẫm lại nhìn cô sắc lẹm.

“Em lại gây thêm phiền toái cho anh... Xin lỗi... Em cảm thấy anh đang rất giận em...”, cô lo sợ giống hệt một con nai nhỏ đang bị dồn đến đường cùng.

Động tác của anh đột nhiên dừng lại.

Anh lặng im không nói, nhưng trong lòng cuộn lên từng đợt sóng.

Hóa ra cô cũng đoán được tâm trạng của anh, anh đang rất giận cô.

Thế nhưng anh còn thấy giận bản thân mình hơn, giận một con người vốn luôn bình tĩnh như mình, vì sao lại có thể mất kiểm soát vì người con gái đang đứng trước mặt này chứ.

Anh đã không thể nào chịu đựng nổi khi nhìn thấy Hà Phi đánh Lãnh Hoan, thậm chí còn có ý nghĩ muốn giết chết hắn ta ngay lập tức.

Họa là có bị điên anh mới thấy đau lòng vì đứa con gái của kẻ thù này.

Thính Phong mím chặt môi, mặt không bộc lộ cảm xúc, nói: “Anh không giận”.

Bởi vì cô không đáng để giận.

Lãnh Hoan ngẩn người, nhìn anh khi đó đã hoàn toàn lấy lại được bình tĩnh...

Anh lại trở về với dáng vẻ của một Diệp Thính Phong điềm tĩnh và cao ngạo, có cảm giác như cơn giận dữ bột phát mới rồi chỉ là ảo giác của cô. Nhưng bộ dạng anh như thế này càng khiến cô cảm thấy đau đớn hơn, rõ ràng là ở gần đến vậy, nhưng lại cách xa không thể nào với tới.

“Người này cần đòi nợ là tao, đừng có đụng vào người phụ nữ của tao”.

Trong đầu cô bắt gặp lại vang lên câu anh nói mới rồi.

Giọng nói lạnh tanh, nhưng khi lọt vào tai cô thì lại trở thành một lời ngọt ngào gây xúc động lòng người nhất trên thế gian này.

Người phụ nữ của anh?

Cô cúi đầu mỉm cười, khóe miệng vì thế lại nhói đau.

Anh sẽ không thể nào biết được một câu nói ngắn ngủi đó của mình lại có tác động mạnh như thế nào đến trái tim cô.

Trước mặt là phồn hoa rực rỡ, nhưng dưới chân lại là vực sâu ngàn trượng, cô rõ ràng nên dừng bước tại đây, nhưng lại không có cách nào ngăn mình được, cứ từng bước từng bước đi tới nơi mà vạn kiếp không thể cứu vãn nổi.

Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu cô đã sai rồi.

Cô không nên gặp anh trong đêm hôm đó, không nên đường đột mời anh nhảy cùng điệu valse, càng không nên để mình bị mê hoặc, để mình bị hình bóng của anh xâm lấn vào cuộc đời.

“Đang nghĩ gì thế?”, Thính Phong hỏi khi nhìn thấy ánh mắt đang phiêu du tận nơi nào của cô.

“Đêm hôm đó anh bị tấn công có phải là do tên Hà Phi này không?”, cô lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn anh.

“Chỉ là bọn thua cuộc mà thôi”, anh trả lời lãnh đạm.

“Chớ cùng dứt gậy, không thể coi thường”, cô nhớ lại bộ dạng hung hãn của Hà Phi khi đó, bất giác cau mày.

Anh đưa tay giữ lấy má cô, ánh nhìn nóng bỏng thiêu đốt khuôn mặt cô: “Em đang lo lắng cho anh à?”.

“Vâng”, cô trả lời thành thật.

Anh bật cười có chút chế nhạo: “Em nên tự lo lắng mình thì hơn, giờ thì hẳn biết em chính là người phụ nữ của anh rồi”.

Cô lắc đầu, cổ trắn trĩnh nhìn anh: “Anh dám nói ra như vậy, chứng tỏ sẽ không để điều đó gây hại gì với em, đúng không?”.

“Cô bé thông minh đấy”, anh tán thưởng, “Anh sẽ không để hẳn tổn thương đến em” – vì người có thể làm tổn thương cô, chỉ có tôi mà thôi.

“Tại sao lại thế?”, cô đột nhiên hỏi, lấy hết dũng khí để đối diện với ánh mắt của anh, “Tại sao anh lại nói ra như vậy?”.

Ngón tay anh lướt theo vòng cung của lọn tóc xoắn trên vai cô: “Em không phải là người phụ nữ của anh ư?”.

“Cũng không thể coi như thế được”, cô mỉm cười, cụp mắt xuống, “Anh không quan tâm đến việc cô ấy sẽ nghĩ thế nào hay sao?”.

Chân tóc Lãnh Hoan bỗng nhiều đau nhói, Thính Phong giắt tay lại, ánh mắt lạnh lùng: “Cô ấy? Cô ấy là ai? Em yêu, nếu như anh nhớ không lầm thì quy tắc giữa chúng ta cũng là do em tự đưa ra. Thế nào, bây giờ lại định quan tâm đến cả đời sống tình cảm của anh nữa ư?”.

Giọng nói anh rất nhẹ, đầy mê hoặc, nhưng khả năng sát thương cũng rất cao.

Cô cắn môi, mặt hơi thất sắc: “Xin lỗi”.

“Vì sao lại sợ yêu? Là vì sợ sẽ mất đi”.

“Được, vậy thì không yêu.”

Chúng ta ở bên nhau, chỉ là ở bên nhau mà thôi”.

Là cô chấp nhận bắt đầu, rồi lại để mặc cho hai bên vướng vào nhau, sao cô có thể quên được chứ?

Anh hỏi “Cô ấy? Cô ấy là ai?”.

Cuối cùng vẫn là cô ấu trĩ, một người xuất sắc như anh, làm sao có thể chỉ có một mình Liễu Nhược Y cơ chứ? Chắc chắn sẽ còn những Trương mỹ nhân, Lý mỹ nhân... theo sát bên mình.

Chẳng qua trái tim phụ nữ, từ trước đến nay vẫn luôn là thứ dễ anh chà đạp dưới đế giày của mình. Nếu như lỡ chân giẫm phải một quả tim, đúng lúc tâm trạng đang tốt, có lẽ anh sẽ nhặt lên thổi bụi đi rồi chơi một lát, nếu gặp đúng lúc anh không vui, anh sẽ giày xéo nó rồi đá văng sang một bên đường.

Cô bỗng nhiên thấy buồn cười, sao cô có thể để mình rơi vào cái vũng bùn hỗn tạp này kia chứ?

Cho đến khi một nụ cười đắng nghét xuất hiện trên môi, cô mới phát hiện ra anh đang nhìn thẳng vào mình, biểu cảm có vẻ thấp thỏm không yên.

“Để anh đưa em về”, anh nói với bộ dạng thiếu kiên nhẫn.

Hôm nay nhìn cô anh bỗng cảm thấy lòng mình rối loạn theo kiểu gì đó không sao nói rõ được.

Cô gạt đầu, ngoan ngoãn cầm lấy túi của mình rồi đứng sang một bên cửa.

Từng ngọn đèn đường lướt vụt qua xe.

Rõ ràng đã là tháng Mười Hai, nhưng anh vẫn mở cửa sổ bên ghế lái, để mặc gió lùa vào. Cô nhìn trộm khuôn mặt lạnh lẽo đó, biết anh đang trong tâm trạng cực kỳ tồi tệ.

Kể thức thời là tuần kiệt, cô quyết định không hỏi han gì thêm nữa để tránh bị anh vụt lại cho toi tả.

Suốt chặng đường về tới chỗ ở của cô, anh vẫn lặng im không nói nửa lời.

Đợi đến khi xe dừng hẳn, cô quay sang nói với anh: “Em tự lên là được rồi, anh về nghỉ sớm đi”.

Anh gạt đầu, khuôn mặt vẫn không chút cảm xúc, chỉ dằn dò một câu: “Khi rửa mặt nhớ cẩn thận một chút”.

Cô khẽ cười, mở cửa xe rồi bước xuống.

Vừa đi được mấy bước, cô quay lại người, lấy tay kéo miệng mình lên thành một bộ mặt cười, sau đó nhanh chóng chạy lên tầng.

Anh ngồi trong xe nhìn theo bóng cô khuất dần, ánh mắt trở nên sâu thẳm.

“Anh, anh lại không vui rồi.

Em thích nhìn thấy anh cười”.

Trong ký ức của anh luôn tồn tại một dáng hình bé nhỏ, mỗi khi trông thấy anh trầm nét mặt, con bé ấy cũng đều lấy tay làm bộ mặt như thế.

Những ngón tay nhỏ nhắn đặt lên hai bên khóe miệng, sau đó kéo lên thành một vòng cung.

Không biết con bé ấy học ở đâu cái trò đó, nhưng lần nào cũng thành công trong việc khiến anh phải nở nụ cười.

Còn nhớ một đêm hồi mới lên mười tuổi, anh lại lê tấm thân bé bết những vết thương quay về cái ngõ nhỏ tối tăm mù mịt ấy. Trong căn lều lụp xụp có một ánh nến yếu ớt hắt ra. Con bé ấy hai tay bưng một miếng bánh ga tô, nhìn anh với vẻ vui mừng hơn hớn: “Anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ”.

Rõ ràng là anh đã để lại miếng bánh ga tô đã gần như vụn rời ra đó cho con bé ăn sáng, vậy mà nó lại không ăn, để dành đến tận lúc này.

“Em không đói à?”, anh hỏi. Từ trước đến nay dù có đánh nhau sút đầu mẻ trán anh vẫn chưa từng rơi nước mắt, nhưng lúc đó lại như nhìn thấy một màn sương mờ nhòa nhạt.

Con bé lắc đầu: “Tuổi anh lớn gấp đôi em, vì thế cũng phải ăn nhiều gấp đôi. Hơn nữa, sinh nhật thì phải có bánh ga tô chứ”.

Đêm hôm đó, chỉ tới khi anh sầm mặt làm bộ tức giận, con bé mới chịu cắn một miếng bánh.

Hoan Vũ, Hoan Vũ của anh.

Con bé bướng bỉnh, lương thiện và dịu dàng đó.

Đứa em gái mà anh đã thề rằng sẽ khiến cho nó được hạnh phúc suốt đời.

Anh vốn cho rằng nó sẽ hạnh phúc, vậy mà không biết vì sao ông Trời lại tàn nhẫn đến thế.

Bảo anh không hận làm sao được.

9. Chương 17 - 18

Chương 17: Dạ tiệc (1)

Sau ngày hôm đó, anh biến mất suốt hai tuần hết như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Lãnh Hoan đoán chắc một điều rằng, nguyên do của việc đó là vì cô đã vượt quá giới hạn.

Con người vẫn luôn tham lam như vậy, được một chút rồi thì lại muốn có nhiều hơn nữa.

Lúc Lãnh Hoan đi ra khỏi phòng học, chiếc đồng hồ trên tháp chuông của ngôi trường cổ kính điểm mấy tiếng, âm thanh trầm trầm nhưng vọng xa.

Lãnh Hoan ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một đàn bồ câu áo trắng bay lên cùng tiếng chuông đồng hồ. Đang là mùa đông, mới chập choạng chiều mà trời đã tối.

Cô cứ bước đi một cách vô thức giữa đám đông vừa tan học. Tự nhủ chìm mình trong đám người đông đúc và huyền ảo ấy sẽ có một cảm giác yên bình khác lạ, có thể dễ dàng giấu kín bản thân, sau đó thoải mái bộc lộ cảm xúc của mình.

Lấy điện thoại từ trong túi ra, mở đến mục các cuộc gọi đã nhận, thời điểm số máy quen thuộc đó gọi cách đây rất nhiều ngày về trước.

Ba con số cuối cùng, “512”.

Chớ có yêu!(1)

(1). Số 512 theo phiên âm tiếng Trung là “Wũ-yāo-èr”, đọc gần giống với “wù yào ài”, nghĩa là chớ có yêu.

Rõ ràng đã biết anh sẽ không bao giờ hiểu những từ đó theo nghĩa tiếng Trung, nhưng cô vẫn muốn cho nó là như thế.

Ngón tay khẽ khàng đặt lên phím gọi, mắt cô lại nhìn xuống những viên gạch xi măng dưới chân, vừa đi vừa đếm.

Khi đi đến ngã tư, nếu là một số chẵn, cô sẽ gọi cho anh.

Đếm đến hai mươi lăm, bước chân cô dừng lại.

“Em đang làm gì thế?”, anh hỏi, giọng nói bình thản tựa như anh chỉ vừa mới xa cô chốc lát.

Cô cũng sờ nhìn anh.

Chiếc áo khoác màu đen, quần âu màu đen, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, đôi mắt màu nâu sẫm, khuôn mặt toát lên vẻ trang nghiêm.

Là anh, không sai.

Thế nhưng không hiểu sao khoảnh khắc đó cô lại có cảm giác họ vừa gặp lại sau khi đã trải qua hết những bể dâu của cuộc đời này.

Nếu đã đi rồi, sao còn quay lại.

Thực ra cô cũng không cần phải mất quá nhiều thời gian để có thể quên được anh, dù rằng vẫn sẽ có những phút giây bất chợt nhớ đến nụ cười bình thản, nhớ đến vòng tay ấm áp, nhớ đến cái cách cười ranh mãnh của anh, và nhớ đến tiếng “em yêu” anh gọi thầm bên tai cô hết mực dịu dàng.

Cô những muốn nói với anh một câu “Tôi không nhớ anh là ai”, sau đó đi lướt qua. Thế nhưng hai bàn tay đã không kiềm chế nổi ý muốn dứt vào trong túi áo khoác của anh.

“Lạnh quá”, cô khẽ nói, áp mặt mình vào ngực anh, một mùi thuốc lá dịu dịu khiến hai mắt cô cay sè.

Anh cũng dứt hai tay vào túi nắm lấy tay cô, quả thực nó đang rất lạnh.

“Sao không đi gắng tay?”, anh chau mày, trên đường tới đây anh nhìn thấy đám nữ sinh, bọn họ ai cũng đều đi nhưng đôi găng tay đủ kiểu.

“Lần nào cũng mất”, cô hơi bĩu môi, “Mua rất nhiều lần rồi nhưng cuối cùng vẫn tìm không thấy”.

“Để mai anh mua cho em một thùng nhé”, miệng anh hơi hé nụ cười.

“Không”, cô cười đầy quyến rũ, tay đã nằm gọn trong bàn tay anh, nhìn lên bằng đôi mắt trong veo: “Em thích đôi găng tay này hơn”.

Một tia sáng lóe lên trong mắt anh. Thính Phong lặng lẽ nhìn biểu hiện trẻ thơ hiếm thấy ở cô.

“Hết giờ học rồi à?”, anh hỏi, dắt tay cô đi về phía trước.

“Uhm”, cô gật đầu, không nỡ rút nốt một bên tay ra khỏi túi áo anh, “Từ mai là bắt đầu nghỉ Giáng Sinh rồi”.

“Đi London với anh một chuyến nhé, sắp đến sinh nhật bố nuôi của anh”.

Lãnh Hoan nhìn Thính Phong kinh ngạc, vốn định hỏi xem vì sao anh lại muốn đưa cô đi cùng, nhưng câu hỏi vừa lên tới cửa miệng thì đã bị nuốt ngược vào trong.

“Vâng”, cô bình thản trả lời.

Anh cũng ngạc nhiên không kém, có vẻ như hài lòng với sự ngoan ngoãn của cô.

“Vậy ngày mai đi”.

“Nhanh vậy sao?”, cô ngẩn người, “Thế để em về thu dọn hành lý”.

“Không cần, bên đó cái gì cũng có, thiếu thì mua cũng được”, anh nhìn cô cười, đôi mắt nâu sẫm lại, “Đêm nay đến chỗ anh”.

Lãnh Hoan thấy mặt nóng bừng, cúi đầu không nhìn anh.

Tại London-Chinatown.

Lãnh Hoan nhìn thấy chữ lớn mạ vàng “Luân Đôn Hoa Phụ”(2) trên tấm biển trước cổng chào, không thể không quay đầu lại nấn nỉ: “Xuống đó đi dạo một chút đi”.

(2). Luân Đôn Hoa Phụ (): Bốn chữ viết bằng tiếng Trung đề trên tấm biển trước cổng chào của một con phố ở London-Chinatown. Con phố này chính là phố Đường Nhân.

Thính Phong gật đầu, dặn dò tài xế xong thì xuống xe dắt tay cô đi bộ.

“Luân tứ dao lâm anh để uyển. Đôn nghị khắc thiệu Hán thiên uy”(3).

(3). Câu đối mô tả vị trí của thị trấn người Hoa tại London cũng như cảnh buôn bán tấp nập bên trong đó.

Lãnh Hoan nhìn hai câu đối ở cổng chào, tán thưởng với vẻ cực kỳ thỏa mãn: “Vẽ đối sau quả là đầy chí khí”.

Thính Phong cười mỉm: “Đúng là chủ nghĩa yêu nước quá lớn”.

Phố Đường Nhân cực kỳ nhộn nhịp, người đi lại chen vai thích cánh.

Lãnh Hoan hiếu kỳ nhìn những tiệm ăn ở bên đường, đọc tên lần lượt từng cái một: Kim Long Hiên, Thúy Hanh Đồn, Đại Gia Lạc, Lợi Khẩu Phúc, Phật Tiểu Lầu..., không thể không bật cười: “Chỉ có ẩm thực của Trung Quốc mới có thể sinh ra những cái tên mỹ miều như thế này, tám dòng ẩm thực lớn(4) dù chưa hội tụ đủ mà đã phồn thịnh thế này, khác hẳn với nước ngoài, hàng ngàn năm qua vẫn chỉ bánh mì, bơ sữa, không hề thay đổi...”.

(4). Tại Trung Quốc tồn tại tám dòng ẩm thực lớn, tiêu biểu cho văn hóa ẩm thực của đất nước này.

Quay đầu lại nhìn thấy Thính Phong đang đầy vẻ thắc mắc, Lãnh Hoan mới nhớ ra anh là con lai, chỉ mang nửa dòng máu Trung Hoa, thế nên cười lúng túng, vội khoác lấy tay anh.

“Đừng chạy lung tung”, anh nhắc khẽ, “Nhớ đi lạc thì biết làm thế nào”.

“Em sẽ đứng yên ở đây đợi anh”, cô ầm ục nói, “Cứ đợi mãi, đợi ở đây”.

“Anh không quay lại tìm em thì em đợi có tác dụng gì?”

Cô bặm môi, giọng nói nửa vờ nửa thật trách cứ: “Ai bảo con tìm em si tình với anh chứ”.

“Gì, con tìm em?”, Thính Phong cười đầy tà ý, “Nó ở đâu? Cho anh xem nào”.

Vừa nói, tay Thính Phong đã vươn tới cổ áo của cô.

“Này!”, Lãnh Hoan hoảng hốt né tránh bàn tay ma quỷ của anh. Đúng lúc đang định trách móc thì bên tai đã vang lên một câu chào đầy kính trọng: “Diệp tiên sinh!”.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy vài người đang đứng trước mặt mình cúi đầu chào Thính Phong.

Anh ra lệnh một cách bình thản: “Đi thôi”.

Lãnh Hoan ngoan ngoãn đi theo anh, đi đến hết phố Đường Nhân lại rẽ vào một ngõ khác, bên trong hẹp đến không ngờ.

Những ngôi nhà lớn theo đúng lối cổ, lan can gỗ được chạm khắc, thêm như dát ngọc, thấp thoáng nhà thủy tạ, vừa mang màu sắc sông nước Giang Nam, lại có phong vị một ngôi nhà vườn ở Tô Châu.

Cho tới khi nhìn thấy trên hành lang có mấy cô gái mắt xanh tóc vàng tay cầm chén rượu đang vui vẻ chuyện trò, Lãnh Hoan mới biết tất cả không phải là ảo giác.

Xem ra chủ nhân ngôi nhà này là một người hoài cổ.

Vừa bước vào sảnh chính, đã có người ra đón: “Thính Phong, về rồi đấy ư!”.

Trước mắt Lãnh Hoan là một người phụ nữ đẹp như hoa như ngọc, dù đã khoảng ngoài năm mươi tuổi nhưng vẫn trẻ trung duyên dáng, nụ cười phảng phất trên gương mặt như gió xuân, chắc hẳn khi còn trẻ phải là một tuyệt đại mỹ nhân.

“Di Trịnh”, Thính Phong cười với vẻ âm nồng hiếm thấy.

“Con mới đi có vài tháng mà dì cảm thấy như đã vài năm vậy. Bố nuôi con cũng thế, tuy miệng ông ấy không nói ra, nhưng trong lòng lúc nào cũng nhớ đến con”.

Ánh mắt bà sau đó chuyển sang Lãnh Hoan, nụ cười đột nhiên sáng bừng: “Còn biết đưa cả người về nữa, đúng là lớn thật rồi”.

Lãnh Hoan cảm thấy hơi ngại ngùng vì cái nhìn đó, nhưng dì Trịnh đã bước lên cầm lấy tay cô, quay sang nói với Thính Phong: “Con đi mau đi, ông ấy đang đợi con ở thư phòng đấy”.

Thính Phong cười với bà một lần nữa rồi mới quay người đi.

Lãnh Hoan bồn chồn nhìn theo bóng anh, bất giác hơi tủi tủi. Cô vẫn còn mù mờ chưa biết gì về họ, vậy mà anh lại vứt cô ở đây rồi đi biến.

Cô lấy lại bình tĩnh, Lãnh Hoan quay sang người phụ nữ đó gật đầu cười: “Chào dì Trịnh, cháu tên là Lãnh Hoan”.

Một ánh nhìn ngạc nhiên chớp lên trong mắt dì Trịnh: “Cháu họ Lanh ư?”.

“Vâng”, Lanh Hoan gật đầu.

Dì Trịnh lập tức mỉm cười: “Một nóng một lạnh, cái tên hóa ra lại có rất nhiều điều thú vị. Chắc hẳn là Lanh tiểu thư cũng phải là một người cực kỳ đặc biệt, mới khiến cho thằng bé tự cao tự đại đó lưu tâm tới”.

Lanh Hoan nghe thấy cách dì Trịnh nói về Thính Phong thì không thể không bật cười: “Dì Trịnh cứ gọi cháu là Tiểu Hoan là được rồi”.

“Tên dì là Trịnh Nhân Ca”, dì Trịnh vừa nói vừa dắt tay Lanh Hoan đi lên tầng hai.

“Ồ”, Lanh Hoan khẽ thốt lên kinh ngạc, “Tên của dì với tên cha nuôi Thính Phong quả là rất hợp với nhau, ‘Độc chúc cần vô ảnh, nhân ca diện phương lâm’(5)”

(5). Hai câu thơ trong bài Độc chúc (Uống rượu một mình) của Lý Bạch.

Trước đây đã có lần Lanh Hoan nghe Thính Phong nói anh vốn họ Lục, nhưng bố nuôi tên là Diệp Độc Chúc, nên anh đã đổi theo họ của ông để báo đáp công ơn nuôi dưỡng.

Dì Trịnh hơi sững lại, nét mặt có vẻ tán thưởng: “Đã rất nhiều năm rồi không có ai phát hiện ra sự trùng hợp này đây. Ở nước ngoài nên quốc học cũng không thể phát triển được, bọn trẻ người Hoa bây giờ đều mang phong cách của người châu Âu, những người con gái như cháu quả là hiếm gặp”.

Lanh Hoan cũng cười: “Từ khi còn nhỏ cháu đã bị bố ép học thơ luyện chữ, sau này tự nhiên lại trở thành sở thích của bản thân, song dù gì cũng chỉ là lót phốt bên ngoài thôi”.

Lên đến tầng hai, Lanh Hoan nhìn ngay thấy một bức tranh chữ treo trên tường.

“Thùy năng thư các hạ, bạch thủ thái huyền kinh”.(6)

(6). Hy vọng người viết sử có thể ghi lại những công trạng của hiệp khách để lưu truyền lại cho hậu thế.

Lanh Hoan không kìm nổi, buột miệng khen: “Trôi nổi như mây, cứng cỏi mà uyển chuyển như rồng, tài năng thư pháp quả là tuyệt đỉnh”.

Dì Trịnh bất giác mỉm cười: “Đó là chữ của ông Hai”.

Thấy vẻ không hiểu của Lanh Hoan, bà liền giải thích: “Độc Chúc là con thứ hai trong nhà, sau này lặn lội trên trường đời, mọi người quen gọi là ông Hai, đến ngay cả dì cũng gọi như thế quen rồi, không sửa được nữa”.

Lanh Hoan gật đầu, tiếp tục đi theo bà về phía trước.

Vào trong một gian phòng, Lanh Hoan nhìn khắp xung quanh, thấy tổng thể được sắp xếp vô cùng thanh nhã nhưng cũng không hề mất đi vẻ nguy nga.

“Đây là phòng của dì và ông Hai”, dì Trịnh nhìn Lanh Hoan, “Lát nữa sẽ có dạ tiệc, Thính Phong giao con cho dì, nhất định là muốn dì trang điểm thật đẹp cho con rồi. Con xem bộ xường xám này có được không?”.

Khi đó Lanh Hoan mới nhìn kỹ bộ áo dài Thượng Hải trong tay dì Trịnh, đó là một bộ xường xám màu trắng, ở cổ tay và cổ áo đều thêu hoa mai màu tím nhạt, trông cực kỳ nhã nhặn.

Cô mỉm cười gật đầu: “Quả thực rất đẹp, còn đẹp hơn những trang phục dạ tiệc của người nước ngoài đến mấy lần, chắc chắn dì Trịnh phải mất thời gian bận tâm đến chuyện này”.

“Nói khách sáo quá”, dì Trịnh cười lắc đầu, “Chỉ là một món đồ cũ thôi, cái này ông Hai đã tặng dì trong ngày sinh nhật sáu mươi tuổi”.

“Dì Trịnh đã quá tuổi sáu mươi rồi sao?”, Lanh Hoan lại kinh ngạc thêm một lần nữa, không thể tin nổi khi nhìn vào khuôn mặt tuyệt đẹp đang ở trước mắt mình.

Dì Trịnh mỉm cười: “Năm nay dì sáu mươi tám tuổi, ông Hai đã tám mươi rồi”.

Lanh Hoan thốt lên: “Quả thực không thể đoán nổi”, sau đó đưa trả lại chiếc áo dài, “Bao nhiêu năm rồi mà dì vẫn giữ nó như mới thế này, chắc chắn là một vật cực kỳ quý giá đối với dì, cháu không thể mặc được”.

Dì Trịnh lại cười: “Dì cũng thích nhất chiếc áo này, thế nhưng mấy năm qua dì được chăm sóc tốt quá, giờ mặc chật không chịu được, bỏ đi thì tiếc. Dì thấy cháu gầy hơn dì một chút, mặc vào chắc sẽ rất vừa, nếu cháu còn từ chối, dì sẽ nổi giận đấy”.

Lãnh Hoan không tranh cãi nổi, đành phải mặc vào. Dì Trịnh lại lấy từ trong chiếc hộp lót nhung trên bàn ra một đôi khuyên tai đeo vào tai cô. Rủ xuống từ dải tai trắng bóc, đôi ngọc trai càng trở nên nổi bật, phát ra ánh sáng dịu dịu.

“Búi tóc buông lơi mới kết. Phần thơm nhàn nhạt điểm trang”(7), dì Trịnh nhìn Lãnh Hoan trong gương, buột miệng thốt lên khen đẹp, “Thính Phong đúng là tìm được kho báu rồi, nhìn vào đã thấy không thể bị giầy vò trong tay người khác được”.

(7). Hai câu trong bài Tây Giang nguyệt – Giai nhân của Tư Mã Quang.

Lãnh Hoan nhìn hình mình trong gương, hai má hơi ửng hồng, cô thực sự có thể trở thành kho báu trong tay anh sao?

Ở góc rẽ cầu thang dưới tầng, Diệp Thính Phong đang đứng chuyện trò với một đám người. Đứng giữa đám đông, trông anh vẫn cứ nổi bật nhất, thân hình cao lớn, khuôn mặt đẹp hoàn hảo, toàn thân toát ra dáng vẻ một đấng quân vương.

“Thính Phong”, cô khẽ gọi, ngay lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Chiếc áo xường xám màu trắng ngà, mấy lọn tóc để thả với vẻ tinh tế, đôi mắt đầy mê hoặc, cô giống hệt một đóa hoa mai đang e ấp giữa mùa đông, tỏa ra thứ mùi hương dịu nhẹ như say đắm lòng người.

Thính Phong hơi sững lại mấy giây, lặng yên nhìn cô bước đi dưới ánh đèn rực rỡ, trong mắt là sự ngạc nhiên và... tức giận.

Anh làm sao thế? Lãnh Hoan có chút không hiểu.

Thính Phong bước đến gần cô, khi vừa đặt bàn tay lên eo cô, anh cúi xuống thì thầm bên tai: “Anh nên giấu kín em trong nhà mới phải”.

Mặt Lãnh Hoan chợt nóng bừng, nhưng anh đã ngẩng đầu lên, nhìn mọi người với điệu bộ tự nhiên bình thản, chỉ có nụ cười vẫn phảng phất trên khóe miệng.

Chương 18: Dạ tiệc (2)

Ở chính giữa đại sảnh là một người đàn ông lớn tuổi mặc chiếc áo dài truyền thống, mắt luôn nhìn thẳng, trông cực kỳ uyên thâm.

Thính Phong dẫn cô tới đó, gọi một tiếng: “Bố”.

Thấy vậy, ông chào mấy vị khách người nước ngoài đang trò chuyện với mình rồi quay sang bọn họ.

Lãnh Hoan liếc mắt nhìn mấy vị khách đang tự biết ý tản ra đó, đều là những người có tiếng tăm, thường xuyên xuất hiện trên truyền hình.

Đứng ở khoảng cách gần, cô mới nhận ra người đàn ông trước mặt mình nhìn có vẻ hiền lành, nhưng ánh mắt vô cùng sắc sảo, đầy sức áp chế người đối diện.

Lãnh Hoan không rụt rè cũng không ngạo mạn, nhìn thẳng vào mắt ông, mỉm cười rồi đưa tay ra: “Chào bác, cháu tên là Lãnh Hoan”.

Một thoáng ngạc nhiên lóe lên trong mắt Diệp Độc Chúc, nhưng ông vẫn lập tức bắt tay và cười với cô: “Chào Lãnh tiểu thư”.

Lãnh Hoan nhanh chóng nhận ra giọng địa phương của ông: “Bác Diệp là người Thượng Hải ư?”.

Diệp Độc Chúc cười sảng khoái: “Năm 1948 chiến dịch Liêu Ninh, Thẩm Dương đại bại, lòng người Thượng Hải cũng sợ hãi không yên. Năm đó ta vẫn còn là một cậu học sinh nghèo, bị bắt nhậm đi quân dịch, sau này theo quân đội của Thang Ân Bá(1) rồi Thượng Hải lui xuống Hạ Môn, rồi chạy sang Đài Loan, cuối

cùng thì trốn được tới Anh quốc. Ta chính xác là người Thượng Hải, đến hôm nay giọng quê vẫn còn giữ được nhưng chưa hề quay về chốn cũ một lần. Lãnh tiểu thư làm thế nào mà nhận ra hay vậy?”.

(1). Một vị tướng thời nội chiến Trung Hoa.

Lãnh Hoan trả lời: “Mẹ cháu cũng là người Thượng Hải, trong cách phát âm của bác có nhiều điểm giống với bà”.

“Nếu vậy thì coi như chúng ta là nửa đồng hương rồi”, Diệp Độc Chúc bật cười, “Bữa tiệc đã bắt đầu, cháu với Thính Phong hãy ngồi bên cạnh ta”.

Lãnh Hoan nói câu cảm ơn, ngẩng đầu nhìn Diệp Thính Phong, đúng lúc anh đang nhìn cô với ánh mắt thâm trầm nhưng lại làm ra vẻ như không có chuyện gì.

Bữa tiệc khai màn với những món ăn cả phong cách Trung Quốc lẫn phương Tây. Gian sảnh được trang hoàng tráng lệ, khách khứa chật cứng.

Dì Trịnh nhất quyết kéo Lãnh Hoan ngồi cạnh bên bà, thịnh tình khó chối từ nên Lãnh Hoan cũng đành nghe theo, khi ngồi xuống mới phát hiện ra Thính Phong ngồi ngay ở vị trí đối diện với mình, ánh mắt như đang thiêu đốt. Nhớ lại lời anh nói hồi nãy, cô thấy người mình nóng bừng lên, vội cúi đầu lảng tránh ánh mắt đó.

Món ăn được dọn lên, không ít người mang rượu đến chúc chủ nhà. Thính Phong là con nuôi nên cũng không tránh được phải đỡ rượu thay cho Diệp Độc Chúc. Lãnh Hoan trái lại có thể yên ổn ngồi ăn, nghe bọn họ nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng cười góp một cái, không quá phô trương cũng không nhút nhát, luôn giữ một thái độ đúng mực.

“Lãnh tiểu thư hát hay lắm phải không?”, dì Trịnh gấp đồ ăn cho Lãnh Hoan, vừa cười vừa nói khẽ.

Lãnh Hoan hơi sững người, nghĩ chắc Thính Phong đã nói gì với bà, nên đành trả lời thành thực: “Hồi đại học cháu có hát trong một ban nhạc, tuy nhiên khả năng cũng vừa phải thôi ạ”.

“Vậy cháu có biết bài Trăng tròn hoa nở(2) không?”, dì Trịnh lại hỏi.

(2). Trăng tròn hoa nở: Ca khúc do Nghiêm Hoa soạn nhạc và Phạm Yên Kiều viết lời. Tên tiếng Trung của ca khúc là Hoa hảo Nguyệt Viên ().

Lãnh Hoan mỉm cười: “Có phải bài hát trong phim Bến Thượng Hải không ạ?”.

“Đúng rồi”, dì Trịnh cười rồi chỉ tay vào cây đàn tỳ bà được đặt chính giữa đại sảnh, “Lát nữa dì đệm đàn, cháu hát bài đó có được không? Coi như góp vui cho bữa tiệc của ông Hai”.

Lãnh Hoan khi đó mới biết mình đã ngồi trên lưng hổ, đành miễn cưỡng nhận lời.

Lãnh Hoan có vẻ hơi căng thẳng, nhưng khi đó không biết ai đã tắt hết đèn xung quanh đi, chỉ để lại duy nhất một ngọn đèn chùm pha lê chiếu sáng lấp lánh vào hai người bọn họ, khiến cô cũng thấy bình tĩnh hơn phần nào.

“Vâng mây tan đi, ánh trăng rạng ngời chiếu xuống

Ngất ngây trong niềm vui đoàn tụ vẹn tròn

Trên mặt hồ trong veo đôi uyên ương nô nghịch

Áo quần rực rỡ vương quanh những đóa sen

Từng đôi từng đôi yêu đương vẫn vít

Ngọn gió dịu dàng thổi lên những cánh hoa

Nhân gian chìm trong tình ý nồng nàn”.

Ca từ của Phạm Yên Kiều vốn đã làm lay động lòng người lại thêm tiếng tỳ bà mềm mại và uyển chuyển đệm vào khiến lời ca càng trở nên đẹp tuyệt vời, cực kỳ ăn ý.

Một người trông tinh tế và thanh nhã, nụ cười quyến rũ, thêm một chút ngại ngùng làm lay động lòng người ẩn giấu kín đáo bên trong vẻ ngoài xinh đẹp, một người với phong thái ung dung quý phái, duyên dáng tuyệt vời, ngón tay nhẹ gảy trên những dây đàn tạo nên những âm thanh trong như châu ngọc.

Cả hai mỗi người một vẻ đẹp riêng, đều mặc xườn xám kiểu cổ, tóc thả bồng bênh như mây. Khi lời ca đã ngừng hẳn, không gian vẫn lặng yên, tất cả dường như vẫn cảm thấy mình đang lạc ở tận chốn nào.

Diệp Độc Chúc là người đầu tiên vỗ tay, cười nói: “Trong dòng âm nhạc ngày càng suy vi, đúng là không gì địch được với sự phồn hoa của bến Thượng Hải. Nay bài hát cũ được làm mới lại, Diệp mỗ thực là có phúc, xin cảm ơn Lãnh tiểu thư”.

Dì Trịnh bật cười: “Ông Hai mới nghe một bài hát đã thấy hài lòng rồi ư? Tiểu Hoan không chỉ biết hát thôi đâu, tài năng thư pháp cũng không kém phần đấy”.

Lãnh Hoan hát xong trên đường quay về chỗ của mình, vốn đã trở thành tâm điểm chú ý của bao nhiêu người, lúc đó càng thu hút thêm nhiều ánh mắt.

Cô nhìn khuôn mặt tươi cười của dì Trịnh, tỏ vẻ không hiểu ý của bà, quả thực lúc này cô có nhắc đến việc mình từng luyện thư pháp, song chưa hề nói kỹ hơn về chuyện đó, không ngờ lúc này bà lại đem ra nói.

Tên đã đặt trên cung, lại liếc thấy vẻ ung dung ngồi ngoài cuộc thưởng thức kịch hay của người ấy, cô bỗng nhiên bị kích động, bèn đáp lời ngay: “Không biết tiền bối có thể cho cháu mượn tứ bảo(3) trong thư phòng hay không?”.

(3). Giấy, mực, bút, nghiên.

Diệp Độc Chúc bèn vỗ tay, lập tức có người mang giấy, mực, nghiên, bút đến.

Giấy được trải rộng ra, Lãnh Hoan ngẫm ngợi trong giây lát rồi vung tay viết liền một mạch.

Diệp Độc Chúc nhìn chữ cô vừa viết, không thể không tán thưởng: “Quả là một chữ ‘Phúc’ rất đẹp! Mượn nét bút của Khang Hy, nhưng lại có phong cách riêng. Còn nhỏ tuổi như vậy mà đã viết được thế này thực không dễ chút nào”.

Lãnh Hoan cười khiêm tốn, nhưng trong lòng bàn tay đã rịn ra một lớp mồ hôi. Hồi đó đến chơi Vương Phủ, nhìn thấy bức Thiên hạ đệ nhất phúc(4), cô đã lập tức mê đắm, tự về luyện suốt một năm, vốn chỉ là để thỏa mãn bản tính hiếu thắng của mình, không ngờ lại có ngày đem ra dùng như thế. Lúc này xem mấy bức tranh chữ treo trong nhà, cũng biết trình độ thư pháp của Diệp lão tiên bối quả thực rất cao, nay được ông khen ngợi, cũng coi như là đã qua ải.

(4). Chữ “Phúc” do Khang Hy hoàng đế viết năm 1673, sau này được Thủ tướng Chu Ân Lai gọi là “Thiên hạ đệ nhất phúc”.

Đang sẵn hứng thú, Diệp Độc Chúc nâng ly rượu hướng về phía Lãnh Hoan: “Lãnh tiểu thư quả là hậu sinh khả úy, Diệp mỗ xin cảm ơn món quà của cô”.

Lãnh Hoan khi đó đã bớt căng thẳng, đáp lại bằng giọng điệu thoải mái hơn: “Tiểu Hoan cháu vốn tửu lượng kém, nhưng nếu như Diệp tiền bối không chê, cháu cũng xin uống cạn ly này với bác. Rượu tây dù nặng, nhưng không cạn không tỏ được tấm lòng, bất kể có cháy bỏng ruột gan. ‘Tam bôi thổ nhiên nặc, ngũ nhạc đảo vi khinh’(5)”.

(5). Hai câu thơ trong bài Hiệp khách hành của Lý Bạch, đại ý “Ba chén cạn, thân mình xá kể! Năm núi cao, xem nhẹ tựa lông hồng”.

Diệp Độc Chúc cười lớn: “Hay, hay! Diệp mỗ sẽ uống cạn ly này với cô”.

Lãnh Hoan uống một hơi cạn ly rượu trong tay, đột nhiên cảm thấy bốc hỏa trong bụng, khuôn mặt cũng nóng bừng lên, liếc nhìn sang Thính Phong, thấy anh đang nhìn cô cười có vẻ chế giễu.

Lãnh Hoan bắt giác hơi buồn bực, dù gì cô cũng chưa bị ép mà đã tự muốn uống, giờ đành tiếp tục kiên trì để giữ lấy thể diện của mình.

“Tam bôi thổ nhiên nặc, ngũ nhạc đảo vi khinh”, Diệp Độc Chúc nhìn Lãnh Hoan, ánh mắt sáng rực, “Lãnh tiểu thư, Diệp mỗ hôm nay chấp nhận cho cô một lời hứa, sau này nếu cô có việc gì cần giúp, chỉ cần nằm trong khả năng của bản thân ta, ta nhất định sẽ làm bằng được”.

Lời vừa nói ra, tất cả khách mời dường như im bật.

Đến ngay cả Thính Phong cũng phải giật mình.

Những người có thể dành được sự khen ngợi của bố nuôi anh vốn cực kỳ hiếm, được ông ột lời hứa lại càng hiếm hoi.

Anh nhìn Lãnh Hoan, người con gái này dường như hoàn toàn không hiểu được mình vừa mới nhận được một đặc ân lớn đến mức nào, vẫn chỉ ngồi cười bình thản, nói một tiếng cảm ơn.

Liền sau đó, Lãnh Hoan quay sang nhìn anh mỉm cười. Buổi dạ tiệc hôm ấy ngay khi mới bắt đầu, cô đã mang đến cho anh biết bao sự ngạc nhiên. Dáng vẻ lúc đứng ở cầu thang khiến anh phải động lòng trong thoáng chốc, lúc hát trên sân khấu với phong thái tuyệt đẹp cũng không gì sánh được, còn cả vẻ tự tin khi vung bút phết mực trên tờ giấy, vẻ điềm nhiên biết tiến biết lui, nói cười điềm đạm khi đàm đạo cùng bố nuôi... Không thể không nói rằng cô là người biết tỏa ra ánh sáng làm chói mắt những người xung quanh một cách hết sức tự nhiên.

Song dù được nhiều người chú ý đến, ánh mắt của cô trước sau vẫn luôn bám riết lấy anh. Dù là lúc bối rối phập phồng, hay khi đã giành được thế chủ động, cô vẫn luôn chờ đợi sự động viên từ anh, sự tán thưởng của anh. Dường như cô chẳng hề để tâm chút nào đến việc người ta yêu ghét, chỉ quan tâm duy nhất đến sự xét đoán của anh.

Việc nhận ra điều này khiến anh thỏa mãn vô cùng, nhưng đồng thời anh cũng biết rõ nó có ý nghĩa là gì.

Trong trái tim cô giờ đã có bóng hình của anh, và duy nhất chỉ có bóng hình của anh.

10. Chương 19 - 20

Chương 19: Phụ thuộc

Khuya như vậy rồi, sao còn uống trà lạnh nữa”, Trịnh Nhân Ca cầm chiếc cốc từ trong tay Diệp Độc Chúc, khẽ chau mày: “Trà này em đã pha từ hồi trưa, anh thật không biết tự chăm sóc ỉnh”.

Diệp Độc Chúc mỉm cười, kéo dì Trịnh cùng ngồi xuống ghế salon: “Trà do Trịnh tứ tiểu thư pha, được uống đã là một điều may mắn lớn rồi, sao có thể lãng phí kia chứ”.

Trịnh Nhân Ca bật cười, song nét mặt vẫn không hề giãn ra: “Thính Phong hôm nay có nói gì với anh về thân phận của cô bé ấy không?”.

Diệp Độc Chúc gật đầu: “Trước khi nó nói ra, anh đã sai người đi tìm hiểu rồi”.

“Đúng là con gái của Lãnh Đào ư?”

Thấy Diệp Độc Chúc lặng im như thừa nhận, dì Trịnh không kìm nổi một tiếng thở dài: “Em hơi lo lắng, mỗi hận trong lòng Thính Phong khó mà giải tỏa một sớm một chiều. Rồi giữa hai chúng nó, thế nào cũng sẽ còn nhiều phen sóng gió. Phải nói rằng em lại thấy thích cô bé ấy”.

Diệp Độc Chúc nói nhẹ nhàng: “Anh thấy em cho cô bé mặc chiếc áo xường xám của mình là đã hiểu ý tứ của em rồi, những thử nghiệm tiếp sau đó cũng là thuận nước đẩy thuyền. Chỉ có điều cô bé ấy quả là xuất sắc, phong thái và tài năng đó giống hệt em hồi bằng tuổi ấy”.

“Không hiểu vì sao nhưng em thấy trong lòng mình cứ thấp thỏm không yên”.

“Chuyện của bọn trẻ em có lo lắng cũng không tác dụng gì”, Diệp Độc Chúc đặt tay dì Trịnh vào tay mình, “Chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức, điểm quan trọng nhất vẫn là ở bản thân tụi nó”.

Buổi tối trên đường Regent ở London, xe cộ tấp nập, ánh đèn sáng huy hoàng.

Lãnh Hoan nhìn những chữ “X-mas” muôn hình vạn trạng của các cửa hiệu ven đường qua cửa kính xe, quay đầu lại cười rất dễ thương với Thính Phong.

Anh ngẩn người, sau đó bảo tài xế dừng xe lại.

Gió đêm hơi lạnh, Thính Phong chau mày: “Em uống rượu rồi, trong người vẫn thấy nóng nhưng xuống xe sẽ bị lạnh đấy”.

Lãnh Hoan lắc đầu, ghé sát người vào Thính Phong, bàn tay tự động dút vào túi áo anh.

Hai người cứ vậy đi dạo dọc theo con phố.

“Bố nuôi và dì Trịnh đều rất thích em”, Thính Phong đột nhiên nói, ánh mắt trở nên sâu thẳm.

“Anh đang ghen với em à?”, Lãnh Hoan cười với vẻ đắc ý.

“Huhm”, Thính Phong hắng giọng, “Em là người của anh, bọn họ khen anh hay khen em thì có gì khác nhau”.

“Em là người của anh”.

Lãnh Hoan không kìm nổi một nụ cười ngấm ngấm nơi khóe miệng, mắng khê: “Da mặt dày thật”.

“Kìa, bên kia có bán bóng bay”, cô chỉ tay về đằng trước, tỏ vẻ hứng thú như trẻ con, chưa nói dứt lời đã chạy tới chỗ đó.

Những quả bóng hình trái tim màu hồng phấn đang lấp lánh dưới ánh đèn Neon, trông đẹp như trong giấc mơ.

Lãnh Hoan cầm lấy một quả, giữ chặt trong tay rồi quay người lại định khoe, nhưng cô bất ngờ đứng chết lặng tại chỗ.

Giữa đám người đông đúc ồn ào, tuyệt nhiên không thấy bóng Thính Phong đâu nữa.

Đột nhiên hoảng sợ, ánh mắt cô lo lắng tìm kiếm trong dòng thác người, để rồi nhận ra giữa bao nhiêu khuôn mặt đó, giữa bao nhiêu bóng hình đó, không có ai giống với Thính Phong.

Người mà chỉ một giây trước thôi còn mang hơi ấm đến cho cô, lúc này đã biến mất như làn khói mỏng, không thể nào tìm thấy.

Cô hoang mang đứng ở giữa đường, hết như một đứa trẻ bị lạc, cô đơn và bất lực.

Từ rất lâu rồi cô vẫn luôn chỉ có một mình trên đường đời, nhưng chưa bao giờ biết sợ hãi, cũng chưa bao giờ dám sợ hãi. Không biết từ bao giờ cô lại trở nên yếu đuối thế này?

Hóa ra khi cô quyết định để lại nghỉ ở cạnh cây đó, đã mất đi hoàn toàn dũng khí để tiếp tục bay.

Lãnh Hoan ngẩn ngơ ngồi xuống bên cạnh một cửa sổ gian hàng, bắt đầu nhớ đến từng giây từng phút đã có với anh.

Đêm hôm đó anh đã nhảy cùng cô một điệu valse.

Lần đó, anh điềm nhiên dạy cô cách pha chế rượu.

Lấy chiếc khăn bằng lụa, anh buộc cho cô vết thương nhỏ ở ngón tay.

Hơi thở của anh vẫn còn lưu lại trên chiếc áo len thùng thình đó.

Trong một đêm mưa, cô cầm ô đứng đợi xe.

Con chim đại bàng bay đến tai cô.

Bát sữa đậu nành nóng bốc hơi nghi ngút trong buổi sớm.

Cơ thể cao lớn đứng chắn ngay phía trước khi cô bị đánh.

Vòng tay ôm chặt biết bao đêm.

Cho đến giờ cô mới nhận ra rằng mình đã phụ thuộc vào anh quá nhiều.

Cũng không phải chưa từng tìm cách chống cự lại, không phải chưa từng cố gắng để quên đi, nhưng vì sao mỗi khi nghĩ đến anh, cô vẫn thấy trong lòng đầy xáo trộn.

“Hồ thu vốn không có sóng

Đột nhiên gợn nước lăn tăn

Gợn sóng thay nhau xô mãi

Tình yêu không dừng lại một lần”.

Cô cúi đầu khẽ cười, nước mắt đã bắt đầu ứa ra.

Muốn nói lời yêu biết bao, mà cũng muốn nói tạm biệt biết bao.

“Đứng dậy đi”, một giọng nói bình thản vang lên rõ ràng ngay trên đầu cô.

Lãnh Hoan ngẩng đầu, thấy anh đang đứng ngay trước mắt nhìn mình. Trong thoáng chốc tất cả cảnh tượng xung quanh bỗng nhiên trở nên tĩnh lặng, dường như thế gian này chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Em sẽ đứng yên ở đây đợi anh. Cứ đợi mãi, đợi mãi ở đây”.

“Anh không quay lại tìm thì em đợi có tác dụng gì?”

Hóa ra anh vẫn không thể nhả tâm với cô.

Lãnh Hoan đứng dậy, vòng tay ôm lấy lưng anh, thật chặt.

“Sao anh lại có thể đánh rơi em được kia chứ”, cô kháng nghị bằng giọng đầy ảm ức.

“Ai bảo em cứ chạy lung tung”, anh nâng cằm cô lên, “Đang ngồi một mình ở đây nghĩ ngợi gì thế?”.

“Nghĩ đến anh”.

Một nét ngạc nhiên thoáng vụt qua khuôn mặt tuấn tú, mắt anh đột nhiên sẫm lại.

“Nghĩ xem liệu anh có đi mất hay không, có quay lại tìm hay không, có biến mất hẳn từ giây phút đó hay không”, cô thở dài một tiếng, đôi mắt vẫn còn giăng phủ một màn sương mờ nhìn xoáy vào anh, “Làm sao bây giờ? Hình như em đã không thể rời xa anh được nữa rồi”.

Thính Phong sững người, lặng lẽ nhìn khuôn mặt đang cố làm ra vẻ tươi cười của cô.

Sự im lặng của anh khiến cô dần trở nên bối rối, cô cúi đầu tự đẩy mình ra khỏi lòng anh, quàng tay vào cánh tay anh rồi đi tiếp về phía trước.

Những ánh đèn neon trên đường phố vẫn nhấp nháy không thôi, đứng ở giữa ngã tư, khung cảnh trước mắt cô bỗng trở nên mờ ảo, không biết nên đi về hướng nào.

Những giọt nước mắt được tích tụ từ quá lâu trong những đám mây dày nặng trịch phía chân trời giờ đây đã hóa thành những bông hoa tuyết mỏng và nhẹ, rớt xuống người Lãnh Hoan, khiến cô càng cảm thấy lạnh lẽo.

Đột nhiên những giọt nước mắt cũng ứa ra, hòa lẫn với hoa tuyết rồi rơi xuống ướt đẫm trên mặt đất.

“Tuyết rơi rồi, chúng ta mau về nhà thôi”, cô nhìn thẳng về phía trước, hỏi anh, không dám quay đầu lại: “Đi đường nào nhỉ, Solo hay là Mayfair?”.

Đèn xanh bật lên, đúng khoảnh khắc cô vừa dậm chân bước đi, anh đột nhiên kéo cô lại rồi ôm siết vào lòng, hơi ấm tỏa lan từ cơ thể anh phút chốc bao trùm khắp người cô.

Mặc kệ dòng người tấp nập lại qua, dừng chờ đèn đỏ, đi tiếp khi đèn xanh, có người rẽ trái, có người rẽ phải ngược xuôi, có người vừa gặp nhau, có người vừa chia cách, chỉ có hai người bọn họ vẫn đứng yên tại đó trong vòng tay nhau rất lâu, rất lâu.

“Đã không thể xa anh nữa rồi ư?”, anh thì thầm hỏi bên tai cô, “Vậy thì đến lúc nào em sẽ yêu anh?”.

Chương 20: Sự thật

“Vậy thì đến lúc nào em sẽ yêu anh?”

Rõ ràng đã mấy ngày trôi qua, nhưng câu hỏi anh khê khàng nói vào tai cô đêm hôm đó vẫn không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu, vẩn vít mãi nơi trái tim cô.

Hóa ra con người cô vẫn yếu mềm như vậy, lúc nào cũng run rẩy như đang đi trên lớp băng mỏng, cô lại tiếp tục rút lui thêm lần nữa.

Lãnh Hoan đứng một mình bên khung cửa sổ sát trần, từ trên cao nhìn xuống thế giới muôn hình vạn trạng bên dưới. Lại là một buổi sáng, đối với phần đông mọi người thì nó đơn thuần chỉ là sự khởi đầu một ngày hết sức bình thường. Có người thì than vãn công việc quá bận rộn, lương quá thấp, có người lại vì gia đình mâu thuẫn nên phiền não khôn nguôi... Còn đối với cô, cô chỉ có thể cảm ơn ông Trời đã cho cô tiếp tục được nhìn thấy ánh sáng của một ngày mới.

Lãnh Hoan đột nhiên không kìm nổi ý nghĩ rằng có thể anh sẽ cảm thấy thất vọng với cô, có thể sẽ mất đi sự kiên nhẫn với cô, cho rằng cô cố ý chơi trò đuổi bắt khiến cho cả hai cùng cảm thấy mệt mỏi, chán nản.

Anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được rằng cô luôn ngưỡng mộ những người con gái khác biết bao, ngưỡng mộ họ có thể đứng trước người mình yêu và đủ dũng khí để thẳng thắn bộc lộ tình cảm của mình. Nếu bị chối từ, họ có thể khóc lóc một trận thoải mái, còn khi đạt được tâm nguyện họ cũng có thể vô tư bày tỏ niềm vui sướng.

Còn đang mãi miết trong những suy tư thì tiếng chuông điện thoại chọt đổ dồn, Lãnh Hoan vội vàng chạy qua chỗ để ống nghe, một giọng nói mềm mại như nước vang lên bên tai.

“Dì Trịnh!”, cô chào khê.

“Tiểu Hoan à, hôm nay là Giáng Sinh rồi, Thính Phong phải tiếp khách, dì cho người đến đón cháu tới chỗ dì chơi nhé”.

“Vâng, cảm ơn dì Trịnh, lát nữa gặp dì”, cô trả lời rồi khê khàng gác máy.

“Nào thử tay nghề của dì xem nào”, dì Trịnh tươi cười gấp thức ăn vào bát cho Lãnh Hoan, “Mẹ dì là người Dương Châu, thường xuyên làm các món ăn truyền thống ở vùng này, nên dì cũng bị ảnh hưởng ít nhiều”.

Lãnh Hoan ăn thử một miếng, không thể không thốt lên: “Món cua viên đầu sư tử này hương vị thanh đạm mà thơm ngon, đậm đà nhưng không hề ngấy, còn ngon hơn vài lần ở Phúc Xuân trà xã(1) nữa”.

(1). Một nhà hàng nổi tiếng lâu đời ở Dương Châu.

Dì Trịnh bật cười: “Thính Phong cũng thích nhất món này, ngày trước mỗi lần nó được nghỉ học về nhà, dì đều làm món này cho nó ăn”.

“Anh ấy học đại học ở trường nào ạ?”

“Nó chưa kể với cháu sao?”, dì Trịnh hơi ngạc nhiên, sau đó lại cười, “Cũng phải, thằng bé này từ trước đến giờ vẫn không thích khoe khoang, còn nhớ hồi đó nó đã được nhận vào khoa Toán Đại học Tự nhiên Imperial với số điểm cao nhất. Sau này khi tốt nghiệp, giáo sư hướng dẫn đã tìm đủ mọi cách để giữ nó lại học tiếp lên thạc sĩ, nhưng nó vẫn nhất quyết quay về phụ giúp cho bố nuôi”.

Lãnh Hoan há hốc miệng, hóa ra Giám đốc Diệp quả là một người không thể xem thường, suýt chút nữa đã trở thành một nhà Toán học hàng đầu thế giới. Thảo nào việc kinh doanh sông bạc lại phát đạt như vậy, hay là trong đó có những bí quyết gì về xác suất và thống kê?

“Giờ là cuối năm rồi, công việc cũng phức tạp, ông Hai thì tuổi tác đã cao, nhiều khi muốn làm nhưng sức lực có hạn, thế nên gánh nặng đặt trên vai Thính Phong không hề nhỏ. Cái sòng bạc đó thực ra cũng chỉ là một thứ đồ chơi mà thôi, công việc chính khiến nó phải lao tâm khổ tứ chính là ở London này. Vậy nên nếu như có lúc nào đó nó không quan tâm được đến cháu, thì cũng bỏ qua cho nó nhé”.

Lãnh Hoan gật đầu, khi đứng trên căn hộ của anh ở Mayfair, được anh chỉ cho xem những sản nghiệp của cha nuôi mình, cô cũng đã cảm thấy kinh ngạc về phạm vi đầu tư của Diệp Độc Chức.

Chỉ có điều lúc đi khi nghe dì Trịnh dặn dò, cô mới hiểu rằng người phụ nữ hiền hậu ngồi trước mặt mình đây rõ ràng đã ghép mình và Thính Phong thành một đôi, chính điều đó khiến cô vừa lúng túng vừa hơi chua xót.

Thực ra anh và cô có thể coi là gì chứ? E rằng ngay cả người trong cuộc cũng không thể nào nói rõ cho được.

Ăn cơm xong, dì Trịnh dẫn Lãnh Hoan đi dạo trong vườn.

Trong sân vườn đậm chất cổ xưa ấy có trồng một dãy hoa mai, mùi hương dịu nhẹ thoảng qua, bóng hoa chênh chếch lay động dưới ánh trăng tạo nên vẻ đẹp làm xao xuyến lòng người.

“Hôm đó bận rộn quá nên chưa có thời gian đưa cháu đi dạo một vòng quanh đây”, dì Trịnh chỉ cho Lãnh Hoan căn phòng bên phải hành lang, “Đó là phòng của Thính Phong trước đây, trước khi tốt nghiệp đại học nó vẫn thường xuyên ở đó”.

Lãnh Hoan thấy hơi tò mò: “Cháu có thể đến đó xem một chút không?”.

Dì Trịnh cười: “Đương nhiên là được rồi, cháu cứ xem thoải mái, dì đi pha cho ông Hai ấm trà”.

Lãnh Hoan nhìn theo dì Trịnh, sau đó tới trước căn phòng, khẽ khàng đẩy cửa bước vào.

Tất cả đồ đạc bên trong vẫn được giữ sạch sẽ tinh tươm, xem ra dù là không có người ở nhưng hàng ngày vẫn có người lau dọn cẩn thận, ngay đến những chậu cây cảnh trên bậu cửa sổ cũng được chăm sóc đặc biệt tốt tươi.

Tay Lãnh Hoan lướt qua chiếc bàn, cô cố hình dung xem hồi đó Thính Phong như thế nào, liệu có vùi đầu vào sách vở, học suốt cả đêm không, hay là cũng giống như những nam sinh viên khác, giấu một cuốn tiểu thuyết võ hiệp bên dưới ngăn bàn?

Trên ghế vẫn còn để một trái bóng rổ, hồi đó chắc hẳn anh là một thanh niên đẹp trai và khỏe mạnh, khi chạy trên sân bóng luôn thu hút được vô số những ánh nhìn ngưỡng mộ.

Đồ đạc trong phòng đều được làm bằng gỗ gụ, hợp với phong cách cổ xưa của cả ngôi nhà. Cô đột nhiên cảm thấy anh có thể sẽ không thích kiểu bày biện cứng nhắc và lạnh lẽo này, vì trong mấy căn hộ của anh đều có những chiếc salon mềm mại và dễ chịu, đã nằm xuống là không muốn đứng lên.

Đứng trước giá sách, cô chăm chú nhìn một lượt những gáy sách trên đó.

Phần lớn đều là sách tiếng Anh, gồm giáo trình Toán học, chuyên đề Lịch sử, cũng có sách Luật..., rất hợp với tính cách của anh. Ở chính giữa giá sách, có một cuốn khá dày nổi bật hẳn lên, khiến cô không thể không muốn lấy xuống xem.

Khi lấy xuống rồi, cô mới phát hiện đó là một cuốn album, Lãnh Hoan mỉm cười, đột nhiên háo hức muốn xem trước đây trông anh thế nào.

Hóa ra ngày từ thời niên thiếu, anh đã luôn giữ bộ dạng lạnh lùng kiêu ngạo đó, chỉ có điều bên cạnh anh thường có một đứa bé gái mà cô chưa từng biết tới.

Đó là ai nhỉ? Trong lòng hơi chua xót khi nghĩ đến Liễu Nhược Y, song lại nhận ra không có nét nào giống cả, nhất là theo cô được biết thì đến năm học đại học bọn họ mới quen nhau.

Lật tiếp mấy trang sau, cuốn album đột nhiên tuột khỏi tay cô rơi xuống đất, phát ra âm thanh nặng nề.

Khuôn mặt cô bỗng trắng toát, mắt nhìn đắm đắm vào trang ảnh vừa mở ra đó.

Làm sao có thể như vậy được? Làm sao lại có thể là người con gái đó?

Cô từ từ ngồi xuống, toàn thân run rẩy, ánh mắt hoảng hốt nhìn vào hai người đang đứng sát vai cùng mỉm cười trên tấm ảnh, sau đó vội vàng nhắm mắt lại, toàn thân rơi vào một hồ nước sâu hút và lạnh như băng, thấu tới tận xương.

“Chào cô, tôi là Teresa, tên Trung Quốc là Diệp Hoan Vũ”.

Trong miền ký ức cực kỳ sáng rõ ấy, người con gái ngồi bên cạnh bố ngay trước mặt cô, nụ cười đẹp như hoa.

Thực ra cô cũng rất thích cô ấy, một người con gái lúc nào cũng rạng rỡ, xán lạn như ánh mặt trời, người thứ hai ngoài cô có thể khiến cho bố cô thực sự vui vẻ trên đời.

Ngày từ hồi nhỏ cô đã biết mối quan hệ của bố mẹ mình có vấn đề. Trước mặt mọi người bọn họ vẫn làm ra vẻ gần gũi với nhau, nhưng khi chỉ có hai người thì lập tức lạnh lẽo như băng. Mẹ cô xuất thân từ một gia đình thương nhân giàu có, còn bố lại là quân nhân sinh ra trong một gia đình nông dân nghèo ở nông thôn. Năm đó vì tính đến yếu tố “dòng dõi cách mạng” nên mẹ cô bị gia đình ép gả cho bố, chứ thực ra giữa hai người bọn họ có quá nhiều điểm không hợp nhau. Nếu không phải vì cô, không phải vì địa vị của cả hai người, thì họ cũng đã ly dị từ lâu rồi.

Diệp Hoan Vũ và bố cô gặp nhau trong một tiệc rượu, đó là người con gái đầu tiên có thể khiến bố quyết tâm đưa đến giới thiệu với cô, một người mẫu nổi tiếng, trẻ trung xinh đẹp song lại vô cùng lương thiện và trong sáng. Suốt hơn hai mươi năm sống trên cõi đời, đó cũng là lần đầu tiên cô thấy bố mình cười hạnh phúc như vậy.

Có lúc cô đã nghĩ, nếu không phải vì căn bệnh của cô, nếu không phải vì chuyện của bố cô, thì bọn họ đã được ở bên nhau, hạnh phúc và yên ổn, bố cô cũng sẽ không nói với Diệp Hoan Vũ những lời đoạn tuyệt, và Diệp Hoan Vũ cũng sẽ không tự tử chết theo ông.

“Tôi chưa từng hận ông ấy, nhưng ông ấy lại xem thường tôi. Tôi kính trọng ông ấy như bố mình, như anh trai mình, tôi yêu ông ấy, đó là người đàn ông duy nhất có thể khiến tôi rung động. Tiểu Hoan, tôi muốn cô hiểu rằng từ đầu tới cuối, tôi không hề hối hận vì tất cả những gì mình đã làm”.

Mãi sau này Lãnh Hoan vẫn không thể hiểu được trong lần gặp cuối cùng đó, vì sao Diệp Hoan Vũ lại nói ra những lời ngập tràn hạnh phúc mà đau thương ấy. Mãi sau này cô cũng không hiểu được vì sao trong thời đại này rồi mà vẫn còn có những người con gái yêu trung thành và quyết liệt đến vậy.

Cho đến ngày hôm sau, khi cô đọc trên báo những dòng tin gây nên cơn chấn động mạnh trong dư luận.

Diệp Thính Phong.

Diệp Hoan Vũ.

Thính Phong, Hoan Vũ.

Cô vốn chưa bao giờ nhận ra rằng hai cái tên đó tương xứng với nhau đến chừng nào.

Hóa ra sự xuất hiện của anh không hề đơn giản.

“Vậy thì không yêu.”

Chúng ta ở bên nhau, chỉ là ở bên nhau mà thôi”.

Sự căm dỗ ngọt ngào biết bao nhiêu.

Ngay từ ban đầu, anh đã giăng ra tấm lưới để đợi cô lao đầu vào.

Làm sao có thể không yêu được chứ?

Làm sao có thể quên đi được chứ?

Đến hôm nay, cô đã rơi vào kiếp nạn này.

Cô vẫn luôn do dự, vẫn luôn giằng xé, vẫn luôn băn khoăn không biết nếu như trao gửi trái tim mình, liệu cô có thể mang lại hạnh phúc cho anh hay không.

Nhưng hóa ra thứ mà anh dành sẵn cho cô lại chỉ là một cái bẫy. Anh cơ bản không quan tâm đến tình cảm của cô.

11. Chương 21 - 22

Chương 21: Cố chấp

“Muốn thoát khỏi vùng kiểm soát của anh
Song lại rơi vào cuộc chiến mà anh sắp đặt
Em không có đủ sự phòng bị kiên cường
Cũng không có lối nào để lui lại nữa
Muốn thoát khỏi cái bẫy mà anh đã đặt ra
Lại rơi vào cái khác
Em không có đủ dũng khí để quyết định thắng thua
Cũng không có niềm may mắn đào thoát được
Em giống như một quân cờ
Tiến hay lui là do anh quyết định
Em không phải quân tướng duy nhất trong tay anh
Mà chỉ là quân tốt
Tiến hay lui không thể tự mình quyết định
Anh vùng tay chưa bao giờ do dự
Còn em bị kiểm soát trong bàn tay anh”.

Bài hát này đã có từ mấy năm về trước mà tới bây giờ cô vẫn thích nghe. Nhưng hồi đó cô rất ngây thơ trong sáng, chưa hề biết đến buồn đau, còn giờ đây, khi nghe lại mới thấy từng câu từng chữ như đâm thẳng vào trái tim.

Thính Phong vừa đẩy cửa bước vào, đã thấy trong phòng ngập tràn tiếng hát, giọng nữ trong trẻo và phiêu du, ca từ nghe không rõ lắm, chỉ cảm thấy dư vị tuyệt vọng và buồn thương da diết.

Chắc vì nghe thấy tiếng sập cửa nên Lãnh Hoan đang ngồi trước máy tính giật mình quay đầu lại nhìn anh. Khoảnh khắc đó, vẻ buồn thương sâu sắc hằn trên khuôn mặt cô đã khiến tim anh thất lại. Anh còn chưa kịp nhìn kỹ, một nụ cười đã nở trên môi Lãnh Hoan: “Anh về rồi à?”.

Anh bước đến bên cô, kéo cô ra ngồi cạnh mình rồi khẽ khàng vuốt tóc: “Em đang làm gì thế?”.

“Từ lúc ở chỗ dì Trịnh về, em chỉ nghe nhạc, chơi game thôi”, Lãnh Hoan cười, “Ngoan nhỉ, có giống một người tình chuyên nghiệp không”.

“Trái lại, giống một bà góa hơn”, anh cười thành tiếng, “Được rồi, cô tình nhân bé bỏng của tôi, không định hỏi xem ông chủ của cô định tặng gì cho cô nhân dịp Giáng Sinh à?”.

Cô lắc đầu, làm ra bộ dạng chẳng có gì thú vị.

“Đưa tay đây cho anh”, Thính Phong lấy từ trong túi ra một chiếc lắc, khi cô còn chưa kịp phản ứng, cảm giác lạnh ngắt đã áp chặt lấy vùng da ở cổ tay.

Lắc tay thuộc dòng Love của Cartier, một huyền thoại trong ngành công nghiệp đồ trang sức. Cô cũng sờ nhìn anh siết ốc khóa chặt lấy cổ tay mình, sau đó rút chiếc tuốc-nơ-vít phụ kiện trông cực kỳ tinh xảo vào trong túi áo. Nhìn những viên kim cương lấp lánh trong con ốc nhỏ xinh trên chiếc vòng, cô vừa muốn cười nhưng lại không sao cười nổi.

Khóa chặt suốt đời.

Đó là món quà đính ước mà biết bao cô gái mong có được, nhưng đối với người đàn ông đang ngồi trước mặt cô mà nói, thì đó chỉ là một thứ đồ chơi khi anh nổi hứng bất ngờ.

Đúng là một sự mỉa mai, phải không?

“Như thế này thì em không thể nào thoát được rồi”, khó khăn lắm mới lấy lại được giọng nói của mình, cô cất tiếng, cố gắng ép mình trông có vẻ bình thản.

“Anh biết mà”, Thính Phong mỉm cười, “Chỉ anh mới có thể tháo ra được”.

Lãnh Hoan cười ngất: “Lúc nào thấy không được em đi cắt ra là xong”.

Thính Phong chau mày, véo má cô với vẻ không vui: “Em dám sao”.

Cô khẽ thở dài một tiếng, quay người áp chặt má mình vào lồng ngực rộng lớn, cố hít thật sâu mùi hương trên cơ thể anh.

“Thính Phong”, cô thận trọng lên tiếng, giọng nói có vẻ mơ hồ.

“Uhm?”

“Em sẽ không bỏ trốn đâu”. Thực ra đến giờ này, bỏ trốn cũng không kịp nữa rồi.

Toàn thân anh cứng lại, sau đó làm như không hề nghe thấy cô nói, anh cười hỏi: “Sao vừa nãy lại có bộ dạng không vui như vậy?”.

“Có gì đâu”, cô khẽ cười, “Vì nghe thấy một bài hát buồn mà thôi”.

“Một cô gái đa sầu đa cảm”, anh véo véo chiếc mũi xinh xắn đáng yêu của cô, “Nếu nghe thấy buồn thì thôi đừng nghe nữa”.

Khóe miệng khó khăn lắm mới nở được nụ cười, Lãnh Hoan lặng im không nói gì.

Nếu biết bài hát nào nghe vào sẽ buồn thương, thì có thể không nghe nữa.

Vậy nếu như biết rõ yêu một người sẽ rất đau lòng, có thể khiến bản thân mình không yêu nữa được không?

“Anh đói chưa?”, cô hỏi, biết anh tiếp khách ở bên ngoài chủ yếu là uống rượu, không ăn được chút nào.

“Uhm”, Thính Phong gật đầu, “Tối nay em làm món ngon gì cho anh ăn thế?”.

“Cháo hải sản, để em đi lấy”, cô đứng lên đi xuống bếp, nhưng anh đã giữ lại, khẽ đặt một nụ hôn lên môi cô với điệu bộ cực kỳ chiều chuộng, sau đó mới buông tay để cô đi.

Bước vào bếp, đóng cánh cửa lại, nước mắt Lãnh Hoan cứ vậy tuôn ra không ngừng, khiến khuôn mặt cô ướt đầm đìa.

Từ sau hôm cô nói với anh rằng dường như cô đã không thể rời xa anh được nữa, anh ngày càng trở nên dịu dàng, mỗi nụ cười dành cho cô, mỗi câu nói nhẹ nhàng đối với cô, ngay cả cách đặt từng nụ hôn ngọt ngào trên môi cô cũng đều giống như hai người đã yêu nhau suốt bao nhiêu năm qua, giống như cô là người mà anh thương yêu hết mực.

Thế nhưng một người nhạy cảm như cô đã không hề bỏ qua bất cứ ánh nhìn lạnh lùng nào ẩn giấu trong đôi mắt sâu thẳm của anh.

Có lúc cô còn nghĩ, anh và cô, không biết ai là người đóng kịch giỏi hơn. Anh hoàn toàn nhập vào vai diễn chỉ để khiến cô đau khổ, còn cô thì kịch giả tình thật, lại chỉ vì không thể nào dứt nổi ra.

“Chơi Sudoku à?”, anh chỉ vào màn hình máy tính, tỏ vẻ xem thường, “Ngốc thật, sai be bét rồi này”.

Cô mỉm cười, gật đầu thừa nhận.

Đứng vậy, là cô đã sai rồi. Sai khi nghĩ rằng trong trái tim anh cô là một người đáng để yêu, sai khi nghĩ rằng tình yêu mà cô dành cho anh vốn chưa có gì là sâu sắc.

Cô đứng một bên xúc từng thìa cháo, thổi nguội rồi mới đưa lên miệng cho anh.

Anh tập trung vào giải tiếp ô số mà cô đang chơi dở, ánh sáng xanh dịu dịu của màn hình máy tính phản chiếu trên khuôn mặt nhìn nghiêng trông cực kỳ đẹp trai, khiến cô không thể nào quay đi chỗ khác được.

Quả thực, trông bọn họ rất giống một đôi tình nhân bình thường. Bọn họ có thể không giàu có, thậm chí còn thường xuyên cãi cọ vì những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống, nhưng hàng ngày cô sẽ chăm sóc nhà cửa đợi anh đi làm về, sẽ cùng anh ăn bữa tối, chuyện trò vui vẻ, rồi tranh giành nhau điều khiển từ xa chỉ để chuyển ti vi sang kênh truyền hình mà mình thích xem. Rồi có những lúc cô nghi ngờ kiểm tra trên áo sơ mi của anh xem có mùi nước hoa hay vết son môi lạ nào hay không, hoặc ngấm ngấm tính toán coi tiền lương tháng này anh đã tiêu vào việc gì? Khi anh nhiều việc phải tăng ca, về muộn, cô sẽ nấu bữa ăn đêm đợi anh, sau đó để anh chơi tiếp trò chơi mà cô không giải nổi. Tới lúc nằm trên giường, có thể không làm tình, nhưng trước khi ngủ nhất định phải hôn nhau. Buổi sáng khi thức dậy, anh có thể lười nhác, đòi nằm thêm, cô sẽ ngủ tiếp với anh một chút nữa, kết quả là khi mở mắt ra thì đã muộn giờ làm, cả hai cùng cuống quýt hết cả lên. Thỉnh thoảng họ sẽ dắt tay nhau đi dạo phố. Nếu thấy những cô gái xinh đẹp đi qua, cô sẽ lập tức bám chặt lấy cánh tay anh, thậm chí giận mình không thể đu hấn lên người anh. Ngẫu nhiên lúc nào đó, bọn họ nổi hứng lên lại muốn mua sổ số, khi ấy cô sẽ dùng ngày sinh nhật hoặc ngày kỷ niệm tình yêu của hai người với mong muốn trúng giải để có thể cùng nhau đi du ngoạn khắp thế giới, cuối cùng là mua một căn nhà bên bờ biển rồi sống với nhau hạnh phúc đến hết đời...

“Sao thế?”, giọng nói đầy nghi hoặc đột nhiên vang lên bên tai, cô bừng tỉnh, mới nhận ra anh đang nhìn mình bằng ánh mắt dò xét.

Khi ấy cô mới biết mình đang đứng cầm bát cháo mà nước mắt cứ giàn giụa trên mặt.

Cô lắc đầu, với chiếc khăn giấy trên bàn định lau đi chứng cứ việc mình đã mất kiểm soát.

Anh đột nhiên giữ chặt lấy tay cô, ngăn động tác đó lại.

Bàn tay anh khê khàng vuốt trên má cô, cô cố ý tránh né, nhưng anh đã đưa ngón tay thấm đầy nước mắt ra phía trước rồi nghiêm giọng hỏi: “Vì sao em lại khóc?”.

“Chỉ vì em...”, cô khó khăn lắm mới cất lời được, nhưng cũng không sao tìm nổi một lý do hợp lý để biện minh, “chỉ là em nghĩ đến mấy chuyện khó chịu thôi”.

“Là những chuyện gì?”, anh tiếp tục hỏi, nhất quyết không buông tha.

Cô đã không thể trốn tránh được nữa, bàn tay giấu ở một bên hông đột nhiên siết chặt lại, cô cắn môi nói: “Chuyện bố em”.

Đôi mắt màu nâu sẫm lập tức trở nên lạnh giá, vào thời khắc anh chuyển ánh nhìn đó, cô bỗng dưng không lạnh mà run bắn lên.

Chương 22: Xưng tội

Ngày ba mươi mốt tháng Mười Hai, dù đã về đêm nhưng đường Oxford vẫn đông đúc như ban ngày. Một mình Lãnh Hoan hòa vào dòng người bước đi không mục đích, từ sau ngày Boxing(1), cả nước Anh bước vào mùa giảm giá kịch liệt cuối năm, đến bất cứ điểm mua sắm nào cũng thấy những chữ “Sale” đủ kiểu.

(1). Ngày Boxing: Ngày lễ tặng quà. Ở Anh, ngày này thường vào hai mươi sáu tháng Mười Hai.

Khi đi tới Bond Street, thấy trong trung tâm thương mại Selfridge người đông đúc nhộn nhịp, Lãnh Hoan nghĩ một lát rồi cũng bước vào trong đó.

Những quanh một lượt, thấy khắp nơi đều là người mua hàng cuồng nhiệt, trên tay xách đầy những chiếc túi giấy đủ màu nhưng vẫn chưa muốn ra về. Lối đi phía trước bị tắc nghẽn, Lanh Hoan dừng lại ngay trước một cửa hàng có chiếc áo khoác Burberry(2) đang giảm giá 50 %. Cô vừa quay lại để xem đã thấy có người nói một câu xin lỗi rồi vội vàng đưa tay ra với lấy chiếc áo.

(2). Burberry: Thương hiệu thời trang cao cấp với phong cách quý tộc Anh.

Cô không thể không lắc đầu cười ngất, trận đấu này xem ra thực sự rất khó khăn.

Vất vả lắm mới chen được ra ngoài, Lanh Hoan cảm thấy bụng hơi đói, bèn đến cửa hàng Mark&Spencer mua một suất sushi và bia, sau đó gọi xe đến bờ sông Thames.

Vẫn chưa tới mười hai giờ đêm, rất nhiều người đã tụ tập bên dưới tháp Big Ben để chờ đếm ngược tới giao thừa. Lanh Hoan chậm chậm đi đến bờ sông, tìm một góc tương đối yên tĩnh để ngồi xuống.

Cô mở nắp lon bia uống một ngụm, vị lạnh lạnh hơi đắng thấm từ từ trong miệng, sau đó mới khiến dạ dày nóng bừng lên.

Stella Artois, nhãn hiệu Bỉ, đối với bia thì từ trước đến nay Lanh Hoan hầu như không có khái niệm gì, chỉ là vì anh thích uống nên cô cũng muốn thử một chút xem sao.

Đột nhiên cô cảm thấy mình quả thực đã hết thuốc chữa – mặc áo len của anh, đeo khuyên tai của anh, tay mang lắc anh tặng, còn uống thứ bia mà anh thích nữa.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô lấy máy từ trong túi ra.

“Em ở đâu vậy?”, giọng nói của anh ở phía bên kia nghe rất dịu dàng.

“Gần tháp Big Ben, ở bờ sông”, cô trả lời ngắn gọn.

“Một lát anh đến”, anh nói xong liền dập máy.

Bờ sông rất dài, người lại đông, Thính Phong đi mãi mới tìm thấy cái bóng nhỏ bé của Lanh Hoan trong một góc khuất.

“Ngồi một mình ở đây không lạnh hay sao?”, anh ngồi xuống bên cạnh, nhìn khuôn mặt quay nghiêng của cô rồi khẽ nói.

Cô lắc đầu nhưng lại vòng tay ôm lấy hai vai.

Anh mỉm cười, cởi chiếc áo khoác của mình khoác lên người cho cô, song cô lại kéo ra để hai người cùng khoác chung.

Gió từ sông thổi đến vù vù, nhưng có hai người tựa vào nhau thế này hoàn toàn không cảm thấy lạnh một chút nào.

“Đẹp thật!”, cô nhìn bờ sông đối diện rồi thốt lên.

London Eye ở phía xa xa đêm nay rực rỡ ánh đèn, trở nên cực kỳ nổi bật, giống như một vòng hào quang làm chói mắt với những màu sắc lung linh.

Cảnh tượng thế này thực không dễ được thấy. Cảnh đẹp thường không kéo dài mà.

“Đi lang thang suốt một buổi tối có thu hoạch được gì không?”, anh ôm cô, hỏi.

Cô đưa chiếc túi đeo bên người lên trước mặt anh, bên trong chỉ có một cuốn sổ tay và mấy chiếc bút chì màu của hiệu Muji.

Thính Phong làm ra vẻ dở khóc dở cười: “Em dễ nuôi thật đấy, còn dễ đáp ứng hơn cả bọn trẻ con, anh còn cho rằng những ngày này đàn bà con gái đã phát điên hết cả rồi cơ”.

Cô khẽ cười, dựa vào vai anh. Vào cái thời điểm mà cô phát cuồng lên vì thú mua sắm, liệu có mấy người trong đám đông ban nãy theo kịp? Cái cảm giác có đồ bao nhiêu tiền ra cũng không sao lấp đầy nỗi hờn sâu hoắm trong lòng đó, ai có thể trải nghiệm được đây?

Điều thực sự khiến con người trở nên điên rồ hóa ra lại không phải là vật chất.

Đám người ở phía xa xa bắt đầu huyền ảo, cô nhìn đồng hồ: “Sắp đếm ngược rồi, chúng mình đi thôi”.

Tất cả mọi người đều nhìn lên kim đồng hồ trên tháp Big Ben, còn cô lại đang lặng lẽ nhìn anh.

Mười, thật vui vì năm nay đã gặp được anh.

Chín, anh là một niềm vui bất ngờ trong cuộc sống của em.

Tám, và cũng là một kiếp nạn mà em không sao thoát nổi.

Bảy, em sẽ nhớ mãi những giờ khắc vui vẻ vì có anh bên cạnh.

Sáu, quên đi tất cả nguồn cơn của nỗi khổ đau.

Năm, nếu như có thể.

Bốn, liệu có thể bớt hận em đi được không.

Ba, em muốn được ở bên cạnh anh suốt đời.

Hai, bất kể là được bao lâu.

Một, em yêu anh.

“Em yêu anh!”

Trong tiếng hô vang gần như muốn vỡ tai, anh quay đầu lại, sững sờ nhìn cô.

Giọng nói dịu dàng của cô khi đó trở nên hết sức rõ ràng, vang lên bên tai anh đầy kiên định.

Anh còn tưởng mình đã nghe nhầm, nhưng lời thổ lộ tâm tình đó giống như một đợt sóng biển trong cơn bão cứ cuộn trào không thôi trong trái tim anh.

“Em vừa nói gì?”, khó khăn lắm anh mới cất được lời, giọng nói hơi tắc nghẹn.

Cô mỉm cười, kiễng chân lên hôn khẽ vào má anh, sau đó lặp lại: “Em yêu anh”.

Khi nói được điều đó ra, cô chợt thấy lòng mình nhẹ bẫng, dường như gánh nặng ngàn cân trên vai đã được dỡ xuống, trong khoảnh khắc hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Dù sao thì kết quả luôn luôn chỉ có một, cô cũng đã sớm đoán được rồi, chỉ có điều không dám đối mặt với nó mà thôi. Thế nhưng tiếp tục trốn tránh thì có thể trốn vào đâu được chứ, khi mà càng lúc càng rơi xuống vực sâu.

Sự băn khoăn và cảm giác tội lỗi trước đây quả thực đều là thừa thãi. Anh vốn là một con người rất khó động lòng, xung quanh lại đầy những người con gái đẹp, cô từng cố đoán xem vì sao anh lại chỉ thích có mình cô, giờ đây thì đã có nguyên nhân hợp lý rồi.

Nếu như anh đã cố lấy đi trái tim cô, vậy thì cứ để cho anh lấy.

Chỉ có điều cô sẽ không thú nhận với anh rằng cô là một người không hề có tương lai, bởi vì như vậy sẽ khiến cô thấy công bằng hơn một chút.

Một người lừa dối, một người giấu kín, như vậy cũng vẫn có thể vui vẻ bên nhau. Anh lao tâm khổ tứ bày ra một ván cờ, cô cũng sẽ chơi với anh. Nếu như số mệnh đùa cợt con người, cô buộc phải ra đi giữa chừng, anh sẽ không cảm thấy khổ đau, hoặc có lẽ cũng sẽ không thất vọng.

Cứ như vậy đi, đợi đến ngày cát bụi về trời đó, xem ai là kẻ thắng, người thua.

Thính Phong nhìn người con gái vẫn luôn mỉm cười trước mặt mình, đôi mắt chợt sâu hút không thấy đáy.

Anh đợi câu nói đó của cô từ lâu lắm rồi.

Anh không thể nào lý giải nổi sự kích động và bồn chồn khó nói thành tên đang ngấm ngấm trào lên trong lòng mình khi đó là gì. Chỉ biết rằng, mình đã không hề vui mừng như trong tưởng tượng.

Anh vốn tưởng rằng hai bên sẽ còn vờn đuổi nhau chán, không ngờ cô lại đầu hàng nhanh đến vậy.

Cái cảm giác đó giống như việc anh đưa một đạo quân hùng hùng hổ hổ xông đến trước cổng thành, chuẩn bị tâm lý cho trận chiến khốc liệt một mất một còn, nhưng cô đột nhiên lại mở toang cánh cổng, vui mừng đón tiếp anh.

Ánh mắt cô nhìn anh quá mức trong trẻo và kiên định, nó khiến anh muốn tránh đi nơi khác, nhưng ngay sau đó lại là nụ hôn với đầy hơi ẩm dịu dàng, khiến cảm giác ngọt ngào cứ lưu lại mãi không thôi.

Đám đông xung quanh bắt đầu tản ra, chỉ có anh vẫn đứng nguyên tại đó nhìn cô, thời khắc ấy, anh đã mất đi khả năng ngôn ngữ.

Còn cô, vẫn cúi đầu giữ chặt lấy cánh tay anh, không hỏi han gì nữa, chỉ khẽ khàng một câu: “Chúng ta về nhà đi”.

12. Chương 23 - 24

Chương 23: Đêm dài

Máy bay từ từ hạ cánh xuống đường băng ở thành phố M, Lãnh Hoan nhìn qua cửa sổ tới những cao nguyên thấp thoáng đằng xa. Bầu trời nơi ấy vô cùng trong trẻo.

Chỉ mới có mấy ngày ngắn ngủi mà như đã cách xa cả thế kỷ rồi. Là do tâm trạng đã thay đổi ư? Sự do dự bất định trước kia giờ đây đã được thay bằng sự buông xuôi tất cả.

Xuống khỏi máy bay đã có xe ô tô chờ sẵn. Lãnh Hoan vẫn cứ trầm ngâm không nói một lời.

“Làm sao thế?”, Thính Phong quay đầu sang nhìn cô bằng ánh mắt như dò hỏi.

Cô lắc đầu, thôi không nhìn ra ngoài cửa xe nữa, lặng yên tựa đầu vào vai anh, một bàn tay đặt trên ngực anh: “Hơi mệt thôi”.

Anh khẽ mỉm cười rồi hôn lên trán cô.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, anh đưa tay vào chiếc túi bên hông áo vest lấy máy ra. Lãnh Hoan ngoan ngoãn nhắc đầu lên khỏi vai anh, tiếp tục ngồi tựa trên ghế ngắm phong cảnh bên ngoài.

Thính Phong nhìn màn hình điện thoại rồi lại nhìn sang cô, sau đó mới bấm nút nhận cuộc gọi.

“A lô, Nhược Y à!”

Giọng nói của anh dịu dàng tới mức lay động lòng người.

Lãnh Hoan nhìn chăm chú ra những ngọn núi đằng xa, cắn chặt môi, nắm tay cuộn lại. Đã quyết định rồi thì không thể cho phép mình mềm yếu trước mặt anh.

“Uhm, vừa mới quay về, tất cả đều tốt đẹp”.

Trong điện thoại của anh vang lên tiếng nói cười khe khẽ, nhưng lúc này nó như những mũi khoan bên tai cô.

Lãnh Hoan không thể không cố đoán xem Liễu Nhược Y có biết việc anh đưa cô đi London hay không. Nếu quả thực có biết, thì không hiểu là do bản tính của một thực nữ con nhà gia thế, hay cũng giống như bọn họ đã sớm đặt ra quy tắc của trò chơi trai gái, mà cô ta lại vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua?

“... Được, vậy thì tối nay gặp”.

Lúc anh nói câu đó rồi tắt điện thoại, sống lưng cô hơi cứng lại.

“Tối nay anh không ở với em được rồi”, anh nhìn cô nói.

Cô quay đầu lại cười: “Không sao đâu, anh bận mà”.

Ánh mắt anh nhìn chăm chú vào mặt cô, hơi lạnh lùng: “Ngày mai, ngày kia chắc anh cũng không có thời gian để gặp em đâu”.

“Không có gì, vừa vặn đứa bạn em cũng làm đám cưới, em phải tới đó giúp mấy việc vặt”, cô vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng cảm giác thấy như khóe miệng mình đang run lên khe khẽ.

Trong lòng cô tự nói với mình rằng, cô có thể hiểu được, cô cũng có thể chấp nhận được, chẳng phải anh đã dành cho cô thời gian suốt bao nhiêu ngày rồi sao, cho nên cũng cần phải công bằng một chút, người cũ người mới anh đều phải lo chu toàn.

Thế nhưng ánh mắt của anh lại khiến cô đột nhiên thấy lạnh giá vô cùng, ánh mắt u ám đầy phức tạp và rối rắm, khiến cô có thể cảm nhận được sự tức giận anh giấu kín trong lòng mà vẫn không hiểu vì sao anh lại như vậy.

Cô đã làm gì sai ư? Cô đã chấp nhận để cho bản thân mình thoải mái như vậy, thậm chí còn hạ thấp mình đến thế, anh vẫn còn chưa vừa ý hay sao?

Ô tô đi thẳng đến chỗ ở của Lãnh Hoan, khi chuẩn bị xuống xe, cô cúi đầu xách túi của mình, nhưng anh đã vòng tay ôm gọn lấy cô ngăn động tác đó lại.

“Thính Phong”, Lãnh Hoan nhìn anh với vẻ bất an, hơi bức bối.

Anh đưa tay lên giữ lấy khuôn mặt cô, đột nhiên nghiêng người xuống đặt lên môi cô một nụ hôn cuồng nhiệt và cháy bỏng, rồi trong chớp mắt anh đã buông cô ra, khuôn mặt lại trở về với vẻ lạnh nhạt.

Cô thì vẫn trong trạng thái ngạc nhiên, rút lấy túi xách của mình rồi vội vã nói lời tạm biệt, nhanh chóng ra khỏi xe.

Anh không xuống theo cô như mọi lần, chiếc xe quay đầu rồi tăng tốc vọt đi không chút lưu luyến.

Nhìn theo bóng chiếc xe đi khuất, trái tim cô đột nhiên thất lại. Cảm giác đau đớn kèm theo nỗi thất vọng sâu sắc cứ quẩn quanh trong ngực khiến cô đột nhiên thở gấp.

Có lẽ đến hết đời này cô cũng không thể nhìn thấu được trái tim anh.

Trong lễ cưới, Cố Ngôn Nặc mặc chiếc váy trắng muốt, nụ cười rạng rỡ làm bừng sáng cả trời đông, người con gái được yêu từ trước đến nay vẫn luôn đẹp rạng ngời như vậy.

Lãnh Hoan mỉm cười ôm lấy cô bạn. Thời khắc đó, cô lại cảm thấy buồn thương, nhớ về những năm tháng bọn họ vì chán chường tuyệt vọng mà đã cùng nhau lẩn lộn ở bên ngoài, nhớ tới những đêm dài gió dầm sương không tài nào ngủ được nên cứ trằn trọc mãi bên nhau. Bọn họ đã cùng trải qua biết bao nhiêu phong hoa tuyết nguyệt, cũng đã từng yêu không biết bao nhiêu người.

Thế nên Lãnh Hoan muốn nói với Cố Ngôn Nặc rằng: Sự lựa chọn của cậu hoàn toàn đúng. Nếu như có một người đàn ông đáng để mình yêu thương sâu sắc, thì trao gửi cuộc đời mình cho anh ta cũng đáng.

Thời gian trôi qua như nước, nếu dừng lại quá lâu thì đối với bất kể người nào mà nói cũng là vô cùng lãng phí.

Nhưng bản thân cô thì không thể không dừng lại.

Trong đám đông khách dự lễ cưới, Lãnh Hoan nhìn theo bó hoa cô dâu đang bay đến, cứ lùi dần từng bước về phía sau mặc cho những người đứng xung quanh chen trước chen sau hòng giành lấy.

Không biết ai đó bất ngờ đẩy cô một cái, đến lúc cô kịp định thần lại đã thấy mùi hoa thơm xộc thẳng vào mũi.

Quay đầu lại, cô thấy Lý Kiều đang cười rạng rỡ như ánh mặt trời: “Chúc mừng cậu”.

Cô ngẩn người nhìn bó hoa trong tay mình, trong lòng thấy chua xót hơn bao giờ hết, cô là người không có tư cách để có được thứ này nhất.

Đêm hôm đó, lần đầu tiên trong đời Lãnh Hoan uống nhiều rượu như vậy. Được Cố Ngôn Nặc dẫn dò, Lý Kiều lái xe đưa cô về.

Trong xe cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng gió bên ngoài sạt qua cửa sổ vù vù cùng với tiếng nhạc cứ vẩn vút không thôi.

“You and I moving in the dark, bodies close but soul apart

Shadow smiles and secrets unrevealed”.

Cô biết mình đang khóc, nếu không thì làm sao bên ngoài cửa sổ có nhiều sương mù đến vậy.

“I’ll give you everything I am, everything I want to be

I’ll put it in your hands, you could open up to me

Oh can’t we ever get beyond this wall

Cause all I want is just once to see you in the light

But you hide behind the colour of the night”.(1)

(1). Ca từ trong bài hát The Color of the Night.

“Cậu say rồi”, giọng nói buồn bã chậm rãi vang lên trong màn đêm.

Những dòng nước mắt trong suốt trào lên từ tận đáy lòng, khuôn mặt cô trở nên lạnh ngắt.

Chiếc xe từ từ dừng lại ven đường, sau đó là một vòng tay ấm áp ôm lấy cơ thể cô và giọng nói khẽ khàng vang lên ở trên đầu: “Có chuyện gì buồn à?”.

“Mình không phải là người máy”, tiếng khóc yếu ớt văng lại trên vai Lý Kiều, Lãnh Hoan tự ý thức được mình đã không còn tỉnh táo, giọng nói đã có chút mơ hồ, “... Nếu như là người máy, lúc không vui nó còn có thể tự ngắt mạch điện đi...”.

Những câu nói lộn xộn lung tung được nói bằng ngữ điệu của trẻ con khiến Lý Kiều hơi buồn cười, anh cúi đầu nhìn đôi mắt đã nhắm nghiền vẫn còn vết nước mắt của cô, lòng se sắt lại.

Nhìn xoáy vào đôi môi căng mọng của cô, anh chậm rãi cúi đầu, sát dần, sát dần. Khi đặt một nụ hôn lên đó, toàn thân anh bỗng nhiên sững lại. Từ bao giờ anh lại trở nên bồn chồn khi thích một người con gái thế này? Có thậm chí còn không nổi bật bằng những cô gái mà anh từng gặp trước đây.

Không nén nổi một tiếng thở dài, Lý Kiều tiếp tục khởi động xe, từ từ lái về hướng nơi cô ở.

Lấy chìa khóa trong túi xách của cô, anh mở cửa xe, sau đó thận trọng bế cô ra.

Trước cửa chính của khu nhà đã có một người đàn ông cao lớn đứng đó, sáng bừng lên trong bóng tối như một vì sao.

“Phiền anh mở giúp tôi cánh cửa được không?”, Lý Kiều bế Lãnh Hoan, nói với người đang đứng đó.

Người ấy không đáp lại, tiến lên gần hơn, hai người đàn ông khi đã nhìn rõ mặt nhau thì đều biến sắc.

“Anh Diệp”, Lý Kiều nhìn thấy Thính Phong bèn chào một cách lịch sự.

Ánh mắt của Diệp Thính Phong dừng lại ở người con gái trên tay Lý Kiều, trở thành một tia nhìn lạnh lẽo.

“Đưa cô ấy cho tôi, cậu về trước đi”, anh nói một cách bình thản, trên khuôn mặt không có chút cảm xúc nào.

Lý Kiều mỉm cười, cố kìm cơn giận: “Anh Diệp chẳng phải đã có chị Liễu Nhược Y rồi hay sao?”.

Thính Phong cũng cười, không thèm để tâm đến lời nói đó: “Những người đàn bà của cậu ít hơn tôi chắc?”.

Lý Kiều nhìn Thính Phong không nói, ánh mắt trở nên gay gắt lạ thường.

Ngay lúc đó anh rất muốn nói với người đàn ông ngạo mạn đang đứng trước mặt mình rằng: Người con gái tôi đang bế trên tay hoàn toàn không giống những người khác. Hạnh phúc mà cô ấy có được đã quá ít ỏi rồi, cô ấy không theo nổi trò chơi của anh đâu.

Thế nhưng lời nói chưa kịp ra tới miệng đã bị anh nuốt lại vào trong. Anh không nhẫn tâm, làm sao có thể nhẫn tâm như vậy.

Cẩn rằng giao Lãnh Hoan vào tay Thính Phong, Lý Kiều cảnh cáo: “Anh hãy đối xử tử tế với cô ấy một chút”.

“Đó là việc của tôi”, Thính Phong nhận lấy chìa khóa Lý Kiều đưa, cười lạnh lùng rồi bế Lãnh Hoan đẩy cửa đi vào.

Lý Kiều đứng nhìn hai cánh cửa khép kín lại, tay bỗng nhiên siết chặt thành nắm đấm.

Vào trong phòng, đặt Lãnh Hoan xuống giường, Thính Phong bỗng nhiên rất muốn đánh thức cô khỏi giấc ngủ say.

Cảm thấy khoảng áo sơ mi trước ngực hơi lạnh lạnh, anh mới nhận ra trên mặt cô nhòe nhoẹt nước.

Con bé chết tiệt này, lại khóc gì nữa đây?

Từ lúc nhìn thấy cô nằm gọn trong vòng tay của Lý Kiều đến giờ, anh luôn trong trạng thái cực kỳ cáu giận, lúc này đây cơn giận dữ đã bị đẩy đến bên bờ vực.

Anh ngồi xuống cạnh giường nhìn cô, sắc mặt nặng nề u ám.

Ba ngày không gặp, anh cố ý lạnh nhạt bỏ rơi cô, vậy mà cô không hề đến tìm anh.

Đêm nay đứng chờ một lát bên dưới nhà, lại tận mắt chứng kiến cô được một người đàn ông đưa về, còn cô thì say tới mức không còn biết chuyện gì.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu hơn, anh đưa tay ra định lay cô thức dậy.

Không ngờ cô xoay người bám riết lấy cánh tay anh rồi kéo vào trong lòng, dường như muốn tìm một điểm tựa cho yên ổn lòng mình vậy.

Hơi thở nồng nhưng đều đặn lướt qua mu bàn tay anh, khiến cơ thể anh run lên khe khẽ.

“Người máy cũng có lúc biết buồn... Mình là người máy đen tối nhất trên đời...”, cô lúng búng trong miệng, vẫn còn chưa tỉnh, “Lý Kiều, mình sắp ngắt điện rồi...”.

Trong phút chốc khuôn mặt Thính Phong trở nên nặng nề, một đám mây mù phủ kín trên đầu.

Chương 24: Vứt bỏ

Một giấc ngủ đầy mộng mị, trong giấc mộng là cái đêm đã từ rất lâu rồi, hòa vào giai điệu của bản Nocturne đầy buồn thương, những ngón tay họ cứ đan vào nhau, ánh nhìn quẩn quýt.

Lúc tỉnh dậy, đầu đau như muốn vỡ tung, nụ cười vẫn còn đọng trên khóe miệng, cô từ từ hé mi lên. Trong cõi mộng lung, mơ hồ, bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt như thiêu đốt ngay phía trước, nụ cười của cô đột nhiên cứng ngắt.

“Nhìn thấy anh ngạc nhiên quá à?”, anh cất tiếng, giọng lạnh lùng.

“Không phải”, cô hơi lúng túng, “Sao lại có thể là anh...”.

“Nếu không thì em tưởng là ai?”, anh mỉm cười nhưng sự tức giận vẫn còn trong mắt, “Hoặc là em hi vọng sẽ là ai?”.

“Ý em không phải như vậy”, cô giải thích, nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của anh với vẻ hơi buồn bực.

Nhưng ngay sau đó, một nét kinh ngạc thoáng vụt qua trên gương mặt cô: “Anh đang ghen à?”.

Nghĩ đến phán đoán này, cô bỗng nhiên thấy hơi buồn cười. Có lẽ là thật, người đàn ông này đang có cảm giác ghen tuông.

Thính Phong không phủ nhận cũng không thừa nhận, chỉ lẳng lặng ngồi nhìn cô với vẻ mặt không thể nào thăm dò được, cho đến khi thấy cô cũng lặng im mới cất lời với một chút cay đắng: “Coi như anh chưa nói gì đi”.

“Có nhớ anh không?”, Thính Phong đột nhiên hỏi, trong giọng nói bộc lộ sự mong đợi ngấm ngầm.

“Nhớ, rất nhớ”, cô thở dài, áp mặt mình vào ngực anh. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ cưỡng lại được sự dịu dàng tự nhiên đó của anh.

“Vậy vì sao không đến tìm anh?”, anh nâng cằm cô lên nhìn thẳng vào trong mắt.

“Có thể như vậy được sao?”, cô cắn môi, hơi chau mày lại. Trong chuyện tình cảm này, cô vẫn luôn là người biết an phận, biết tiến thoái đúng lúc.

“Anh đã đưa chìa khóa cho em rồi mà”, Thính Phong có vẻ không vui vì thái độ đó của cô.

Với tay rút mấy bông hồng từ bó hoa cô dâu để trên tủ đầu giường ra, cô đưa lên mũi ngửi sau đó giơ tới trước mặt anh: “Có đẹp không? Hoa cô dâu em lấy được đấy”.

Anh khẽ cười, nhìn sự thay đổi nhanh chóng trên khuôn mặt cô: “Muốn lấy chồng rồi chứ gì?”.

Cô ngẩn người, rồi lập tức nheo mắt nhìn anh: “Không có đâu, em đã mất tư cách đó từ lâu rồi”.

“Giải thích xem nào”, anh không bỏ qua tia ảm đạm vừa lóe lên trong mắt cô, cúi đầu xuống ghé sát vào cô nhìn biểu hiện lúng túng đó.

Cô lặng im, vai hơi so lại, cánh tay cầm lấy mấy bông hoa buông rũ xuống.

Anh muốn cô giải thích gì đây? Thực ra anh vẫn luôn nhìn thấu tâm can cô, nhưng anh lại vẫn muốn tiếp tục hưởng thụ quá trình đó – rõ ràng biết cô đang giằng xé, nhưng vẫn tàn nhẫn muốn cô phơi bày những vết thương lòng của mình cho anh xem từng tí một.

“Thính Phong”, mãi lâu sau cô mới khẽ khàng cất tiếng, tay giữ chặt lấy tay anh, “Giả vờ như hai đứa mình đang đứng trong nhà thờ, giả vờ như chúng ta đang sắp sửa làm lễ thành hôn..., linh mục đang đứng trước mặt chúng ta...”.

Hai mắt cô đã đỏ lên, song vẫn cố gắng mỉm cười: “Linh mục sẽ hỏi em: Lãnh Hoan, con có bằng lòng kết hôn với anh Diệp Thính Phong, thuận theo ý chúa, suốt đời ở bên anh ấy không?”.

Cô cảm thấy bàn tay đang nắm lấy tay cô của anh chợt run lên.

Lãnh Hoan vẫn tiếp tục cười, giọng hơi nghẹn lại: “Em sẽ trả lời: Con đồng ý. Linh mục sẽ lại hỏi em: Con có bằng lòng dù trong lúc khỏe mạnh hay bệnh tật, lúc giàu sang cũng như nghèo khó, đều yêu thương anh ấy, ở bên anh ấy, an ủi anh ấy, suốt đời chăm sóc và làm chỗ dựa cho anh ấy không?”.

Anh kinh ngạc nhìn vẻ quyết tâm trên khuôn mặt cô, tim đập mỗi lúc một nhanh hơn.

“Em sẽ trả lời: Con đồng ý, vì con yêu anh ấy đến thế kia mà”.

Thính Phong nhìn xoáy vào cô, cô vừa cười vừa rơi nước mắt, song giọng nói vẫn êm dịu khác thường: “Sau đó linh mục sẽ hỏi anh: Diệp Thính Phong, con có bằng lòng kết hôn với cô Lãnh Hoan, thuận theo ý chúa, suốt đời ở bên cô ấy không?”.

Anh không nói gì, nhưng cũng gần như không thể chịu đựng nổi cảm xúc dữ dội đang dâng lên trong lòng.

“Xem nào, anh sẽ im lặng hết như lúc này đây”, cô vẫn cười, trong mắt ngập tràn nỗi buồn thương, “Thế nên, đây chính là lời giải thích của em”.

Đúng lúc cô rút tay mình ra khỏi bàn tay anh, trái tim anh chợt rung lên dữ dội.

Giữ chặt hai vai cô, anh cúi người xuống hôn một cách thô bạo, điên cuồng cắn vào môi, vào lưỡi cô, hai cánh tay ép chặt lại dường như lấy hết tất cả không khí trong lồng ngực cô. Nước mắt Lãnh Hoan cứ như

vậy không ngừng ứa ra từ khóe mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống đốt cháy đôi môi anh, thiêu cháy trái tim anh.

“Đừng khóc, Hoan...”, anh cắn răng dỗ dành cô khi đó đã hoàn toàn sụp đổ, lo lắng gọi tên cô, nhưng rồi nhận ra cô vẫn run lên từng hồi không ngừng, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Không kìm nổi một tiếng chữ thề, anh thấy bức bối trong lòng, bèn giữ chặt lấy hai tay cô, ấn cơ thể cô lún sâu vào chiếc đệm rồi những nụ hôn nóng bỏng và cuồng loạn cứ như vậy rơi khắp toàn thân cô.

Qua làn nước mắt mờ mịt, Lãnh Hoan trông thấy ánh nhìn chăm chú của anh như đang cháy bùng bùng. Trạng thái cảm xúc đó hoàn hảo biết bao, chỉ những thời khắc hai người quấn lấy nhau, cô mới thấy anh biểu hiện ra như vậy.

Thính Phong giữ chặt lấy eo lưng cô rồi xộc thẳng vào cơ thể cô một cách không thương tiếc. Chỉ trong vòng tay dịu dàng của cô, anh mới có thể chứng thực được sự tồn tại của mình, mới có thể cảm nhận sâu sắc được những khao khát của cô dành cho anh, những sự nồng nhiệt và cả sự bất lực của cô trước anh.

Đáp lại sự tấn công mạnh mẽ của anh, cô chỉ có thể run rẩy trong tiếng rên khe khẽ, hai tay bám riết lấy bờ vai anh, để mặc ngọn lửa nóng bỏng đốt thiêu ý thức của mình, sau đó cháy lan ra toàn cơ thể. Rồi cô cũng vật lộn trong đám lửa ấy, cản trở lại anh, muốn anh phải chịu đựng tất cả những sự giày vò và sợ hãi mà cô từng phải chịu. Lần đầu tiên trong đời cô buông thả bản thân mình trong sự phóng túng, song anh, vì quá ngạc nhiên nên càng dần sâu vào một cách mạnh bạo hơn, cho đến khi cô bật ra những tiếng khóc vỡ vụn, chứng tỏ mình không còn sức lực để chiến đấu với anh được nữa.

Không biết bao lâu sau, tất cả xung quanh lại rơi vào tĩnh lặng.

Anh nhìn cô khi đó đã mệt tới mức gần như thiếp ngủ đi, ánh mắt hơi mê mải.

Không phải anh cố ý ép cô đến mức đó, chỉ là vì bắt đầu từ đêm hôm qua, trong lòng anh đã luôn bị một nỗi muộn phiền thiêu đốt đến mức ngực lúc nào cũng nhói đau. Anh đã dùng hết mọi tâm tư để khiến cô phải rung động với mình, cũng đã vì cô mà đau lòng, đã chịu hết những sự buồn vui mừng giận của cô. Nhưng đến hôm nay, anh có cảm giác thứ gì đó đang dần dần thay đổi, đối với anh mà nói, đó là một cảm giác nguy hiểm quá ư xa lạ.

Cô quá mức hoàn hảo, hoàn hảo tới độ khiến cho anh đã có lúc quên đi mục đích ban đầu của mình. Cứ tiếp tục lần cán bên cô, anh đã không thể nào dự liệu được những gì sẽ có thể xảy ra trong tương lai. Mặc dù anh luôn là một người thận trọng, nếu không nắm chắc cơ hội giành chiến thắng trong tay, anh nhất quyết sẽ không bao giờ đặt cược.

Có lẽ giờ đã đến lúc cắt đứt rồi.

Cầm điện thoại lên bấm nút gọi đi, anh bình thản nói: “Nhược Y, việc em nói đêm hôm trước, anh đồng ý”.

13. Chương 25 - 26

Chương 25: Vào bếp

“Ồ đây!”, từ đằng xa đã thấy Liễu Nhược Y mặc một bộ quần áo màu trắng đứng bên đường vẫy vẫy tay.

Diệp Thính Phong đánh quặt vô lăng, từ từ dừng xe ngay bên cạnh cô.

Nhược Y ngồi vào trong xe, một mùi nước hoa thanh tao nhẹ tỏa lan khắp xung quanh.

“Nước hoa nhãn hiệu gì thế?”, Thính Phong nhìn một lượt cách trang điểm vĩnh viễn không có đối thủ của Nhược Y, mỉm cười hỏi khẽ.

“Bijan”.

Thính Phong hơi chau mày nhìn cô, ánh mắt có phần tinh quái: “Anh vẫn thắc mắc sao mùi hương này lại giống đến thế, hóa ra đã bắt chước ai đó rồi”.

“Cũng không hẳn là như vậy”, Nhược Y có vẻ giận dỗi: “Em còn pha trộn thêm với các hương liệu khác nữa, cái kia chỉ là mùi hương cơ bản thôi”.

“Uhm”, nụ cười trên khóe môi Thính Phong càng rõ nét, “Cách làm đó của em, theo thành ngữ tiếng Trung thì gọi là gì nhỉ, ‘giấu đầu hở đuôi’, hay là ‘lạy ông tôi ở bụi này’?”.

“Bớt miệng đi!”, bộ dạng thực nữ ngay lập tức biến đâu mất tiêu, Liễu Nhược Y giận dữ trừng mắt với Thính Phong: “Có thực là anh đã nghĩ kỹ rồi không?”.

“Câu đó anh phải hỏi em mới đúng”. Thính Phong bình thản trả lời.

Liễu Nhược Y cứng họng, lập tức quay sang nhìn Thính Phong, thở dài một tiếng: “Đi mua nhẫn thôi”.

“Hai chiếc có gắn kim cương màu hồng này em đều thích, chỉ tiếc là hơi nhỏ”, Nhược Y nhìn hai chiếc nhẫn trong tay mình, có vẻ lưu luyến không muốn bỏ ra.

Người quản lý quầy hàng mỉm cười, sau đó giới thiệu với Thính Phong và Nhược Y: “Cả hai chiếc nhẫn này đều là sản phẩm mới được trưng bày chuyên biệt tại cửa hàng chúng tôi, xét cả về chất lượng lẫn mẫu mã đều cực kỳ hiếm thấy. Nếu như không được mức giá hợp lý, chúng tôi tuyệt đối không muốn bán đi, hoặc giả có người khách nào không phù hợp, chúng tôi cũng không thể bán được”.

Thính Phong đưa tay ra cầm chiếc nhẫn lên xem, những hạt kim cương màu hồng phấn bao xung quanh một viên kim cương cũng màu hồng trong suốt tạo thành một vòng hình trái tim. Phía bên ngoài và cả trên thân nhẫn đều được gắn dày đặc những hạt kim cương màu bạc nhỏ li ti, quả là một món đồ trang sức làm động lòng bất cứ ai.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn, Thính Phong bất chợt nhớ đến một ngón tay thon gầy trắng muốt và mềm mại của Lãnh Hoan, chiếc nhẫn này đeo lên ngón tay cô ấy chắc là vừa vặn.

“Được rồi, để tôi lấy chiếc này. Gói lại cho tôi đi”, Liễu Nhược Y vẫn hơi tiếc nuối, chọn một chiếc nhẫn khác rồi đưa cho nhân viên quản lý, sau đó nhìn sang Thính Phong khi đó vẫn đang trầm tư không nói: “Làm sao thế?”.

Anh dường như hơi giật mình, sau đó liền trở lại bình thường, lập tức rút ví trong người ra, cầm một tấm thẻ đưa cho người quản lý.

Liễu Nhược Y đẩy tay anh lại: “Không cần, em sẽ tự mua”.

Diệp Thính Phong cười: “Làm gì có chuyện cô dâu tự mua nhẫn cưới ỳnh, lẽ nào em muốn hai chúng ta mỗi người tự mua một cái hay sao?”.

Liễu Nhược Y lắc đầu, nụ cười như có chút gì đắng chát: “Từ trước tới giờ em vẫn luôn cho rằng nhẫn cưới phải là do một người yêu thương mình mua cho. Thính Phong, em có thật là người mà anh thực sự muốn đeo nhẫn cưới cho không?”.

Thính Phong sững người, phải mất mấy giây sau mới lặng lẽ thu tay cầm chiếc thẻ về.

Lúc đi ra khỏi cửa hàng, không khí bên ngoài đẹp hiếm thấy, ánh mặt trời rực rỡ.

Thính Phong nhìn dòng người ngược xuôi trên phố, bước chân đột nhiên sững lại.

Nhớ ngày hôm đó, anh cũng đứng ở đây nhìn sang bên đường đối diện, khi đó Lãnh Hoan đứng dưới biển hiệu của cửa hàng Tiffany, một mình cô đơn với nỗi buồn mê mải.

Chính biểu hiện đó của cô đã khiến anh không thể không gọi điện hỏi mấy câu.

Sau đó, cô đã cười hỏi anh, “Giám đốc Diệp có muốn mua nhẫn cưới không? Tự thấy khiếu thẩm mỹ của mình cũng không tồi lắm, nếu muốn thì em có thể quay lại cửa hàng chọn cho anh một đôi vừa ý đấy”.

Lúc sau, cô còn tức giận nói, “Tâm trạng của em như thế nào không thuộc phạm vi những điều anh nên quan tâm”.

Lãnh Hoan khi đó vẫn còn cứng cỏi, vẫn còn kiêu ngạo biết bao nhiêu. Là chính anh đã dần dần làm cô thay đổi, khiến cô ngày càng trở nên yếu đuối và bất lực.

“Thính Phong?”, Liễu Nhược Y nhìn anh với vẻ dò hỏi: “Hôm nay anh cứ là lạ thế nào ấy”.

Cơ thể anh hơi cứng lại, biểu cảm có vẻ mất tự nhiên: “Lạ ở chỗ nào?”.

“Đang nghĩ gì mà hồn vía bay đâu hết thế?”, Nhược Y mỉm cười, ánh mắt càng xét nét: “Anh không phải là một người dễ dàng mất tập trung như vậy”.

“Không có đâu”, Thính Phong cau mày rồi mở cánh cửa xe, “Chỉ là hơi mệt chút thôi”.

Nhấp một ngụm cà phê đen, Lãnh Hoan nhìn không rời mắt khỏi những cảnh quay trên màn hình. Ti vi đang phát một bộ phim của Vương Gia Vệ(1). Không nhớ đã có lần nghe ai đó nói, phim của Vương Gia Vệ giống như một bản nhạc Jazz chơi giữa trời đêm, nhịp điệu và tiết tấu hòa cùng với nhịp tim, khiến con người nghĩ đến những sự cô đơn và nỗi buồn từ kiếp trước. Trong các cảnh quay của ông luôn là một vòng luân hồi sinh tử, gặp gỡ rồi chia xa, trôi dạt nơi chân trời góc bể, tương lai thì mù mịt, bao nhiêu ước mơ khao khát cũng thành không, nỗi giày vò của sự thất bại luôn làm bạn... Nói tóm lại là toàn những người đau khổ muốn tìm trăm phương ngàn kế để quên đi dĩ vãng và quên vết thương lòng.

(1). Vương Gia Vệ: Một đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất nổi tiếng của điện ảnh Hồng Kông.

Thử uống cà phê đen không cho đường, Lãnh Hoan bỗng nhiên thấy trong lòng mình đắng ngắt. Mấy bộ phim kiểu này chắc chỉ có những người đang trong cảnh chán chường như cô mới thấy hay. Nghĩ đến trong Thiên thần sa ngã(2) có một câu thế này: “Khi bạn còn đang ở tuổi thanh xuân, bạn luôn cho rằng mọi câu hỏi đều có thể tìm ra lời đáp, nhưng khi đã già, biết đâu bạn lại cảm thấy, trong đời người thực ra không có cái gì gọi là lời đáp cả”.

(2). Thiên thần sa ngã: Một bộ phim của đạo diễn Vương Gia Vệ được sản xuất năm 1995, giới thiệu về cuộc sống của những tay sát thủ trong thế giới ngầm của Hồng Kông.

Có phải thế không?

Vì sao đến giờ mà cô vẫn chưa tìm được ra lời đáp ỉn?

Cuộn chặt thêm chiếc chăn mỏng quanh người, Lãnh Hoan nằm co tròn lại để chống chọi với căn phòng hoang lạnh.

“Nếu như anh còn dư một tấm vé tàu, em có đi cùng với anh không?”.

“Lạnh thế này sao không bật máy sưởi lên?”

Hai giọng nói thấp trầm hợp với nhau đến mức lạ kỳ, cô ngẩn người, đến tận khi anh đèn bật sáng vẫn còn chưa định thần lại được. Cô chỉ ngồi ngây ra nhìn Thính Phong không biết đã xuất hiện từ khi nào, đang bước lại gần cô.

“Anh về rồi à?”, Lãnh Hoan cười, đứng dậy, bàn chân trần bước trên tấm trải sàn màu trắng trông thật đáng thương.

“Không bật đèn, lại yên lặng như vậy”, Thính Phong cau mày khê trách, “Anh tưởng là em không đến”.

“Đang xem tập trung quá nên không để ý...” , cô cười ngượng nghịu, đón lấy chiếc áo khoác trong tay anh.

“Phim giải trí à”, anh liếc nhìn màn hình ti vi, tỏ thái độ khinh thường.

“Thính Phong”, cô không kìm được, lên tiếng, khóe miệng hơi cong lên: “Em đói rồi”.

“Chưa ăn tối à”, anh hỏi.

“Uhm”, cô cười tỏ vẻ biết lỗi, “Khách không mời lên lút đến đây, hóa ra nhà anh lại không có bếp”.

Cô cúi đầu, ngón tay đùa nghịch ống tay áo sơ mi của anh, khiến anh không thể không mềm lòng: “Nhà hàng dưới sòng bạc mở cửa suốt cả ngày, đầu bếp cũng toàn đạt tiêu chuẩn khách sạn năm sao còn gì”.

“Em biết rồi”, cô lúng búng, “Nhưng em làm sao dám nói với họ chứ, không khéo lại thành cái đích ọi người bắn tên vào mắt”.

Anh trừng mắt nhìn cô, hơi cáu, chuyện này ngay cả anh còn không để ý, thì sao cô phải giấu mình trong bóng tối kỹ như vậy? Chẳng lẽ cô sợ những người khác biết quan hệ của họ đến thế?

Túm chặt lấy tay cô, anh kéo thẳng cô đi ra ngoài.

Nhìn thấy con số anh bấm trong thang máy, cô đang định cất lời thì anh đã bật cười chế giễu, sau đó chặn ngang một cách không thương tiếc: “Em tưởng rằng việc đi London với anh vẫn còn có người chưa biết hay sao?”

Cô bặm môi, đành âm ức chọn cách im lặng, đi theo anh xuống nhà hàng.

Ngồi xuống ghế lật giở cuốn thực đơn, Lãnh Hoan cảm nhận rõ có vô số ánh mắt đang ngăm ngăm hướng về phía mình, nhưng khi cô ngẩng đầu lên, tất cả đều lập tức quay đi chỗ khác.

Chơi cũng vui đấy nhỉ. Cô mím môi, một nụ cười tẻ nhạt nở trên khuôn mặt.

“Thế nào rồi?”, Thính Phong nhìn cô đóng quyển thực đơn lại, hơi nghi hoặc.

“Anh biết làm món gì?”, Lãnh Hoan nhìn anh, mặt lộ rõ vẻ đợi mong.

Anh hơi ngần người, sau đó trả lời thành thật: “Sandwich”.

Quả nhiên là vậy, cô thở dài một cái trong lòng.

“Được rồi, vậy chúng ta ăn sandwich”, cô nhìn anh, “Sandwich do anh tự làm”.

“Em đang pha trò gì thế”, anh cau mày, nhìn vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc của cô, “Em chắc chứ?”.

Cô gật đầu một cách cực kỳ trịnh trọng.

“Em lấy gì ra để đổi chác đây?”, anh hỏi, miệng hơi hé cười.

“Thân mình”, cô trả lời ngắn gọn và rành mạch, nhìn thẳng vào anh.

“Hiếm thấy em rộng rãi như vậy”, ánh mắt của anh trở nên nóng bỏng, “Làm sao anh có thể không chấp nhận cơ chứ”.

Ngay sau đó, thực khách trong nhà hàng tò mò nhìn hai người bọn họ đi vào bếp, đồng thời một đám đầu bếp mặc áo trắng bị đuổi ra ngoài.

“Anh có chắc là sau năm phút sẽ xong không?”, sự nghi ngờ của cô lập tức bị anh nhìn lại bằng ánh mắt khinh thường.

Lãnh Hoan tỏ ra biết điều, im bất, sau đó đứng nhìn anh hoa chân múa tay, thấy hơi tức cười nhưng có bị đánh chết cũng không dám cười.

Năm phút sau, cô nhận chiếc bánh sandwich do anh đưa lại, cắn một miếng rồi từ từ nhai.

Anh theo dõi sát sao phản ứng của cô, có vẻ hơi căng thẳng.

“Cũng tạm được”, Lãnh Hoan nhận xét, sau đó nhìn anh với vẻ nghi ngờ, “Anh không cho pho mát à?”.

Anh sững người lại, song vẫn nói cứng: “Ai quy định làm bánh sandwich thì nhất định phải cho pho mát chứ?”.

Cô cứng đầu cứng cổ chỉ vào gói giấy nhỏ đã mở sẵn trên bàn nguyên liệu: “Pho mát anh cũng đã lấy ra cắt lát rồi, lẽ nào chỉ để nhìn không thôi?”.

Lời vừa nói xong đã thấy mặt anh xám lại, cô vội vàng xua tay lấp liếm: “Là em chỉ nói thể thôi, không có pho mát mùi vị vẫn thơm ngon mà...”.

Vừa nói, Lãnh Hoan vừa cắn thêm một miếng, sau đó làm điệu bộ ra vẻ ngây ngất như trong quảng cáo gà rán Kentucky.

Thính Phong tức điên lên, anh đúng là điên thật rồi mới dĩnh dáng đến người con gái này. Khuôn mặt lạnh như băng, anh quay người đi ra khỏi bếp.

Chỉ còn mình Lãnh Hoan đứng nguyên tại chỗ, cười tới mức ho sù sụ.

Thật là hiếm khi được anh tự tay làm đồ ăn cho.

Miếng sandwich đơn giản trong tay cô khi đó thậm chí đối với cô còn quý giá, còn ngon hơn cả sandwich của Von Essen Platinum Club.

Bởi vì nó nói với cô rằng, anh cũng đã quan tâm đến cô.

Chương 26: Được và mất

Khi vừa hết giờ làm, chiếc điện thoại trong túi chợt rung lên bần bật.

Lãnh Hoan lấy điện thoại ra, liếc nhìn màn hình: “Chín giờ hai mươi gặp ở nhà hàng Ý gần rạp chiếu phim đường St George. Jonathan”.

Cô không thể không thở dài một tiếng, thời gian địa điểm đều ghi rõ ràng rồi, cái người này có kiểu làm việc không hỏi ý kiến của người khác từ bao giờ thế nhỉ? Thậm chí đến cả thời gian dành cho cô đi đường cũng tính sít sần sít không hơn không kém, đúng vừa tròn hai mươi phút.

“Gọi đi”.

Vừa mới ngồi xuống Lý Kiều đã đẩy cuốn thực đơn đến trước mặt cô, trên mặt là một vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

Lãnh Hoan mỉm cười, lấy ngón tay chỉ mấy món ăn trong đó.

“Nói xem vì sao lại muốn mời mình ăn cơm?”

Lý Kiều bình thản nhìn cô, “Nhất định phải có lý do gì mới mời cậu ăn cơm được à?”

“OK, coi như mình chưa nói gì”, Lãnh Hoan tự cười tự giễu, người này hôm nay ăn phải thuốc súng rồi đây.

Chỉ có điều phản ứng của anh hơi có vẻ kỳ lạ, bình thường vốn là một người hoạt bát, vậy mà hôm nay lại cực kỳ trầm lặng.

Cho đến khi bánh Pizza được bồi bàn đưa lên, Lãnh Hoan mới thở phào một tiếng, không khí ngại ngùng dường như bớt đi phần nào nhờ những làn khói bốc lên nghi ngút từ mấy món ăn trên bàn.

Cầm dao đĩa lên, cô bắt đầu chuyên tâm vào chiếc bánh còn nóng hổi, song một bàn tay đột nhiên thò sang, cướp mất miếng bánh pizza mà cô vừa cắt.

Đồ thổ phỉ, cô giật mình nhìn lên: “Là bánh mình gọi mà”.

Lý Kiều cười lạnh lùng, không thèm đếm xỉa kháng nghị của cô: “Đến đàn ông còn cố chấp nhận dùng chung với người khác, thì một miếng bánh pizza có là gì”.

Lãnh Hoan sững người, bàn tay cầm dao bỗng trở nên hết sức nặng nề, cố gắng nở một nụ cười, cô làm bộ tự nhiên đưa miếng bánh pizza trên đĩa vào miệng.

Hương vị pizza Mozzarella Cheese mà cô vốn rất thích khi đó dường như đã mất hết thơm ngon, không còn cảm nhận được mùi vị gì nữa.

“Cậu biết không”, cô vừa cười vừa mở đầu câu chuyện, “Nghe nói bánh pizza bắt nguồn từ việc Marco Polo tình cờ ăn được món bánh nhân hạt trộn dầu ở Trung Quốc, sau khi quay về Ý thì vẫn lưu luyến mùi vị đó không thể nào quên, thế nên mới sai một đầu bếp người Napoli làm ra món bánh này, song kết quả là không thể đưa được nhân vào bên trong chiếc bánh, mới đành đặt hết lên trên bề mặt. Sau đó từ Napoli, bánh pizza mới được lan truyền đi khắp nơi, cho tới tận bây giờ”.

Lý Kiều lặng yên nhìn cô nói một mình, tỏ vẻ không mấy hứng thú câu chuyện mà cô vừa kể. Anh đặt miếng pizza đang cầm xuống, lau sạch tay rồi quăng tờ báo vắn đề trên bàn đến trước mặt cô.

Lãnh Hoan cầm lấy, lẳng lẳng xem một lượt.

Một bức ảnh lớn đập ngay vào mắt, hai khuôn mặt vô cùng quen thuộc, đúng là một đôi trai tài gái sắc.

Ông trùm tương lai của cộng đồng Hoa kiều, con gái của vua ẩm thực Pháp, được lắm, quá môn đăng hộ đối, sự kết hợp không thể hoàn hảo hơn.

“Be engaged”(1).

(1). Be engaged: Đính hôn.

Hai tờ giản đơn đó, khi đọc lên, chỉ mất chưa tới nửa giây đồng hồ, nhưng cô đã dùng hết sức lực của cả cuộc đời.

Hi vọng đầu tiên của cô khi đó là mình chưa từng biết tiếng Anh.

Bối cảnh làm nền trong bức ảnh chính là tấm biển quảng cáo hôm đó cô đã đứng nhìn rất lâu. Khi ấy, hai người bạn họ vẫn còn đứng hai bên kia đường, sao mới chỉ có mấy ngày mà họ đã đi sang phía đường đối diện này rồi?

Còn nhớ hôm đó cô đã hỏi anh: “Giám đốc Diệp có muốn mua nhẫn cưới không?”.

Cô đã nghĩ ngợi rất lâu vì sao hôm đó anh lại trở nên trầm mặc, giờ thì coi như đã biết lý do rồi.

Đặt tờ báo xuống, Lãnh Hoan cảm thấy hơi ngạc nhiên vì mình vẫn có thể mỉm cười: “Cậu cũng thích xem loại báo chuyên đưa tin đồn này từ bao giờ thế?”.

“Cười trông méo mó quá”, Lý Kiều nói thẳng: “Cậu nên tự hiểu nếu như tin này là giả, anh ta tuyệt đối sẽ không để cho nó có cơ hội xuất hiện trên mặt báo”.

“Mình có nói nó là giả đâu”, cô đặt dao đĩa xuống, cầm miếng pizza cuối cùng lên cắn một miếng to.

“Lãnh Hoan”, Lý Kiều đã bưng bưng tức giận, “Anh ta không phải đối tượng mà cậu có thể đối phó được, đừng ngốc nghếch như vậy nữa”.

“Đây là việc riêng của mình”, cô dứt khoát cắt lời Lý Kiều, ánh mắt lạnh lùng.

Cứ cho là rừng đao biển lửa đi nữa, người trong cuộc vẫn cảm thấy vui vẻ, thì có gì người ngoài lại phải lo thay?

“Bia mao đối giác thế gian lai, ưu bát la hoa hỏa lí khai”.(2)

(2). Một người sống trên thế gian đừng để nhiễm bụi trần, phải giống như hoa sen dù sống trong bùn vẫn thanh cao.

Từ trước đến nay trên thế gian này làm gì có tình yêu nào lại không khiến người ta phải đau lòng kia chứ.

Chẳng lẽ chỉ vì người mình thích không thể thích lại mình mà phải đổ lỗi cho ông Trời rồi suốt đời căm hận người ta hay sao?

Ai nói rằng việc yêu đơn phương một người không phải là hạnh phúc chứ?

Chỉ cần nghe giọng nói ẩn chứa niềm vui không dễ nhận ra của anh, cô đã có thể bay tít lên tận trời cao. Chỉ cần một chút gợn sóng u ám lướt qua đôi mắt màu nâu sẫm đó, cô cũng đã tự nhiên thấy buồn bã chau mày. Buồn, vui, mừng, giận đều từ anh mà ra, dường như khi chìm đắm trong những cái ôm siết của anh, chúng cũng chính là hơi ấm anh mang lại cho cô.

Không có tình yêu nào là vô duyên vô cớ, cũng như không có nỗi hận nào là lại đến tự nhiên.

Chỉ vào ngực mình, cô khẽ mỉm cười: “Trái tim này vốn đã không hoàn chỉnh rồi, có thể chứa đựng được bao nhiêu hạnh phúc thì cứ để nó chứa đựng bấy nhiêu hạnh phúc đó đi”.

Lý Kiều nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm khắc: “Nó đã không hoàn chỉnh rồi, cậu còn định phá cho nó vỡ toác ra nữa à? Nếu như cậu đã không thương tiếc chính bản thân mình, thì làm sao khiến người ta thương tiếc nó kia chứ?”.

Thấy sắc mặt cô đã trở nên trắng bệch, Lý Kiều vội hạ bớt giọng xuống: “Minh chỉ hi vọng cậu có thể giống như những người khác, yêu một cách công bằng, cậu cứ như thế này quả thật tàn nhẫn với bản thân quá”, cũng là tàn nhẫn với mình nữa.

Câu sau cùng, Lý Kiều cất kín trong lòng mình không nói nốt ra.

Lãnh Hoan cúi đầu, một giọt nước tròn xoe rơi xuống chiếc đĩa sứ trắng bong, lấp lánh ánh sáng khi chiếu đèn đường chiếu vào.

Một chiếc cốc thủy tinh xinh xắn được đặt ngay trước mặt cô.

Đưa cho cô một chiếc khăn giấy, Lý Kiều chỉ vào thức uống được đựng trong chiếc cốc: “Có biết ý nghĩa của nó là gì không?”.

Lãnh Hoan gật đầu, cổ họng hơi nghẹn lại.

Tira, kéo lên.

Mi, tôi.

Su, lên trên.

Tiramisu, hãy đưa tôi đi.

Không chỉ có vị thơm ngon muốn được mang đi, mà còn có cả tình yêu và hạnh phúc.

Chỉ có điều, ai sẽ mang cô đi? Đi rồi thì sẽ đến đâu?

Giọng nói du dương và trong sáng nhưng đầy kiên định chợt vang lên: “Chỉ cần cậu nói ra, mình sẽ cam tâm tình nguyện”.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sẫm dịu dàng ấm áp.

Một giờ sáng.

Làn gió thổi qua cánh cửa vừa hé mở làm tấm rèm lụa khẽ khàng lay động.

Ánh trăng mờ ảo chảy tràn trên giường, bao trùm lấy cơ thể đang cuộn tròn trong chăn.

Anh đưa tay gạt mấy lọn tóc mềm rũ, một khuôn mặt trẻ trung, dịu dàng và xinh đẹp hiện dần ra trước mắt.

Nhưng dường như cô ngủ không yên giấc, đôi mày hơi chau lại.

Một cảm xúc phức tạp chợt lóe lên trong đôi mắt màu nâu sẫm, anh cúi người hôn lên môi cô. Sự đụng chạm mạnh bạo với hơi thở như thiêu đốt khiến cô giật mình tỉnh giấc, khẽ nhướn mi, mơ màng nhìn vào đôi mắt quen thuộc đang sát ngay trước mặt. Nhưng anh thì trái lại, nhìn cô chằm chằm, rồi giữ lấy đầu cô từ sau gáy, đôi môi càng áp chặt hơn.

Hồi lâu sau, anh mới buông ra. Cô thở dốc từng hồi, nhưng đã lại thấy cơ thể cao lớn của anh đè lên mình một lần nữa. Cô vòng tay ôm lấy anh trong niềm xúc cảm không sao nén được, chạm vào làn da đang nóng già lên.

Ngạc nhiên trước sự gấp gáp khác thường của anh, cô định lên tiếng hỏi, nhưng anh đột nhiên rướn người, khóa chặt đôi môi đang hé mở của cô. Cơ thể vừa chìm trong giấc ngủ sâu vẫn chưa hoàn toàn thức dậy, cô chau mày, đón nhận những động tác thô bạo của anh một cách khó khăn. Dần dần, ngọn lửa từ cơ thể anh cháy lan trên mình, cô bất lực tới mức muốn rút nước mắt, không chịu nổi phải xin anh dừng lại...Nhưng anh hoàn toàn không đếm xỉa, cứ vậy từng bước đẩy cô vào nỗi khổn cùng.

Khi phút giây kích động đã qua đi, cô nằm gối đầu trên ngực anh, tay phải vô thức vẽ lên làn da trơn láng ấy những vòng tròn.

Anh với lấy bao thuốc Thất Tinh cô để ở đầu giường, châm một điếu rồi ngậm lệch bên môi, chau mày hỏi: “Sao vẫn còn dùng cái loại này? Thật khó hút”.

Cô biết anh ghét vị bạc hà trong đó nên chỉ khẽ mỉm cười.

Cô thích loại thuốc này, vì cảm giác lạnh tê của bạc hà trong đó giống hệt như anh.

“Hôm nay anh làm sao thế?”, cuối cùng, cô không kiên nhẫn thêm được nữa, chậm rãi hỏi.

Anh hơi sững lại, sau đó đột nhiên nắm lấy bàn tay đang nghịch ngợm của cô, bỏ ra khỏi người mình.

Cô không hiểu, hơi ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt vừa chợt sầm lại của anh.

“Sau này khi chưa được anh cho phép, chớ có tùy tiện tới đây”. Giọng nói lạnh lùng rồi cuộc cũng vang lên, bóng chốc vô cùng rõ ràng trong màn đêm vắng lặng.

Lòng cô hơi chùng xuống, nhưng vẫn nhìn anh cười: “Vì sao thế?”.

Anh nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, ánh mắt khắc nghiệt đến khác thường: “Đừng giả bộ với anh, đừng nói với anh là em chưa đọc báo hôm nay đây”.

Cô cười tự giễu mình, cúi đầu nói: “Đùa chút thôi, làm sao mà anh phải cáu lên như vậy. Em biết mà, em sẽ không cản trở hôn nhân đại sự của anh đâu”.

Rồi như đột nhiên cảm thấy không còn chút hứng thú nào, đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng bị nén lại tới mức không thở nổi, đột nhiên cảm thấy tức ngực vô cùng, cô ngồi dậy, rời khỏi cơ thể ấm nóng của anh, bất giác hơi run lên vì lạnh. Anh vẫn chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, không có thêm bất cứ hành động nào.

“Em phải đi rồi, ngày mai còn phải báo cáo tiến độ khóa luận với giáo sư hướng dẫn”, cô bắt đầu mặc quần áo.

Cho tới khi bàn tay cô đã đặt trên nắm đấm cửa phòng, anh vẫn không hề nói một lời giữ lại. Cô cắn chặt môi, kéo cánh cửa rồi đi ra.

Sớm tinh mơ ở thành phố M, bóng đêm dường như đã loãng đi nhiều, nhìn về xa xa thấy màu hồng nhạt bắt đầu len vào giữa trắng đen. Ở cái xứ Scotland cao hơn hẳn so với mặt biển này, tầng mây trông có vẻ trĩu xuống lạ thường.

Gió thổi lạnh lạnh khiến cô phải quàng tay ôm lấy hai vai, chậm rãi bước đi. Trên phố chỉ còn lác đác vài người với điệu bộ cuồng nhiệt vừa bước ra từ quán rượu, chốc chốc lại nghe thấy những tiếng cười rồ dại hay tiếng chửi thề giận dữ, thậm chí cả tiếng hát vút lên cao.

Một chiếc taxi màu đen trong như con bọ cánh cứng đồ sộ xích bên cô, tiếng còi mời mọc vang lên.

Cô ngậy người quay lại, sau đó lắc đầu.

Trong đêm nay, cô cần được bình tĩnh lại, cần được ngọn gió lạnh lẽo này thổi cho bộ óc đang chìm trong giấc mộng của cô tỉnh lại, thổi đi những gì còn lẩn cấn bấy lâu trong trái tim cô...

Không phải là chưa từng dự liệu trước được kết cục này, nhưng cuối cùng khi nó trở thành hiện thực, cô vẫn thấy trái tim mình tan nát. Sống trên đời hai mươi tư năm, đã trải qua biết bao là sinh ly tử biệt, chịu bao nhiêu đả kích của cuộc đời, cô vốn tưởng bản thân mình đã đủ kiên cường mà không ngờ rằng chỉ một ánh mắt, một câu nói của anh, lại có thể khiến cô không biết phải làm thế nào.

Anh là một bữa tiệc lộng lẫy và đẹp tuyệt vời trong cuộc sống của cô. Vì không cẩn thận nên cô đã bước vào rồi lập tức đi lạc trong đó mà không biết rằng trên đời này vốn không có bữa ăn nào là miễn phí. Giáng Châu vì muốn trả nợ công tước tẩm cho Thần Anh mà đã phải rơi bao nhiêu nước mắt, khóc đến tận lúc chết đi. Còn cô, có phải cũng vì đã nợ anh quá nhiều hay không?

Nếu quả thực là như thế, cô cam tâm tình nguyện chơi canh bạc này, đợi đến khi tất cả mọi chuyện an bài, oán hận không còn, xem anh có chấp nhận quay về với cô không. Vậy thì, cô dùng cả cuộc sống của cô ra mà đặt cược cũng đáng.

14. Chương 27 - 28

Chương 27: Hiểu lầm

Mưa bụi rắc lay rây hòa vào cùng những bông hoa tuyết nhỏ như những vì sao rơi xuống rồi đậu lại trên vai Lãnh Hoan, lạnh buốt tới tận xương.

Còn nhớ đêm mưa đứng đợi xe, anh đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, khẽ khàng bảo cô lên xe. Bàn tay cầm lấy tay cô khi đó ấm áp biết bao.

Còn nhớ anh đã hôn cô dưới ánh đèn, sau đó dùng đưa con chim đại bàng trên tai cô, nói không bao giờ được bỏ ra.

Còn nhớ anh đã ôm riết lấy cô trong bóng tối, khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, anh nói rằng bọn họ sẽ không yêu mà chỉ ở bên nhau thôi.

Lại nhớ anh đã cầm lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của cô rồi chau mày trách móc vì sao không chịu đi gắng tay vào.

Nhớ đến vẻ yêu thương không hề che giấu trên gương mặt anh khi anh hôn cô rồi vỗ về: “Đừng khóc, Hoan”.

“Những năm tháng cuối cùng của cuộc đời lại tương ngộ trong ngõ hẹp, cuối cùng cũng không thể nào tránh được.

Cuộc tình ngắn ngủi, từ khi quen đến lúc chia xa cũng không quá được một ngày”.(1)

(1). Lời bài hát.

Còn nhớ rõ ràng anh đã hỏi với vẻ không vui: “Vì sao không đến tìm anh?”.

Chỉ trong chớp mắt đã trở thành một câu khác – “Khi chưa được anh cho phép, đừng có tùy tiện tới đây”.

Rõ ràng vừa mấy ngày trước, anh còn chú tâm làm bánh sandwich cho cô, vậy mà giờ đây, anh đã trở thành chồng chưa cưới của một người khác.

Đã nói với mình rằng đừng nghĩ ngợi thêm nữa, đừng có oán trách gì thêm nữa, vậy mà những cơn đau quen thuộc và dữ dội cứ dồn lên trong ngực, khiến cô không thể nào thở được.

Đứng tựa vào ngọn đèn đường, cô cố gắng hít thở thật sâu, lấy điện thoại trong túi ra bấm một số máy quen thuộc rồi nhấn phím gọi.

“Lãnh Hoan”, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

“Mình nghĩ tình trạng của mình hiện giờ không ổn lắm”, cô nói một cách yếu ớt.

“Cậu đang ở đâu?”, giọng Lý Kiều lập tức trở nên gấp gáp.

“Đường Renfrew, gần cầu”.

“Mình đến ngay đây, năm phút nữa”.

Nghe thấy lời đảm bảo của Lý Kiều, Lãnh Hoan yên tâm từ từ ngồi xuống.

Căn bệnh đáng ghét này, từ trước đến giờ vẫn thường ập đến một cách đột ngột, hễ lần nào phát tác đều khiến cô đau đớn đập, kéo dài liên tục tới mức không sao thở nổi.

Từng giọt mồ hôi lạnh bắt đầu rịn ra đầy trên trán, cô cắn chặt răng, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Tiếng phanh ô tô ngay sau đó vang lên bên cạnh, Lý Kiều nhanh chóng xuống xe, chạy đến trước mặt cô. Lãnh Hoan chậm chậm đứng lên, đúng lúc anh đỡ lấy cô, toàn thân cô không còn chút sức lực nào, mềm nhũn đổ sụp xuống.

“Lãnh Hoan”, sắc mặt Lý Kiều tái xanh, hoảng hốt gọi tên cô, sau đó đỡ cô vào trong xe, lập tức nổ máy rồi lái thật nhanh đến bệnh viện.

Cách đó không xa còn một chiếc xe khác đang đỗ bên đường.

Diệp Thính Phong ngồi bên trong, anh mắt lạnh lùng nhìn theo bóng chiếc xe mỗi lúc một khuất xa.

Toàn thân anh chìm trong bóng tối, nhưng những ngọn lửa lại đang nhảy múa trong đáy mắt âm u.

Cuối cùng anh cũng không chịu nổi, đã đi theo cô đến tận chỗ này.

Nhìn theo cô cứ một mình bước đi không mục đích, cơ thể mỏng manh dường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất trong bóng đêm dày đặc, khoảnh khắc đó, anh chợt thấy lòng mình đau đớn.

Trong khi đó, cô giống hệt như một bóng ma đã mất cả linh hồn, hoàn toàn không hay biết anh vẫn lái xe đi theo suốt một quãng đường.

Anh thậm chí còn rút ngắn dần khoảng cách hi vọng cô sẽ quay đầu lại, hi vọng cô có thể phát hiện ra anh, hi vọng cô sẽ quay lại về cạnh bên anh, sau đó dựa vào cơ thể anh để tìm chút hơi ấm.

Nhìn thấy cô bấm điện thoại, anh còn tưởng cô sẽ gọi ình, vậy là tay đặt lên trên điện thoại trong khi tim đập mỗi lúc một nhanh hơn.

Nhưng rồi tiếng chuông mà anh chờ đợi đã không bao giờ vang lên.

Nhìn cô buồn bã ngồi xuống dưới cột đèn, anh tự giằng xé trong lòng nên hay không nên xuất hiện trước mặt cô?

Khi bàn tay cuối cùng cũng đặt lên cánh cửa xe, anh nhìn thấy một chiếc xe khác dừng lại bên cô, cũng trông thấy cô tựa đầu vào lòng một người đàn ông khác.

Cảm giác đầu tiên của anh khi đó là toàn bộ máu trong cơ thể đột nhiên lạnh ngắt, kết lại thành băng.

Lần đầu tiên anh thấy mình chết sững tại chỗ, trong đầu thoát trở nên trống rỗng.

“Em yêu anh”.

Anh vẫn nhớ rất rõ ràng câu ấy khi cô nhướn chân lên rồi hôn nhẹ vào má anh, nụ hôn đã thiêu cháy cả trái tim anh.

Cô sẽ không thể biết được rằng, câu nói khê khàng đó đã khiến anh bị ảnh hưởng đến mức nào.

Cô cũng không thể biết được rằng, anh đã dần dần trở nên mê mải với mỗi nụ cười, mỗi cái chau mày của cô biết bao.

Bao nhiêu ngày qua anh vẫn luôn nghĩ rằng, chỉ cần cô mềm lòng cầu xin anh, dù chỉ một câu thôi, có lẽ anh sẽ từ bỏ luôn cái đám cưới đó, cũng có thể anh sẽ sẵn sàng quên đi mối hận thù đã đưa anh đến với cô lúc ban đầu.

Anh thậm chí còn quay lại cửa hàng trang sức đó một mình để mua chiếc nhẫn có viên kim cương màu phấn hồng chỉ với duy nhất một ý nghĩa là cô đeo nó lên nhất định sẽ rất đẹp.

Vốn cho rằng cô yếu đuối, hoặc có lẽ vì quá yêu anh nên không thể chấp nhận được việc này, hóa ra anh cũng đâu phải là sự lựa chọn duy nhất của cô.

Vậy thì việc anh giằng xé tâm can có nghĩa lý gì?

Ai ngờ Diệp Thính Phong cũng có ngày thảm hại như vậy, vì một người con gái mà suýt nữa đã trở thành trò cười cho thiên hạ.

Khởi động xe, anh nhất mạnh chân ga, dứt khoát phóng vụt đi.

Khi Lãnh Hoan tỉnh dậy, trước mặt là một màu trắng toát.

“Cô Lãnh Hoan”, một gương mặt với nụ cười quen thuộc xuất hiện trước mắt cô.

“Chào”, cô mỉm cười yếu ớt, cất tiếng chào ông. “Lâu rồi không gặp, Geogre”.

Geogre Howard, một người đàn ông tóc màu tro, là bác sĩ chuyên khoa tim mạch ở một bệnh viện lớn của thành phố M, đồng thời cũng là nhân vật có tiếng tăm trong lĩnh vực nghiên cứu về căn bệnh AMA trên thế giới.

“Sau lần khám trước cho cô, tôi còn cho rằng chắc chắn sẽ không có vấn đề gì trong một thời gian ngắn, vì sao các triệu chứng lại xuất hiện sớm vậy chứ?”.

Lãnh Hoan mỉm cười: “Rất xin lỗi vì đã gây phiền toái cho ông. Geogre”.

Vị bác sĩ già chau chau mày: “Tuy nhiên triệu chứng lần này vẫn còn nhẹ, tôi đã ghi chép lại toàn bộ rồi, nếu có bất cứ điểm nào có vấn đề, tôi sẽ thông báo cho cô biết”.

Nói xong, bác sĩ quay người ra phía cửa gọi: “Jonathan, cậu có thể vào rồi, cô ấy vừa tỉnh”.

Lý Kiều bước từ ngoài vào, vừa cười vừa nói lời cảm ơn với vị bác sĩ đang chuẩn bị đi ra, hai người trông có vẻ như đã quen biết từ lâu.

“Cậu và ông ấy quen nhau à?”, Lãnh Hoan tò mò nhìn Lý Kiều.

“Bố mình là chủ tịch hội đồng quản trị bệnh viện thành phố M, ở đây ngoài mấy tòa nhà đã có niên đại cả trăm năm ra, thì tất cả những tòa nhà mới đều do ông ấy xây dựng”, Lý Kiều trả lời bình thản, đưa tay giúp cô gài mấy lọn tóc đang rủ xuống vào mang tai.

Hơi ẩm tỏa ra từ mấy ngón tay anh khiến cô hơi lúng túng, bất giác ngoảnh mặt đi.

Lý Kiều rút tay lại, lặng lẽ nhìn Lãnh Hoan: “Lý do cậu chọn học ở thành phố M là vì có Geogre ở đây à?”.

Cô gật đầu.

Vẫn còn trẻ như vậy, vẫn chưa thấy hết mọi điều tốt đẹp trên thế gian này, làm sao có thể cam tâm để không giằng co, không tranh đấu, vứt bỏ tất cả hi vọng được chứ? Dù chỉ là một chút cơ hội mỏng manh thôi, cô cũng muốn giành lấy bằng được cái khả năng cực kỳ nhỏ bé ấy.

“Sao lại đột nhiên phát bệnh thế?”, ban nãy Lý Kiều đã hỏi Geogre, được biết tình trạng của Lãnh Hoan vốn tương đối ổn định.

Cô im lặng, muốn tránh để không phải trả lời.

“Là do anh ta đúng không?”, giọng Lý Kiều trở nên lạnh lẽo vì chính suy đoán vừa xuất hiện trong đầu.

“Chắc mình có thể ra viện rồi nhỉ?”, Lãnh Hoan cười, tìm cách chuyển đề tài.

Song Lý Kiều không để cho cô toại nguyện, vẫn nói một cách cứng rắn: “Hai ngày nữa anh ta làm đám cưới”.

Lãnh Hoan sững người, đôi tay giấu dưới chăn nắm chặt lấy tấm ga trải giường.

Nhanh như vậy sao?

Hóa ra anh lại vội vàng, nôn nóng đến vậy.

Thực ra sớm hay muộn, giữa anh và cô cũng không thể có mối quan hệ gì.

Nếu như trái tim anh không đặt ở nơi cô, thì việc anh chưa kết hôn hay đã kết hôn cũng có gì khác biệt?

Dù sao thì cô vĩnh viễn không phải là người mà anh nghĩ tới.

Chương 28: Tiếng gọi

Nghỉ làm, ở nhà nằm suốt một ngày một đêm, khi cô tỉnh giấc trời vẫn còn chưa sáng.

Muốn được tiếp tục ngủ sâu như vậy nhưng rồi không sao ngủ lại được nữa.

Lãnh Hoan ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà trắng như tuyết, đợi tiếng chuông điện thoại báo thức như mọi ngày.

Thời gian chậm chậm trôi qua, không biết bao lâu sau đó, ánh nắng mới xuyên qua kẽ rèm cửa sổ chảy vào trong phòng, trải trên mặt cô một sợi óng ánh màu vàng kim.

Cô ngáp một cái, rồi đột nhiên ngồi dậy cầm điện thoại lên xem

Nhấn nút mở trên bàn phím, chỉ thấy màn hình lóe lên một cái rồi tắt ngóm. Hóa ra điện thoại đã hết pin từ bao giờ.

Trong đầu cô đột nhiên trống rỗng, vội vàng thay pin mới rồi bật máy.

Tiếng nhạc khởi động máy vang lên, cô cầm điện thoại rồi ngẩn ngơ ngồi yên tại chỗ, đợi một tin nhắn hoặc cuộc gọi tới.

Nỗi buồn bực và bức bối cứ theo nhau trôi dạt trong lòng, nghĩ ngợi gì mà tới mức quên không sạc điện thoại, nếu như anh tìm cô thì làm thế nào?

Cho đến khi vỏ điện thoại bằng kim loại đã nóng dần lên vì nhiệt độ trong lòng bàn tay, cho đến khi hai mắt đã mỏi tới mức cay xè vì cứ nhìn chăm chăm vào màn hình, cô vẫn không thấy dấu hiệu của một dòng tin nhắn hay cú điện nào gọi tới.

Cánh tay dần dần buông xuống, chiếc điện thoại rơi xuống đệm trải giường không gây ra tiếng động nào cả.

Cô dựa lưng vào tường, một nụ cười mỉa mai hiện lên trên khuôn mặt, cô đang đợi chờ gì chứ? Có nên đợi chờ hay không? Hai ngày nay anh còn bận rộn không hết việc vì đám cưới với Liễu Nhược Y, sao còn có thể để ý đến cô được?

Con người quả thật lạ lùng, có khi biết mười mươi rằng những việc không thể nào xảy ra được, nhưng vẫn cứ thấp thỏm trong lòng.

Nghĩ vậy, Lãnh Hoan lẳng lặng thay quần áo, đánh răng rửa mặt rồi đứng trước gương, cố gắng mỉm cười với người trong đó.

Mở toang rèm cửa để cho ánh nắng tràn ngập khắp căn phòng, cô nhặt chiếc đĩa CD rơi dưới thảm lên, tháo vỏ ga gối nhét vào máy giặt, xả nước giặt cho trôi hết những vết nước mắt còn trên đó.

Chợt nhớ đến lời nói của Lý Kiều: “Nếu như cậu đã không thương tiếc chính bản thân mình, thì làm sao khiến người ta thương tiếc nó kia chứ?”.

Đối với cô mà nói, thời điểm cam go nhất trong cuộc đời cũng đã đi qua rồi, bây giờ càng không phải lúc tự giây vò dãn vặt chính mình.

Xách theo chiếc túi lớn đựng đầy đồ ăn vừa mua trong siêu thị, Lãnh Hoan chậm chậm đi men theo con đường bờ sông thoải thoải dốc.

Nếu như dạ dày được lấp đầy, sẽ có thể che giấu được sự trống rỗng trong lòng.

Một tiếng chuông nhà thờ vang lên, cô quay người nhìn về đỉnh tháp trang nghiêm phía xa, bước chân dừng lại.

Nhà thờ đó đã có tới ba trăm năm tuổi, đã chứng kiến không biết bao nhiêu sinh lão bệnh tử, buồn vui sướng khổ, trong mấy thế kỷ đó cũng đã có không biết bao nhiêu người nói lời thề nguyện yêu thương nhau trọn đời bên dưới bệ thờ.

Lúc này đây, người cô nhất mực yêu thương ấy cũng đang đứng trong đó, anh sẽ cầm tay một người con gái khác, dắt cô ấy đến trước mặt cha linh mục, sau đó sẽ nói với đức cha và cả người đó rằng “Con đồng ý”. Anh sẽ tự tay đeo nhẫn cưới cho cô ấy, sẽ hôn cô ấy bằng một nụ hôn dịu dàng và kiên định.

Em đã may mắn khi gặp được anh, đã có thể biết rằng anh chính là người em yêu nhất trong cuộc đời này, vậy thì tại sao lại không thể ở lại trong trái tim anh được chứ?

Nếu như anh không yêu em, thì tình yêu của em đối với anh cũng đã đủ rồi.

Đặt chiếc túi đang xách xuống, cô bụm hai tay lên miệng hướng về đằng xa, dốc hết sức lực toàn thân hét lên thật to:

“Em yêu anh”.

Những ngọn gió quần quanh tháp nhà thờ cất tiếng gọi của cô thành ba chữ tách rời, rồi theo gió bay đi mỗi lúc một xa, dần dần tan vào không trung.

Em...

Yêu...

Anh...

Chỉ có điều không biết những ngọn gió Scotland có hiểu được tiếng Trung không, có thể nghe được sự run rẩy trong trái tim hết như những âm thanh mới nói ra của cô không.

“Anh Diệp Thính Phong, anh có đồng ý lấy cô Liễu Nhược Y làm vợ, thuận theo ý Chúa, suốt đời ở bên cô ấy không?”.

“Thính Phong, giả vờ như hai đứa mình đang đứng trong nhà thờ, giả vờ như chúng ta sắp sửa làm lễ kết hôn... linh mục đang đứng trước mặt chúng ta.

Linh mục sẽ hỏi em: Lã Hoan, con có bằng lòng kết hôn với anh Diệp Thính Phong, thuận theo ý Chúa, suốt đời bên anh ấy không?

Em sẽ trả lời: Con đồng ý. Linh mục sẽ lại hỏi em: Con có bằng lòng dù trong lúc khỏe mạnh hay bệnh tật, lúc vui sướng cũng như đau khổ, lúc giàu sang cũng như nghèo khó, đều yêu thương anh ấy, ở bên anh ấy, an ủi anh ấy, suốt đời chăm sóc và làm chỗ dựa cho anh ấy không?

Em sẽ trả lời: Con đồng ý, vì con yêu anh ấy đến thế cơ mà.

Sau đó linh mục sẽ lại hỏi anh: Thính Phong, con có bằng lòng kết hôn với Lã Hoan, thuận theo ý Chúa, suốt đời ở bên cô không?...”

“Thính Phong?”, Liễu Nhược Y khẽ gọi anh, ánh mắt lo lắng và đầy nghi hoặc.

Thính Phong ngẩng người nhìn sang cô, mới phát hiện mình đã để tâm trí đi tận nơi nào.

Quay sang nhìn linh mục, anh bình thản trả lời: “Con đồng ý”.

Tiếng vỗ tay trong thánh đường vang dậy, song tâm anh lại tiếp tục rơi vào miền ký ức.

Tại sao trong giờ phút ấy, đầu anh lại hiện lên một khuôn mặt khác, khuôn mặt luôn rơi nước mắt giữa những nụ cười?

Cô ấy nói, “Xem nào, anh sẽ im lặng hết như lúc này đây”.

Nếu như giờ phút này cô đang đứng cạnh anh, có thật là anh sẽ im lặng không?

Có lẽ, đến ngay chính bản thân anh cũng không thể trả lời câu hỏi đó.

Phòng cưới của Diệp Thính Phong và Liễu Nhược Y nằm trên tầng cao nhất của khách sạn Crystal, khách sạn sang trọng bậc nhất ở thành phố M, nơi có thể nhìn thấy toàn thành phố với ánh đèn rực rỡ.

Tuy nhiên sự đẹp đẽ hào nhoáng đó chỉ là sắp đặt để cho người khác thưởng thức, còn bản thân vừa nhìn vào đã thấy mất tự nhiên, vì thế sau khi khách khứa đã về hết, bọn họ không ở lại đó mà lặng lẽ quay về Windy Casino.

Tiếng chuông điện thoại để bàn bỗng vang lên, Thính Phong vẫn ngồi yên tại chỗ không động đậy, Nhược Y biết khi đó anh đang không muốn gặp ai nên cũng không ra nhắc máy.

“Bíp”, sau khi tín hiệu tự lưu thư thoại, một giọng nó nhẹ nhàng vang lên khiến cơ thể cao lớn của anh bỗng nhiên cứng ngắc.

“Thính Phong, Thính Phong...” âm thanh yếu ớt đến vô cùng, ngoài việc gọi tên anh liên tiếp trong sự bất lực, hoàn toàn không nói thêm lời nào khác, khiến trái tim anh thấy co thắt lại.

Ngoài bố nuôi và dì Trinh ra, những người khác đều không gọi anh là Giám đốc Diệp thì cũng chỉ gọi một chữ “Feng”, chỉ có cô lần đầu tiên đã gọi anh là Thính Phong và sau đó cũng vậy, giống như một nguyên tắc.

Trong một đêm như thế này, đã biết rõ rằng người mình yêu có lẽ đang cùng người khác tận hưởng đêm tân hôn ngọt ngào, quấn quýt bên nhau, vậy mà cô còn gọi đến, đến nơi mà họ từng cùng với nhau biết bao lần, dù biết chắc anh sẽ không trả lời, nhưng vẫn gọi tên anh như vậy.

Liễu Nhược Y sững sờ, nhìn người đàn ông ngồi lặng im không nói một lời trên ghế. Trong mắt anh là sự bất nhẫn đang thiêu đốt.

Sao anh có thể làm như vậy được – vẫn lặng im ngồi yên nơi đó.

Nửa thân trên của anh chìm trong bóng tối, bóng tối đã che khuất đi những cảm xúc anh đang có. Tiếng gọi đầy buồn thương vẫn cứ văng vẳng bên tai, bàn tay đặt trên thành ghế của anh mỗi lúc một siết chặt hơn.

Đột nhiên, giọng nói ngừng bật. Đúng khoảnh khắc điện thoại ngắt tín hiệu ấy, trái tim anh chợt nhói đau.

“Anh thực sự không muốn đi gặp cô ấy?”, Liễu Nhược Y nhìn anh hỏi.

Phải mất một lúc sau, anh mới đứng lên, giọng đã hơi khàn đi: “Cho anh mượn xe của em”.

Tiếng động cơ xe vang lên dưới nhà, sau đó dừng lại.

Lãnh Hoan không hề đứng dậy, cũng không lao ra cửa để nhìn xuống như ngày trước.

Âm thanh đó không phải là tiếng động cơ xe của anh. Còn anh, càng không thể đến đây vào đêm nay.

Diệp Thính Phong ngồi yên lặng trong xe, nhìn lên căn phòng vẫn còn ánh đèn sáng bừng trên tầng ba.

Cô từng nói cô rất sợ phải ở một mình trong bóng tối, hễ lúc nào không ngủ được, cô lại bật sáng tất cả đèn lên.

Thế nên anh biết lúc này cô đang bị tổn thương sâu sắc, đang đau khổ, cô đơn, trần trọc không ngủ được. Đó cũng chính là kết quả mà anh từng mong muốn, nhưng vì sao giờ đây anh lại cảm thấy ánh đèn đó chói mắt đến thế này?

“Thính Phong, Thính Phong...” giọng nói dịu dàng nhưng đầy đau đớn lại văng lên ở bên tai, từng tiếng từng tiếng khiến anh muốn bịt chặt tai mình lại, sau đó trốn đến tận chân trời góc bể.

15. Chương 29 - 30

Chương 29: Dạ hội

Mặc chiếc áo len của anh, Lãnh Hoan ngồi bó gối trên giường, ngẩn ngơ nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa sổ.

Cô làm sao thế nhỉ? Sao có thể gọi một cuộc điện thoại mà biết là sẽ không có người nhận? Nếu như anh nghe được những lời lưu trong hộp thư thoại đó, liệu có nghĩ đến cô không?

“Mưa bắt đầu rơi trên cửa kính, từng hạt từng hạt, rồi dần dần trở thành những tiếng rào rào.

Đã đến phút giây này rồi mà em vẫn yêu anh, một mình em cô đơn ở lại mãi trong ký ức.

Dù anh ở trong vòng tay người ấy em vẫn yêu anh, em mãi mãi nhớ về cơn mưa ngày hôm đó”.

Một bài hát cũ, đã nhiều năm như vậy rồi mà lúc này lại chợt hiện về rõ nét trong tâm trí cô.

Chiếc điện thoại bị lấp trong chăn bỗng nhiên đổ chuông, tiếng nhạc chuông trở nên cực kỳ vang vọng trong đêm khuya vắng.

Lãnh Hoan hơi sững người, mấy giây sau mới lấy điện thoại ra, khi nhìn thấy số máy gọi đến hiện lên trên màn hình, tim cô chợt đập loạn liên hồi.

Nhấn nút nhận cuộc gọi, đưa điện thoại áp lên tai, bàn tay cô không thể nào kìm được cơn run khe khẽ.

Bên kia lặng im, cô cũng không nói một lời.

Trong sự tĩnh tại đến vô cùng, chỉ có tiếng gió lao xao, tiếng mưa rơi tí tách vang lên nghe rõ mồn một.

Cô kinh ngạc, sau đó lập tức nhào ra khỏi giường lao đến bên cửa sổ.

Cánh cửa mở ra, làn gió lạnh buốt mang theo những hạt mưa tê cóng thổi vào mặt cô, khiến toàn thân cô run rẩy.

Một người đang đứng ngay dưới ánh sáng của ngọn đèn đường.

Dáng người cao lớn vô cùng quen thuộc, hình ảnh đã khắc sâu vào trái tim cô đến cả ngàn vạn lần.

Đúng vào khoảnh khắc nước mắt trào lên ầng ậng, cô lao ra khỏi phòng rồi chạy thẳng xuống lầu.

Đã chạy nhanh đến vậy, thậm chí trông còn lồi thoi lệch thếch, cô chỉ sợ mở cửa ra đã không còn thấy anh ở đó.

Thế nhưng khi chỉ còn cách anh có vài bước chân, cô đột nhiên sững lại, đứng nguyên tại chỗ nhìn anh trên trời.

Tất cả những thứ trước mắt cô là thực ư? Liệu có phải khi cô bước thêm mấy bước nữa, tất cả sẽ hóa thành một làn khói mỏng rồi tan đi?

Nếu không phải thế thì vì sao anh đã lấy vợ rồi còn đến tìm cô trong đêm tân hôn này kia chứ?

Cô đã yêu tới mức không còn biết phải làm gì, vậy mà ngay cả cơ hội để hận, anh cũng không cho cô có được.

“Em yêu”, anh gọi khẽ, giọng khàn đến mức lạ thường, “Là anh?”.

Cuối cùng anh vẫn có thể nhìn thấu được nỗi băn khoăn khi đó của cô.

Như nhận được sự đảm bảo chắc chắn, cô tiếp tục bước đi, tiến dần về phía anh. Anh cũng bước thật nhanh đến ôm trọn lấy thân hình cô.

Áo anh đã thấm nước mưa, rõ ràng vòng tay trở nên lạnh giá, nhưng sao cô vẫn cảm thấy yên lòng đến vô cùng.

“Vì sao chứ?”, cô hỏi, không nhìn thấy những cảm xúc của anh, không hiểu là vì nước mắt của chính mình hay do nước mưa đã làm nhòe đi tất cả.

Anh chỉ khẽ mỉm cười: “Anh đã đến rồi, còn không mời lên nhà ngồi một chút sao?”.

Cô cắn môi, ánh mắt bướng bỉnh và kiên quyết: “Nếu như đã đến rồi thì không được đi đâu nữa”.

“Được”, anh cam đoan rồi ôm chặt lấy cô.

Lúc bước lên tám tầng, cô bỗng thấy lòng bàn chân đau nhói.

Anh lập tức chú ý đến phản ứng của cô, nhìn thấy cô khi đó vẫn chân không, liền cau mày lại: “Khí thật, sao chưa đi giày đã chạy xuống rồi”.

Mặt cô nóng lên, hơi ngạc nhiên vì thấy anh không cười giễu việc cô vội vội vàng vàng như thường ngày nữa.

Rửa sạch vết thương xong, Lãnh Hoan ngồi trên giường thích thú nhìn anh đặt chân cô lên chân mình, sau đó dùng bông băng lau sạch chỗ vừa chảy máu.

Khi miếng bông thấm cồn chà xát qua miệng vết thương, rõ ràng là có thể chịu được cảm giác hơi đau đó, nhưng cô lại thấy môi cay cay, không ngăn nổi dòng nước mắt tuôn ra.

Anh ngừng đầu lên nhìn cô, ánh mắt đầy lo lắng: “Đau lắm phải không?”.

Cô lắc đầu, nhưng rồi vẫn không sao kiểm soát nổi những giọt nước mắt của mình.

Chỉ là vì sự dịu dàng của anh nên mới khiến cô thấy trong lòng chua xót vậy.

Sau khi băng cẩn thận vết thương vào, Thính Phong ngồi lặng lẽ nhìn cô.

Trên khuôn mặt cô lộ ra tình yêu tha thiết, nhưng còn có cả sự lo lắng bất an không lẫn đi đâu được, nó đã hoàn toàn đánh bại lý trí của anh.

Trong đầu anh chợt xuất hiện hình ảnh cô luôn cố làm ra vẻ kiên cường, như vậy bảo anh làm sao buông tay được chứ. Thầm thở dài một tiếng, anh tiến lại gần cô.

Nhưng cô lại dùng tay chặn trước ngực anh, rút một tờ khăn giấy ở bên cạnh, chà lên miệng anh một cách tỉ mỉ và có phần thô bạo.

“Hôm nay anh đã hôn người khác rồi”, cô giải thích, ánh mắt đầy giận dữ.

Anh ngạc nhiên, sau đó thì cười ngất: “Em nên dùng khăn phòng độc mới phải”.

Cô trừng mắt nhìn anh một cái, anh vẫn còn tâm trạng để pha trò cười với cô hay sao.

Bàn tay nhỏ nhắn tiếp tục đưa xuống bên dưới, cởi chiếc áo sơ mi anh mặc cùng lễ phục trong đám cưới, miệng cô không ngừng lẩm bẩm: “Anh mặc áo trắng xấu chết đi được, chỉ có màu đen mới hợp với anh thôi”.

Anh có phải đi dự tang lễ đâu mà mặc màu đen, nhìn bộ dáng cô vui sướng khi cởi được chiếc áo đó của anh ra, Thính Phong có cảm giác dở khóc dở cười.

Khi mái tóc dài thấm nước mưa của cô áp vào vòm ngực để trần của mình, cổ họng anh không thể không bật ra một tiếng kêu khe khẽ.

“Em yêu”, anh giữ đôi tay đang bận rộn của cô lại, ánh mắt anh như thiêu đốt nhìn thẳng vào khuôn mặt mờ mịt của cô.

Sự ngây thơ của cô từ trước đến nay vẫn cứ ác nghiệt hơn bất cứ thứ gì.

Không thể ngăn nổi những cảm xúc đang dâng lên trong sóng thủy triều, anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo của cả hai người rồi bế cô vào phòng tắm.

Lần đầu tiên tắm cùng với anh, cơ thể cao lớn của anh khiến cho gian phòng tắm vốn đã không lấy gì làm rộng rãi càng trở nên nhỏ hẹp đến mức đáng thương. Cô bị ép vào một góc tường, mắt nhắm lại không dám nhìn cơ thể anh đang dần tiến tới, trong khi anh mở to mắt như nhìn xoáy vào cô, ánh mắt bùng bùng thiêu đốt, tới mức toàn thân cô cũng bắt đầu cháy bùng lên. Cô bối rối cắn môi, chấp nhận áp sát vào cơ thể anh chứ không chịu để cho anh nhìn thêm một phút giây nào nữa.

Tuy nhiên sự tiếp xúc giữa hai làn da ấm nóng lại càng khiến cho cảm giác thiêu đốt đó mạnh mẽ hơn, cô muốn lùi lại, song anh đã khóa chặt cô ở trong lòng mình. Những ngón tay anh vuốt ve trên khuôn mặt cô, sau đó đi dần xuống dưới, ngừng lại một chút ở gò ngực căng đầy, thích thú trêu đùa, khiến cô bật lên những tiếng kêu khe khẽ.

Miệng hé một nụ cười, những đầu ngón tay anh tiếp tục di chuyển quanh những chỗ nhạy cảm nhất, sau đó nghe tiếng cô thở gấp với vẻ thỏa mãn vô cùng.

Những dòng nước nóng bốc hơi ngùn ngụt vẫn không ngừng phun thẳng vào họ, khiến nhiệt độ cơ thể cả hai tăng lên đến mức cao nhất. Trong làn hơi nước mờ ảo, khuôn mặt cô hiện lên với vẻ mê mải không còn

kiểm soát, trông xinh đẹp hơn, khiến trái tim anh rung động, tiết tấu của ngón tay cũng được đẩy nhanh hơn, khuấy động sự hoang dã trong cô.

“Thính Phong...”, vào thời khắc ngọn lửa tình bùng cháy, cô vừa khóc vừa gọi tên anh, cắn mạnh vào bờ vai anh.

Nhưng anh vẫn mỉm cười nhìn cô chăm chú, bàn tay vuốt ve khuôn mặt cô, cúi xuống trán cô và đặt lên đó một nụ hôn dịu nhẹ.

Cơ thể càng run rẩy hơn, Lãnh Hoan cảm thấy vô cùng kinh ngạc, ngược đôi mắt còn nhòe nước lên nhìn anh với vẻ không sao tin nổi.

Vì sao giữa lúc hai người thân không mảnh vải đang quấn lấy nhau, đang thiêu đốt lẫn nhau, mà anh vẫn có thể mang đến cho cô một cái hôn thuần khiết và dịu dàng đến vậy.

Trái tim cô hoàn toàn mê muội, chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt đang phảng phất một nụ cười trước mắt mình.

Anh ôm lấy cô, gác đôi chân trắng muốt đang mềm oặt của cô lên tay mình, tư thế cực kỳ phóng đảng khiến cô không biết phải làm gì.

“Em yêu, chú rể hôn cô đâu là mệnh lệnh của cha linh mục”, anh cúi sát xuống trán cô, hơi thở nóng hừng hực áp sát đôi môi cô, “Còn việc anh hôn em thì không có ai ra lệnh được cả”.

Đúng khoảnh khắc chiếc hôn đặt lên môi cô, anh đột nhiên vươn người, đi thẳng vào cơ thể cô một cách dữ dội.

Chương 30: Người tình

Trận chiến lan từ phòng tắm ra giường, anh giữ chặt lấy cô, ôm riết vào lòng mình, áp chế hoàn toàn mọi sự vật lộn của cô, tấn công vào sự yếu đuối của cô một cách bao ngược.

Anh không biết phải làm như thế nào với cô, cũng không biết phải đối xử với cô như thế nào. Mỗi khi đối mặt với cô, sự khao khát trong anh cứ ngày càng mạnh mẽ hơn. Còn cảm giác trống rỗng thì vốn chưa hề có nhưng theo sự biến chuyển của thời gian, đã dần dần trở nên rõ rệt hơn khiến anh năm lần bảy lượt vượt khỏi tầm kiểm soát của chính mình.

Vùi sâu vào cơ thể cô, anh cảm nhận được sự nâng đỡ đầy nồng ấm của cô, khi những kiên nhẫn và dịu dàng của anh lên đến đỉnh điểm, chỉ còn lại sự thắm đờ đầy hoang dại và sự giãy vò ngọt ngào gần như tra tấn.

Thời khắc ham muốn trào dâng lên dữ dội, cơ thể nhỏ bé bên dưới người anh bỗng nhiên bật ngược trở lại, trèo lên phía trên anh và dịch chuyển đầy mê hoặc.

Anh nheo nheo mắt nhìn đôi mắt đã phiêu tận nơi nào của cô, thấy hai má hồng rực lên như lửa, những lọn tóc loạn quần mềm mại dính bết trên da thịt, gợi cảm vô cùng. Cô không chấp nhận bị anh áp bức mãi, bắt đầu bộc lộ hết sự nồng nhiệt của bản thân, chấp nhận cuốn vào cuộc chơi cùng anh.

Hay lắm, đây mới chính là người mà anh muốn được thấy nhất, kiêu hãnh biết bao, mạnh mẽ biết bao giống hệt cô gái mà lần gặp gỡ đầu tiên đã mời anh nhảy cùng một bản. Khi đó cô đã nhìn thẳng vào mắt anh, trong mắt là một sự quyết tâm khó lay chuyển được.

Dường như cảm thấy vẫn còn chưa đủ nồng nàn, động tác ở eo lưng cô được đẩy nhanh hơn, cô áp sát người xuống hôn lên môi anh, chiếc lưỡi nhỏ nhắn đưa vào sâu bên trong một cách mạnh bạo, sau đó thì thỏa mãn khi nghe thấy tiếng rên khe khẽ trong cổ họng anh.

Sự chủ động của cô đã đẩy anh đến cực điểm, anh ôm ghì lấy lưng cô, cong người lên thúc mạnh, cơ thể bé nhỏ yếu kiều ấy ngay lập tức đạt tới sự kích thích cao nhất, không phân định nổi là khoái cảm hay đau đớn, chỉ biết rằng trái tim cô, linh hồn cô đều bị cuốn tròn vào trong cơn sóng tình dữ dội, hoàn toàn biến mất.

Đúng lúc dục vọng lên tới đỉnh điểm, anh nhìn vào đôi mắt cũng đang đong đầy sự thỏa mãn của cô, lòng không khỏi chấn động. Vì sao chỉ duy nhất với cô anh mới có dục vọng cuồng nhiệt cháy bùng bùng như vậy? Vì sao trong thời khắc đó anh chỉ muốn giữ cô ở lại bên mình, vĩnh viễn không bao giờ rời xa như vậy?

“Vì sao anh lại muốn đến đây?”, nằm sấp trên ngực anh, cô khẽ khàng cất tiếng hỏi, sau đó nhắc lại thêm một lần nữa.

Dù vẫn biết rằng sau khi anh đã đến đây rồi, hỏi như vậy cũng là quá thừa thãi, song cô vẫn muốn biết câu trả lời của anh.

“Vì sao em lại gọi điện cho anh?”, anh không trả lời mà hỏi lại cô.

“Em nghĩ rằng anh sẽ không nghe thấy”, cô thẳng thắn song hơi lúng túng.

Anh không nói gì, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn bộ dạng đang có vẻ xấu hổ của cô.

Anh luôn hiểu rằng cô không phải một người dễ dàng nhượng bộ, chỉ là vì quá kiêu hãnh nên không chấp nhận cầu xin anh. Cú điện thoại đó chỉ là một cách để cô trút hết những nỗi buồn thương và đau đớn của mình, tuyệt đối không phải nhằm diễn trò kêu khóc van xin, nếu không thì cô đã lao đến ngăn chặn đám cưới đó lại, hoặc là gọi điện thoại trực tiếp cho anh.

Cô nhớ anh, nhưng cô vẫn để lại mình một đường lui. Nếu như anh không quay về sông bạc, anh sẽ không thể nghe thấy lời nhắn của cô trong điện thoại, cũng sẽ không vì lo lắng mà đến tìm cô.

Anh thích sự thông minh của cô, song cũng ghét vì cô quá hiểu chuyện tiến thoái, có thể dùng cảm tiếp nhận tất cả, lại vẫn dành mình một vùng trời đất nhỏ, đủ để dung thân mà không cho bất cứ ai xâm phạm. Ngay cả anh cũng vậy, cũng không thể bước vào nơi riêng tư ấy của cô. Cái cảm giác đó thật bức bối, nó khiến cho anh hiểu rằng có thể một ngày nào đó, khi cô đã cảm thấy mệt mỏi với tất cả, cô sẽ đột nhiên rút lui và biến mất.

“Thính Phong?”, cô ngược mắt lên nhìn đầy nghi hoặc, đối diện với ánh mắt anh.

“Anh nhớ em”, Thính Phong cất tiếng, giọng nói trầm lắng và quyến rũ, “Vì không nỡ để em lại một mình nên mới đến”.

Cô sững sờ với ngữ khí mềm mại trong giọng nói của anh, khóe miệng ngay lập tức xuất hiện một nụ cười cay đắng: “Anh không yêu cô ấy, đúng không?”.

Nếu như yêu thương một người phụ nữ thực sự, làm sao có thể bỏ cô ấy ở lại trong đúng đêm tân hôn được chứ?

“Đúng, anh không yêu cô ấy”, anh sung sướng thừa nhận, “Cô ấy cũng không cần đến tình yêu của anh”.

Lãnh Hoan bật cười, một sự mỉa mai hiện lên trong mắt, quả nhiên hôn nhân đối với anh cũng chỉ giống như một trò chơi.

“Lấy nhau không nhất thiết phải yêu nhau, yêu nhau cũng không nhất thiết phải lấy nhau”, dường như nhìn thấu hiểu suy nghĩ của cô, anh giải thích. Chỉ có điều khi ấy một tia u ám lóe lên trong mắt cô khiến trái tim anh chấn động.

“Em hiểu rồi”, cô khẽ mỉm cười, “Từ trước đến nay em đã kỳ vọng quá nhiều ở việc kết hôn”.

Anh hơi ngạc nhiên, đôi mắt màu nâu sẫm nhìn thẳng vào vẻ quả quyết trên khuôn mặt cô: “Em yêu...”.

Cô cắt ngang lời nói của anh: “Em làm tình nhân của anh nhé”.

“Anh có thể tặng tiền, tặng nhà, tặng đồ trang sức cho em...”, cô nhìn anh bằng đôi mắt trong veo với vẻ nghiêm túc thực sự, “Anh có thể giấu kín em, khi muốn gặp em thì đến gặp em, em sẽ rất dịu dàng và ân cần như những gì anh muốn. Còn khi nào anh không muốn thấy em, em sẽ yên phận ngồi đây đợi anh”.

Nghe cô nói hết câu, sự lạnh giá bao trùm đôi mắt sâu thẳm của anh: “Em đang bán mình cho anh đấy à?”.

“Nếu anh cho là vậy thì cũng không sao”, cô mỉm cười gật đầu, trông tuyệt đẹp.

Không có một cuộc hôn nhân chính thức vẫn còn có thể chịu đựng được. Nhưng không có tình yêu thì lại không thể nào chịu đựng nổi.

Phải như thế nào mới có thể khiến mình sống thoải mái một chút đây?

“Nếu như không có thật nhiều, thật nhiều tình yêu, thì hãy muốn thật nhiều, thật nhiều tiền”.

Cô nhớ mình đã đọc được câu này trong một cuốn tiểu thuyết từ lâu lắm rồi, khi đó cô còn chưa hiểu hết tâm trạng của Hỷ Bảo(1), đến hôm nay mới thực sự đồng cảm được với sự bất lực của người con gái ấy.

(1). Hỷ Bảo: Tên nhân vật trong tiểu thuyết cùng tên của Diệc Thư, một sinh viên đẹp, tài năng, nhưng lại chấp nhận trở thành tình nhân của một đại gia.

Nếu như một người đàn ông chấp nhận vứt cho bạn cả đồng tiền, điều đó chưa chắc bởi vì anh ta yêu bạn, mà chính là vì anh ta không có cách nào để yêu bạn.

Một người vợ thì luôn tìm cách giúp chồng giữ tiền, trong khi tình nhân lại không phải vậy, nếu như để đạt được tình yêu của mình mà đã khổ sở đến vậy, lại còn không được sung sướng thỏa mãn về vật chất, thì còn gì đáng thương hơn.

Chỉ có điều, khi một chiếc nhẫn kim cương lớn đã được đeo lên ngón tay, liệu tiền bạc có thể mang lại bao nhiêu sự thỏa mãn đây?

Chẳng qua là tự lừa dối bản thân mà thôi.

Chẳng qua chỉ muốn cho bản thân được cảm thấy công bằng một chút.

“Em yêu”, anh đột nhiên cất tiếng, giọng nói thấp trầm: “Em quả thực đã khiến anh thất vọng”.

Cô kinh ngạc nhìn về lạnh lùng trên khuôn mặt anh, trái tim bỗng nhiên run rẩy.

“Hóa ra những thứ em muốn lại ít như vậy”, anh mất anh xa cách và đầy mỉa mai, dường như đã đánh gục về bình thần mà cô cố tạo ra, “Sao em không hỏi anh là có thể cho em bao nhiêu?”.

Tất cả lời nói dường như đều tắc lại nơi cổ họng, sự thất vọng chớp lóe lên rồi tắt ngấm ngay trong ánh mắt anh đã khiến cô mất đi hoàn toàn khả năng ngôn ngữ.

Rối cuộc là anh có ý gì?

Trong lòng cô có thứ gì đó đang cựa quậy như muốn bùng ra, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào phá vỡ cái vỏ kén của mình để chui ra được.

“Em quả thực đã khiến anh thất vọng.

Hóa ra những thứ em muốn lại ít như vậy.

Sao em không hỏi anh là có thể cho em bao nhiêu?”

Chỉ ba câu ngắn ngủn nhưng lại nặng như đá tảng đập vào ngực cô, từng nhát, từng nhát, khiến trái tim cô lại bắt đầu đau nhói.

“Thính Phong”, cuối cùng cô cũng có đủ dũng khí để gọi tên anh một cách thận trọng.

“Anh chấp nhận đề nghị của em...”, anh cắt ngang lời cô một cách thiếu kiên nhẫn, “nhà, xe hơi, đồ trang sức... muốn gì cũng được, anh sẽ cho em”.

Tất cả rơi vào tĩnh lặng.

Bên ngoài cửa sổ mưa gió vẫn thét gào, nhưng sự lạnh lẽo và dữ dội vẫn không thể bằng không khí giữa hai người khi đó.

Chương đặc biệt: Khi hoa anh đào rơi

“Có biết không, nghe nói vận tốc là năm centimet mỗi giây...”

“Cái gì?”

“Tốc độ rơi của hoa anh đào là năm centimet mỗi giây.”

“Những thứ em biết nhiều thật đấy.”

“Xem ra có vẻ giống như hoa tuyết nhỉ?”

“Năm sau, chúng ta sẽ cùng ngắm hoa anh đào nhé.”

“Nếu như chỉ muốn tìm một người có thể làm vui bết niềm cô quạnh, thì tìm ai mà chẳng được

Nhưng trong một đêm mà đến cả những vì sao lấp lánh kia cũng sắp rơi cả xuống, em lại không thể nào lừa dối được chính mình.

Em vẫn luôn dõi theo mỗi bước đi của anh.

Ở từng ngã rẽ trên đường, ngay cả trong những giấc mơ

Dù đã biết chắc rằng anh không thể nào ở nơi đó được

Nếu như kỳ tích có thể xảy ra, em mong ngay lập tức được gặp anh

Ký ức về mùa hạ ấy cứ trở đi trở lại trong tiềm thức

Sợ nó sẽ biến mất đi trong chớp mắt

Em vẫn luôn tìm kiếm dấu vết của anh

Trên con đường sáng rực, những cánh hoa anh đào rơi lả tả

Dù biết rõ rằng anh sẽ không có ở nơi này

Nếu như ước vọng có thể trở thành hiện thực, em muốn được bay đến bên anh ngay lập tức

Em vẫn luôn tìm kiếm những mảnh vỡ về anh ở khắp mọi nơi

Trong quán nhỏ ven đường, hay một góc trên tờ báo

Dù biết rằng ở những nơi đó sẽ không có tin tức về anh

Nếu như kỳ tích có thể xảy ra, em muốn được gặp anh ngay lập tức.”

Tôi là Liễu Nhược Y, hai mươi sáu tuổi.

Hôm nay là ngày cưới của tôi, nhưng tôi lại ngồi một mình ở trong phòng, xem một bộ phim có tên Tốc độ năm centimet một giây, nước mắt chan hòa trên mặt.

Cảnh trong phim đó tuyệt đẹp, âm nhạc cũng tuyệt vời.

Nhưng đó lại không phải là nguyên nhân khiến tôi bật khóc, nếu như bạn muốn được nghe, thì đó sẽ là một câu chuyện từ xa lắc.

Đã đến Hakone bao giờ chưa? Ở đó có những buổi tiệc hoa anh đào đẹp tươi diễm lệ, còn có cả suối nước nóng quanh năm mù mịt khói sương.

Khi còn nhỏ, tôi đã sống ở đó.

Khi ấy, tôi rất nghịch ngợm, những lúc bố tôi hay người quản gia không để ý đến, tôi thường trèo lên những cây hoa anh đào nằm dọc sách, mỗi khi ngừng nghỉ lại có thể nhìn thấy những cánh hoa anh đào màu trắng hồng bay lả tả ngập trời.

Ngày nhìn thấy anh, mặt trời mới rực rỡ làm sao.

Tôi đang nằm trên cây, giơ bàn tay mình lên để ngắm những ánh nắng chiếu xuyên qua các kẽ tay, những cơn gió nhẹ nhàng thổi tới khiến người ta có cảm giác buồn ngủ.

Khi nghe thấy tiếng bước chân khê khàng bên dưới, tôi quay người nhìn xuống.

Không ngờ chiếc giày tuột khỏi chân rồi rơi xuống vai anh, tạo thành một vết bẩn màu xám nhạt trên chiếc áo sơ mi trắng bốc anh đang mặc.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn tôi, rõ ràng anh chỉ hơn tôi vài ba tuổi, nhưng trong đôi mắt sẫm đen đang sáng bừng đó lại là sự tích tụ của năm tháng cuộc đời, không hợp một chút nào.

Ánh mắt anh khiến mặt tôi đột nhiên nóng bừng.

“Xin lỗi”, tôi cất tiếng, cười hết sức ngọt ngào, mọi người thường hay bảo rằng khi tôi cười trông giống hệt một thiên thần nhỏ.

Nhưng anh chỉ liếc nhìn tôi một cái rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Trong cuộc đời mình lần đầu tiên tôi bị người khác xem thường một cách quá đáng như vậy.

Tôi vô cùng tức giận, cũng cảm thấy buồn bực vô cùng.

“Này!”, tôi gọi giật anh lại, vẫn cười tươi như vậy, “Em trèo lên đây nhưng lại không dám xuống, anh đỡ em có được không?”.

Có trời mới biết tôi trèo từ trên cây xuống còn nhanh hơn một con khỉ.

Anh lặng im một lát, sau đó quay lại dưới cái cây, từ từ mở rộng đôi tay.

Tôi cười rồi nhảy phắt xuống lòng anh.

Cú va chạm đầy cố ý khiến anh không kịp đề phòng, ngã lăn ra đất, còn tôi nằm đè trên người anh, cười vô cùng đắc ý vì đã đạt được âm mưu.

Gió thổi tới, những cánh hoa anh đào rơi xuống như mưa, đậu lại trên tóc tôi và rơi cả xuống người anh, Ngực anh có một mùi hương gì đó rất thanh tao, hòa cùng với mùi hoa khiến cho người ta say mê ngây ngất.

Anh gạt tôi ra rồi đứng dậy, không nói không rằng, phủi sạch những cánh hoa và lá cỏ trên người rồi đi tiếp.

Tôi sải bước, vừa đi vừa chạy theo sát sau lưng anh.

Ở dưới bóng cây phía xa xa, có tiếng một người phụ nữ đang than vãn.

“Nếu như em và cô ấy quả thực giống nhau đến vậy, thì anh có thể giữ em lại hay không? Em không cầu xin thứ gì khác, chỉ cần em và con trai mình được sống trong yên ổn.”

Lại là một người phụ nữ si tình hoang tưởng.

Tôi cất lời khinh miệt: “Sao tất cả những người phụ nữ nhìn thấy bố đều như vậy chứ?”

Nhiệt độ xung quanh bất chợt giảm xuống đột ngột, tôi thấy trong mắt anh lóe lên những tia nhìn lạnh lùng đầy phẫn nộ.

“Mẹ”, anh gọi, giọng cứng ngắt.

Tôi sững người.

Thời khắc đó, người bố vốn từ trước đến nay vẫn cao quý và nhã nhặn đã nhìn thấy tôi, lên tiếng bằng giọng nói rất mực dịu dàng: “Nhược Y, gọi anh trai đi con.”

16. Chương 31 - 32

Chương 31: Tìm kiếm

Bloody Mary.

Thành phần là Vodka, Tomato Juice, Lemon Juice, Worcestershire Sauce, Tabasco Sauce, Lime.

Cô vốn vẫn không thích thứ chất lỏng mà đồ này, trong khi lại rất nhiều người thích uống.

Bất kể một thứ đồ nào, hễ lọt đã vào những con mắt thế tục, trở nên phổ biến, bán chạy, ai ai cũng biết, đều sẽ lập tức mất giá ngay.

Thế nhưng không thể vì lý do là có người ghét mà nó trở nên đặc biệt hơn những thứ khác, mà chính là vì hương vị nó mang sẵn trong mình – chua cay xen lẫn với nhau, phóng túng và cuồng nhiệt, tự ình là đúng.

Còn nhớ có người từng nói, những nét tính cách như tự ti, tự tôn và tự hành hạ bản thân mình cũng giống như cocktail, hòa trộn lại với nhau thành một phẩm cách riêng.

Nực cười là ở chỗ, hiện giờ cô lại đang giống hệt như một ly Bloody Mary, tự yêu chính bản thân mình, tự ình là đúng.

Nghĩ đến ngày hôm đó chia tay nhau trong buồn bực, cô lại muốn lên án mình thêm một lần nữa.

Sao cô lại cho rằng mình có thể bám lấy anh được chứ?

Là bởi vì đêm tân hôn anh đã xuất hiện ngay bên dưới nhà cô? Là bởi vì những lời nói ngọt ngào anh đã thốt ra khỏi miệng một cách dễ dàng? Hay là vì anh đã thừa nhận là anh không hề yêu người vợ mới cưới của mình?

Thế nên cô mới cho rằng người anh chọn chắc chắn sẽ là cô?

Ha!

Sao lại có thể quên đi rằng từ trước tới nay anh không phải là người mà người khác có thể sắp đặt được, huống hồ giữa cô và anh còn luôn bị ngăn cách bởi một lần ranh của nỗi hận thù.

Anh nói rằng cô thực sự đã khiến anh thất vọng.

Đúng, không sai.

Cô quả thực là ngu dốt quá thể, cứ tự cho rằng nếu lùi về vị trí của một nhân tình, thì sẽ có thể đạt được một chút công bằng cho cả hai bên, cứu vãn được phần nào lòng tự tôn đáng thương của bản thân mình.

Nhưng cô không hề biết, bất luận thứ mà cô cần là tình yêu hay tiền bạc, đều là do anh quyết định, anh muốn cho cái gì thì sẽ cho cái đó, hoàn toàn không để cô có quyền lựa chọn xem mình muốn thứ gì.

Cô có thể cảm nhận được rằng trái tim anh đối với cô đã dần dần dao động, vì thế nên thỉnh thoảng mới có những hành động đầy mâu thuẫn như vậy.

Nhưng tất cả những thứ đó cơ bản không thể nói lên rằng cô có thể thăm dò được đến tận cùng trái tim anh.

Là do chính cô đã tham lam vô độ, nên mới khiến thành trì bao quanh trái tim anh chắc chắn hơn như vậy.

Chính là cô đã tự tay làm hỏng cái cục diện vất vả lắm mới giữ được đến ngày hôm nay.

Tay phải đút vào trong túi tìm chiếc điện thoại, cô quyết định chủ động thêm một lần nữa.

Vừa định đi vào toilet gọi điện, cô chợt nghe thấy mấy người cùng làm đang bàn tán xôn xao.

“Biết tin gì chưa, Giám đốc Diệp đi Thụy Sĩ với vợ mới cưới rồi”.

“Thật à? Đi trắng mặt đúng không, vừa vặn đúng dịp này phong cảnh ở bên đó đang tuyệt đẹp”.

Bàn tay cầm chiếc điện thoại trong túi lập tức rời ra, dần dần siết chặt lại.

Cô cứ đứng lặng tại chỗ như khúc gỗ, trong đầu trở nên trống rỗng, không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa.

Một mình co ro trong bóng tối, căn phòng quá ư rộng lớn, không gian quá ư lạnh lẽo, khiến người ta có cảm giác mình đã bị thế giới này vứt bỏ.

Lãnh Hoan ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế salon, cô học theo điệu bộ của anh khi hút thuốc, vì hút vợi vàng quá nên hít đầy khói vào cổ họng, ho tới nỗi chảy nước mắt.

Toàn là làm những việc ngu xuẩn, như gọi điện thoại đến một nơi không có người nhận, như lúc này đây ngồi một mình trong căn phòng của hai người.

Thứ mà cô có chẳng qua chỉ là một chiếc chìa khóa, dù gì cũng không thể nào mở được cánh cửa lòng anh.

“Lạnh thế này sao không bật máy sưởi lên?”

Trong một đêm như thế này, thềm biết bao cảnh anh bỗng nhiên xuất hiện ngay trước cửa, nhẹ giọng hỏi cô một câu như vậy.

Dập đầu thuốc đang hút, Lãnh Hoan đứng dậy bước đến bên giường, chỉ có giấc ngủ mới có thể ngăn được những suy nghĩ rối loạn đang trong đầu cô lúc này.

Lật chăn ra rồi chui vào trong, một vật gì đó cứng và lạnh cộm lên ngay bên dưới lưng cô.

Cô bật đèn rồi giơ vật đó lên quan sát, ánh sáng chói mắt ngay lập tức khiến cô nghẹt thở.

Harry Winston, King of Diamonds.

Sợi dây chuyền sáng lung linh đó được làm từ ngọc lục bảo Emerald Cut kinh điển, hoàng hậu của các loại đá lục bảo với sự mê hoặc và thần bí, từng viên đá trong suốt đẹp như mơ.

Người sáng lập ra thương hiệu đồ trang sức cao cấp này, Harry Winston đã từng nói: “If I could, I would attach the diamonds directly onto a woman’s skin”(1).

(1). Dịch: Nếu như tôi có thể, tôi sẽ đính trực tiếp những viên kim cương lên da của một người phụ nữ.

Marilyn Monroe cũng từng hát trong bộ phim ca nhạc Gantlemen Prefers Blonds rằng: “Talk to me Harry Winston, talk to me”(2).

(2). Dịch: Hãy nói với tôi, Harry Winston, hãy nói với tôi.

Vậy mà sợi dây chuyền còn quý giá hơn cả sợi dây chuyền Princess mà Gwyneth Paltrow đeo, lại bị lấy ra khỏi chiếc hộp bảo quản của nó, vứt lẫn trong chăn nệm một cách đáng thương như vậy.

Người đã mua nó coi nó không khác gì một món đồ bỏ đi, vứt ở đây như vứt vào thùng rác.

“Anh chấp nhận đề nghị của em, nhà, xe hơi, đồ trang sức..., muốn gì cũng được, anh sẽ cho em”.

Cô khó chịu tới mức muốn trào nước mắt.

Giữ sợi dây chuyền cực kỳ quý giá nhưng lạnh lẽo một cách khác thường đó trong tay, cô cảm thấy như tim mình đã đông kết thành băng.

Cô dường như có thể hình dung được sự khinh bỉ trên khuôn mặt lạnh lùng của anh. Anh đã trừng phạt cô bằng chính cái cách mà cô đòi hỏi ở anh.

Anh đã dứt khoát bỏ đi, không dành cho cô vòm ngực ấm áp của mình nữa, mà thay vào đó là sợi dây chuyền này, nó sẽ cùng cô trải qua đêm dài lạnh lẽo.

Máy bay hạ cánh xuống Geneva, Lãnh Hoan loạng choạng bước xuống thang, làn gió lạnh ập ngay vào mặt khiến cô không khỏi run lên bần bật, nhưng dù sao cũng tỉnh táo hơn được vài phần.

Ra khỏi sân bay bắt taxi, người lái xe nhìn thấy khuôn mặt phương Đông của cô, hỏi bằng một thứ tiếng Anh hơi cứng nhắc: “Cô muốn đi đâu?”.

Lãnh Hoan ngẩn ra một chút rồi lập tức trả lời: “President Wilson. Cảm ơn”.

Mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe, thấy trụ sở Liên hợp quốc Palais des Nations hoành tráng uy nghiêm, cô mới cảm thấy rõ rệt mình đang ở Thụy Sĩ.

Suốt một đêm không ngủ, sáng sớm cô đã lên mạng đặt vé máy bay, sau đó bắt tàu cao tốc đến Edinburgh và lên chuyến máy bay đi Geneva.

Trên suốt chặng đường, trong tâm trí cô luôn tràn ngập hình ảnh anh, vẻ mặt anh, những lời anh từng nói với cô, hoàn toàn không nghĩ được rằng một đất nước rộng lớn đến thế này, trong biển người mênh mông, cô biết tìm anh ở chốn nào.

Đường như từ sau khi quen anh, cô luôn làm những việc thiếu lý trí như thế này.

Khách sạn President Wilson nổi tiếng toàn thế giới nhờ chuỗi phòng hạng hoàng gia cực kỳ sang trọng, nằm ngay bên cạnh hồ Geneva tuyệt đẹp. Song cô gần như không còn tâm trí để thưởng thức những quang cảnh khiến cho người khác phải trầm trồ kinh ngạc đó.

“Ông Diệp Thính Phong ạ?”, nhân viên lễ tân nhìn lên màn hình máy tính trước mặt, nói bằng thứ tiếng Trung cực chuẩn, sau đó cẩn thận đối chiếu với cái tên cô ghi trong tờ giấy, “Ông ấy đã rời đi hai ngày trước rồi”.

Sắc mặt Lãnh Hoan lập tức trở nên ảm đạm, cô miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Cảm ơn”.

“Cô có cần được phục vụ gì nữa không?”.

Lãnh Hoan mở ví, liếc mắt nhìn tấm thẻ Visa màu vàng – đen mà anh đưa cho, ngẩng đầu đáp: “Phiền cô cho tôi thuê một phòng”.

Nếu như cô không thể tìm được anh, anh cũng sẽ phát hiện ra cô đang ở trên cùng một đất nước với anh nhờ tấm thẻ này.

Nghỉ lại trong phòng khách sạn, cô điên cuồng gọi điện đi khắp nơi.

Tuy ở Thụy Sĩ có vô vàn khách sạn, nhưng những khách sạn mà Diệp Thính Phong có thể để mắt tới lại không nhiều.

Ngữ âm kiểu Pháp, ngữ âm kiểu Đức, ngữ âm kiểu Italy, cô phân tích tỉ mỉ từng kiểu phát âm tiếng Anh với hi vọng nhờ những thứ này sẽ tìm ra manh mối mình cần.

Song kết quả cuối cùng vẫn khiến cô vô cùng thất vọng.

Bên ngoài cửa sổ là đường đi dạo tuyệt đẹp bên hồ, cảnh phố xá phồn hoa, ánh đèn rực rỡ.

Còn người cô yêu thương đang ở nơi nào?

Anh có biết rằng nỗi nhớ mong của cô đã lên tới cực điểm rồi không?

Từ đông sang tây, bay qua tới nửa vòng trái đất, mới gặp được một người.

Dù rằng yêu anh phải chịu đựng nỗi đau đón triền miên, nhưng niềm vui mà anh mang lại cũng là niềm vui lớn nhất trên thế giới này.

“Ở bên chân trời xa một vạn thước Anh

Ở trong gian phòng có khoảng không nhìn ra bờ hồ tuyệt đẹp

Trong các cửa hàng đông vui trên phố

Ở những điểm vui chơi còn huyền ảo suốt đêm

Nhưng anh thân yêu, sao anh không ở bên em

Để chúng ta có được bao nhiêu thời khắc cùng nhau vui vẻ”.

Có lời bài hát như thế đúng không? Quả thực khi chỉ còn một mình, mỗi ngày trôi qua chẳng khác nào cả một năm.

Tâm trạng vẫn đầy hỗn loạn, trong khi cơ thể lại mệt mỏi đến cực độ, đúng lúc cô đang muốn nằm xuống ngủ một giấc thì bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại làm cho giật mình, mới phát hiện ra bóng đêm đã bao trùm tứ phía.

“A lô?”, cô nhấc máy, giọng hơi khàn đi.

“Xin chào, tôi gọi từ Victoria Jungfrau Grand Hotel & Spa, người có tên Diệp Thính Phong mà lúc trước cô gọi điện đến hỏi vừa mới làm thủ tục nhận phòng. Vì cô không để lại danh tính nên tôi muốn hỏi lại một chút, cô có cần chúng tôi thông báo gì cho ông ấy không ạ”.

“Cảm ơn, không cần”, Lãnh Hoan thậm chí còn thấy phát hoảng vì giọng nói gấp gáp của mình, “Phiền cô cho tôi số điện thoại và số phòng của anh ấy”.

Khi ông nghe được đặt xuống, sự tĩnh lặng lại bao trùm lấy gian phòng.

Mắt nhìn đắm đắm vào dòng số ghi trên mảnh giấy, cô thậm chí còn nghe thấy rõ mồm một từng nhịp đập của trái tim mình.

Khó khăn lắm mới biết anh ở đâu, nhưng sao lại sợ hãi thế này.

Không thể không nghĩ rằng, nếu như người nhận điện thoại là cô ấy chứ không phải anh, thì cô biết phải làm thế nào?

Nhịp thở trở nên rối loạn, cô lại nhắc ông nghe, những ngón tay bấm số run bần lên không sao kiểm soát được.

Chẳng qua chỉ là mấy con số ngắn gọn, vậy mà như phải dùng hết sức lực của cả một đời.

Tút... tut...

Mỗi khi đoạn chuông vang lên, tim cô lại như bị treo ngược lên thêm một chút.

Dường như phải lâu đến cả vài thế kỷ, phía bên kia mới có người nhắc máy.

“Hello?”, giọng nói trầm thấp nghe hoang vắng, quen thuộc biết bao nhiêu, như đã có từ muôn kiếp trước, nay lại vang lên bên tai cô.

Một dòng lệ nóng hổi ứa ra nơi khóe mắt, cô lấy hết sức giữ chặt miệng mình mới có thể giấu đi tiếng khóc nức nở đã dâng đầy trong ngực.

Yêu một người, nhưng khi gọi điện thoại lại bỗng nhiên không biết phải nói gì, hóa ra chỉ là muốn nghe giọng nói thân quen đó, hóa ra chỉ là muốn bật tung sợi dây cung ở tận sâu trong đáy tim mình.

“A lô”, người bên đó lập tức chuyển sang dùng tiếng Trung, âm vực cũng hơi đẩy cao lên một chút, kèm theo đó là sự nghi ngờ và kích động: “Hoan?”.

Cảm xúc bùng lên dữ dội, cô vút chiếc ống nghe, cầm lấy ba lô rồi lao ra khỏi phòng như tên bắn.

Nước mắt cũng tuôn rơi theo mỗi nhịp xuống của thang máy. Nhìn thẳng vào nhân viên lễ tân trẻ trung còn đang tròn mắt ngạc nhiên, cô nghẹn ngào hỏi: “Bây giờ đi đến Interlaken như thế nào?”.

Chương 32: Gặp gỡ

Con tàu xuyên qua núi cao rừng rậm, chạy như bay trên tuyết, phía đằng xa là bầu trời xanh ngắt trong buổi bình minh, tuyết rơi dày làm ngọn núi Phú Sĩ đằng xa cũng trở nên mờ ảo.

Lãnh Hoan cố căng đôi mắt cay xè ra nhìn quang cảnh thần tiên phía trước, cảm giác cực kỳ không chân thực.

Cô đang ở đâu? Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?

Cô chưa từng nghĩ một cách nghiêm túc rằng, đuổi theo suốt một chặng đường dài không hề biết mệt như vậy, rốt cuộc là vì cái gì, và có đáng hay không.

Chỉ khi trong đầu hiện lên hình ảnh khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị ấy, khóe môi cô mới bắt giác nở một nụ cười.

Ngốc cũng được, ngây ngô cũng được, những chuyện đáng để điên khùng trong đời người thực ra rất ít. Những người khác có thể ngồi nhớ tiếc những sự điên cuồng thời tuổi trẻ của mình khi đã về già, còn cô thậm chí không có cả cơ hội để nhớ về những kỷ ức xưa cũ kia mà.

Thế nên chuyện của ngày hôm nay phải sống hết mình ngày hôm nay. Thế nên hãy cứ cười một cách thoải mái, và hãy cứ khóc thật to nếu muốn.

Nhưng quả thực lúc này cô đã thấy hơi mệt mỏi.

Trò chơi trái tim có bảo là không đuổi hình bắt bóng này đã khiến cô mệt mỏi quá rồi, đã không còn sức lực nữa, thì cứ để tùy nó đến đâu thì đến.

Cô đột nhiên nhớ mang máng những ca từ trong một bài hát cũ của Trần Thục Hoa: “Nếu em đã cam tâm tình nguyện thì đừng đòi hỏi gì nhiều nữa, sự thiệt thòi khó tránh khỏi, dù gì cũng đừng chần chừ mãi không thôi. Nhớ anh ấy, nhớ anh ấy thì hãy đi đi, đã là duyên thì không ai có thể thay đổi được”.(1)

(1). Một đoạn trong bài hát Đời đời kiếp kiếp của Trần Thục Hoa.

Bất luận là may hay rủi, thì cũng đều là duyên.

Đã gặp nhau rồi, thì bất kể kết quả thế nào, cũng vẫn còn hơn chưa hề gặp gỡ.

Con phố trong buổi sớm tinh mơ đã có xe cộ chậm chậm qua lại, đèn đường còn chưa tắt, những bông hoa tuyết lặng lẽ bay lả tả dưới ánh đèn mờ mờ.

Đứng trước một toà biệt thự nhỏ được thiết kế cực kỳ đẹp mắt, Lãnh Hoan có cảm giác như mình vừa rơi vào trong thế giới thần thoại.

Cửa trước vẫn chưa mở, chỉ có ánh đèn hắt ra từ cánh cửa đang mở của một khách sạn nhỏ bên hông.

Lãnh Hoan bước vào trong khách sạn nhỏ, người đàn ông đeo cặp kính đứng sau quầy bar đang pha cà phê, nhìn thấy cô bèn nở nụ cười thân thiện: “Guten Morgan!”(2).

(2). Guten Morgan: Tiếng Đức, có nghĩa là “Chào buổi sáng!”.

“Guten Morgan!”, Lãnh Hoan mỉm cười, chỉ vào chiếc điện thoại công cộng.

Điện thoại chỉ đổ chuông một hồi đã có người nhấc máy, giọng nói bên kia nghe sốt ruột và kìm nén: “Em đang ở đâu?”.

Lãnh Hoan sững người.

“Nói đi!”, giọng nói đó đã trở thành một tiếng gầm khe khẽ, kèm theo sự nóng nảy và giận dữ.

Thái độ của anh khiến cô không thể chịu đựng nổi, cho tới khi anh nhắc lại thêm một lần nữa, cô mới trả lời: “Hoehe Matte, đường Hoheweg, Interlaken”.

“Ở đó đợi anh”, Thính Phong lập tức ra lệnh, “Không được đi đâu nữa”.

Rõ ràng giọng nói của anh đầy nghiêm khắc, nhưng khi bay đến bay tai, nó lại khiến cô thấy vô cùng an tâm.

“Danke!”(3), cô vừa cười vừa trả tiền, ra khỏi quán rồi chậm rãi đi về phía quảng trường.

(3). Danke: Tiếng Đức, có nghĩa là “Cảm ơn!”.

Quảng trường rất rộng, phóng tầm mắt nhìn ra xa, chỉ thấy một bóng người nhỏ xíu, bước loạng choạng chân thấp chân cao. Ánh đèn đường êm dịu chiếu xuống làm cho cái bóng ấy cũng lắc lư lay động.

Sau khi dặn dò tài xế, Thính Phong xuống xe một mình đi bộ đến chỗ cô.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô quay người lại, trên khuôn mặt xinh đẹp là vẻ mệt mỏi sau những ngày đi đường, song đôi mắt vẫn sáng đến lạ thường.

Anh chậm rãi bước về phía cô, sau lưng là màn tuyết trắng xóa và ngọn núi Jungfrau sừng sững, khiến thân hình anh trông thật cao nhưng hơi gầy guộc.

“Hi hi”, cô mỉm cười, dù hơi lo lắng nhưng trong giọng nói là một sự phấn khích không che giấu nổi.

Ánh sáng xanh nhạt của nền trời buổi sớm bao trùm trên cơ thể cô, đứng cách nhau một bức màn trong suốt được tạo nên bởi vô số những bông hoa tuyết mỏng và nhẹ đang bay, trông cô giống hệt một con búp bê sứ mỏng manh, bên ngoài thì trông cứng rắn, nhưng lại dễ vỡ vô cùng, dường như chỉ cần chạm khẽ vào cũng phải hết sức cẩn thận.

Dù rất muốn cau mày lại dạy cho cô một trận, song không hiểu vì sao, trái tim anh bỗng giống hệt như pho mát đang chảy, cứ mềm nhũn ra từng chút một, nhẹ nhàng và tinh tế, còn mang theo cả vị ngọt dịu dịu đầu môi.

“Anh không lạnh à?”, cô tiến đến gần anh, tấm màn ngăn cách mỏng manh đó dễ dàng bị đập tan thoát cái đã mất hút trong không khí.

Cô khẽ khàng nắm lấy tay anh, trời lạnh như vậy, anh chỉ mặc có mỗi một chiếc áo sơ mi màu đen, cứ đứng yên trong tuyết.

Những ngón tay thon dài lạnh đến ghê người, nhưng vòm ngực rộng rãi của anh vẫn cứ phập phồng không thôi.

Cái nhìn trầm mặc của anh khiến cô cảm thấy có chút bất an, đột nhiên không dám đối mặt với ánh mắt sâu hút đó, cô cúi đầu vùi mặt mình vào ngực anh.

“Tim của anh đang đập nhanh quá”, bàn tay áp lên vòm ngực nóng ấm của anh qua làn vải mỏng, cô thì thầm một câu, hơi bối rối.

Anh đang làm sao vậy? Anh vốn là một người biết khắc chế bản thân, sẽ không dễ dàng có bất cứ biểu hiện xúc động nào.

“Sao lại đến đây?”, mãi lâu sau, anh mới cất tiếng hỏi, giọng hơi khàn đi.

Trong suốt mấy tiếng đồng hồ vừa qua, anh đã cố gắng làm ình bình tĩnh trở lại không biết bao nhiêu lần, song đến tận khi ấy vẫn chưa đạt kết quả.

Khi nhận được cú điện thoại đó, dù đầu dây bên kia không trả lời, song qua tiếng thở nặng nề bị nén lại, anh vẫn có thể cảm giác rất rõ rằng cô đang cầm máy. Khoảnh khắc ấy, bao nhiêu cảm xúc ngạc nhiên, vui mừng, sung sướng, phần nộ, đau đớn... đột ngột trào dâng, đánh mạnh vào từng sợi dây thần kinh trên cơ thể anh.

Anh gọi cô, nhưng cô không trả lời, sau đó là tiếng ống nghe rơi xuống đất, còn có tiếng va chạm của một vật gì đó không rõ. Khi ấy, một nỗi lo sợ từ trước đến nay chưa từng thấy bỗng nhiên ập xuống dữ dội, nặng nề bóp nghẹt trái tim anh.

Anh hỏi lễ tân, biết đó là cuộc điện thoại gọi trong nội địa Thụy Sĩ, lập tức tra lại nhật ký quẹt thẻ với đầy hi vọng, cuối cùng biết cô đã ở khách sạn President Wilson, vội vàng sai người đến ngay nơi đó, nhưng chỉ nhận được thông tin cô đã trả phòng.

Khoảng thời gian tiếp sau đó, mỗi giây mỗi phút anh đều muốn lao ra khỏi phòng để đi tìm cô, song lý trí lại mách bảo anh rằng, để không bị lỡ cơ hội tìm thấy cô thì cách tốt nhất là ngồi yên bên điện thoại chờ đợi.

Anh đã từng mắng cô vì tính tùy tiện và bướng bỉnh, nhưng không thể ngờ được rằng cô dám đến tận đây. Bầu trời bên ngoài cửa sổ sáng dần lên, song anh vẫn cứ lo lắng, bất an, lần đầu tiên cảm thấy trong lòng rối bời đến vậy, ngay cả Nhược Y đang nằm nghỉ ở trong phòng sát vách cũng không thể nào ngủ yên được vì anh.

Chỉ vài giờ đồng hồ ngắn ngủi nhưng lại dài dằng dặc như cả một đời người. Ký ức giống hệt như những thước phim mang phong cách montage cứ lật giở trong đầu anh, nụ cười tỏa sáng khi cô nhìn anh, vẻ dịu dàng lúc cô khẽ khẽ cúi đầu, đôi má ửng hồng khi hai người quấn quýt bên nhau, bộ dạng kiêu ngạo khi cô giận dữ.

Sợ rằng cô sẽ chọn cách bỏ đi, lo lắng sẽ có chuyện gì không hay xảy đến với cô, hối hận vì mình đã dùng sợi dây chuyền đó để lừa mai cô... Khi tâm trạng bình thản mà anh cố giữ đã gần như sụp đổ, anh bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại mà mình đã chờ đợi rất lâu, lập tức như một phản xạ có điều

kiện, vội vàng cầm lấy ống nghe. Ngay lúc đưa điện thoại lên tai, sự gấp gáp của giọng nói đã làm ngay chính bản thân anh cũng phải hoảng hồn.

“Em đến, vì muốn nói với anh một điều”, giọng nói của cô phiêu lãng trong vòm ngực anh, đi thẳng đến trái tim anh, “Với em, không có gì trên thế gian này quan trọng hơn anh”.

“Thật nực cười”, cô thấp giọng nói tiếp với vẻ tự giễu, “Mới rồi khi đi tàu đến đây, nhìn thấy một ngôi nhà bằng gỗ nằm giữa thung lũng đầy tuyết vô cùng xinh đẹp, em lại có cảm giác như mình vừa vứt bỏ tất cả mọi thứ để cùng người mình yêu đi đến chân trời góc bể, sau đó cùng tìm một nơi tĩnh lặng như thế này, cùng nhau ở lại, ở bên nhau cho tới hết cuộc đời”.

Anh nâng cằm cô lên nhìn thẳng vào mắt cô bằng đôi mắt nâu sẫm sâu thẳm của mình.

Đôi mắt cô đang bị che khuất bởi một làn sương mỏng mang theo nỗi buồn u ám, nhưng vẫn đậm một tình yêu không gì lay chuyển được. Khuôn mặt nhợt nhạt nhưng vẫn xinh đẹp, biểu lộ vẻ yếu đuối nhưng lại bướng bỉnh vô cùng, giống hệt như ảo ảnh về một vùng nước trong sa mạc, chạm vào sẽ lập tức tan đi.

Lòng ngực anh đột nhiên đau nhói.

“Với em, không có gì trên thế gian này quan trọng hơn anh”.

Từ trước đến nay anh chưa hề biết rằng một câu nói lại có thể mang tới cho người ta cảm giác sung sướng đủ đầy đến thế.

Những cảm xúc dồn nén trong lòng trào lên dữ dội, anh không thể chờ lâu hơn được nữa, cúi xuống đặt một nụ hôn mãnh liệt lên đôi môi lạnh buốt của cô, dường như muốn dùng toàn bộ hơi ấm trong cơ thể mình để đem lại sự ấm áp cho cô vậy.

Lãnh Hoan của anh.

Niềm vui sướng của anh.

“Lần sau mà còn thế này nữa, anh sẽ không thêm gặp em”, anh nhìn vào vẻ mặt ngạc nhiên thoáng hiện lên trên khuôn mặt cô, giọng nói thấp tới mức khiến cô phải run lên khe khẽ: “Anh không quen phải lo lắng ột người như thế này”.

Lãnh Hoan đột nhiên ngẩn người, nụ cười dần dần nở trên môi, song lại hóa thành những giọt nước đầy khóe mắt.

Trên thế giới này vì sao lại có người giống như anh chứ, ngay cả những lời nói ngọt ngào cũng phải nói ra bằng cái cách khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

“Đói không?”, anh hỏi, hơi cau mày lại, rồi quyết định một cách dứt khoát mà không chờ cô trả lời, “Đi thôi, đi ăn sáng”.

“Được”. cô ngoan ngoãn đáp lời, cúi đầu nhìn bàn tay mình đang bị anh siết chặt, khẽ nở nụ cười.

17. Chương 33 - 34

Chương 33: Bữa sáng

Người tài xế khi đó đã đánh xe đến, tay Thính Phong vừa chạm vào cửa xe thì thấy Lãnh Hoan từ phía sau đã ngăn anh lại.

“Em mệt rồi, ăn ở gần đây thôi, sau đó tìm một chỗ nào đó để nghỉ được có không?”, cô khẩn thiết, không được tự nhiên lắm.

Có dừng khỉ để đuổi theo tới tận đây, nhưng chuyện tay ba lại là một chuyện khác.

Anh nhìn khuôn mặt xanh xao đang có vẻ buồn ngủ của cô, rụt ngay tay lại, sau đó dặn dò người lái xe bằng một giọng đều đều: “Anh về trước đi, không cần đi theo chúng tôi nữa”.

Anh nói tiếng Đức rất chuẩn, giọng nói trong sáng kết hợp với thứ ngôn ngữ cứng nhắc đó khiến chất đàn ông càng rõ nét hơn.

Chiếc xe chạy sạt qua người họ rồi dần dần mất hút.

Quả thực đã rất mệt, cô khoác tay anh rồi dựa hẳn vào người anh, mắt nhắm nghiền, để mặc anh đưa cô đến bất cứ nơi nào.

“Ở đây bố nuôi anh cũng có bất động sản”, giọng nói trầm thấp của anh chậm rãi vang lên trên đầu cô, “Nhược Y muốn đến đây chơi cho đỡ buồn”.

Anh thậm chí còn giải thích với cô nguyên nhân của chuyến đi Thụy Sĩ này.

Lãnh Hoan vẫn không mở mắt ra, song trong lòng bỗng nhiên gợn lên niềm vui sướng, cứ từng đợt từng đợt trào lên không dứt.

Không thấy cô nói gì, anh không thể không cúi đầu xuống, khi thấy mắt cô nhắm nghiền tựa vào mình giống hệt một chú mèo lười nhác, bên miệng liền hé ra một nụ cười.

Anh thở dài: “Em có vẻ yên tâm quá nhỉ”.

Cô cũng cười, mở mắt ra nhìn anh, trong mắt là những tia sáng long lanh, giọng nói trong trẻo: “Được khoác tay anh, dù nhắm mắt em cũng không bị lạc đường”.

Về tin tưởng hoàn toàn phô bày trên khuôn mặt cô khiến trái tim anh chấn động, đột nhiên không biết phải nói gì.

“Đến bên kia đi”, cô chỉ tay vào khách sạn nhỏ mình vào ban này, “Ông chủ ở đó rất dễ thương”.

Thính Phong nhìn tòa nhà bằng gỗ xinh xắn đó, đại thể là một phương thức kinh doanh kiểu B&B(1), tuy không lớn nhưng vô cùng tinh tế, thế nên anh cũng gật đầu chấp thuận.

(1). Best Buy

“Chocolate Fondue”, ngồi xuống bên bàn ăn, Lãnh Hoan mỉm cười với chủ quán bằng bộ dạng háo hức chờ đợi.

“Không được”, Thính Phong ngay lập tức phản đối.

“Vì sao không được?”, cô lăm bằm kháng nghị.

“Bụng đói lâu như vậy rồi, lại chỉ ăn có chocolate với trái cây, dạ dày của em làm bằng sắt à?”.

“Thính Phong...”, cô cố tình kéo dài giọng cho thật mềm mại, song anh đã tròng mắt lên.

Giằng co mất mấy phút, anh thấy cô vẫn làm ra vẻ đáng thương chuẩn bị rơi nước mắt, nên mặt lạnh mảy chau, đành phải gật đầu.

Ngay lập tức Lãnh Hoan chuyển sang biểu cảm vui mừng hớn hở, đôi mắt sáng long lanh nhìn sang phía chủ quán với vẻ vừa chiến thắng.

Ông chủ không kìm nổi cũng bật cười, quay sang hỏi Thính Phong: “Hai người mới cưới à?”.

Anh gật đầu.

Ông chủ lại nói: “Vợ của anh thật đáng yêu”.

“Cảm ơn”, anh cười, nhìn sang cô khi đó hai má đã đỏ ửng lên vì vui sướng.

“Hai người xì xầm xì xỏ nói chuyện gì thế?”, Lãnh Hoan chau mày, nhìn anh đầy nghi hoặc.

Anh nhìn cô bình thản, coi như không có gì.

“Nói cho em biết đi”, cô vươn tay qua bàn nắm lấy tay anh lắc lắc, “Chút tiếng Đức ít ỏi em học hồi đại học bây giờ đã quên gần hết rồi”.

“Vậy em còn nhớ được cái gì?”, anh cười chế nhạo, môi khê cong lên.

“Chào buổi sáng này, chúc ngủ ngon này, cảm ơn, xin lỗi này...”, cô cố gắng nhớ lại, miệng liến thoắng nói loạn cả lên, rồi đột nhiên cô im lặng, nhìn thẳng vào mắt anh với vẻ dịu dàng như nước.

“Ich liebe dich”(2), cô nói, âm thanh khê khàng bay lượn trên không trung rồi rơi thẳng vào trái tim anh.

(2). Em yêu anh.

Anh nhìn cô, thoáng trầm sắc mặt.

“Phát âm không chuẩn”, anh đáp lời.

“Vậy thì phải nói thế nào?”, cô bối rối, ngực hơi nghẹn lại vì căng thẳng.

Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt màu nâu sậm, ánh mắt sâu hút không sao thăm dò được đó bỗng trở nên đốt thiêu bỏng cháy, khóa chặt lấy cô.

Hơi thở cũng vì thế mà trở nên gấp gáp, cô cắn môi, bắt mình phải nhìn thẳng vào ánh mắt anh.

“Ich liebe dich”, anh nhẹ nhàng cất tiếng, nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt đủ để đánh bại mọi thứ trên đời.

“Anh yêu em”.

Mỗi khi một người nói ra câu này, đều có vẻ hư hư thực thực.

Mà người nói với người nghe lại đều có trạng thái của riêng mình.

Rõ ràng ngôn ngữ vẫn luôn mập mờ khó hiểu, nhưng lúc nào cũng được người ta coi là vô cùng quan trọng, giống như một sự đảm bảo chắc chắn không thể nào lay chuyển. Cho dù là kết cục không được như tâm nguyện, nhưng vẫn có thể giúp người ta có được một giấc mộng đẹp và yên lành hơn bao giờ hết.

Ví dụ như cô lúc này đây, chỉ vì một câu nói vô tình của anh, mà có thể đắm chìm trong giấc mộng anh mang tới, lưu luyến không nở rời, hoàn toàn quên mất nội dung câu chuyện mình đang nói.

Kỳ thực, chẳng qua là tự cô đã cố tình hiểu sai nguyên nhân anh nói câu đó mà thôi.

Trong lúc cô còn đang ngơ ngẩn, nồi lẩu chocolate đã được đưa tới, chất lỏng đặc sánh tan chảy như lụa mềm trong chiếc nồi trông hấp dẫn vô cùng.

Anh xiên một quả dâu tây rồi xoay một vòng trong nồi chocolate, sau đó đưa lên trước mặt cô.

“Cảm ơn”, cô vui vẻ đón lấy.

“Thứ đồ ngọt như vậy thì có gì ngon lành chứ”, anh tò mò nhìn vẻ hưởng thụ của cô.

“Anh không hiểu đâu”, cô cắn một miếng dâu, “Bây giờ chocolate vẫn còn đang lỏng, đợi lát nữa lớp vỏ bên ngoài đông kết lại sẽ giống hệt những viên kẹo hồ lô, ăn ngon cực kỳ”.

“Kẹo hồ lô?”, sắc mặt anh có chút thay đổi, khê cau mày, “Rốt cuộc đó là thứ gì?”.

Còn nhớ khi Hoan Vũ đi Trung Quốc về cũng từng nói với anh về thứ kẹo này, có vẻ như con bé rất thích ăn thứ đó.

“Kẹo hồ lô à, đó là...”, cô thở dài, “Thôi đi, có nói thì anh cũng không thể ăn được”.

Trong cuộc đời mình, kẹo hồ lô ngon nhất mà cô từng được ăn chính là những xiên kẹo do tự tay bố làm.

Hồi còn nhỏ, những lần cô bị ốm hoặc có chuyện không vui, bố đều làm cho cô một xiên kẹo hồ lô rồi giơ ra trước mắt cô lắc lắc để dụ.

Đột nhiên cô cũng nhớ lại người con gái xinh đẹp đó từng nói với mình: “Tiểu Hoan, tình cảm cũng giống như xiên kẹo hồ lô trong tay tôi đây, ngoài ông ấy ra, không ai có thể làm được hương vị ngon đến thế. Vậy nên dù có được ăn những thứ ngon lành hơn, cũng sẽ chẳng là gì”.

Chương 34: Cơn sốt

Bên ngoài cửa sổ tuyết trắng bay ngập trời, một màn trắng xóa đến chói mắt kéo dài tới tận những đỉnh núi tuyết đẹp của dãy Alps.

Bầu trời vẫn trong suốt một màu hệt như ngọc lục bảo, hai sắc màu thuần khiết ấy hòa vào với nhau thành một vẻ đẹp khiến xiêu lòng người.

Chu Tự Thanh(1) từng nói rất đúng về Interlaken: “Lúc ban đầu thì cho rằng đây chỉ là nơi có vài phong cảnh đẹp, khi đến rồi mới biết, đi tới đâu cũng là cảnh đẹp”.

(1). Nhà văn, nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc (1898 – 1948).

“Sao còn chưa ngủ thế?”, Thính Phong từ phòng tắm bước ra, không vui vì thấy Lãnh Hoan vẫn còn đứng bên cửa sổ.

Lãnh Hoan quay người lại làm bộ mặt tinh quái, rồi trèo lên giường nũng nịu: “Em muốn đợi anh ôm rồi mới ngủ”.

Đệm giường bên cạnh hơi lún xuống, anh nằm xuống sau đó ôm gọn lấy cơ thể cô.

“Ngủ đi”, anh cau mày nhìn bóng đen u ám lơ mờ trong mắt cô rồi hôn lên tóc.

Tiếng nhạc từ bên ngoài vẫn vọng lại, có vẻ như ông chủ khách sạn đang xem chương trình truyền hình.

“Họ hát gì thế?”, Lãnh Hoan nằm gọn trong lòng Thính Phong, hỏi, “Nghe thật là hay”.

“Anh không biết hát”. Anh đáp lời, “nhưng anh có thể dịch lại cho em nghe”.

Trong tiếng nhạc du dương, giọng nói trầm thấp của anh khẽ bay lượn trong gian phòng nhỏ.

“Ich habe einen Schatz gefunden,

Tôi tìm được một món đồ quý giá,

und er trägt deinen Namen.

tên gọi của nó là em.

So wunderschön und wertvoll,

Nó quý giá và tươi đẹp biết bao,

mit keinem Geld der Welt zu bezahlen.

cả ngàn vàng cũng không sao mua nổi.

Du schlänfst neben mir ein,

Em dần dần đi vào giấc ngủ bên cạnh tôi,

ich könnt dich die ganze Nacht betrachten.

tôi có thể cứ vậy ngồi nhìn em thâu đêm suốt sáng.

sehn wie du schläfst,

nhìn em chìm sâu trong giấc mộng,

hör'n wie du atmest,

nghe hơi thở của em,

bis wir am Morgen erwachen.

cho đến tận sớm mai khi ta tỉnh giấc.

Du bist das Beste was mir je passiert ist,

Em là món quà lớn nhất trên đời mà tôi nhận được,

es tut so gut wie du mich liebst.

hạnh phúc biết bao khi em yêu tôi.

Ich sag's dir viel zu selten,

Nhưng tôi lại rất ít khi nói với em rằng,

es ist schön, dass es dich gibt

có em, quả thật...”

Nghe tiếng thở đều đều từ trong lòng mình văng lại, anh cúi đầu nhìn, mới biết cô đã ngủ say tự lúc nào.

Khuôn mặt đang say ngủ trông thật đáng yêu, tựa vào vòm ngực anh một cách bình an, giống hệt một đứa trẻ mãi chơi nên quá mệt.

Anh không thể không ghé đến, hôn lên đôi môi đầy mê hoặc của cô, lúc da thịt chạm vào nhau, trái tim anh bỗng dội lên niềm kích động.

Một cảm giác gì đó giống như thỏa mãn nhưng không sao nói cho rõ được cứ vậy lan ra khắp cơ thể anh, khiến cho anh thoải mái vô cùng.

Chìm sâu trong giấc ngủ không biết bao lâu, Lãnh Hoan bị đánh thức dậy bởi sự nóng bức ngột ngạt.

Cô mở to đôi mắt, khi ý thức đã trở nên sáng suốt hơn, mới nhận ra cơ thể anh nóng đến mức kinh người.

Đưa tay đặt lên trán anh, lòng bàn tay cô đầy những mồ hôi, nóng bỏng.

“Thính Phong”, cô lo lắng gọi tên anh, khẽ đập đập vào vai anh.

Xem ra anh bị sốt rồi, cũng phải, mặc có mỗi một chiếc áo sơ mi mà đứng lâu như vậy ngoài tuyết, làm gì có ai chịu nổi chứ.

Anh vẫn chìm sâu trong giấc ngủ nặng nề, đôi mày hơi cau lại, sắc mặt trông có vẻ hơi khó chịu.

Gió bên ngoài đột nhiên gầm lên dữ dội, từng mảng tuyết lớn đập vào cửa kính, phát ra những tiếng soàn soạt, lòng Lãnh Hoan cũng theo đó mà trở nên bất an vô cùng.

Hơi nóng từ trong cơ thể trào lên như từng đợt sóng, thiêu đốt tới mức anh gần như không thở nổi, song toàn thân lại như đang chìm sâu dưới đáy hồ băng lạnh thấu xương, cứ run lên từng hồi không sao chịu nổi.

Có người đang khóc.

Anh nghe thấy tiếng trẻ con đang khóc, tiếng khóc nghe đầy dè nén, lo lắng, hoảng sợ và mong lung, giống như tiếng khóc của một đứa trẻ khi bỗng dưng bị bố mẹ bỏ rơi, không biết phải làm gì, cất tiếng khóc cầu xin một chỗ dựa cuối cùng.

Anh rất muốn nắm lấy bàn tay đang cố lắc cánh tay mình, nói với cô rằng, đừng khóc, đừng lo lắng gì cả.

Thế nhưng toàn thân anh như đã mất khả năng kiểm soát, anh chỉ có thể bất lực nằm yên ở đó, đến sức để đấu tranh với cơn bệnh cũng không còn nữa.

“Hoan Vũ...”, anh đột nhiên nghiêng rằng nói sáng, khuôn mặt đẹp vì đau đớn mà hơi co rút lại, “đừng khóc... anh không sao cả...”.

Toàn thân Lãnh Hoan đột nhiên chấn động.

Có vẻ như anh đang sốt rất nghiêm trọng. Cô đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài gọi bác sĩ.

“Vì sao...”, giọng nói đau đớn vang lên sau lưng cô, “Vì sao lại rời bỏ anh... Hoan Vũ...”.

Bàn tay đang cầm nắm đầm của cô như mất kiểm soát, run lên từng chập, cố gắng ép nước mắt chảy ngược vào trong, cô lấy sức đẩy cánh cửa rồi bước ra ngoài.

Sắc trời dần dần trở nên xám xịt, thời gian một ngày cứ vậy trôi đi vô thức.

Lãnh Hoan ngồi dựa vào thành giường, thất thần nhìn khuôn mặt nhợt nhạt ngay trước mắt mình.

Ban này bác sĩ ghé qua, khám cho anh xong đã cho truyền nước. Trải qua mấy giờ đồng hồ đó, dù bản thân cũng rất mệt mỏi, nhưng cô vẫn luôn thức để trông anh, không dám ngủ một chút nào, trong khi những cơn mê sảng của anh cứ từng hồi từng hồi làm tim cô đau nhói.

Hóa ra từ trước đến nay anh chưa hề quên quá khứ đau buồn đó mà chỉ giấu kín nó một cách hoàn hảo, thế nên lúc này nó càng giày vò anh dữ dội hơn.

Lãnh Hoan đột nhiên nhớ đến lời nói của anh: “Từ năm bảy tuổi tôi đã trở thành một đứa trẻ mồ côi, phải học cách ăn xin, học cách dùng nắm đấm để cướp giật một miếng bánh cón con từ tay những đứa trẻ khác”.

Thật khó có thể tưởng tượng được, một đứa trẻ mới lên bảy tuổi với chút sức lực yếu đuối của mình đã làm thế nào để nuôi sống chính bản thân và chăm sóc một đứa em gái còn quá nhỏ.

Những tháng ngày sống dựa vào nhau đó đã hình thành nên một tình cảm anh em đặc biệt mà có lẽ không ai ngoài bọn họ có thể chiêm nghiệm được.

Thế nên làm sao anh có thể không cảm hận bố cô, cũng như làm sao để gạt đi được những oán hận trong lòng mà yêu thương cô kia chứ.

Nghĩ lại đến ngày hôm nay, anh đã thực sự yêu chiều cô hết mực, dù rằng rất căm hận, nhưng lại luôn mềm lòng, quả thực anh đã phải đau khổ quá nhiều vì lực bất tòng tâm.

Mắt anh đột nhiên chớp chớp, sau đó mở ra nhìn cô.

Ánh mắt anh có vẻ không tập trung, dường như vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, khuôn mặt không bộc lộ chút cảm xúc gì, nhưng xem ra hơi u ám.

Cô đưa tay vuốt nhẹ lên trán anh, anh đột nhiên nghiêng đầu tránh, đôi mắt thoáng vụt qua một tia lạnh lẽo.

Bàn tay cô dừng lại, chết cứng giữa không trung.

Cô đột nhiên cảm thấy hơi choáng váng, mùi bông tẩm cồn và cả mùi thuốc đang lớn vồn trong không khí khiến ngực cô trở nên khó chịu, có vẻ như sắp không thở nổi nữa rồi.

Cụp mắt xuống cổ giấu đi vẻ tổn thương trên mặt, cô gắng nở một nụ cười: “Anh bị sốt rồi, em chỉ muốn xem nhiệt độ đã hạ chưa thôi mà”.

Không khí trầm mặc cứ dần lan rộng giữa hai người, nỗi chua cay trào lên trong lòng, thiêu đốt từng chút một khiến tim cô đau nhói. Tất cả xung quanh bỗng trở nên nhòa nhạt, sự hoảng hốt bắt đầu lan dần ra trên khuôn mặt, khóe miệng cô bắt chợt run lên khe khẽ.

Ánh mắt của anh dần dần trở nên sáng rõ, đủ để anh nhìn thấy vẻ kinh ngạc và tổn thương trên khuôn mặt cô, lòng như chùng hẫng lại.

Trong đầu anh lúc đó chỉ có những cảnh tượng của bao nhiêu năm xưa cũ vừa mới hiện về trong giấc mơ dữ dội.

Năm lên mười một tuổi, anh bị ốm một trận, sốt cao liên tục.

Hoan Vũ luôn ngồi bên cạnh giường, khóc tới mức cả người như muốn tan thành nước.

Dù là mê man trong cơn sốt, anh vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc đầy lo lắng và sợ hãi, nó khiến anh càng cháy bỏng tâm can.

Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy, đã thức suốt ngày suốt đêm để trông anh, cứ chốc chốc lại thay tấm khăn lạnh trên trán anh, hai bàn tay nhỏ bị lạnh cóng đỏ hồng lên.

Chờ đến lúc anh tỉnh dậy, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy là khuôn mặt đầy nước mắt của con bé cùng bộ dạng lo buồn đến thảm bại.

Còn khuôn mặt giờ đây trước mắt anh cũng đang ầng ậng nước, trông âm u ảm đạm vô cùng.

Trong đôi mắt luôn cố tỏ ra vui vẻ đó là một tầng mây dày đặc không thể tan, tích tụ biết bao nỗi buồn thương.

Lãnh Hoan không thể tiếp tục chịu đựng thêm nữa ánh mắt của anh, đứng dậy định ra ngoài.

Bàn tay cô đột nhiên bị anh giữ chặt, anh nhồm dầy ôm ghì lấy cô, hết sức thận trọng hết như đang ôm một mảnh pha lê dễ vỡ.

Cô càng giằng co, anh càng siết chặt, cánh tay vòng ra trước ngực cô vì kéo quá mạnh nên chiếc kim truyền nước trên mu bàn tay bị tuột, kèm theo một giọt máu túa ra từ vết truyền.

“Chảy máu rồi”, cô hoảng hốt, không dám giằng co thêm nữa.

Trái lại, anh không hề quan tâm đến điều đó, khẽ khàng hôn lên vùng da trắng mịn sau gáy cô, giọng nói dịu dàng: “Anh xin lỗi...”.

Cô quay người lại, đôi mắt đã đỏ lên, cắn chặt môi: “Anh nằm xuống nghỉ đi”.

Về mặt đây ảm ức, vẫn còn chất chứa nỗi buồn, rõ ràng cô vẫn đang oán trách anh.

“Không phải là anh cố ý”, anh thở dài, kéo cô xuống rồi ôm gọn lấy, tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, “Đừng giận anh nữa, em yêu”.

18. Chương 35 - 36 - 37

Chương 35: Dẫn sâu

“Cold here, icy cold there. You belong to neither, leaves have withered”.(1)

(1). Dịch: Nơi này lạnh, nơi đó còn lạnh hơn. Lá khô rơi rụng, anh thuộc chốn nào.

Câu đó là do người vợ trẻ của một nhà khoa học gốc Hoa nổi tiếng viết ra, lần đầu tiên đọc được nó, cô đã rất thích.

Nếu không phải là một người có nội tâm sâu sắc, chắc chắn không thể viết ra những lời đẹp tới buồn thương như vậy. Bởi thế cô luôn tin rằng cuộc hôn nhân khiến người khác phải giạt mình đó bắt nguồn từ một tình yêu cuồng nhiệt.

Chỉ có điều trái tim người đàn ông đang ôm chặt lấy cô từ phía sau lại không thuộc về bất cứ người phụ nữ nào, nó chỉ thuộc về một mình anh.

Rõ ràng đã có tình cảm nhưng vẫn cứ không đủ đậm sâu.

Giữa anh và cô ngay từ ban đầu đã không phải là cuộc chiến của hai người, mà chỉ là sự giằng co của chính bản thân anh.

Cô không biết mình nên làm thế nào, cũng không biết mình có thể làm được điều gì.

Không thể trách anh, tình yêu vốn đã không có sự công bằng, là do bản thân cô đã bất chấp chính mình, thỏa hiệp một cách mù quáng, hi vọng sẽ đợi được đến ngày thành công.

Dù vẫn biết rằng anh có thể bắt đầu, không có nghĩa là sẽ theo đến cuối cùng.

Vòm ngực của anh nóng bỏng như vậy, mà sao cô thấy trái tim mình vẫn lạnh như băng, không làm sao lấy lại hơi ấm được.

Anh cố tình xoay người cô lại, nhìn thẳng vào mặt cô.

Cô cụp mắt xuống, hàng mi dày che đi những ánh lệ dâng đầy trong mắt, sắc mặt trắng nhợt hết như một trang giấy, chỉ có chiếc mũi nhỏ xinh là hơi đỏ lên.

Anh bắt lực cúi đầu, hôn lên trán cô: “Anh phải làm thế nào mới khiến em tha lỗi cho anh đây?”.

Giọng nói của anh quá dịu dàng, quả thực không giống với phong cách thường ngày một chút nào khiến cô cảm thấy hoàn toàn không phù hợp, trong lòng càng chua cay bội phần.

Vấn đề này đến hôm nay đã rơi vào thế bí, tiến cũng không được mà thoái cũng không xong. Cô muốn nói với anh “Em không muốn anh làm gì hết, chỉ cần anh yêu em”, nhưng sau đó thì thế nào nữa chứ, nói với anh rằng dù anh có yêu cô đi chăng nữa, cô cũng không thể ở lại bên anh lâu dài ư?

Chỉ một phút tham lam thôi mà trở thành nỗi đau suốt cả cuộc đời.

Cô không kìm nổi nụ cười cay đắng, đúng là tệ thật, sao cô có thể khiến mình sẩy chân đến mức này cơ chứ.

Chủ động hôn lên đôi môi anh, cô thấp giọng: “Không có gì đâu”.

Anh nhìn cô nghi hoặc, song tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

Lãnh Hoan đứng dậy lấy chiếc điện thoại trong túi quần anh ra rồi lặng lẽ đưa cho anh.

Căn phòng không rộng, cô có thể nghe rõ mồn một giọng nữ dịu dàng ở đầu máy bên kia.

Sau khi cúp máy, anh nhìn cô nói: “Nhược Y đang ở trong thị trấn, cô ấy mang hành lý đến cho anh”.

Cô gật đầu, không nói gì.

Thính Phong bỏ chăn ra, đứng dậy thay quần áo, có lẽ vì bị lạnh nên anh ho mấy tiếng.

Cô bèn cầm lấy bộ quần áo từ tay anh rồi đẩy anh trở lại giường: “Để em đi, anh đã khỏi ốm đâu”.

Anh sững người, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt bình thản của cô, sau đó mới từ từ buông bộ quần áo trên tay ra.

Vừa ra khỏi khách sạn, Lãnh Hoan đã nhìn thấy Liễu Nhược Y bước từ trong ô tô ra, trên tay là chiếc va li Hermes màu nâu sẫm.

Cô ấy mặc một chiếc áo lông báo tuyết, ở cổ tay và thắt lưng đều được trang trí bằng những hạt pha lê tuyết đẹp.

“Hi! Lãnh Hoan”, Nhược Y cất tiếng chào như gặp người quen, nụ cười rạng rỡ giống hệt những tia nắng mặt trời.

Ban đầu Lãnh Hoan hơi sững lại, sau đó cũng không thể không mỉm cười, đón lấy chiếc va li từ tay Nhược Y.

“Tôi phải bay đến Paris bây giờ”, Nhược Y nói nhanh, “Phiền cô chăm sóc cẩn thận cho Thính Phong, gặp lại sau ở Anh nhé”.

Lãnh Hoan còn chưa kịp nói một câu tạm biệt, Nhược Y đã nhanh nhẹn chui tọt vào trong xe, sau đó phóng vụt đi.

Xách chiếc va li quay lại khách sạn, Lãnh Hoan cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Ở đâu có cái kiểu vợ vui vẻ vớt lại ông chồng đang bị ốm, còn dạn dò tình nhân của anh ta một cách ân cần và thân thiết, nhờ chăm sóc hộ chồng mình như thế chứ?

Trái tim người phụ nữ ấy chắc chắn cũng không đặt ở chỗ Thính Phong.

Chả trách hôm đó anh từng nói cô ấy không cần tình yêu của anh.

“Đi rồi à?”, Thính Phong ngồi tựa đầu giường nhìn cô đang đi vào.

“Uhm”, Lãnh Hoan đặt chiếc va li xuống, ngồi vào bên cạnh anh, “Cô ấy nói là đi Paris ngay bây giờ”.

Trên khuôn mặt anh hiện ra một nụ cười châm biếm: “Xem ra lại đi trốn ai đó rồi”.

Có vẻ như ai đó đã trúng kế của Nhược Y.

“Không thể nào hiểu nổi bọn anh”, Lãnh Hoan có chút cáu giận, “Em vẫn luôn cho rằng hôn nhân là thứ gì đó cực kỳ thần thánh”.

“Đúng là một đứa bé ngây thơ”, anh nhướn mày vẻ coi thường, “Bố nuôi và dì Trịnh cả đời có kết hôn đâu, vậy mà vẫn yêu thương nhau suốt chừng ấy năm trời”.

Ha, cuối cùng thì cô cũng được sáng mắt ra, Giám đốc Diệp hóa ra cũng biết thế nào là “yêu thương nhau”.

Bộ dạng đó của cô khiến anh cảm thấy rất không thoải mái, bèn đưa tay cốc một cái lên trán cô: “Em làm cái bộ mặt gì thế hả? Định ý kiến gì với anh à?”.

“Đau quá”, cô nhìn anh phần nộ, sau đó dùng tiếng Trung nói với anh, “Có lẽ, hình như, đại khái là, nhưng mà, chưa chắc, không nhất thiết!”.

Anh ngẩn người ra hồi lâu, sau đó mới hiểu cô đang dùng một câu vô nghĩa để khiêu khích mình.

Vừa tức vừa buồn cười, anh định tóm cô lại, nhưng cô đã nhanh chân trốn sau cánh cửa, chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn.

“Để xem em có dám ra khỏi cửa không?”, anh đe dọa với vẻ hung hãn, nghiêng răng bặm môi lại.

Cô lúng túng mỉm cười, sau đó từ từ bước lại, ngồi xuống tựa đầu vào ngực anh.

Mái tóc mềm mượt rũ xuống ngực anh, một cảm giác êm dịu tỏa lan khiến trái tim anh bỗng nhiên dịu lại.

“Em không dám, cũng không có cách nào”, giọng nói của cô khê khàng vang lên, “Nếu như em biết có cách nào để thoát khỏi anh thì tốt biết bao?”.

Lòng ngực anh như có thứ gì đó đâm chọc, nhói lên đau đớn. Giây phút đó, anh đột nhiên cảm thấy hơi thở của mình trở nên gấp gáp, đến bàn tay đang vuốt trên mái tóc cô cũng khê run lên.

Hóa ra không phải cô chưa từng có ý nghĩ “chạy trốn” khỏi anh.

Lần đầu tiên anh cảm thấy được hai từ “chạy trốn” này hóa ra có thể khiến anh không sao chịu nổi. Hề nghĩ tới việc cô sẽ rời bỏ mình, trong lòng anh lại hoảng hốt không yên.

Anh biết mình đối với cô không tốt, thậm chí có lúc còn hơi ác ý.

Lúc cần thì anh tìm đến cô, lúc không cần thì lại gạt bỏ.

Dù biết rõ rằng cô vẫn đợi anh nói ra tình cảm của mình, nhưng anh vẫn cứ nhấn tâm tiếp tục trạng thái quan hệ không rõ ràng giữa hai bên.

Biết rõ rằng cô một lòng một dạ với mình, vậy mà anh vẫn chọn làm đám cưới với Liễu Nhược Y.

Có lúc anh cũng không thể không tự nghi ngờ vì sao cô lại có dũng khí và quyết tâm lớn đến vậy để trước sau vẫn chấp nhận ở lại bên anh.

Chỉ có điều anh chưa bao giờ dám nghĩ sâu hơn vì anh sợ một khi đã có câu trả lời, chính bản thân anh sẽ không thể nào kiểm soát nổi cục diện giữa hai người.

Chương 36: Tiệc rượu

Ngày hôm sau bọn họ rời đến Zurich, Thính Phong vẫn chưa khỏi ốm nên đêm nằm ngủ Lãnh Hoan vẫn nghe tiếng ho cố nén lại của anh, giọng nói cũng hơi khàn đi.

“Em đi dự tiệc rượu buổi tối cùng anh nhé”, anh trông thấy cô đang chơi trò chơi điện tử bèn ngồi xuống bên cạnh.

“Không đi”, cô nhăn mũi tỏ vẻ bức tức, nhưng trông bộ dạng lại rất đáng yêu.

“Anh đã bảo người mang trang phục đến rồi”, anh đưa tay ra đặt lên bàn tay đang di con chuột của cô, khê khàng vuốt ve những ngón tay mềm mại, sau đó bất ngờ nhấn mạnh một cái.

“Á!” Lãnh Hoan giật mình kêu lên, nhìn quân bài đi sai nước trên màn hình, quay đầu lại oán thán: “Ghét quá!”.

Anh nhìn bộ dạng đầy thất vọng của cô, không thể nhìn được cười, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô: “Đi cùng với anh có được không? Nếu không anh sẽ cô đơn lắm”.

Cô đơn? Ha! Lãnh Hoan quả thực muốn ngửa mặt lên trời cười lớn, một nhân vật như anh có biết bao nhiêu người đến gần an ủi kia chứ. Chỉ có điều giọng nói quá thân thiết đó khiến cho lòng cô không khỏi lung lay. Anh của lúc này hết anh của ngày đầu mới quen, một Diệp Thính Phong luôn muốn trêu chọc cô, trong sự dịu dàng ẩn chứa bao nhiêu là tà ý.

“Tiệc rượu kiểu gì?”, cô nghiêng đầu lại hỏi anh.

“Cocktail party, anh đảm bảo cocktail đều là do những hạng bậc thầy pha chế cả”, anh vừa cười vừa nói.

Mắt Lãnh Hoan sáng bừng lên.

“Đợi anh quay lại đón em”, anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má cô rồi đứng dậy.

Màu trắng ngà của ngọc trai, đơn giản nhưng không mất đi vẻ sang trọng, đó là chiếc váy dạ hội của nhà thiết kế Zac Posen, thương hiệu thuộc chuỗi Javece mà các nữ diễn viên đoạt giải Oscar yêu thích. Khi cầm chiếc váy mỏng manh đó trên tay, Lãnh Hoan không thể không thở dài một tiếng, con mắt thẩm mỹ của Diệp Thính Phong quả thực khiến cô bái phục.

Khi cô cùng chiếc váy xuất hiện, anh đã ngây người mất mấy giây. Lãnh Hoan cảm nhận được sự kinh ngạc trong mắt anh, mặt hơi nóng lên.

“Tuyệt đẹp!”, anh khen một cách thành thực, sau đó đặt tay lên eo cô kéo sát vào mình và ôm thật chặt.

Cô trông giống hệt một bông hoa lan đã bắt đầu hé nở, mùi hương phảng phất tựa có tựa không, một mùi hương như tỏa ra từ tận trong sâu thẳm, mang theo một chút thanh tao, một chút trẻ nãi.

“Em vẫn thích bộ sườn xám của dì Trịnh hơn”, cô có vẻ hơi xấu hổ nên tìm cách đổi chủ đề.

Anh mỉm cười, khoe miệng đột nhiên xuất hiện một đường cong khó đoán.

“Anh cười gì chứ?”, cô nhìn những dòng cảm xúc sâu hút trong đôi mắt anh, có vẻ càng bối rối.

“Anh thì thích em không mặc gì hơn”, giọng nói thấp trầm vang lên mang theo cả vẻ ghen tuông mờ ám.

Cô sững người, ngẩng đầu nhìn anh. Trông thấy đôi gò má thoát đỏ lên của cô, anh biết ý đồ của mình đã bại lộ. Lãnh Hoan tức giận gờ cả hai nắm đấm lên để đánh anh, sợi dây chuyền đeo trước ngực sáng lấp lánh lên cùng với nhịp của động tác đó.

Anh tỏ ra hơi tò mò, cầm sợi dây nghịch nghịch: “Cái này không phải anh đặt”.

“Uhm, sợi dây kim cương ấy nặng quá, đeo mệt lắm”, rồi cô chỉ vào sợi dây trong tay anh và nói, “Buổi chiều em đi dạo quanh một vòng, thấy thích nên mua về”.

Sợi dây Seduction-Made in Paradise của Thomas Sabo, thương hiệu đồng hồ và trang sức nổi tiếng đó là một sợi dây nhỏ tinh xảo làm bằng bạc, có mặt hình trái cấm của Adam và Eva. Ngón tay khẽ vuốt lên hình trái táo màu đỏ có con rắn đen quấn xung quanh, anh nhìn cô bằng ánh mắt thăm sâu: “Em muốn ăn trái táo này ư?”

Seduction-Made in Paradise

Trái táo có một con rắn độc ở ngay bên cạnh lại hấp dẫn đến chết đi được.

“Em đã ăn rồi”, cô mỉm cười, “Đại khái là bây giờ đã ngấm độc rất sâu rồi, không thể nào cứu chữa nổi nữa”.

Bên ngoài cửa sổ bóng tối đã bao trùm lên tất cả, cảm xúc khuôn mặt anh cũng âm u khó đoán, duy chỉ có đôi mắt lại lấp lánh những ngọn lửa đang thiêu đốt.

Anh đột nhiên cúi xuống hôn cô, khe khẽ thôi nhưng lại thật sâu, đầy khao khát nhưng lại nhẫn nhịn, cô chưa bao giờ không phải là trái cấm đó của anh.

Cầm một chiếc ly, Lãnh Hoan tránh trong góc phòng, quan sát đám đông khách khứa ở bữa tiệc.

Áo quần thướt tha, tiếng nói cười rộn rã, ánh đèn pha lê sáng rực rỡ, tiếng nhạc du dương trầm bổng dặt dìu. Giữa nơi hào nhoáng ấy, bóng hình cao lớn của anh vẫn nổi bật lên, nằm gọn trong tầm mắt cô.

Âu phục màu xám sắt, một vẻ sang trọng kín đáo, phong độ nổi bật khác người. Hóa ra không phải chỉ khi mặc màu đen trông anh mới đẹp trai. Nhớ đến lúc hai người cùng bước vào khi này, tất cả ánh mắt của đám đàn bà con gái đều bị hút cả về phía anh, sau đó nhanh chóng chuyển sang phía cô để đánh giá, so bì, hoặc là ghen tỵ.

Cũng không trách được, sự pha trộn hai dòng máu Âu – Á luôn mang lại một phong vị đặc biệt, trong khi anh lại là một “sản phẩm” cực kỳ hoàn hảo.

Chỉ có điều đối với cô mà nói, bị nhiều người chú ý đến quả thực không có gì là tốt, đặc biệt là khi ánh mắt của đám người đó hoàn toàn không mang chút thiện cảm nào. Thế nên tranh thủ lúc anh đang chào hỏi xã giao, cô đã lặng lẽ giấu mình vào một chỗ. Nhấp một ngụm chất lỏng màu đỏ trong ly, cô thu lại ánh mắt rồi quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Ở phía không xa lắm là nhà thờ chính tòa nổi tiếng bên bờ sông Limmat với hai ngọn tháp chuông sừng sững vươn cao, chọc thẳng vào tầng không với sắc màu hoa oải hương tuyệt đẹp. Nước sông lặng lẽ trôi dưới ánh trăng, những ngọn đèn đường màu vàng cam bao phủ lên những bức tường theo kiến trúc gothic cổ xưa.

Zurich, theo tiếng Celt cổ có nghĩa là quê hương của nước.

Nhớ lại năm đó đi đến Ô Trấn với bố, trong khi những người khác còn đang ngồi thuyền ngoạn cảnh trên sông, thì ông lại đứng một mình rất lâu trước sân khấu kịch rêu phong có vẻ như từ lâu không ai ngó ngang tới, sau đó thì than thở, cuộc đời con người như một vở kịch, không sợ hết vở người người tứ tán mà chỉ sợ phải diễn một mình trong cô đơn.

Đến tận hôm nay, cô mới có thể thể nghiệm hết hàm ý của câu nói ấy.

Nếu như yêu một người là sai lầm, thì e rằng cô đã phạm phải sai lầm đó, mà đáng sợ là chỉ một mình cô sai, sai lầm trong sự cô đơn.

“Tôi cho rằng phụ nữ đều thích Sex on the beach(1) hoặc là Pina colada”, một giọng nam lạ nghe có vẻ hơi nặng vang lên bên tai Lãnh Hoan, “Uống Zombie rất dễ say đấy”.

(1). Sex on the beach, Pina colada, Zombie: Tên ba loại cocktail.

Lãnh Hoan ngẩng đầu lên, liền bắt gặp một đôi mắt màu xanh sẫm, người đàn ông tóc vàng đang nhìn cô mỉm cười.

“Cảm ơn anh đã nhắc nhở”, cô cũng cười cho đúng phép lịch sự, “Tôi cũng không uống quá nhiều mà”.

“Tôi có thể ngồi đây được không?”, người đàn ông đó chỉ vào chỗ trống bên cạnh Lãnh Hoan, “Tôi không nghĩ rằng người phụ nữ đẹp nhất trong bữa tiệc ngày hôm nay lại trốn ở một góc thế này đâu”.

Nghe câu nịnh đầm quá thẳng thừng của anh ta, Lãnh Hoan hơi lúng túng gật đầu, mắt bắt giác hướng về phía đám đông tìm hình bóng quen thuộc của mình, song lại phát hiện ra đã có hai người phụ nữ khác vây quanh anh từ lúc nào, cả ba đang chuyện trò cực kỳ vui vẻ.

Cảm giác như có một ngọn lửa vừa bùng cháy trong lòng, cô quay người lại, bặm môi với vẻ bất bình.

“Tôi là Roy”, người đàn ông tóc vàng nhìn bộ dạng rất đáng yêu của cô, “Xin mạo muội hỏi một chút, người đàn ông đi cùng cô đến dự tiệc có phải là bạn trai cô không?”.

“Không phải”, Lãnh Hoan trả lời bình thản, “Là giám đốc của tôi”.

Về vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt người đàn ông đó, anh ta đang định mở miệng hỏi tiếp câu gì đó, thì một giọng nói thấp trầm chột vang lên từ phía sau đã cắt lời anh ta: “Em yêu”.

Chương 37: Cam tâm

Diệp Thính Phong vòng tay từ phía sau ôm gọn lấy Lãnh Hoan, sau đó cầm lấy ly rượu anh đào trong tay cô, đổ thẳng vào miệng mình. Khi cô còn chưa kịp định thần, anh đã đột nhiên cúi xuống hôn lên môi cô, nhả hết chỗ rượu đó vào miệng cô, đầu lưỡi bắt đầu sục sạo bên trong.

Nụ hôn đầy phóng túng đó cộng với vị rượu anh đào lạnh ngắt và hơi nóng từ lưỡi anh đã quện lại thành một thứ kích thích tương phản, chảy tràn qua môi và lưỡi cô, đi tới đâu lập tức gây nên cảm giác nóng bỏng và tê dại. Bàn tay anh cố ý đặt trên ngực cô, những ngón tay mềm mại vuốt ve điểm nhạy cảm nhô lên sau lớp váy mỏng tang. Cảm giác như bị điện giật lan khắp toàn thân khiến cô không thể không run rẩy.

“Thính Phong”, cô rên rỉ cầu xin anh một cách yếu ớt. Nếu anh không bỏ ra chắc cô không chết vì xấu hổ thì cũng chết vì sặc ngum rượu anh đào mất.

Đợi người đàn ông tóc vàng bối rối nói một câu xin lỗi rồi vội vàng rút lui, anh mới chịu buông cô ra.

“Em nói với anh ta anh là giám đốc của em à?”, một tiếng cười bốp nghệt lạnh như cả tảng băng chậm rãi vang lên bên tai cô.

“Đây là sự thực mà”, cô vẫn cố cứng đầu, không chịu nhượng bộ.

“Được lắm”, anh vui vẻ tuyên bố, “Em thiếu quá nhiều ngày công không lý do, nên đã chính thức bị sa thải”.

Cô cứng lưỡi: “Em sẽ giải thích với Raymond”.

Anh cười với vẻ chế nhạo, “Em yêu à, ông ta chỉ có thể nói với em rằng ông ta phải làm theo lệnh của anh”.

Đúng là lạm dụng quyền hạn! Cô giận dữ huých mạnh một cái vào ngực anh, anh làm ra vẻ đau đớn kêu lên một tiếng: “Em yêu, cách thức bộc lộ tình cảm của em ngày càng bạo lực hơn rồi đấy, rất có tác dụng”.

Lãnh Hoan còn đang định phản bác thì qua vai anh, cô chợt nhìn thấy một người phụ nữ tóc vàng mắt xanh cao ráo xinh đẹp đang tiến đến gần.

“Feng”, người phụ nữ châu Âu lên tiếng, “Sao chưa nói hết câu chuyện đã bỏ đi rồi, em cứ quên không nói với anh, bố em rất muốn được gặp lại anh, hi vọng khi nào rảnh anh sẽ ghé qua nhà em chơi”.

Thái độ cực kỳ ngạo mạn, từ đầu tới cuối ánh mắt cô ta không hề liếc qua Lãnh Hoan lấy một lần.

Lãnh Hoan nghiêng mặt khuất sau ngực anh làm điệu bộ trêu cợt rồi dậm bước đi, nhưng vừa đi được một bước, bàn tay đã bị anh giữ chặt, lòng bàn tay ấm áp vô cùng, ầm tới nỗi trái tim cô không khỏi run lên.

“Hôm khác tôi nhất định sẽ đến nhà cô chơi”, giọng nói trong sáng và thông thả vang lên trên đầu cô, “Xin lỗi, hiện giờ tôi không được khỏe lắm”.

Lãnh Hoan không trông thấy vẻ mặt của cô gái kia lúc đó, chỉ cảm thấy anh đột nhiên cúi đầu xuống, tựa vào vùng hông ở vai sát với mặt cô, hơi thở nóng hổi của anh khiến cho cô cảm thấy hơi ngứa ngáy.

Cô lập tức cứng đờ người, từ trước đến nay vốn quen với điệu bộ lạnh lùng cao ngạo của anh, nên cơ bản không thể nào tưởng tượng nổi anh lại có thể dựa dẫm vào vai cô như lúc này, thật là quá trẻ con.

Vì quá kinh ngạc nên cô đứng im không nhúc nhích, những sắc màu rực rỡ của quang cảnh xung quanh bỗng nhiên trở nên tĩnh tại và mờ tối. Thứ duy nhất mà cô cảm nhận được khi đó chỉ là cơ thể cao lớn đang tựa sát vào mình, cùng với hơi thở ấm nóng của anh.

“Cô ấy đi rồi”, trong lúc mê mải chợt nghe thấy tiếng giày cao gót nện lộc cộc trên sàn nhà rồi đi xa dần, cô mới tìm lại được giọng nói của mình để nhắc anh, “Đừng diễn kịch nữa”.

Nhưng anh vẫn đứng im không động đậy.

Cô có vẻ mất tự nhiên, cố gắng tách ra khỏi anh, song anh vẫn cố giữ cô đứng lại.

“Anh đau đầu quá”, anh đột nhiên lên tiếng, giọng nói hơi khàn.

Cô sững người, lập tức đặt tay lên trán anh, quả thực vẫn còn hơi nóng.

“Đừng động đây!”

Cánh tay cô vừa định rút về, đã đột ngột bị anh giữ lấy.

Lòng bàn tay mềm mại và ấm áp cứ vậy giữ nguyên trên trán anh, dịu dàng và tha thiết, một cảm giác gì đó vô cùng chân thật cứ dần dần tỏa lan trong trái tim anh, dường như tất cả những sự khó chịu bên trong cơ thể đều đã tan biến cùng với động tác đầy lo lắng của cô.

“Thính Phong”, sự lo lắng còn biểu hiện trong giọng nói khiến môi anh hé ra một nụ cười.

Từ từ mở mắt, anh chậm rãi đưa bàn tay cô xuống, sau đó đặt một chiếc hôn lên lòng bàn tay ấy.

Nụ hôn đó lập tức thiêu đốt toàn thân cô, đối diện với ánh mắt dịu dàng vô cùng của anh, mặt cô đột nhiên nóng bừng lên.

“Chúng ta đi về có được không?”, cô sốt ruột thúc giục anh, “Anh còn phải nghỉ nữa”.

“Được”, anh mỉm cười nhìn đôi tai đang ửng đỏ của cô, khẽ khàng đáp.

Đến bệnh viện truyền nước xong quay về khách sạn đã là nửa đêm.

Khi Lãnh Hoan từ phòng tắm bước ra, gian phòng đã chìm trong yên tĩnh, chỉ còn ánh sáng màu vàng tỏa ra từ ngọn đèn tường mờ nhạt bao trùm lên chiếc giường.

Quỳ chân trên thảm, cô ngây người nhìn khuôn mặt lạnh lùng đang chìm trong giấc ngủ, nhìn hồi lâu không chớp mắt.

Có vẻ như trong người vẫn còn khó chịu, anh hơi chau mày lại, khiến cô không thể kìm được, đưa tay lên vuốt nhẹ, muốn kéo giãn ra cái chau mày khiến người khác đau lòng đó.

Đi cả chặng đường xa như vậy, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, hóa ra đến giờ phút này, khi nhìn người đàn ông đang say ngủ đó, cô mới biết cái cảm giác được thuộc về một người nào đó mà mình vẫn tìm kiếm bấy lâu nay thực ra là nằm ở nơi nào.

Hóa ra anh ở đâu, thì trái tim cô cũng ở đó.

Nếu như vĩnh viễn không thể nào tìm được một bến cảng để trú chân thì cũng có sao chứ, cùng nhau vượt lên từng cơn sóng, xuyên qua hết ngày dài đến đêm thâu, thì đó cũng đã là một hành trình vô cùng hạnh phúc rồi. Cô sẽ mãi nhớ, đã từng có một người ôm lấy cô, cùng nhảy với cô trong một đêm đầy gió, có một người đã từng đón lấy chiếc ly từ tay cô và kiên nhẫn dạy cô cách pha cocktail, có một người đã đem đến cho cô cả bầu trời rộng rãi trong màn đêm mưa lạnh, và vẫn là một người ấy đã đứng dưới ánh đèn đường mờ tối nhìn lên cửa sổ phòng cô.

Khi quay lại thành phố M, đã hai ngày nữa trôi qua.

Diệp Thính Phong đưa cô về ký túc xá, còn mình thì đến thẳng sông bạc để lo công việc.

Lúc đi Thụy Sỹ vì quá vội vã nên cô đã quên cả điện thoại di động ở nhà, Lãnh Hoan thay pin rồi mở máy ra xem, lập tức những dòng tin nhắn dồn dập hiện ra trên màn hình.

Khẽ than lên một tiếng, cô bấm máy gọi cho Cố Ngôn Nặc.

“Lãnh Hoan”, cuộc gọi vừa thông cô đã phải nghiêng đầu né sang một bên vì giọng nói quá to trong điện thoại, “Mấy ngày hôm nay cậu biến đi đâu thế? Điện thoại không gọi được, cũng không thấy online, tớ và Chương Trình đang chuẩn bị đi báo cảnh sát đấy. Để cậu một mình ở đó tớ thực sự không thể yên tâm được”.

Lãnh Hoan cố gắng nghiêng rằng chờ Cố Ngôn Nặc xỏ hết một tràng, mới lắp bắp lên tiếng: “Tớ đi Thụy Sỹ, giáo sư thông báo sát giờ quá, rồi lại còn quên điện thoại”.

“Được rồi được rồi, cậu không làm sao là tốt rồi, với lại tớ cũng đã quen với cái kiểu của cậu, làm gì cũng để tâm trí đi đâu ấy”, Cố Ngôn Nặc thở phào một tiếng, “Ngày mai là sinh nhật Lý Kiều, cả hội định tụ tập, may mà cậu đã về, nhớ tham gia đấy”.

19. Chương 38 - 39

Chương 38: Bão táp

Vừa mới dập máy đã lại có một cuộc gọi đến.

Cô hơi ngẩn người, sau đó mới lên tiếng: “A lô?”.

“Mới từ Thụy Sỹ về à?”, giọng nói bình thản của Lý Kiều vang lên bên tai.

“Uhm”, Lãnh Hoan trả lời, cảm thấy hơi bối rối, “Mai là sinh nhật cậu đúng không? Cố Ngôn Nặc mới nói với mình”.

“Cậu có thời gian thì ghé qua nhé”, Lý Kiều tiếp lời, trong giọng nói phảng phất một nỗi buồn như có như không.

Lãnh Hoan bỗng cảm thấy lòng mình chua xót.

Nhớ lại sáng sớm hôm đó, Lý Kiều đã nhẹ nhàng ôm lấy cô, vòng tay ấm áp vô cùng, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Nhớ lại lúc anh đẩy cốc Tiramisu đó đến trước mặt cô và nói: “Chỉ cần cậu nói ra, mình sẽ cam tâm tình nguyện”.

Shakespeare đã từng nói: “Tình yêu cũng giống như than, một khi đã cháy lên thì phải tìm cách dập nó đi, nếu cứ để nguyên như vậy, nó sẽ thiêu cháy luôn trái tim anh”.

Còn cô và Lý Kiều lại quá mức giống nhau, thà chấp nhận để trái tim mình bị thiêu cháy thành tro bụi, cũng vẫn cố chấp đến cùng để chờ đợi người mình yêu quay lại.

“Lần trước Chương Trình được đi Mỹ làm nghiên cứu sinh, lần này cậu lại được đi Thụy Sỹ, nếu biết trước được đi nhiều như vậy, hồi đó tớ cũng đã đăng ký theo học khoa Kiến trúc của Đại học M rồi”, Cố Ngôn Nặc ngoác miệng ba la bô lô, uống hết hai ly rượu, dù có trộn thêm với coca nhưng vẫn khiến hai má đỏ rục lên.

Lãnh Hoan nghe thấy cười khan một tiếng, ngược mắt lên liền trông thấy Lý Kiều đang nhìn cô cười, nụ cười rõ ràng mang ý chế nhạo, giống như đang nói: Cậu chế ra cái study ship giỏi thật đấy.

Lãnh Hoan còn đang thấy hơi xấu hổ, thì đã cảm giác được sự thay đổi trong ánh mắt đang nhìn về phía sau mình của Lý Kiều. Cô tò mò quay người lại, lập tức nhìn thấy hai dáng người vô cùng quen thuộc ở một bàn cách đó không xa, người phụ nữ đang gục đầu trên vai người đàn ông khóc như mưa với dáng vẻ cực kỳ đáng thương.

Cảnh tượng ấy khiến Lãnh Hoan ban đầu còn ngẩn người ra, ngay sau đó chợt cảm thấy trong lòng mù mịt, không biết phải làm gì.

Vào lúc ấy Diệp Thính Phong cũng đã nhìn lên, bàn tay anh vẫn còn đặt trên vai Liễu Nhược Y vỗ về an ủi, song ánh mắt lại như bám riết lấy Lãnh Hoan. Xuyên qua đám đông ồn ào tấp nập, anh chỉ gửi đến cô một nụ cười nhẹ nhàng nhưng sự dịu dàng không thể nào lẫn đi đâu được trong đáy mắt chậm chậm trôi đến bên cô, hoàn toàn lấp đầy những khoảng trống mà cảm giác mất mát vừa rồi tạo nên.

Giây phút đó, không cần phải nói gì nhưng cô có thể hiểu được tâm trạng của anh.

Không biết vì sao nhưng cô tin tưởng anh hoàn toàn, vậy nên miệng cô cũng vui vẻ hé ra một nụ cười rạng rỡ chuyển lại anh.

“Lý Kiều, sinh nhật vui vẻ!”

Tiếng ly chạm vào nhau kêu leng keng, Lãnh Hoan quay đầu lại, nhìn thấy Lý Tu Nhiên đã đứng ở trước bàn của bọn họ nâng ly rượu lên với điệu bộ hết sức thoải mái.

“Cô Lãnh Hoan cũng ở đây à?”, ánh mắt anh ta thoát chuyển sang phía Lãnh Hoan, vẻ mặt có vẻ như đã hơi say nhưng vẫn đầy u uẩn.

Lãnh Hoan ngẩn người, còn tưởng mình vừa bị hoa mắt, nhưng cô lập tức nở nụ cười nhã nhặn.

“Cô đã trông thấy bọn họ chưa?”, Lý Tu Nhiên đột ngột đưa chiếc ly chỉ về phía sau lưng cô, “Cảm giác khi cố ý công khai gọi tình trước mặt vợ anh ta như thế nào? Phải chăng làm kẻ thứ ba có thể mang lại cho cô cảm giác thành công?”.

Lãnh Hoan sững người ngược mắt lên nhìn anh ta, sắc mặt thoát trở nên nhợt nhạt: “Tôi không hiểu anh đang nói chuyện gì”.

“Cô không hiểu?”, Lý Tu Nhiên cười nhạt một tiếng, khuôn mặt bình thường vốn điềm đạm bỗng trở nên khắc nghiệt lạ thường, “Mời cô quay lại nhìn xem, ở đằng đó có một người phụ nữ đang khóc trước mặt chồng cô ấy. Còn nguyên nhân khiến cho cô ấy đau lòng đến vậy, đúng, nguyên nhân khiến cho cô ấy đau lòng đến vậy lại chính là cô, Lãnh Hoan”.

Toàn bộ nhiệt độ trong cơ thể như đã tiêu tán đi đâu hết, Lãnh Hoan thậm chí còn cảm nhận được toàn thân mình đang lạnh dần, lạnh dần từng chút một, riêng ở nơi trái tim là đã lạnh đến mức đóng băng.

“Anh Lý”, cô cắn chặt răng, lên tiếng, “Nếu như anh không biết rõ sự thật thì xin đừng tùy tiện đánh giá bất cứ chuyện gì. Các người ghen tỵ với nhau là chuyện của các người, đừng có lôi tôi vào”.

“Sự thật?”, Lý Tu Nhiên cười rít lên, bị lời nói của Lãnh Hoan làm cho tức điên lên, một cơn cuồng nộ bắt đầu tích tụ đầy trong mắt, “Cô muốn biết sự thật nào đây? Là việc bố cô hại chết em gái của Diệp Thính Phong à? Là việc cậu ta vì muốn trả thù nên mới cố ý tiếp cận cô? Hay là tất cả những thứ mà cậu ta làm với cô chỉ là một vở kịch không hơn không kém?”.

“Tôi thực sự bái phục cô”, anh ta tiếp tục cười mỉa mai, “Dù đã bị cậu ta lừa gạt đến thất điên bát đảo, vẫn cứ sống chết đòi làm tình nhân của cậu ta, thậm chí còn lao tới Thụy Sĩ để quấy rầy bọn họ”.

“Anh Lý”, Lý Kiều đột nhiên hét lên chặn Lý Tu Nhiên lại, “Anh say rồi”.

“Tôi say rồi à?”, Lý Tu Nhiên vẫn cười, đưa ánh mắt u ám nhìn về phía hai người đang đi tới vì nghe thấy tiếng ồn ào, “Cô có thể hỏi trực tiếp cậu ta”.

Lãnh Hoan ngồi chết cứng trên ghế salon, không động đậy một chút nào, cô cảm giác thấy mùi thuốc lá thoang thoảng phía sau lưng, mùi hương quen thuộc khiến cho cô ngàn lần nhớ nhung suốt bao nhiêu ngày qua. Cô biết anh đang đứng phía sau nhìn cô, nhưng cô lại không muốn quay đầu lại, càng không dám quay đầu lại nhìn anh.

“Anh chính là Diệp Thính Phong à?”, Cố Ngôn Nặc đột nhiên lên tiếng, giơ thẳng tay chỉ vào mặt người đàn ông đứng trước mặt mình, “Anh nói xem, tất cả những gì anh ta nói có phải là sự thật không?”.

Thời gian khi đó dường như đã đông kết lại hoàn toàn. Ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người Thính Phong, chỉ duy có Lãnh Hoan là cúi đầu, bàn tay siết chặt chiếc thìa trong vô thức.

“Anh ta nói không sai”, lời thừa nhận nghe trầm trầm nhưng giống như một trận gió lạnh thổi qua làm đông cứng trái tim từng người một.

Một sự im lặng như cái chết bao trùm, xung quanh khách khứa trong bar vẫn đang huyền ảo, nhưng chỉ riêng nơi đó lại tĩnh tại như thuộc về một thế giới khác.

“Anh là đồ khốn”, Cố Ngôn Nặc là người đầu tiên tỉnh lại, cầm lấy ly rượu để trên bàn định hất thẳng vào mặt Thính Phong, song đã bị Chương Trình giữ chặt tay lại, đành vừa giằng co vừa hét toáng lên: “Anh coi Lãnh Hoan là cái gì chứ? Công cụ để trả thù, hay là con rối trong trò chơi?”.

Những lời nói tưởng như có vẻ đầy quan tâm đó rõ ràng muốn lấy lại chút công bằng cho Lãnh Hoan, song hóa ra lại một lần nữa nhắc nhở những người trong cuộc nhớ lại tình cảnh khốn khổ của mình, nên cuối cùng đã trở thành một sự quan tâm tàn nhẫn.

“Cách!”

Một âm thanh khô khốc vang lên khiến tất cả mọi người đều chú ý.

Chiếc thìa trong tay Lãnh Hoan mới đó đã bị bẻ thành hai đoạn.

Rõ ràng đã biết sự thực này từ trước, nhưng khi tận tai nghe chính anh thừa nhận, cô mới phát hiện ra mình không thể nào chịu nổi.

Lãnh Hoan siết chặt hai bàn tay, gần như phải dốc hết sức lực toàn thân mới giữ được ỉnh không run lên, mới miễn cưỡng nở được một nụ cười.

“Xin lỗi, Ngôn Nặc”, cô nhìn sang bạn, khẽ cười, “Tớ đã nói dối cậu, tớ đi Thụy Sĩ không phải là vì chương trình nghiên cứu sinh nào hết”.

“Đó không phải là điểm quan trọng”, Cố Ngôn Nặc cắt lời cô, chưa hết cơn giận dữ.

“Tớ không quan tâm”, giọng nói khẽ khàng và bình thản nhưng lại làm chấn động tất cả những người có mặt khi đó.

Lãnh Hoan bình tĩnh nhìn hai đoạn chiếc thìa nhựa bị bẻ gãy trong tay mình, sau đó nhẹ nhàng đặt nó lên trên bàn.

Cô cần phải cố gắng, cố gắng để không quan tâm đến những điều khủng khiếp kia, đến sự phẫn nộ, đến sự thương hại, đến những ánh mắt đang soi thấu mình. Cô phải hết sức cẩn trọng, cẩn trọng từng tí một để ứng phó với cơn cuồng phong đang nổ ra trước mắt, mặc dù trái tim cô khi đó đã đau tới mức ứa máu ra.

Là do cô chọn yêu anh, là do chính cô đã cố giữ lấy niềm hạnh phúc giống hệt như một ốc đảo ảo ảnh trên sa mạc đó. Thế nên cho dù tất cả có sụp đổ đến nơi, cô cũng phải cắn răng để đứng vững đến phút cuối cùng.

Diệp Thính Phong trầm lặng đứng một bên, ánh mắt sâu hút nhìn như xoáy vào người con gái đang ngồi ngay trước mắt.

Sự bình tĩnh của cô khiến anh hoảng sợ, một thứ cảm giác bất an hiếm thấy cứ len lỏi đến từng góc ngách trên cơ thể anh, khiến việc hít thở bình thường cũng trở nên hết sức khó khăn.

Người có tư cách nhất để trách anh ở đây chỉ có cô, thế nhưng cô lại không hề nói một lời, không hỏi lấy một lời.

Cô chỉ nói cô không quan tâm.

Có thực là không quan tâm không?

Từ trước đến nay, anh đều có thể đoán được tâm sự của cô, ở trước mặt anh, những sự hỷ nộ ái ố của cô đều không thể nào che giấu được.

Thế nhưng biểu hiện của cô khi biết được sự thật đó lại quá mức bình thản, bình thản tới nỗi khiến anh hoảng sợ.

Cơn giận dữ của Lý Tu Nhiên là điều mà anh và Liễu Nhược Y đã dự liệu được, nhưng không thể ngờ rằng cô lại trở thành đối tượng để trút hận của anh ta. Cứ cho là đến cuối cùng cô cũng sẽ biết tất cả mọi chuyện, nhưng thà rằng anh là người nói với cô những điều đó, còn hơn để cô bị phơi bày một cách khổ sở như thế này trước mắt tất cả mọi người.

Bao nhiêu ngày qua luẩn quẩn trong tình yêu và thù hận, lòng hận thù ban đầu trong anh cũng đã gần như biến mất. Nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ của cô, trái tim anh cũng như bay bổng, nhìn thấy cô đau buồn rơi nước mắt, ngực anh cũng như co thắt lại. Không biết từ bao giờ anh đã hốt hoảng nhận ra người con gái yếu đuối dịu dàng đó đã khắc vào trái tim anh một dấu vết cực kỳ đậm sâu, dù thế nào cũng không sao xóa nổi. Vậy nên anh đã tự nói với mình, hãy để cho cả hai có thêm thời gian, cho đến khi anh cuối cùng cũng có thể hoàn toàn quên đi tất cả những hận thù trong lòng, anh sẽ đem đến cho cô một sự khởi đầu hoàn toàn mới.

Chỉ có điều bánh xe số phận luôn luôn không đi theo đúng con đường mà ta những tưởng.

“Xin lỗi”, Lãnh Hoan từ từ đứng dậy, “Xin hãy nhường bước cho tôi đi trước”.

Gần như ngay lúc đó, Diệp Thính Phong cũng đi theo sát phía sau cô.

Liều Nhược Y hơi do dự định dậm bước theo, nhưng Thính Phong đã quay người lại ngăn hành động đó bằng một giọng nói lạnh lùng và khắc nghiệt chưa từng thấy, “Đi lo chuyện người đàn ông của cô đi, đừng làm phiền chúng tôi nữa”.

Trong hành lang được ốp kính sáng rực đủ sắc màu, có người đang thì thầm to nhỏ với nhau, có người uống rượu trong niềm khoan khoái, có người ôm nhau hôn đắm thiết, chỉ có Lãnh Hoan bước đi về phía trước không nhanh không chậm, dường như không nghe, không thấy bất cứ thứ gì.

Diệp Thính Phong nhìn theo cô, rõ ràng chỉ cách nhau có vài bước chân, nhưng anh lại cảm thấy giữa hai người là cả ngàn trùng núi sông cách trở.

Anh biết rõ lần này vết thương anh gây ra cho cô quá nặng nề, nặng tới mức anh lần đầu tiên mất hết sự tự tin, không biết mình còn có thể hàn gắn lại được trái tim đã bị vỡ vụn đó hay không nữa.

“Hoan!”

Phút giây chuẩn bị bước ra khỏi cửa, anh đưa tay ra định giữ lấy cánh tay cô, nhưng cô đã né người tránh đi, cứ như thể vì quá kinh sợ nên cố tình tránh né sự đụng chạm của anh vậy.

“Có chuyện gì?”, cô hỏi khẽ, mắt vẫn không nhìn vào anh mà mê mải đi tận nơi nào đó tít đằng xa.

“Anh có thể nói chuyện với em một chút được không?”, thái độ xa cách của cô, ánh mắt đã mất đi tâm điểm của cô khiến cho lòng anh như bị từng mũi kim đâm vào đau nhói.

“Em thấy hơi mệt, để lần sau có được không?”, cô cúi đầu, giọng nói run rẩy hết như một chiếc lá vàng bay theo gió.

Lúc này lòng cô đã quá bấn loạn, cũng đang đau đớn, cô chỉ muốn tìm một góc nào đó không có người để giấu mình vào, đứng đây đối diện với anh, mỗi hơi thở đối với cô cũng quá vất vả.

Thính Phong nhìn cô, cất giọng một cách khó khăn: “Em có còn nhớ lần đó em từng nói, nếu như chúng ta cùng bước vào nhà thờ, linh mục hỏi anh những câu hỏi đó, anh sẽ chọn cách im lặng. Nếu như bây giờ anh nói với em rằng, câu trả lời của anh sẽ là ‘Con đồng ý’ thì sao?”.

Chương 39: Bị thương

Cô nhắm nghiền mắt, những dòng lệ trào ra rồi từ từ lăn trên hai gò má.

“Thôi đi”, cô lên tiếng, giọng nói tắc nghẹn chứa đựng đầy đau đớn, “Đừng nhắc lại những câu nói nực cười đó của em nữa”.

Sự yếu đuối và chán nản trong ngữ khí của cô gần như đánh bại anh, anh không thể kiểm soát nổi ý muốn được ôm ghì cô vào lòng, nhưng cô đã vội vã lùi về phía sau, giữ khoảng cách với anh một cách cố chấp.

“Anh sẽ không ép em”, đôi tay bất lực buông thõng xuống, hai bàn tay siết chặt lại, anh nhìn cô cười khổ sở, “Anh chỉ muốn nói với em rằng, ý định trả thù em là có thật, việc cố tình tiếp cận em là có thật, nhưng việc anh rung động với em cũng là có thật”.

Sự im lặng của cô làm cho trái tim anh cứ không ngừng chìm mãi xuống, cho đến khi rơi tòm vào một vực sâu không đáy.

“Hãy tha lỗi cho anh vì đã tiếp cận em bằng cái lý do tồi tệ nhất ấy, cả việc anh đã yêu em bằng cái phương thức tồi tệ đó”, giọng nói khản đặc lại của anh, chất giọng mang đầy chua xót của anh khiến cho nước mắt cô cứ vậy tuôn ra từ nơi thâm sâu nhất trong cõi lòng, không cách nào ngăn lại nổi.

“Em có bằng lòng cho anh một cơ hội nữa không?”

Anh đang xưng tội với cô, cũng đồng thời cầu khẩn cô. Người đàn ông từ trước đến nay vẫn luôn cao ngạo và lạnh lùng đó đã vứt bỏ tất cả lòng tự tôn của bản thân để phơi bày ra trước mắt cô phần yếu đuối nhất và cũng chân thành nhất trong trái tim của anh ta. Đây rõ ràng là thời khắc cô đã hằng mong đợi ngay cả trong những giấc mơ, vậy mà sao nó lại khiến lòng cô chua xót tới mức không thể nào đáp lời lại được?

Hóa ra cô vẫn luôn canh cánh trong lòng, hóa ra cô vẫn không thể nào không hối hận không nuối tiếc như mình vẫn hằng tưởng tượng. Nên dù trái tim đã chấp nhận đầu hàng, mà lời tha thứ vẫn cứ mắc lại trong cổ họng, không có cách nào nói ra miệng được.

“Hoan”, giọng nói của anh mang theo vẻ thất vọng nặng nề, “Đến cả việc nhìn anh một cái em cũng không thể hay sao?”.

Đã từng có lúc anh ở đâu thì ánh mắt cô ở đó, nhưng giờ đây, anh mới nhận ra rằng dư vị của việc được người khác yêu thương quyến luyến mới đẹp đẽ làm sao.

“Không phải”, cô quay đầu lại, mắt vẫn còn ẩm nước, song cái nhìn của cô chỉ dừng lại trên khuôn mặt anh có mấy giây, sau đó ngay lập tức chuyển sang con đường phía sau anh.

Đột nhiên miệng cô hé thành một nụ cười đẹp hơn bao giờ hết, đẹp tới mức mê hoặc lòng người song lại mang theo một vẻ bi thương, nó lập tức làm ánh mắt anh bối rối, làm trái tim anh bối rối. Khi còn đang sững sờ, anh bỗng dưng bị cô đẩy mạnh, cùng lúc ấy, tiếng súng nổ vang lên! Cảnh tượng diễn ra trước mắt khi đó giống hệt một cảnh phim quay chậm, cô không khác nào một cánh bướm đã quá mệt mỏi, lặng lẽ rơi xuống trong vòng tay anh, trên nền chiếc áo khoác màu trắng xóa, từng đóa hoa màu đỏ thắm cứ lan ra mãi.

“Hoan”, anh thét lên một tiếng, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Trong phút chốc những tiếng súng khác vang lên kịch liệt, những người vệ sĩ của anh vừa bắn trả lại bọn tấn công, vừa đứng vây quanh bọc kín hai người họ lại.

Tình huống đó quả thật vô cùng tồi tệ;nhưng khi rơi vào trạng thái mê man, cô lại cảm thấy có chút nực cười.

Chỉ có vẻ mặt đột nhiên thất sắc của anh khi đó, cùng với vòng tay ôm chặt lấy cô cứ run lên từng hồi khiến cho cô không thể nào ngăn được những dòng nước mắt cứ ào ạt tuôn ra.

Vết thương trên vai đau như bị thiêu đốt, mồ hôi không ngừng túa ra đầy trán cô, ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, cô nhìn thấy anh lo lắng gọi tên mình, nhưng lại không thể nghe thấy bất cứ âm thanh nào cả.

Không muốn xa nhau.

Không muốn xa nhau như thế này.

Cứ coi như đã mặc định rằng có một ngày em buộc phải rời xa vòng tay ấm áp cùng vòm ngực rộng rãi đó, nhưng vì ánh mắt ngập tràn tình yêu tha thiết của anh, nó không thể là lúc này!

“Nếu như bây giờ anh nói với em rằng, câu trả lời của anh sẽ là ‘Con đồng ý’ thì sao?”

“Hãy tha lỗi cho anh vì đã tiếp cận em bằng cái lý do tồi tệ nhất ấy, cả việc anh đã yêu em bằng cái phương thức tồi tệ đó.”

“Em có bằng lòng cho anh một cơ hội nữa không?”

Em vẫn chưa nói được với anh rằng, những lời đó của anh đã khiến lòng em rung động biết bao nhiêu.

Tha thứ hay không cơ bản không phải là vấn đề quan trọng, từ trước đến nay em chưa từng có nỗi một chút sức đề kháng nào đối với anh.

Anh từng nói, anh không quen phải lo lắng như vậy ột người.

Thế nên lần này, em làm sao có thể khiến cho anh lo buồn như vậy được.

Ánh trắng tràn như nước.

Trong gian phòng bệnh yên tĩnh, màu xanh sẫm của bóng tối đã lan khắp bốn bề.

“Thính Phong!”

Cánh cửa phòng từ từ mở ra, Liễu Nhược Y nhẹ nhàng bước vào, trên tay cầm cốc cà phê đưa ra trước mặt Thính Phong.

“Là em à”, anh đón lấy chiếc cốc, dường như vừa mới bừng tỉnh khỏi cõi suy tư, “Cảm ơn”.

“Sao cả đèn cũng không bật lên thế này?”, Nhược Y hỏi khi thấy anh cứ ngồi lặng lẽ một mình trong bóng tối.

“Anh sợ cô ấy ngủ không yên”, anh trả lời, giọng đã hơi khàn đi vì mệt mỏi.

Thực tế là Lãnh Hoan không hề ngủ, cô đã chìm sâu trong hôn mê, thỉnh thoảng lẩm mẩm mới nói sảng mấy câu gì đó không rõ nghĩa.

“Đã hai ngày nay anh không nghỉ một chút nào rồi”, Nhược Y chau mày, vẻ lo lắng hiện rõ trong giọng nói.

“Anh không sao”, Thính Phong nhìn đắm đắm vào khuôn mặt đang chìm trong giấc ngủ, ánh mắt không hề dịch chuyển.

Hai ngày qua anh còn không dám rời xa cô nửa bước, anh sợ rằng chỉ cần mình quay người đi một chút thôi là có thể sẽ mất cô mãi mãi, sợ khi cô tỉnh dậy sẽ không thấy anh đâu.

Trong cuộc đời mình anh chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi đến vậy, bất lực đến vậy. Dường như trái tim anh đã bị đập cho vỡ tan ra, nhưng rồi vẫn phải khốn khổ để ngồi ghép lại, chỉ sợ khi đã ghép lại được rồi, anh sẽ vĩnh viễn không sao quên được cái khoảnh khắc khi cô ngã vào vòng tay anh đó. Một nỗi đau đớn tột cùng đã dấy lên từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng, ngay đến cả hơi thở cũng bị tước đoạt đi đâu mất.

“Anh sẽ không để cho hấn làm tổn thương em”.

Là anh đã hứa với cô như vậy, nhưng lại không thực hiện được.

Anh đã làm tổn thương trái tim cô sâu sắc đến vậy, thế mà cô vẫn chọn con đường cứu mạng anh.

Thính Phong đưa tay lên vuốt khẽ trên đôi lông mày đẹp như tranh vẽ của cô, đầu ngón tay ấm nóng. Cô là tình yêu mà suốt đời này anh không thể nào từ bỏ.

“Anh đợi em”, Thính Phong khẽ khàng lên tiếng, “Bất kể phải đợi đến bao lâu, bất luận em có hận anh đến bao nhiêu, chỉ cần em còn chấp nhận ở bên cạnh anh, anh sẽ luôn luôn đợi chờ em”.

“Thực ra anh cũng có thể giống như trước đây, lừa gạt, dối trá, cưỡng ép... dùng hết tất cả thủ đoạn, cho dù nó có tệ đến thế nào, chỉ cần giữ được em lại bên cạnh anh, nhưng từ giờ anh sẽ không làm như vậy, mãi mãi không bao giờ làm vậy nữa. Chúng ta hãy bắt đầu lại nhé, coi như là chúng ta chỉ mới gặp nhau một lần và anh mới nói với em rằng, một người con gái ngồi cô đơn lặng lẽ nhìn cá bơi trong đài phun nước với nét mặt mệnh mang nỗi buồn, quả thực đã khiến trái tim anh chấn động. Thế nên anh mới cố tình đến xin lửa của cô ấy, cô ấy không thể biết được rằng, khi cô ấy mời anh nhảy cùng, anh đã vui đến mức nào”.

20. Chương 40 - 41

Chương 40: Hồi hận

“Giám đốc Diệp”, sau tiếng gõ cửa khẽ khàng, một người đàn ông mặc áo đen bước vào, đứng ngay trước cửa sổ với vẻ kính cẩn.

Diệp Thính Phong không ngẩng đầu lên, ngón tay vẫn quấn lấy những lọn tóc của cô.

“Chúng tôi đã xác định được hành tung của gã Hà Phi đó, cục cảnh sát cũng đang đợi anh đến xác nhận”, thuộc hạ của Thính Phong đưa mắt nhìn Lãnh Hoan đang nằm trên giường bệnh với vẻ khó xử, “Hiện giờ tình trạng của cô Lãnh Hoan cũng đã ổn rồi, anh xem, anh có thể đi đến đó một chuyến được không?”.

“Tôi biết rồi”, Diệp Thính Phong lãnh đạm trả lời, “Anh ra ngoài trước đi.”

Cúi người xuống đặt lên vầng trán cô một nụ hôn êm ái, ánh mắt đầy tha thiết còn dừng lại mãi lâu sau trên khuôn mặt của cô, cuối cùng anh mới đứng dậy quay người bước đi.

Trong hành lang vắng vẻ của bệnh viện, một người ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế băng dài, dường như đã đợi ở đó từ lâu lắm.

“Còn tác dụng gì không?”, người đàn ông đó nhìn thấy Diệp Thính Phong đi ngang qua bên mình, đột nhiên lên tiếng, giọng nói trầm trầm u ám, “Bây giờ mới làm ra vẻ hết mực buồn đau hối hận như vậy, thử hỏi còn tác dụng gì?”.

“Là cậu à”, Diệp Thính Phong quay người, ánh mắt sắc lẹm dừng lại trên khuôn mặt Lý Kiều, “Đây là việc riêng của chúng tôi”.

“Chúng tôi?”, Lý Kiều cười một cách mỉa mai, “Anh vẫn còn tự tin đến vậy hay sao, quả thực đã bị Lãnh Hoan làm hư mất rồi”.

Giọng nói của Thính Phong trở nên lạnh giá: “Tôi còn có công chuyện, rất xin lỗi cậu”.

“Lần này là Hà Phi, lần sau thì sao?”, Lý Kiều vẫn nhìn theo sau lưng Thính Phong, cười nhạt, “Những thứ mà Diệp Thính Phong anh có thể mang lại cho cô ấy thì tôi cũng có thể mang lại cho cô ấy. Nhưng anh thậm chí còn không thể đem đến cho cô ấy một tương lai yên ổn”.

Bước chân Thính Phong hơi dừng lại trong giây lát, anh mím chặt môi, không quay đầu lại, tiếp tục đi.

Đêm khuya trong quán bar, ánh đèn đường như hư ảo, tiếng người cười nói ồn ào huyền ảo, những thân hình lắc lư giữa sàn nhảy đầy cuồng nhiệt. Thế nhưng khi một tốp người đi xuyên qua giữa đám đông ấy, những người vẫn đang gào thét cùng điệu nhạc đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn những vị khách không mời mà tới.

Không khí lạnh lẽo đầy chết chóc tỏa ra từ cơ thể họ, tạo thành một tấm màn cách ly hoàn toàn với đám người lơ nhố xung quanh.

Cánh cửa đột ngột bị đá tung ra, Hà Phi nhìn đám người lạ mặt từ bên ngoài xộc vào, ban đầu hơi sững người, nhưng ngay sau đó đã lấy lại được sự bình tĩnh vốn có.

Đẩy người phụ nữ đang ngồi trên đùi mình ra, hắn nhìn thẳng vào người đàn ông mặc áo đen vừa mới bước vào, chậm rãi lên tiếng: “Là anh à”.

Diệp Thính Phong cười nhạt, ngồi xuống chiếc bàn trước mặt Hà Phi, cầm chai rượu lên rồi tự rót ỉnh một ly: “Một nhân vật lợi hại như anh Phi đây vì sao lại chỉ uống Black label, quả thực có hơi mất giá”.

Hà Phi cố gắng cười với vẻ tự nhiên, khiến khuôn mặt trông cực kỳ khó coi, “Đương nhiên tôi không thể đo được với khẩu vị của anh, nghe nói anh vừa mới kiếm được một chai JohnWalker 1805 trong hầm rượu gia tộc, hôm nào đó liệu có thể mời tôi đến uống một ly không, để tôi được mở rộng tầm nhìn”.

Diệp Thính Phong nâng chiếc ly lên, ánh mắt bình thản: “Uống rượu là chuyện nhỏ, chỉ sợ rằng mày đến cả cơ hội này cũng không còn nữa”.

“Thằng kia”, vẻ căm giận bắt đầu trở dậy trong mắt Hà Phi, “Mày đừng coi thường người ta quá đáng”.

“Tao coi thường mày hả?”, Thính Phong chậm rãi đưa ly rượu lên miệng uống, giống như đang nghe được một câu chuyện nực cười, “Nếu như tao còn tâm trí để ý đến mày, chắc mày sẽ không thể tồn tại đến giờ này đâu”.

Sắc mặt Hà Phi hết xanh lại chuyển sang trắng bệch, ngay lập tức cười khan một tiếng: “Vậy tao có cần phải cảm ơn mày vì từ trước đến nay đã không so đo tính toán với tao không?”.

“Mày thừa biết rằng từ trước đến nay tao vẫn cho qua là bởi vì mày là con trai duy nhất của chú Chín, nói gì thì nói chú ấy với bố nuôi tao năm đó cũng đã từng cùng hội cùng thuyền,” Diệp Thính Phong nhìn Hà Phi cười mỉm, giọng nói nghe bình tĩnh, “Những chuyện trước đây, chúng ta đều vì chủ của mình, coi như xong không nói nữa, nhưng món nợ ngày hôm nay, tao không thể không tính toán với mày”.

“Hôm nay coi như mây may mắn, được con đàn bà thối tha đó cam tâm tình nguyện đỡ ột đạn”.

Câu nói của Hà Phi còn chưa dứt, cả ly rượu đã hất thẳng vào mặt hắn cắt ngang lời. Thính Phong quăng chiếc ly rỗng trong tay đi, nụ cười trên khuôn mặt đã từ từ lặn mất, song giọng nói vẫn giữ được vẻ bình thản, “Nói đi, mây muốn bị xử kiểu nào?”

Từng giọt mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra trên trán Hà Phi, hắn ta nhìn trân trối vào khuôn mặt khắc nghiệt nhưng thanh cao trước mắt, hết trận gió lạnh này đến trận gió lạnh khác cuộn lên trong lòng.

Hắn cắn chặt môi, tay ngấm ngấm luồn xuống gầm bàn dò dẫm.

“Pằng” một tiếng, vai phải bỗng nhiên đau dữ dội, Hà Phi gần như cảm thấy tất cả trước mắt đã tối đen, chậm rãi ngẩng đầu lên, một nòng súng đen ngòm đang chĩa thẳng vào hắn.

Khẩu súng đó nhẹ nhàng lướt qua lông mày, khiến hắn thậm chí còn cảm nhận được hơi nóng của viên đạn vừa mới được bắn ra.

“Đây là phát súng mây nợ cô ấy”.

Mắt Thính Phong liếc nhìn bả vai phải đang tuôn máu ướt đầm của Hà Phi, giọng nói vẫn bình thản, song từng chữ từng chữ lại như những tảng băng khiến tất cả xung quanh cảm thấy lạnh giá kinh người.

“Mày cho rằng giết chết tao thì thiên hạ có thể thái bình hay sao?”, Hà Phi cất tiếng cười u ám và tuyệt vọng, “Diệp Thính Phong, mây cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu”.

Diệp Thính Phong cười nhạt: “Cứ coi như là có ngày đó đi, thì mây cũng sẽ không thể nào thấy được”.

Cất khẩu súng vào người, anh quay đi, không một lần ngoái đầu lại.

Khi cánh cửa phòng vừa khép, một tràng tiếng súng vang lên phía sau lưng anh.

Châm một liều thuốc đưa lên miệng, anh tựa lưng vào bậc cửa sổ nhìn những vòm pháo hoa rực rỡ.

Đây chính là cuộc sống của anh.

Diệp Thính Phong anh có được vị trí đây tiếng tăm như ngày hôm nay, bất kể là do bố nuôi mang lại hay bản thân anh tự đoạt lấy, đều đến từ trong bóng tối lợm tanh mùi máu. Đó là sự tranh giành bang phái, là kinh doanh sòng bạc, rửa tiền bẩn... mỗi bước đi đều chứa đựng đầy rẫy những âm mưu, đến đâu cũng thấy có hiểm nguy, đến cả trong giấc ngủ cũng không dám thả lỏng bản thân mình.

Lý Kiều nói không sai, những thứ như áo đẹp, đồ ăn ngon, nhà lầu xe hơi mà anh có thể mang đến cho Lân Hoan thì cậu ta cũng có thể cho cô được. Nếu như có điều gì khác biệt, thì đó chính là việc cô chỉ cần tình yêu của anh. Nhưng hôm nay đây, ngay đến bản thân anh cũng cảm thấy có chút hoài nghi, liệu anh có thể mang lại cho cô hạnh phúc hay không, còn cô liệu có tiếp tục chấp nhận tình yêu mà anh dành cho cô nữa hay không.

Nhắm nghiền hai mắt lại trong cơn mệt mỏi, trong đầu anh chợt hiện lên khuôn mặt tươi cười rạng rỡ quen thuộc ấy.

Còn nhớ đêm hôm đó cô tựa đầu vào ngực anh, nói từng từ một để anh nghe thấy bằng thứ thanh âm hết mực dịu dàng.

“Đối với anh mà nói, sự xuất hiện của em cũng chỉ như phép cộng $100 + 1 = 101$ trong cuộc đời anh, nhưng đối với em mà nói, sự xuất hiện của anh quả thực là phép cộng $0 + 1 = 1$ trong cuộc đời em”.

Quả thực cô cũng chính là con số 1 độc nhất vô nhị đó trong cuộc đời anh.

Hóa ra cảm giác yêu thương một người cũng giống như vẽ hình lên một tờ giấy trắng, bất kể là vẽ ra cảnh ngày xuân tươi đẹp, hay cảnh lá vàng rơi điêu tàn, cũng đều là cảnh tượng đã hằn sâu ở trong tim, vĩnh viễn không bao giờ phai màu.

Nhớ đến cảnh cô nâng thìa cháo lên đút cho anh, bỗng dưng nước mắt chan hòa trên mặt.

Nhớ lại hôm đó trong tiếng chuông đồng hồ báo hiệu năm mới đã sang, cô khẽ khàng nói “Em yêu anh”.

Nhớ lại cú điện thoại gọi đến trong đêm tân hôn, cô đã vừa khóc vừa gọi tên anh.

Nhớ lại lúc cô dỗi hờn lấy khăn lau sạch môi anh, nói hôm nay anh đã hôn một người con gái khác.

Nhớ lại ngày cô đến tận Thụy Sĩ chỉ để nói với anh một điều, rằng đối với cô, trên thế gian này không có bất cứ thứ gì quan trọng hơn anh.

Một nỗi đau cứ lớn dần lên trong lồng ngực, những ngón tay đang bám chặt vào khung cửa sổ đột nhiên trắng bệch. Khi đó, sao anh có thể nhẫn tâm coi thường tình cảm thiết tha của cô như vậy cơ chứ?

Chương 41: Tự do

Lãnh Hoan từ từ mở mắt, ánh trăng bên ngoài cửa sổ rọi thẳng vào phòng, chiếu xuống khoảng trống không một bóng người phía cuối giường.

Cô khẽ tựa mình, lập tức một cơn đau dữ dội nhói lên ở vai phải, dù vậy nó cũng chỉ bằng một phần vạn so với nỗi đau mà cô cảm thấy khi nghe anh nói ra những lời thú nhận từ thẳm sâu trong trái tim mình.

Rõ ràng đó là điều mà cô vẫn khao khát từ rất lâu, song khi thực sự chạm được tay vào nó thì lại hoảng sợ tới mức không dám đến gần. Không biết phải như thế nào mới được.

“Tỉnh rồi à?”

Trong lúc còn đang ngơ ngẩn, Lý Kiều đã mở cửa bước vào, đứng bên cạnh giường nhìn cô với vẻ đầy lo lắng.

“Uhm”, âm thanh buột ra khỏi miệng, cô mới nhận ra nó khô khốc và gầy vụn.

“Nhìn thấy là mình nên rất thất vọng phải không?”, Lý Kiều cười tự giễu bản thân mình rồi ngồi xuống mép giường.

Lãnh Hoan không biết phải trả lời thế nào, đành bối rối im lặng.

“Nếu đã muốn gặp anh ta đến vậy, vì sao còn cố tránh không chịu gặp?”, Lý Kiều nhìn cô bằng ánh mắt như xuyên thấu tận tâm can, “Cậu sợ phải đối mặt với những phản ứng của anh ta sau khi biết tình trạng bệnh của cậu đúng không?”.

Lãnh Hoan cắn môi, song nỗi buồn thương hiển hiện trên khuôn mặt đã tố cáo tâm trạng của cô.

Phải, đúng là cô đang sợ điều đó, nếu như anh không yêu cô, thì cùng lắm cô cũng chỉ mắc tội lừa dối vì yếu đuối mà thôi. Nhưng hôm nay khi anh đã nói ra hết tình cảm chân thành của mình, thì cô không thể nào tưởng tượng được, và cũng không dám tưởng tượng anh sẽ như thế nào khi biết chuyện. Cô vẫn còn đang phải nằm viện, các bác sĩ sẽ kiểm tra toàn bộ tình trạng của cơ thể, giấy không thể nào gói được lửa, sự thực sớm muộn cũng sẽ bị lộ ra.

“Mình đã nói với Geogre và cả bác sĩ điều trị vết thương ở vai của cậu rồi”, Lý Kiều đưa tay cuộn những sợi tóc rối bên tai cô, “Bọn họ sẽ giấu tình trạng bệnh của cậu”.

Lãnh Hoan nghe thấy những lời đảm bảo đó, sự cảm kích trào lên trong mắt: “Cảm ơn cậu”.

“Lãnh Hoan”, giọng nói của Lý Kiều bỗng nhiên trầm hẳn xuống, thậm chí còn chứa đựng một nỗi buồn thương vô hạn mà anh phải cố đè nén xuống, “Hôm nay Geogre đã khám tổng thể cho cậu”.

Giọng nói của Lý Kiều nghẹn lại ở đây, giống như anh đang cố kiểm soát một điều gì đó.

Lòng Lãnh Hoan cũng vì thế mà chùng hẫng xuống, hệt như có một bàn tay đang bóp nghẹt lấy cổ họng cô không thương tiếc, khiến cô không thể nào thở nổi, càng không thể thốt ra được câu nào.

Không biết phải mất bao lâu sau đó, cuối cùng cô mới lấy lại được giọng nói của mình, lặng lẽ nhìn thẳng vào Lý Kiều: “Ông ấy nói gì?”.

“Ông ấy nói rằng tình trạng teo cơ tim của cậu đã nghiêm trọng hơn rồi”.

Không đợi Lý Kiều nói hết câu, Lãnh Hoan đã cắt lời anh bằng một giọng điệu sőt ruột, miệng cố nở nụ cười yếu ớt: “Mình còn được bao lâu nữa?”.

Lý Kiều nhìn Lãnh Hoan rồi quay đi chỗ khác, lên tiếng một cách khó khăn: “Cùng lắm là sáu năm nữa”.

“Uhm”.

Mãi lâu sau đó Lãnh Hoan mới đáp lại được, mỉm cười nhìn Lý Kiều: “Khi đó mình cũng ba mươi tuổi rồi, bắt đầu bước sang tuổi già, chắc chắn là không được xinh đẹp như bây giờ nữa”.

“Trong lịch sử Trung Quốc có một nhân vật gọi là Hạng Vũ, ông ta khởi binh năm hai mươi tư tuổi, đến ba mươi tuổi thì bỏ mạng ở Ô Giang”, những ngón tay ấm áp của Lý Kiều khẽ lướt trên khuôn mặt Lãnh Hoan, bình thản nở nụ cười, “Nhưng trong vòng sáu năm đó, ông ta đã lập được biết bao kỳ tích oanh liệt rồi”.

“Cậu còn biết cả truyện Tây Sở Bá Vương cơ à?”, Lãnh Hoan áp mặt mình trong lòng bàn tay anh, khẽ bĩu môi tỏ vẻ không chấp nhận sự so sánh đó, “Mình làm sao tài giỏi như ông ấy được, nhất là khi ông ấy còn có mỹ nhân luôn kề cận ở bên(1)”.

(1). Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ là một nhà chính trị, một tướng quân nổi tiếng, người có công trong việc lật đổ nhà Tần và tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ (Lưu Bang). Vợ ông là nàng Ngưu Cơ xinh đẹp.

“Chả lẽ mình không xứng được coi là ‘mỹ nam’ hay sao?”, Lý Kiều bật cười, gõ gõ vào trán cô, “Nếu không, đến khi đó chọn địa điểm là hồ Loch Lomond(2), thế nào?”.

(2). Hồ nước ngọt lớn nhất ở Scotland. Lý Kiều muốn so với việc Hạng Vũ tự tử ở Ô Giang.

“Nhưng ở đó không có ngựa Ô Truy(3)”, Lãnh Hoan làm ra vẻ khó chấp nhận.

(3). Tên con ngựa quý của Hạng Vũ.

“Về vấn đề này thì có một chút khó khăn đây”, Lý Kiều cũng tỏ vẻ trầm tư, làm bộ dạng hết sức khó nghĩ, cuối cùng mới tỏ vẻ buộc lòng đưa ra đề nghị, “Con chó ngao Tây Tạng trị giá một triệu bảng Anh của bố mình liệu có đủ không?”.

“Được”, Lãnh Hoan cười đáp lời, song một giọt nước lại lăn ra từ khóe mắt, rơi xuống ướt ngón tay anh.

Ngón tay Lý Kiều khẽ run lên, đôi mắt cũng vì thế mà bắt đầu cay xè.

“Mình không làm được”, giọng nói của Lãnh Hoan vỡ vụn, “Mình không muốn để anh ấy biết”.

Tình yêu từ xưa đến nay không hề giống như một trò chơi, muốn vào thì vào, muốn kết thúc thì thoát ra, khi đang chơi nếu một có thể tạm dừng lại, nếu rơi vào tình thế gay go thì có thể đổi sang bài mới. Lúc đó đang trong cơn bấn loạn, cô đã không tiếc thân mình đón phát đạn cho anh, không hề so đo tính toán xem kết quả liệu sẽ thế nào. Vốn tưởng rằng sẽ không yêu nhưng cô lại là người yêu trước, vốn tưởng rằng sẽ không yêu, ai ngờ anh cũng đã rung động trái tim cô.

Nghĩ lại, cô thấy mình thật quá ích kỷ, vẫn biết rằng anh luôn phải giằng xé như vậy, nhưng vẫn cố tình mê hoặc anh từng bước, từng bước dần sâu vào cuộc đời anh. Cô đã luôn nói rằng không quan tâm đến sự vô tình của anh nhưng rồi lại mong anh sẽ để ý đến mình. Cô đã luôn tưởng rằng với căn bệnh đó, bản thân mình sẽ có lý do vững chắc mà rút lui để không tiến quá xa, nhưng rồi lại không nghĩ được rằng khi giờ đây anh đã yêu thương mình thực sự, thì làm sao chịu đựng nỗi đau quá lớn đó.

Lau sạch nước mắt, Lãnh Hoan hỏi Lý Kiều: “Túi của mình có ở đây không? Cậu tìm giúp mình điện thoại nhé”.

Lý Kiều lặng lẽ gạt đầu, lấy chiếc điện thoại di động từ trong túi xách ra đưa cho cô.

Tìm được số điện thoại mà từ trước đến nay vẫn tưởng rằng sẽ không bao giờ phải dùng đến, cô quyết định nhấn vào nút gọi.

Trên thế gian này, việc gặp một người nào đó, nói những chuyện gì với nhau, đi đến bất cứ một nơi nào, tất cả những chuyện tụ tan ly hợp, có duyên hay hết duyên nợ, kỳ thực đều là do số phận đã định đoạt cả.

Cũng như là vì sao em lại gặp anh, mà không phải là gặp người đó.

Vì sao em lại yêu anh, nhưng lại không yêu người đó.

“A lô, ai vậy?”, khi tín hiệu vừa kết nối, một giọng nữ mềm mại vang lên.

“Chào dì, dì Trinh, xin lỗi vì con đã làm ảnh hưởng đến giờ nghỉ ngơi của hai người, con là Lãnh Hoan”.

Trinh Nhân Ca hơi sững lại, sau đó lập tức cười nói: “Để dì gọi ông Hai”.

“Lãnh tiểu thư”, một lát sau, một giọng nói thấp trầm vang lên bên tai Lãnh Hoan.

“Cháu chào bác”, Lãnh Hoan nhìn ánh trăng trong vạt đang tràn khắp gian phòng, nhẹ nhàng lên tiếng: “Con có thể dùng đến lời cam kết mà bác đã nói hôm đó hay không?”.

Lý Kiều đứng lặng lẽ một bên lắng nghe câu chuyện, thấy vẻ quyết tâm của cô, trong lòng vừa cảm thấy kinh ngạc vừa đau đớn, nhưng nỗi đau ấy vẫn rõ nét hơn cả.

“Cậu nhất định phải làm vậy à?”, anh thở dài một tiếng, nhìn Lãnh Hoan đang khóc không thành tiếng, không thể không tiến đến gần, áp khuôn mặt nhoe nhoẹt nước của cô sát vào lòng mình.

Cô gật đầu. Nhưng nước mắt càng tuôn ra dữ dội.

Nếu như kết cục vẫn chỉ có vậy, thì một nỗi đau ngắn ngủi sẽ tốt hơn một nỗi đau dài dặc.

“Hai người đang làm gì vậy?”, giọng nói lạnh lùng bất ngờ vang lên ngoài cửa phòng, Diệp Thính Phong đứng nhìn hai kẻ đang ôm siết lấy nhau bằng ánh mắt đầy u uất.

Lý Kiều chậm rãi buông tay, nhìn Lãnh Hoan bằng ánh mắt động viên, sau đó đứng dậy lặng lẽ đi sát qua vai Thính Phong, mặt không bộc lộ cảm xúc.

Cơ thể cao lớn dần sát lại, Lãnh Hoan nhìn tránh đi nơi khác, cố ý làm như không để ý đến sự hiện diện của anh.

“Tại sao lại khóc trong lòng hân ta?”, anh nâng cằm cô lên, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt mình, giọng nói hơi khàn đi và đầy dè nén.

“Việc đó không liên quan đến anh”, cô lạnh nhạt lên tiếng, giọng bướng bỉnh và nhạt nhẽo.

“Không liên quan đến anh?”, Thính Phong bắt đầu nổi giận vì sự xa cách trong câu nói của cô, “Chẳng lẽ không phải em đang đau lòng vì anh hay sao?”.

Cô đột nhiên im bất, đúng là cô đã rất đau lòng vì anh, điều ấy cô không thể nào phủ nhận được, chính vì thế cô chỉ đành tỏ ý phủ nhận bằng cách im lặng.

“Em yêu”, không chịu nổi sự im lặng của cô, giọng nói của anh đã vội trở nên mềm mại, “Em vẫn còn giận anh sao?”.

Lúc này đây, cô thấy căm ghét vô cùng việc anh gọi mình là “em yêu”, nó quá mức ấm áp và tha thiết, nó khiến ột vầng sương mờ lại dâng đầy trong mắt cô không đúng lúc chút nào.

Thế nên cô không thể chịu đựng nổi sự dịu dàng đó của anh, cũng không thể tiếp tục đắm chìm trong đó. Thà rằng anh vẫn cứ là người đàn ông không sao nắm bắt được, người đàn ông mưa nắng thất thường, buồn vui tùy hứng mà cô đã biết trước đây còn hơn. Thà rằng anh vẫn cứ giống như lúc trước, vừa mới yêu thương cô hết mực, ngay một giây sau đã tuyệt tình phũ tay không đếm xỉa đến nữa còn hơn.

“Cái kiểu mềm mỏng dịu dàng đó quả không hợp với anh chút nào”, cô đưa tay đặt lên khuôn mặt tuyệt đẹp nhưng khắc nghiệt mà cô yêu thương tha thiết của anh, khóe môi hiện lên một nụ cười có vẻ như đầy mỉa mai, “Anh không việc gì phải cảm thấy mang nợ vì em đã đỡ giúp anh một viên đạn, hoặc cảm thấy tội lỗi vì đã giấu kín tất cả những chuyện trước đây”.

“Em cho rằng tất cả những gì anh đang làm lúc này với em là do cảm thấy mắc nợ hay cảm giác tội lỗi hay sao?”, anh giận dữ cắt ngang lời cô, trong đôi mắt màu nâu sẫm là hai ngọn lửa cuồng nộ đang nhảy múa, những ngọn lửa gần như nuốt gọn lấy cô.

“Em hy vọng là sẽ như vậy”, cô bình thản lên tiếng, ánh mắt đầy kiên định.

“Nói vậy là có ý gì?”, Thính Phong hỏi với cơn giận dữ cố nén trong lòng.

“Đừng có yêu em, điều đó sẽ khiến em cảm thấy bị gò bó vô cùng”, lần đầu tiên cô phát hiện ra giọng nói của mình lại có thể tàn khốc đến vậy, “Lẽ nào anh đã quên thỏa thuận ban đầu của chúng ta?”.

Chúng ta không yêu, chỉ ở bên nhau. Nhưng đến hôm nay, ngay cả việc ở bên nhau cũng không thể nữa rồi.

“Shit!”, anh chửi thề một tiếng, hoàn toàn đánh mất sự bình tĩnh của mình.

“Không cần đến tình yêu?”, vẻ mặt anh dần trở nên lạnh giá, ánh mắt sắc như dao lướt qua khuôn mặt cô, giọng nói mang đầy vẻ giễu cợt, “Vậy thì ai đã khóc như mưa nói là yêu tôi, ai đã nói rằng sẽ lấy tôi với bộ mặt đầy buồn thương, là ai đã gọi điện đến cho tôi vào đúng đêm tân hôn, còn ai nữa đã nhào đến Thụy Sỹ để tìm tôi chứ”.

“Anh không biết rằng tình cảm của con người cũng có thể thay đổi à?”, cô cắt ngang lời anh, sắc mặt nhợt nhạt, “Em cũng mệt mỏi lắm rồi, nếu như lòng chân thành chỉ luôn được đền đáp bằng sự lừa dối từ đầu đến cuối, vậy thì vì sao cứ phải ngu ngốc để đi tiếp chứ?”.

Toàn thân anh trong phút chốc trở nên cứng ngắc, mặt tái xanh lại, nhìn cô.

Chỉ một giây sau, anh bất ngờ cúi gập người xuống, đặt một nụ hôn dữ dội lên môi cô, một nụ hôn hoang dại và thô bạo, thậm chí còn không buồn quan tâm đến việc nó có thể sẽ làm môi cô bị thương.

“Bốp!”, một cái tát lạnh tanh lập tức rơi xuống má anh.

Tất cả thế gian trong khoảnh khắc đã rơi vào miền tĩnh tại, sự yên tĩnh tới mức đáng sợ, yên tĩnh tới mức cả hai người bọn họ đều có thể nghe rõ mồn một nhịp đập của trái tim mình.

Vì dùng lực quá mạnh nên máu lại rịn ra từ vết thương trên vai phải của cô.

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám tát anh như vậy, chỉ trừ có cô, duy chỉ có mình cô.

Thính Phong lặng lẽ nhìn Lãnh Hoan, thăm sâu trong đôi mắt màu nâu sẫm của anh ba phần là sự chấn động nặng nề, ba phần là sự kinh ngạc đến tột độ, ba phần chính là sự đau đớn, song còn lại một phần nữa, đó là một nỗi lo sợ cố nén lại nhưng không thể nào giấu được.

Đúng vậy, đó là sự sợ hãi, từ trước đến giờ anh chưa từng sợ hãi như giây phút đó. Anh sợ từ miệng cô sẽ bật ra bất kỳ lời nói nào mà anh không sao chịu đựng được.

Nhớ tới đêm hôm đó cô say rượu quay về nhà, khi nằm trong lòng anh cô đã nói mơ những lời bấn loạn, rằng cô là một người máy tệ hại nhất trên đời, một người máy đã sắp cạn nguồn năng lượng.

Khi đó, cô đã cảm thấy tình yêu này khiến cho cô vô cùng mệt mỏi. Là anh đã hết lần này đến lần khác xua đuổi sự nhiệt tình và trái tim chân thành của cô. Đến hôm nay đây, anh quả thực không thể nào xác định nổi cô rốt cuộc có còn chấp nhận ở lại bên anh nữa hay không.

“Em có còn yêu anh nữa không?”, anh chậm rãi cất lời, dường như đã phải dùng hết sức lực của toàn bộ cơ thể.

Song cô không nói gì, chỉ đưa tay lên gỡ chiếc khuyên tai hình con chim đại bàng xuống. Khi anh còn chưa kịp phản ứng, bề mặt lạnh ngắt của nó đã chạm vào da thịt.

Nằm giữa lòng bàn tay anh là chiếc khuyên tai hình con đại bàng mà anh tự tay đeo lên tai cho cô, ánh sáng màu bạc khê khàng nhấp nháy nhưng lại khiến mắt anh nhói lên tê buốt. Nắm chặt bàn tay lại, những góc nhọn của chiếc khuyên tai đâm thẳng vào da thịt một cách vô tình.

“Còn cái này nữa, xin anh cũng cởi nó ra”, cô duỗi tay trái để lộ ra chiếc lắc.

“Anh đã vứt chìa khóa đi rồi”, Thính Phong nhìn cô chằm chằm, nghiêng răng nghiêng lợi.

“À”, cô thản nhiên nhìn xuống cánh tay mình, “Vậy thì em sẽ tự nghĩ cách để làm nó đứt ra”.

“Em đừng có mơ”, anh gần như sụp đổ hoàn toàn, gằm lên trong cổ họng, “Em đừng có mơ đến chuyện xóa sạch hết mọi thứ với anh, anh nhất quyết sẽ không từ bỏ đâu”.

“Những gì anh mới nói cách đây chưa lâu...”, Lãnh Hoan bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Thính Phong rồi nhấn mạnh từng chữ, “hi vọng anh sẽ không quên”.

“Thực ra anh cũng có thể giống như trước đây, lừa gạt, dối trá, cưỡng ép..., dùng hết tất cả thủ đoạn, cho dù nó có đề tiện đến thế nào, chỉ cần giữ được em lại bên cạnh anh, nhưng từ giờ anh sẽ không làm như vậy, mãi mãi không bao giờ làm vậy nữa”.

Anh nhìn đắm đắm vào cô, khóe môi bất chợt hiện lên một nụ cười trông cực kỳ tệ hại. Hóa ra cô vẫn nghe thấy những lời anh nói, cũng đã quá hiểu tâm tình của anh, thế nên bộ dạng lúc này của cô chính là đã quyết tâm đoạn tuyệt với anh.

Cảm giác bất lực dâng đầy trong lòng, Thính Phong cảm thấy mình giống hệt một liều thuốc hút dở bị người ta bỏ quên trên gạt tàn, tự mình đốt cháy chính bản thân, từng chút từng chút một hóa thành tro tàn, cho đến khi không sao chịu được sức nặng của chính mình nữa thì rơi xuống và tan thành trăm mảnh.

Nụ cười của anh cứ vậy càng trở nên buồn thương hơn bao giờ hết. Cô ngồi nhìn vẻ bất lực ấy, trong lòng không sao ngăn nổi nỗi đau xót vô biên.

“Em vẫn chưa trả lời anh”, giọng nói của Thính Phong trở nên mềm mại khác thường, “Em có còn yêu anh nữa không?”.

“Em hận anh”, giọng nói khê khàng vang lên trong bóng tối, nhưng nặng nề đập từng nhát, từng nhát vào lồng ngực anh, “Từ trước đến nay em chưa hề yêu ai một cách sâu sắc đến vậy, cũng chưa hề bị ai làm tổn thương sâu sắc đến vậy”.

“Rời bỏ anh rồi, em sẽ có thể vui vẻ hơn đúng không?”, mãi một lúc sau, anh mới nhìn cô nói, ánh mắt thăm sâu.

“Em nghĩ là vậy”, cô cắn môi, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Nếu như em cảm thấy không vui, vậy có thể quay trở lại bên anh được không?”, giọng nói của anh nghe rất nhẹ, dịu dàng tới mức làm cô càng thêm chua xót.

“Cũng có thể”, cô trả lời.

“Em đã tự do... em yêu”.

Sau lời nói lạnh ngắt đó là một cái hôn phớt nhẹ anh khê khàng đặt xuống môi cô, còn nụ cười của anh thì hệt như lần đầu tiên gặp mặt.

Trong khoảnh khắc, anh quay người bước khi, không hề ngoái đầu nhìn lại.

Phía bên ngoài hành lang, Thính Phong đứng lặng lẽ hồi lâu mới sải bước đi. Anh thả chiếc khăn tay vào túi áo. Một âm thanh trầm đục từ đó vang lên, là tiếng chiếc khăn tay va vào hộp đựng khăn, cũng giống hệt như một tiếng kêu đầy bi thương vọng ra từ trái tim anh.

21. Chương 42 - 43

Chương 42: Gặp nhau

Một năm sau.

“Tôi biết rồi. Ngày mai tôi sẽ tới Manchester”.

Gác điện thoại xuống, Thính Phong lấy tay day day đầu lông mày, nhắm mắt ngồi tựa vào lưng ghế, vừa mới nghỉ ngơi được một chút, đã cảm giác thấy tốc độ của xe chậm hẳn lại.

“Có chuyện gì thế?”, anh mở mắt ra, nhìn đám đông đang tụ tập ngay phía trước.

“Là những người chờ để đếm ngược”, người lái xe trả lời.

Nhìn vào ngọn tháp Big Ben vươn lên sừng sững giữa không trung, Thính Phong hơi ngẩn người trong giây lát.

Thời gian cứ vậy trôi đi trong vô thức, đã một năm rồi hay sao?

“Tôi xuống xe đi bộ một chút”, anh nói với người lái xe, sau đó mở cửa bước ra ngoài.

Bên ngoài đang có tuyết rơi, dù không lớn lắm nhưng không khí lạnh đến ghê người. Tuy vậy đám đông vẫn vô cùng náo nhiệt, phần lớn đều đứng thành từng đôi. Anh chọn lấy một góc tương đối vắng vẻ, lặng lẽ đứng nghe tiếng chuông đồng hồ chào năm mới.

Vẫn cùng một địa điểm ấy, vẫn là cảnh tượng ấy, nhưng sao anh lại cảm thấy lẻ ra nên là hai người cùng đứng tại đây?

Tiếng chuông đồng hồ ngừng lại một chút, cả đám đông như vỡ òa bởi những tiếng vỗ tay nghe muốn vỡ tai, nhưng trong trái tim anh, chỉ vọng đi vọng lại mấy từ cô đã nói bằng chất giọng hết sức dịu dàng, “Em yêu anh”.

Cầm điện thoại trên tay, anh nhẹ nhàng bấm đến số máy quen thuộc đó, khi tiếng chuông bắt đầu vang lên, khóe môi anh bất chợt nở thành một đường cong mờ nhạt.

“A lô!”, giọng nói mềm mại vang lên bên tai Thính Phong, có vẻ như hơi uể oải.

“Ngủ rồi à?”, anh hỏi, trong đầu tưởng tượng hình ảnh cô lúc đó.

“Vẫn chưa”, Lân Hoan mỉm cười, “Anh biết em vẫn thường thức muộn mà”.

“Đang làm gì vậy?”.

“Đang đọc truyện, tiểu thuyết của Trương Ái Linh”.

“Có hay không?”.

“Vừa mới xem đến đoạn Lưu Thúc nói với Phạm Liễu Nguyên ‘Nếu làm người nổ tung, câu chuyện của ta coi như kết thúc, còn nếu làm ta nổ tung, chuyện của người vẫn còn dài lắm’”.

Anh lặng lẽ cười: “Anh cũng không biết về tác giả đó lắm, chỉ biết mỗi bộ phim gì mà Lust, caution(1)”.

(1). Sắc giới.

“À”, cô kéo dài âm vực, giọng điệu mang đầy vẻ giấu cợt một cách ám muội.

“Em đừng có nghĩ xiên xẹo”, vẻ buồn cười càng hiện rõ trong giọng nói của anh, “Anh có ấn tượng khá mạnh với một lời thoại trong bộ phim đó”.

“Là những câu nào?”, cô tỏ vẻ hơi tò mò.

“Dịch tiên sinh, con người ông thông minh, sao việc chơi bài lại không làm được chứ, Vương Giai Chi nói cô ta thường xuyên thua, mà vẫn thắng được ông”.

Lân Hoan hơi trầm lại một chút, sau đó mới nói khê khàng: “Anh còn nhớ được tên của bọn họ quả là không dễ chút nào”.

Dù có thắng được anh, cô cũng không dám giữ lấy những chiến lợi phẩm của mình.

“London có tuyết rồi”, anh nhìn những bông hoa tuyết đang bay lả tả dưới ngọn đèn đường, “Ồ Winchester thì sao?”.

“Uhm, cũng có tuyết rồi”.

Dường như cả hai bên đều lúng túng, song không biết phải kết thúc như nào, thế nên đành lặng lẽ đứng nghe những tiếng xào xạc bên trong điện thoại.

Không biết bao nhiêu lâu sau đó, cô mới đáp ứng: “Nếu không có chuyện gì thì em dập máy đây”.

“Đợi chút”, anh ngăn cô lại, “Bây giờ anh sẽ đến chỗ em”.

“Bây giờ”, cô hơi sững người.

“Chờ một giờ nữa”, anh nói với vẻ dứt khoát, “Lát nữa gặp nhau”.

“Trời đang có tuyết, anh không cần phải vội vàng quá”, cho đến khi sắp nhấn nút ngắt cuộc gọi, giọng nói do dự của cô mới vang lên, mang theo một vẻ gì đó hơi ngượng ngùng: “Em chờ được mà”.

“Được”, anh khẽ mỉm cười.

Winchester về đêm giống hệt như một thị trấn nhỏ nằm lặng yên trong miền cổ tích.

Chiếc ô tô dừng lại trước cổng một tòa biệt thự mới xây, Diệp Thính Phong xuống xe, bước lên mấy bậc thềm rồi nhấn chuông cửa.

Tiếng chuông là giai điệu chậm rãi của bài Mon dobongo, ca khúc trong bộ phim Ông bà Smith. Cho tới tận điệp khúc lần thứ hai, anh mới nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ bên trong, sau đó Lãnh Hoan xuất hiện trong bộ áo ngủ dày cộp, đứng trước mặt anh với vẻ mặt hơi xấu hổ.

“Xin lỗi anh”, cô nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, “Em ngủ quên mất”.

Thực ra cô vẫn luôn đợi anh từ lúc đó, thậm chí còn ngồi đếm từng giây từng phút, nhưng lại cố ý xuống muộn khi nghe tiếng chuông cửa vang lên, mãi sau mới chạy ra mở cửa.

Tất cả chỉ để cho anh nghĩ rằng cô đã hoàn toàn không còn yêu thương anh nữa.

Sắc mặt anh có vẻ hơi mệt mỏi, duy chỉ có đôi mắt màu nâu sẫm vẫn sáng bừng lên, lặng lẽ đứng nhìn cô.

“Không có gì”, anh cười với vẻ hơi thất vọng, là ai nói sẽ đợi anh kia chứ?

Trong biệt thự có rất nhiều phòng, song cô chỉ chọn inh một gian khá nhỏ làm phòng ngủ. Khi anh bước vào đó, chỉ có một ngọn đèn bàn ấm áp màu vàng đang được bật, còn tất cả xung quanh đều bị bóng tối bao phủ, trông hết sức mong lung.

Thính Phong ngồi xuống chiếc ghế đặt trước bàn, nhìn cô lẳng lặng ngồi xuống mép giường gần đó. Không giống như khi trước, cô nũng nịu ngồi lên chân anh, tựa đầu vào ngực anh, mài tóc dài với gợn sóng chốc chốc lại khẽ cọ vào mặt anh.

Ánh mắt anh dừng lại trên đầu cô, mái tóc dài khi trước đã bị cắt đi ngắn hơn rất nhiều, được vén ra sau tai.

“Em vừa cắt tóc hai ngày trước”, cô nhìn thấy ánh mắt như có ý hỏi của anh, liền cười giải thích, “Em làm thiết kế nội thất cho cửa hiệu cắt tóc bên kia phố, ông chủ ở đó đã cắt miễn phí cho em”.

“Trông rất đẹp”, anh bình thản mỉm cười, “Hóa ra em đã để tóc ngắn. Tuần trước anh đi trên đường Oxford có nhìn thấy một cô gái người Trung Quốc, cũng để tóc dài hơi quăn, lại tưởng đó là em, mới đi đến gần nhưng hóa ra không phải”.

“Anh có nói chuyện với cô ấy không?”, cô cũng mỉm cười, đôi mắt nheo lại giống như vàng trắng non.

“Anh gọi cô ấy là ‘em yêu’”, anh lên tiếng, nhìn tia sáng chợt lóe lên trong đôi mắt cô.

“Gay go thật”, cô lúng búng trong miệng, “Được một người đàn ông đẹp trai như thế này gọi là em yêu, chắc hẳn phải tim đập chân run rồi”.

Thính Phong lặng lẽ nhìn cô, không nói gì.

“Vì sao anh lại muốn đến đây?”, cô cố ý phá vỡ bầu không khí bỗng nhiên trở nên bí bách giữa hai người.

Anh lại hé miệng cười, ánh mắt trầm buồn dừng lại trên khuôn mặt cô: “Anh chỉ muốn được trông thấy em một chút”.

Mọi chuyện đã đến nước này, nhu cầu của anh đối với cô cũng chỉ đơn giản như vậy, cẩn thận tới từng li từng tí.

Anh chỉ sợ nếu mình có hành động khinh suất nào, sẽ lại làm hoảng sợ con tim vốn đã hết sức lo sợ, bất an của cô.

Cô hơi sững người lại vì nghe thấy câu nói ấy, một nỗi đau ngầm ngấm dội lên trong thâm tâm.

Một năm trước, cô đã định dùng quyền lực của Diệp Độc Chúc để chạy trốn khỏi anh, chấp nhận việc sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, nhưng anh đã bỏ ra hai tuần lễ đi tìm cô khắp mọi nơi. Khi đó cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đối mặt với sự phẫn nộ của anh, song anh lại không hề có bất cứ hành động gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô và nói: “Anh đã chấp nhận trả tự do cho em, anh chắc chắn sẽ không nuốt lời, chỉ có điều em không thể chạy trốn như vậy được, không thể tùy tiện bỗng nhiên biến mất mà không nói một lời. Em hận anh cũng không sao, không yêu anh cũng không sao, chỉ cần để cho anh có thể nhìn thấy em là được”.

Từ lần đó trở đi, cứ sau một khoảng thời gian anh lại ghé đến thăm cô, giống hệt như việc đến thăm một người bạn cũ, nói chuyện thời tiết, nói những chuyện vụn vặt tưởng như không bao giờ hết. Có lúc anh dành cả một buổi chiều chỉ để ngồi ở nhà cô pha trà uống. Cô không thể nào từ chối được sự dịu dàng đó của anh, chỉ đành cố gắng duy trì thái độ bình thản và giới hạn trong mối quan hệ đó, cố ý làm ngơ trước tình cảm anh vẫn luôn giấu kín trong đáy mắt thăm sâu.

Sáu năm, một khoảng thời gian không ngắn nhưng cũng không dài, trên báo chí nói rằng trong suốt cuộc đời con người trung bình dành sáu năm để mơ. Nếu quả thực là như vậy, cô chỉ hi vọng rằng sáu năm cuối cùng ấy của mình sẽ giống như một giấc mơ dài. Còn đối với anh, cô cũng hi vọng sẽ là như vậy, hi vọng rằng khi tỉnh dậy, anh sẽ lãng quên tất cả những ký ức về cô.

Chương 43: Biết hết

“Anh có muốn uống chút gì không?”, Lãnh Hoan hỏi, nhìn khuôn mặt có vẻ hơi mệt mỏi của Thính Phong.

“Thế nào cũng được”.

“Hai hôm trước chị Nhược Y có nhờ người gửi mấy chai Bordeaux đến đây”, cô mỉm cười, “Để em đi lấy một chai uống thử xem”.

“Chờ chút đã”, Thính Phong gọi giật lại khi thấy cô đã quay người đi, “Để anh đi cùng em”.

Men theo cầu thang dẫn từ phòng khách tòa biệt thự xuống dưới là một hầm rượu được thiết kế với phong cách kiến trúc cực kỳ đẹp mắt. Mở cửa hầm, cô quay lại nói với anh: “Em cũng không rành lắm về các loại rượu, anh tự chọn đi”.

Thính Phong bước vào bên trong, thấy màn hình điện tử cỡ nhỏ trên tường hiển thị con số cho thấy nhiệt độ trong hầm là 14 °C, còn độ ẩm ở mức 75 %.

Anh hài lòng mỉm cười, đôi mắt màu nâu sẫm nhìn cô với ánh mắt cháy bỏng: “Anh thích kiểu sắp xếp hầm rượu này của em”.

Cô hơi hốt hoảng né tránh cái nhìn đó, cúi đầu trả lời: “Đây là nhà của anh, đương nhiên phải được thiết kế theo suy nghĩ của anh rồi”.

“Nhưng mà chỉ có em, không cần anh phải nói ra cũng vẫn hiểu được anh muốn thứ gì”.

Giọng nói trầm thấp vang vọng lại trong không gian nhỏ hẹp của hầm rượu, trở nên cực kỳ rõ nét.

Cô không biết phải nói gì nữa, chỉ có thể lúng túng nở một nụ cười.

Có vẻ như cũng ý thức được sự thất thố của mình, Diệp Thính Phong chuyển ánh mắt đi nơi khác, chăm chú nhìn vào giá rượu nằm ngay trước mặt.

Vợ cũ của anh quả thực rất phóng khoáng, gửi đến đây biết bao nhiêu là rượu quý. Sau khi chọn một chai, anh cùng cô đi lên trên.

Có lẽ là do đang để tâm trí ở tận đâu nên lúc lên cầu thang, chân Lãnh Hoan đột nhiên bước hụt một bước, đầu gối va xuống đau đến mức ứa nước mắt.

Thính Phong hoảng hốt đánh rơi cả chai rượu trong tay, kéo ngay ống quần cô lên kiểm tra, nhìn thấy một vết bầm lớn đã lập tức hình thành thì chau mày tỏ vẻ không vui.

Đến khi ngẩng đầu lên, trông thấy Lãnh Hoan đang nhìn mình với bộ dạng hết sức đáng thương, nước mắt vòng quanh, tỏ vẻ như xấu hổ vì vừa làm sai chuyện gì, anh không thể không thở dài một tiếng: “Lúc nào

cũng ngần ngại ở tận đâu, đi lên cầu thang mà cũng không để ý. Chẳng qua anh chỉ nói sai có một câu, em việc gì cứ phải băn khoăn trăn trở thế?”.

Bị anh nói trúng tâm tư, mặt Lãnh Hoan bất giác đỏ bừng lên, bối rối co chân lại, định đứng dậy.

“Đừng động dậy”, anh ngăn động tác giằng co của cô lại, những ngón tay ấm áp đặt trên đầu gối cô, xoa nhẹ nhàng từng chút một, cuối cùng anh bế cô bước lên tầng.

Lãnh Hoan sững người nhìn anh, tựa đầu vào ngực anh lại ngửi thấy mùi hương ấm áp quen thuộc, không biết từ lúc nào mắt đã nhòe đi.

Cô đột nhiên nhớ lại đã từng có một đêm như vậy, đôi lông mày tuyệt đẹp của anh cũng cau lại tỏ vẻ không vui giống hệt như thế này, trách móc cô rằng lúc nào cũng vội vàng, vì sao không đi giày vào mà đã chạy thẳng xuống lầu. Sau đó anh cũng bế cô quay lại phòng, cẩn thận ngồi rửa sạch và băng bó vết thương ở chân cho cô.

Đến hôm nay hồi tưởng lại những chuyện cũ đã bị bụi thời gian che phủ, vậy mà vẫn cảm thấy rõ ràng như chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua, còn những tháng năm đã mất giữa hai người dường như đã lặng lẽ trôi đi như nước chảy.

Đặt cô ngồi lên giường xong, anh cũng ngồi xuống một bên. Nhìn thấy động tác đó của anh, cơ thể cô bất giác hơi cứng lại.

Bên khoe miệng Thính Phóng hiện lên một nụ cười đầy cay đắng. Anh cầm tay cô nói: “Anh sẽ không làm gì đâu, cứ nằm như vậy nói chuyện có được không?”.

Hơi ấm từ lòng bàn tay anh ngay lập tức truyền đến tận trái tim cô, sự ấm áp lâu rồi mới có được đó khiến cho nỗi chua xót trong lòng cô càng dâng lên dữ dội hơn: “Được”.

“Nghe dì Trịnh nói là những gia đình sống quanh đây rất thích tòa biệt thự này, khi biết em là người thiết kế thì đều muốn chi tiền để thuê em về làm nhà cho họ đấy”.

Ở khu Winchester này toàn những người giàu có sinh sống, thế nên được họ khen ngợi như vậy, chắc chắn năng lực của cô không hề đơn giản chút nào.

“Trước đây anh cứ tưởng rằng em chỉ biết vẽ truyện tranh thôi”, anh cười vui vẻ.

Cô biết anh nhắc lại chuyện khi trước cô vẽ mấy bức tranh biếm họa để trút giận trong thư viện, thế nên cảm thấy hơi xấu hổ, mặt lại nóng bừng lên.

“Nếu như em thấy được thì mở luôn một văn phòng kiến trúc sư ở đây đi”, anh nói bằng giọng đều đều.

Thực ra anh chỉ muốn giữ cô ở lại đây, trong phạm vi mảnh đất vốn thuộc khả năng kiểm soát của anh.

“Nói vậy nhưng em lười lắm”, cô cúi đầu cười, “dì Trịnh nói là hai người bọn họ định chuyển về sống ở Thượng Hải, có thật vậy không?”.

“Uhm, hôm qua dì cũng vừa gọi điện bảo anh về nhà sắp xếp lại đồ đạc trong gian phòng cũ. Máy ngày tới có thời gian rảnh rồi, anh sẽ đi London một chuyến”.

“À”, cô chỉ khẽ đáp lại một tiếng, chợt nhớ đến quyển album đã xem trong phòng anh hôm đó, trong lòng vô tình lại nhói đau.

Nếu như hồi ấy cô chưa từng bước vào gian phòng đó, không mở quyển album đó ra xem, thì giờ đây giữa bọn họ sẽ như thế nào nhỉ? Phải chăng cô sẽ không có đủ dũng khí để chủ động rút lui, và vẫn cứ tiếp tục ở lại bên anh như lúc ban đầu?

“Hoan!”, Thính Phong đột nhiên gọi khẽ.

“Vâng?”

“Anh...”

Anh nhớ em.

Đã biết bao nhiêu ngày dài lẫn đêm thâu, mỗi lần anh dừng xe nhìn dòng người tấp nập lại qua trên phố, mỗi khi anh đứng hút thuốc một mình trước cửa sổ trong những đêm mưa, biết bao nhiêu lần anh cầm điện thoại lên rồi lại từ từ buông xuống, rồi cả những lần anh vì không chịu nổi sự giày vò của nỗi nhớ nhung nên đã chạy đến bên cô, anh đều muốn nói ra với cô câu ấy.

Nhưng mỗi lần lời nói đã lên đến cửa miệng, lại bị anh trợn trạo nuốt ngược vào, để rồi sau đó lại tự nguyện rửa khả năng kiềm chế quá mạnh mẽ của chính mình.

Tự nói với bản thân mình, làm như vậy cũng đáng, cô là con búp bê sứ mà anh hết mực yêu thương, xinh đẹp nhưng dễ vỡ, nên cần phải vô cùng thận trọng, khẽ khàng.

Thế nên Thính Phong dừng lại không nói tiếp, Lãnh Hoan cũng không hỏi xem anh muốn nói gì, sự im lặng lại quay về chen giữa hai người bọn họ.

Trong một đêm như thế này, đến cả tiếng gió thổi bên ngoài cửa sổ cũng trở nên rõ ràng, Lãnh Hoan đột nhiên cảm thấy cứ nằm như vậy cầm tay nhau, trong lòng sẽ thấy một cảnh giới tĩnh tại vô cùng ấm áp.

Thực sự khao khát biết bao sẽ cứ được như vậy đến khi đất trời đều hóa ra tro bụi.

“Anh đã muốn đi ngủ hay chưa?”

Cô hỏi, nhưng chờ mãi một lúc sau vẫn không thấy anh trả lời, bèn quay đầu sang nhìn, hóa ra anh đã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào, dưới đôi mắt lộ rõ một quãng thâm u ám, cho thấy anh vô cùng mệt mỏi.

Không nỡ gọi anh dậy, cô tìm cách rút bàn tay mà anh nắm chặt ra để cởi giày cho anh, để anh nằm ngủ dễ chịu hơn, nhưng bàn tay đó đã bị giữ chắc đến mức không làm sao mà rút ra được.

Thở dài một tiếng, cô với bàn tay còn lại kéo tấm chăn phía bên kia đắp chung lên cho cả hai người.

Cúi đầu nhìn xuống, dưới ánh đèn vàng vọt, cô nhận ra nếp nhăn giữa hai lông mày của anh đã sâu hơn trước rất nhiều, bất chợt trong lòng dậy lên một nỗi xót xa.

Thực ra cũng đã mấy lần đến London, lần nào cô cũng ghé qua khách sạn mà anh làm việc.

Những lần đó, cô đều ngồi yên trong xe ở đằng xa, ngược lên nhìn tòa cao ốc màu trắng, từng tầng, từng tầng rồi đoán xem anh đang ở tầng nào, khi đó anh đang làm gì, đang nghĩ gì.

Thỉnh thoảng có những nữ nhân viên làm việc ở công ty anh đi qua xe trong giờ nghỉ trưa. Cô nghe thấy họ nói chuyện với nhau rằng giám đốc đẹp trai đến thế nào, lại nghĩ tới hồi mới bắt đầu làm việc ở casino, mình còn đoán anh là một ông già mặt sắt tận xương, vậy là lại cười đến rơi nước mắt.

Chỉ duy có một lần cô trông thấy anh, khi đó anh đứng một mình hút thuốc cạnh bồn phun nước trước cổng khách sạn, dáng đứng cô đơn và xa cách, hình ảnh đầy buồn bã đó đập thẳng vào mắt cô đến nhói đau.

Đưa tay kéo vạt áo phía bên kia của anh lên, tay cô chợt chạm vào một vật gì đó hình hộp, có vẻ như là một bao thuốc rơi từ trong túi áo anh ra. Cô cầm lên xem, hóa ra là loại thuốc Thất Tinh mà cô vẫn thích, thực ra anh vốn rất ghét mùi vị của loại thuốc này.

Nước mắt lại không thể nào kìm được, tiếp tục dâng đầy, từng giọt từng giọt trào ra khỏi mắt.

Đủ rồi, yêu đến thế này là đủ rồi, mọi chuyện đã đến mức này, cô hoàn toàn đã thấy đủ rồi, thậm chí còn hoảng sợ vì phải chịu đựng quá nhiều.

22. Chương 44 - 45

Chương 44: Bùng phát

Khi Thính Phong thức dậy, bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn. Nhìn đồng hồ rồi nhồm dậy, anh mới phát hiện ra cánh tay Lãnh Hoan đang ôm ngang ngực mình ở phía ngoài chăn. Chạm vào tay cô, thấy làn da

lạnh ngắt như băng, vậy mà cô vì ngủ say nên vẫn không hề hay biết. Anh không thể không thở dài một tiếng, khẽ khàng cầm tay cô đặt vào trong chăn. Động tác đó khiến cô giật mình tỉnh giấc, mở to đôi mắt còn đang mơ màng nhìn thẳng vào anh.

“Xin lỗi em”, anh cười với vẻ ngại ngùng.

Lãnh Hoan lắc lắc đầu, ý thức vẫn chưa hoàn toàn thức dậy, cô nhìn anh bước xuống giường với vẻ nghi hoặc: “Bây giờ mấy giờ rồi? Anh phải đi rồi à?”.

“Sáu giờ rưỡi, vẫn còn sớm”, anh mỉm cười, kéo chăn lên đắp cho cô, “Hôm nay anh phải đến Manchester, em cứ ngủ tiếp đi”.

“Uhm”, cô đáp lại một tiếng nặng nhọc, nhìn thấy khuôn mặt anh vẫn đầy mệt mỏi dù đã ngủ một giấc, nên cần môi ngồi dậy, “Còn thời gian ăn sáng không? Để em đi làm”.

“Không cần”, nụ cười trên môi anh có vẻ như rõ nét hơn, nhẹ nhàng ấn cô ngồi xuống, “Anh quay về London ăn cũng được, từ giờ tới lúc dậy vẫn còn tới gần bốn tiếng đồng hồ, em đừng tự hành hạ mình làm gì”.

Mặt cô nóng bừng lên, có vẻ hơi xấu hổ định phản bác lại, vừa ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt anh ở khoảng cách rất gần, trong đôi mắt sâu thẳm đang phản chiếu lại cực kỳ rõ nét hình ảnh nhỏ xíu của mình.

Không khí hơi se lạnh của buổi sáng đột nhiên nóng dần lên, từng chút từng chút một, quấn quanh hơi thở của hai người. Anh cúi xuống, chậm rãi áp sát cô, còn toàn thân cô thì đột nhiên đông cứng lại, chỉ có đôi tay là đang bám chặt lấy tấm ga trải giường. Khi chỉ còn một giây nữa là đôi môi anh chạm vào môi cô, anh đột nhiên đứng thẳng người dậy, đôi mắt đang nhắm chặt chợt mở to ra, sâu trong đáy mắt ẩn chứa một nỗi buồn thương sâu sắc.

“Xin lỗi em”, anh lên tiếng, giọng hơi khàn đi.

Niềm khao khát đối với cô từ bấy đến nay chưa từng với bớt trong dòng chảy của thời gian, trái lại còn mỗi lúc một bùng lên mạnh mẽ hơn. Chỉ có điều sự hoảng hốt và do dự trong đôi mắt cô lại khiến anh không nỡ tiếp tục lấn sâu hơn, thậm chí cảm thấy lạnh tê tái cõi lòng.

Bộ dạng cổ khắc chế bản thân của anh làm cho lòng cô dậy lên một niềm chua xót, không thể không đứng dậy, tiến gần đến cạnh anh.

“Đừng đến đây”, anh cười một cách khổ sở, giọng nói có phần lạnh lẽo: “Khi nào có thời gian anh sẽ lại đến thăm em”.

Cô vẫn đứng sững tại chỗ, đăm đăm nhìn anh quay người bước đi, nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại, sau đó là tiếng động cơ xe vang lên bên ngoài rồi dần dần mất hút.

Lần nào cũng vậy, anh đều đến rồi đi trong cảnh tất bật, vội vàng.

Cô có thể thấy rõ ràng nỗi niềm nhung nhớ đậm sâu trong đôi mắt anh mỗi lần anh đến, và cũng có thể cảm giác được sự giằng vò đè nén một cách khổ sở của anh mỗi lúc phải ra đi.

Nói khi nào có thời gian sẽ đến thăm cô, nhưng cô biết anh bận rộn như vậy, mỗi phút mỗi giây đều đã dày kín lịch, vậy mà vẫn vượt qua bao nhiêu đường đất chỉ để đến thăm cô trong thoáng chốc.

Cuộn tròn mình lại, cô kéo tấm chăn rồi vùi cơ thể mình vào trong đó, phải làm thế nào mới có thể khiến cả hai người quên được nhau đây?

Đặt bình trà xuống, Lãnh Hoan ngồi vào chiếc ghế tựa, hai mắt nhắm nghiền, cảm giác thấy một cách rõ rệt từng sợi nắng ấm hiem hơi nhẹ nhàng rót xuống cơ thể mình, khiến toàn thân dễ chịu tới mức không muốn động dậy, thả lỏng hoàn toàn.

Chiếc điện thoại đặt trên bàn chợt đổ chuông, mãi lâu sau cô mới nhấc lên nhấn vào nút nghe, “a lô” một tiếng bằng vẻ cực kỳ uể oải.

“Em ở đâu?”, một câu hỏi ngắn gọn song từng từ đều mang theo luồng khí lạnh buốt, khiến tâm tư của cô cũng đông kết lại thành băng.

“Có chuyện gì thế?”, hơi nghi hoặc vì sự giận dữ ẩn giấu trong lời nói của anh, cô áp úng lên tiếng hỏi.

“Nói cho anh biết em đang ở đâu?”, giọng nói phía bên kia đã vượt tầm kiểm soát, trở thành một tiếng gầm khe khẽ trong cổ họng.

Cô sợ tới mức chờ người ra: “Nhà trồng hoa”.

Điện thoại lập tức bị ngắt đoạn, một phút sau, cô nhìn thấy thân hình cao lớn của anh đi từ đầu đường bên kia tới, bước chân gấp gáp.

Khi nhìn thấy vật anh đang cầm trong tay, cô đột nhiên kinh ngạc, một nỗi hoảng hốt ngay lập tức trào dâng ở trong lòng. Chưa kịp nghĩ gì, cô vội vàng đóng sập cánh cửa kính của nhà trồng hoa, ngăn cách anh ở bên ngoài. Đường như chỉ có làm như vậy mới khiến cô dẹp đi được nỗi lo lắng bất an đang tràn ngập ở trong lòng.

“Em cứ thử lùi lại thêm một bước nữa xem”, Thính Phong giận dữ gầm lên, khuôn mặt từ trước đến nay vẫn luôn bình tĩnh đã bị che mờ bởi một đám mây u ám, “Em mở cửa ra, hay để anh tự phá cửa vào?”.

Lãnh Hoan hoảng sợ lắc đầu, cứ lùi từng bước về phía sau.

Nhìn thấy phản ứng của cô, Thính Phong mất đi sự kiên nhẫn cuối cùng, chỉ một giây sau anh đã tung chân đạp vỡ tấm cửa kính, sau đó thò tay mở chốt cửa bước vào.

Anh vút toạch quẳng album xuống trước mặt Lãnh Hoan, quyển album lập tức mở bung ra, đúng ở trang có tấm hình quen thuộc đó.

Diệp Thính Phong rút bức hình đó ra, lật mặt sau lên, nhìn cô với ánh mắt cực kỳ gay gắt: “Em còn gì muốn nói nữa không?”.

“My dear, dearest Feng”.(1)

(1). Dịch: Người thân yêu nhất của tôi, Feng thân yêu.

Lãnh Hoan nhìn dòng chữ nhỏ xinh đó, hàng chữ mà cô đã tự tay viết vào, ngạc nhiên là mình vẫn còn có thể nở nụ cười: “Em không có gì để nói cả...”.

“Nói thật đi”, Diệp Thính Phong dậm thẳng xuống bàn, sắc mặt trông đáng sợ đến cùng cực, “Trước khi Lý Tu Nhiên nói ra sự thật, em đã biết hết tất cả, vậy thì tại sao lúc đó vẫn nói là em hận anh?”.

Sự việc đã đến nước này, anh có là đồ ngốc mới tin vào câu cô nói rằng cô hận anh đó.

Nếu như cô quả thực hận anh, thực sự cảm thấy khổ sở vì bị anh lừa dối, vậy thì cô đã phải cắt đứt với anh kể từ lần đi London năm đó, chứ nhất định không lựa chọn tiếp tục yêu anh, cố ý tiếp tục ở bên nhau như vậy.

Ánh mắt u ám của Thính Phong như dán chặt Lãnh Hoan đang đứng yên tại chỗ, nó khiến trái tim cô đau đớn. Việc tiếp tục phải nhìn vào đôi mắt đó càng như cửa sâu thêm những vết thương.

Cô không thể nào cười nổi, cũng không còn đủ sức để tiếp tục làm bộ như không có gì xảy ra.

Chỉ có điều cô phải làm thế nào để nói ra sự thật tàn nhẫn sẽ khiến anh không cách nào chịu nổi ấy?

Hôm đó trong cơn xúc động, cô đã lấy bút viết ra câu đó, song chưa hề nghĩ rằng sẽ có ngày anh phát hiện ra điều này.

“Anh có yêu em không?”, cô ngược nhìn anh, hỏi khe khàng.

“Em còn muốn nói những câu thừa thãi đó nữa à?”, anh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô chăm chăm, đến hôm nay rồi mà cô vẫn còn nghi ngờ tình cảm anh dành cho cô hay sao?

Ngay sau đó anh lập tức sững người khi thấy những giọt nước mắt đột nhiên lăn xuống trên má cô.

“Nếu như anh biết rằng người anh yêu thương chỉ có thể sống thêm được vài năm nữa, rằng anh không thể sống trọn đời đến đầu bạc răng long với cô ấy, cũng không có cơ hội được cùng cô ấy hưởng niềm vui khi

con cháu đầy nhà, được cùng nhau trải qua tất cả những buồn vui lo mừng của cuộc đời, những ngày sắp tới sẽ trở thành kỷ ức đầy nỗi buồn thương, thì anh sẽ làm thế nào”.

Lòng anh đột nhiên chùng xuống, toàn thân như rơi vào một đáy hồ sâu lạnh ngắt, không thể nào thở nổi, càng không thể nhìn thấy một chút ánh sáng nào.

“Em... nói vậy là có ý gì?”, anh nhìn thẳng vào cô hỏi, cổ họng đau rát như nuốt phải lửa bỏng.

“Anh có biết không, ngay từ ban đầu em cũng đã lừa dối anh”, hai tay cô đan chặt vào nhau, gần như có thể cảm nhận thấy sự run rẩy nơi khoe miệng của mình, “Em mắc phải chứng AMA, một loại bệnh thoái hóa cơ tim cực kỳ hiếm gặp. Hồi mới biết chuyện này, em cũng vì không sao chấp nhận nổi sự thật rằng mình chỉ còn có thể sống được một thời gian ngắn nữa, nên đã hại chết cả bố mình và người đàn bà mà ông ấy hết mực yêu thương. Em trốn chạy đến Scotland, tự nói với bản thân mình sẽ sống cô độc như vậy đến hết đời, quên đi tất cả tội lỗi của mình, quên đi căn bệnh đó, tự coi là cuộc đời của con người từ trước tới nay vẫn ngăn ngui như vậy”.

“Nhưng rồi em đã gặp một người”, cô mỉm cười, song lại không thể nào ngăn được dòng nước trào ra từ khoe mắt, “Em cũng đã từng bỏ trốn, từng giằng xé, nhưng vẫn không thể nào không yêu anh ấy, ngay cả khi đã biết mục đích thực sự của anh ấy, em vẫn cố lờ đi như không biết. Em nghĩ, dù sao thì cũng có một ngày em sẽ rời xa anh ấy, anh ấy nhất định sẽ không phải đau khổ, vậy nên em muốn nói với anh ấy biết bao nhiêu rằng nếu như có thể, thì xin đừng có yêu em...”.

“Im đi”, Diệp Thính Phong không thể nào nghe tiếp được, giận dữ xô đổ chiếc ghế bên cạnh mình.

Anh trừng mắt nhìn cô, nhìn trần trời, trái tim như bị vò thành một búi.

Cơn chấn động, nỗi sợ hãi, đau đớn, đắng cay, mờ mịt, tất cả những tâm trạng đó cùng lúc dâng lên trong lòng anh, khiến anh gần như không thể nào thở nổi.

“My Dearest...”, giọng nói của anh lạnh buốt, nhưng nụ cười lại khiến cho trái tim người ta phải quặn thắt, “Tình yêu của em dành cho anh là như vậy ư? Nếu như hôm nay anh không quay về căn phòng cũ, không nhìn thấy dòng chữ phía sau bức ảnh, thì em định giấu giếm anh đến bao giờ?”.

“Là vì khi bị trúng đạn phải vào bệnh viện, bác sĩ nói với em chỉ còn sáu năm nữa thôi”, cô cắn môi, không đủ sức để nhìn những cảm xúc hỗn độn trên khuôn mặt anh.

“Vì sao anh lại không hề biết?”, anh giận dữ nâng cằm cô lên hỏi.

“Em đã nhờ Lý Kiều giấu kín giúp em”, cô nói nhỏ tới mức gần như còn không nghe thấy giọng nói của mình.

“Hay, hay lắm”, anh cười nhạt một tiếng, “Quả thực anh đã đánh giá em quá thấp, Lãnh Hoan. Em có biết không? Sự tàn nhẫn của em khiến anh thậm chí muốn giết chết em ngay”.

Nước mắt nhạt nhòa, Lãnh Hoan không thể nói nổi một lời.

“Vì sao em lại giấu anh?”, sự giận dữ của anh hoàn toàn bùng nổ, tiếng gầm đầy đau đớn gần như đập tan linh hồn đã tê dại của cô, “Một năm, anh đã cho em thời gian một năm, kiên nhẫn chờ đợi em, yêu em một cách thận trọng từng li từng tí, hi vọng có thể được em tha thứ, hi vọng em sẽ không còn hận anh nữa, hóa ra tất cả chẳng qua chỉ là mình anh đang làm trò nực cười”.

“Chúng ta còn được bao nhiêu cái thời gian một năm đó nữa kia chứ?”, anh càng nói càng giận dữ, ánh mắt nhìn cô đầy phẫn nộ, “Em có biết trong thời gian một năm chúng ta có thể cùng nhau làm được bao nhiêu việc hay không? Vậy mà em lại để nó trôi qua lãng phí như vậy, sao em có thể ích kỷ đến mức này...”.

“Anh cho rằng em không muốn nói ra sao?”, không thể tiếp tục chịu đựng được những lời cáo buộc của anh, cô bật khóc, lên tiếng phản bác, “Anh có biết cảm giác của một người không có tương lai như thế nào không? Muốn yêu một người nhưng lại không dám yêu, sau khi biết người đó yêu mình lại càng không dám nói ra sự thật, sợ rồi anh ấy sẽ bỏ đi, càng sợ hơn việc anh ấy sẽ tiếp tục ở lại bên mình, cố theo đuổi tình yêu không mang lại kết quả gì, rồi cuối cùng đau đớn trong cô đơn...”.

“Bất kể là lựa chọn ra đi hay ở lại, đều là việc của anh”, Thính Phong ngắt lời cô, giận tới mức lồng ngực phập phồng vì hơi thở gấp gáp, “Không đến lượt em quyết định thay anh”.

Chương 45: Lựa chọn

“Thính Phong...”, cô bắt lực gọi tên anh, giọng nói gần như vỡ vụn.

“Sự ích kỷ của em khiến cho anh cảm thấy tan nát trái tim”, anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo, “Nói anh nghe xem, em giấu giếm anh như vậy, rốt cuộc là muốn anh phải thế nào đây?”.

“Em hi vọng anh có thể quên em, không còn nghĩ gì đến em nữa, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới”, Lân Hoan cắn môi, dốc chút sức lực cuối cùng để có thể nói tiếp, “Anh là một người hoàn hảo, chắc chắn sẽ có rất nhiều người con gái khác theo đuổi, anh sẽ có thể tìm được một người xứng đáng làm bạn với anh đến suốt cuộc đời”.

“Vậy sao? Đây là cách nghĩ của em à?”, Thính Phong nhìn cô cười nhạt, giọng nói lạnh như băng, “Khuyến khích anh đi tìm một người con gái khác sao?”.

Cô gật đầu một cách khó khăn, trái tim đau tới mức gần như bật máu.

“Được”, anh trừng mắt lên, nghiêng răng nghiêng lợi, “Em đã phóng khoáng như vậy, anh làm sao có thể phụ lại lòng tốt của em cơ chứ. Bây giờ anh sẽ đi tìm một người con gái khác, còn em, cứ tiếp tục sống một mình ở đây đến lúc chết đi”.

Lân Hoan kinh hoàng nhìn theo bóng anh đang dần xa khuất, muốn đuổi theo để ngăn bước chân giận dữ của anh, nhưng rồi chợt nhận thấy đôi bàn chân mình vẫn chết cứng nguyên tại chỗ, thế nào cũng không sao nhúc nhích được.

Anh thực sự đã đi rồi.

Đúng như mong muốn của cô, không hề vương vấn dù chỉ một chút, quay người bước đi, bỏ lại cô một mình ở đây.

Đây rõ ràng là kết cục mà cô vẫn mong muốn từ trước tới nay, nhưng giờ phút này khi nó đã trở thành hiện thực, thì vì sao trái tim cô lại đau đớn như bị người ta rút ra khỏi lồng ngực một cách tuyệt tình như vậy?

Những dòng nước mắt từ khắp toàn thân ứ lên trong vành mắt, cô khóc thành tiếng, khóc như mưa như gió, không còn để tâm đến bất cứ thứ gì ở xung quanh sau khi anh đi khỏi.

Giờ này thế giới của cô chỉ còn lại một mình.

Sẽ không còn người nào gọi cô hai tiếng “Em yêu” một cách nồng ấm như thế nữa.

Cũng sẽ không còn ai gọi cô là “Em yêu” bằng vẻ yêu thương nhất trên đời như vậy nữa.

Cũng sẽ không còn ai ghé sát vào tai cô nói khe khàng rằng, “Nếu như em cảm thấy không vui, liệu có thể quay trở lại bên anh được không?”.

“Thính Phong...”, trong tiếng khóc của sự sụp đổ, cô giống hệt như một con thú nhỏ bị thương đang cố gắng giằng xé và vật vã, phát ra những tiếng kêu bi thiết cuối cùng.

“Hoan!”, có người nào đó vừa gọi tên cô, nhưng cô không thể nhìn rõ hình dáng của người ấy.

“Em yêu”, tiếng gọi nghe như một tiếng than đầy thương xót, “Đừng khóc nữa, anh đang ở đây rồi, anh không bỏ em đi thật đâu”.

Vòng tay ấm nóng ôm gọn lấy cơ thể cô, nhưng cô vẫn đang bị trói chặt trong cơn ác mộng, vẫn không thể nào tìm được thấy chính mình, tiếng khóc đầy sợ hãi và khủng hoảng đến tột độ cứ vậy vang lên từng hồi trong ngực anh, không làm thế nào dừng lại được.

Ánh mắt Diệp Thính Phong sẫm lại, trái tim như bị bóp nghẹt, đau đớn. Người con gái bé nhỏ yếu ớt này, bảo anh làm sao có thể buông tay, sao có thể nhẫn tâm như vậy được?

“Quay lại đi, em yêu, quay về bên anh”, giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai cô, vang tới tận nơi sâu thẳm trong tâm hồn cô, “Bởi vì anh vĩnh viễn cũng không thể rời xa em được”.

Cơn đau nơi lồng ngực bởi vì lời ước nguyện ấy của anh mà không thể vẫn hồi thêm được nữa, cô lấy hết chút sức lực cuối cùng muốn nhìn thật rõ người đàn ông trước mặt, thế nhưng trong thời khắc ý thức sắp trở nên mơ hồ, cô chỉ trông thấy một khuôn mặt tuấn tú vừa đột nhiên biến sắc.

Trần nhà màu trắng toát, bức tường màu trắng toát, chiếc giường cũng màu trắng toát, duy chỉ có anh là một màu đen.

Lãnh Hoan không thể nào ngăn nổi ý muốn đưa tay ra khẽ chạm vào vầng trán đầy mồ hôi của anh.

Xuân ấm thu lạnh, mùa hè nóng bức, mùa đông giá rét, biết bao nhiêu ngày đã trôi qua như vậy, nhìn khuôn mặt càng ngày càng trở nên nghiêm nghị của anh, cô mới biết mình đã đi qua biết bao nhiêu chặng đường, khoảng cách càng xa, nỗi nhớ càng thêm sâu.

Đôi lông mày của anh khẽ cau lại, đôi mắt tuyệt đẹp hé mở ra nhìn cô, “Em tỉnh rồi à?”

Cô không nói gì, chỉ gật đầu.

“Thấy thế nào rồi? Còn đau nữa không?”, trên khuôn mặt anh là một nỗi lo lắng sâu sắc.

“Không sao đâu”, cô mỉm cười, đưa tay đặt lên mu bàn tay anh.

Thính Phong nắm lấy bàn tay cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau, thậm chí còn tới mức làm cô hơi đau.

“Đau...”, đôi mắt trong như nước của cô nhìn xoáy vào anh, hơi chau mày lại.

“Em thì không làm anh đau chắc?”, anh cười buồn, trong mắt tràn đầy nỗi xót xa.

Lần đầu tiên trên mặt anh bộc lộ cảm xúc bất lực và yếu đuối như vậy, nó khiến cô ngẩn người, không thể nói được một lời.

“Một trái tim bị đánh gục ngay trước mắt em, nhưng em lại không cần đến nó, vẫn cứ trơ mắt đứng nhìn nó bị giày vò”, ánh mắt anh nhìn cô sâu hút, “Em đã từng thấy anh đối với ai như vậy chưa? Lãnh Hoan, chẳng lẽ máu trong người em thực sự lạnh đến vậy? Đã nhấn tâm cắt đứt hoàn toàn sợi dây liên kết giữa chúng ta, lại còn muốn anh đi tìm một người con gái khác?”.

Anh bị giày vò? Cô còn giằng xé hơn anh nhiều.

Anh quả thực đã rất giận dữ, không nói đến việc cô cố tình giấu anh mọi chuyện, anh muốn biết rốt cuộc anh quan trọng đến thế nào trong trái tim cô. Cô không muốn chiếm hữu anh, tức là cô không cần đến anh ư? Vì sao cô lại dễ dàng buông tay, đẩy anh vào lòng người khác như thế?

Trong cơn giận dữ, anh dứt khoát bỏ đi, song khi quay người nhìn lại thì thấy bộ dạng tuyệt vọng đó của cô. Cảnh cô ngồi khóc dữ dội, giây phút ấy trái tim anh dường như tan nát, đồng thời anh cũng chợt hiểu ra rằng cô đang sợ hãi khiếp đảm đến thế nào.

Không phải là cô không yêu anh, chỉ là cô không dám yêu anh, cũng không dám thẳng thắn phơi bày tình yêu đó.

“Em yêu”, anh khẽ khàng gọi cô bằng chất giọng cực kỳ quyến rũ, “Anh muốn hỏi em lại một lần cuối, em có thực sự muốn kết thúc tất cả mọi chuyện giữa hai chúng ta không?”. Hỏi xong, anh nhìn thẳng vào khuôn mặt bỗng chốc trở nên nhợt nhạt của cô, chờ đợi câu trả lời,

“Thính Phong”, cô nhìn anh với vẻ hoảng hốt. Anh đang ép cô.

“Em chỉ cần trả lời có hay không thôi”, Thính Phong mỉm cười, song giọng nói lại không mang một chút hơi ấm nào, “Nếu không phải thì hãy cho anh năm năm còn lại của em. Nếu có, thì coi như từ trước đến nay em chưa từng gặp anh”.

Cô nhìn anh, khuôn mặt gần như không còn mang sắc hồng của máu, biết rằng lần này anh không hề nói đùa, anh quả thực chỉ định dành cho cô cơ hội lựa chọn cuối cùng này thôi.

Cô phải làm thế nào đây? Cô nên lựa chọn thế nào đây?

Ngay cả khi đã biết tất cả sự thật, anh vẫn buộc cô phải lựa chọn, làm thế này thực sự quá tuyệt tình và tàn nhẫn, nhưng nó rất hợp với phong cách của anh – không để cho người khác bất kỳ lối thoát nào.

Trên thế gian này sẽ không còn bất kỳ người đàn ông nào khác ngoài anh có thể hiểu cô đến vậy, yêu thương cô đến vậy. Vì quá yêu cô nên chấp nhận buông tay để cô đi, cho nên mới chặn đường tháo lui của cô, ép cô phải nói ra tâm ý của mình.

Nhưng, chỉ một câu nói ngắn ngủi đó thôi, sao đã lên đến miệng mà vẫn không thể bật ra thành lời, để rồi cứ vậy từ từ trôi ngược xuống, chìm sâu mãi tại nơi lục phủ ngũ tạng.

Thính Phong đứng dậy, buông tay cô ra, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo, dường như đã chuẩn bị sẵn tâm lý để có thể đi bất cứ lúc nào.

Rời khỏi bàn tay ấm nóng của anh, cả người cô lập tức rơi vào vòng vây của giá rét.

“Coi như từ trước đến nay em chưa từng gặp anh”.

Cô làm sao có thể, làm sao mới có thể coi như từ trước đến giờ chưa từng gặp anh cơ chứ?

Ánh mắt nghiêm khắc đó, nụ cười điềm nhiên đó, vòng tay ấm áp dịu dàng đó, những cái hôn đầy nuông chiều đó, vậy mà chỉ một câu nói thôi, sẽ không bao giờ còn thuộc về cô nữa.

“Anh đừng đi...”, cô bật ra những từ vỡ vụn, nước mắt chứa chan trên khuôn mặt đã chấp nhận bị đánh bại hoàn toàn, giữ chặt lấy tay anh không rời, không còn giấu giếm sự yếu đuối của mình thêm chút nữa, “Từ trước đến nay em chưa bao giờ muốn rời xa anh”. Từ trước đến nay cô chưa từng quên đi chút nào những giây phút ở bên nhau, từ trước đến nay cô chưa bao giờ thôi nhìn theo cái bóng khi anh đi khuất, từ trước đến nay cô chưa hề muốn anh sẽ thích một người con gái nào khác. Nên anh đã dùng chính sự bướng bỉnh và ích kỷ đó của cô để ép buộc cô phải nói ra.

Những dòng nước mắt nóng hổi cứ không ngừng rơi xuống, cô khóc tới mức không thể nào kiểm soát nổi mình, giống hệt một đứa trẻ bị lạc đường.

Thính Phong cúi người xuống, đặt một nụ hôn dữ dội lên môi cô, đôi tay rắn chắc của anh ôm siết lấy cơ thể cô, dường như muốn khảm chặt cô vào trong cơ thể mình. Nếu như cô chỉ còn sót lại đôi cánh bị tổn thương, đang giằng xé vì không thể bay lên, vậy thì anh chấp nhận là người gắn lại đôi cánh đó để mang cô đi cùng mình. Dù rằng sự đau đớn sẽ khó tránh khỏi, nhưng anh chỉ muốn để cô biết một điều, từ lúc này trở đi, chỉ anh mới là người có thể đem lại hạnh phúc cho cô, ngay đến bản thân cô cũng không thể giành lấy cái quyền đó.

“Em yêu”, tiếng anh gọi bên tai cô nghe như một tiếng thở dài, một làn sương mỏng cũng đã phủ kín mắt anh, “Mình cưới nhau đi”.

23. Chương 46 - 47

Chương 46: Sau đám cưới

“Đứa bé dễ thương quá”, Lãnh Hoan nhìn đứa bé giống hệt một con búp bê xinh xắn trước mặt, không thể không đưa tay chạm vào nó đùa nghịch.

“Trông rất giống bố nó”, cô ngằm so sánh khuôn mặt nhỏ xíu mềm mại mặng tơ đó, rồi quay lên mỉm cười với người phụ nữ đang đứng cạnh mình.

“Em có còn giận anh ấy không?”

Lãnh Hoan cảm thấy buồn cười, ngẩng lên nhìn bộ dạng có vẻ như vẫn còn băn khoăn chuyện cũ của Nhược Y, “Chẳng phải anh ấy cuối cùng cũng bị chị ép cho tới mức buộc phải nói hết sự thực hay sao? Xem chừng chỉ cần một mình chị thôi cũng đã đủ làm cho anh ấy đau đầu rồi”.

“Thế mới đáng đời anh ấy”, Nhược Y uống một ngụm nước trái cây trong cốc, nở nụ cười cực kỳ quyến rũ, “Mà còn em và mỹ nam Diệp Thính Phong, sao lại âm thầm làm đám cưới, chẳng thèm thông báo cho ai một tiếng thế”.

Lãnh Hoan mỉm cười bình thản.

Thính Phong cầu hôn, cô cũng nhận lời, chỉ có điều không đồng ý tổ chức hôn lễ rầm rộ. Cô chỉ nghĩ rằng nếu anh đã cố ý đòi giữ cô lại trong cuộc đời, vậy thì cô muốn ít ra là những dấu tích mà cô lưu lại nơi đó đừng quá sâu đậm.

“Thính Phong thấy khổ sở nhất khi bị chị gọi là mỹ nam đấy”, cô chuyển chủ đề, nghĩ đến bộ dạng nhăn trán cau mày của ai đó, không kìm nổi nụ cười.

“Nói thẳng ra, chồng cũ của chị cũng có thể được coi là tuyệt sắc trên thế gian này còn gì”, Liễu Nhược Y làm bộ dạng hồi tưởng lại, “Nhớ lại hồi đó đi bên cạnh anh ấy, quả thực có cả trăm ánh mắt đổ dồn vào. Chị khuyên em nếu rảnh rỗi thì chịu khó đến chỗ anh ấy nhiều một chút, tránh để cái đám đàn bà lang sói đó tưởng anh ấy còn đơn thân lại nhìn trộm suốt cả ngày”.

Lãnh Hoan bật cười, cúi xuống vuốt vuốt lên chiếc nhẫn cưới ở tay.

“Hóa ra là chiếc nhẫn này”, ánh mắt Nhược Y dừng lại ở ngón tay đeo nhẫn của Lãnh Hoan, sau đó cười với vẻ thông tỏ, “Thính Phong đã nói cho em biết anh ấy mua chiếc nhẫn này từ bao giờ chưa?”.

Lãnh Hoan không hiểu ý của Nhược Y, lắc đầu mù tịt.

“Trước khi chị và anh ấy đính hôn có đi chọn nhẫn cưới, khi đó có hai chiếc cảm thấy vừa ý, chị đã chọn mua một chiếc kim cương bạc, nhưng không hề biết anh ấy đã lặng lẽ quay lại mua chiếc có viên đá màu hồng, chính là chiếc này”, Nhược Y chỉ vào chiếc nhẫn Lãnh Hoan đeo trên tay, “Thảo nào hôm đó anh ấy cứ cầm chiếc nhẫn trên tay rồi đứng ngẩn người ra mãi, hồn vía bay đi tận đâu ấy”.

Lãnh Hoan đột nhiên chết sững, chiếc nhẫn kim cương trên tay dù lạnh ngắt nhưng cô lại cảm thấy như nó đang thiêu đốt mình. Hóa ra anh đã định tặng cô chiếc nhẫn này từ hồi đó rồi ư?

Hóa ra từ đầu chí cuối, sự giằng co, vật vã mà anh phải chịu đựng cũng không hề ít hơn cô chút nào.

“Gần đây sức khỏe của em thế nào?”, câu hỏi của Liễu Nhược Y kéo Lãnh Hoan quay trở lại với thực tại.

“Vẫn ổn”, Lãnh Hoan cười, “Ngoài việc chóng cảm thấy mệt ra thì không có vấn đề gì lớn cả”.

“Thực sự là không có cách gì hay sao?”, Nhược Y hỏi với bộ dạng cực kỳ thận trọng, vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt, “Ví dụ như việc thay một quả tim khác chẳng hạn”.

“Về việc đó thì em cũng đã hỏi bác sĩ từ lâu rồi”, một vẻ ảm đạm thoáng qua trong mắt Lãnh Hoan, “Việc làm phẫu thuật ghép tim cho loại bệnh này, tính đến nay chưa có một ca nào thành công”.

“Thực ra cũng không có vấn đề gì”, cô khẽ cười, nhìn ra con đường tấp nập người xe bên ngoài cửa sổ, “Hiện giờ em quả thực cảm thấy vô cùng thỏa mãn, ngày nào đối với em cũng vô cùng hoàn hảo, cuộc sống của em rất vui vẻ”.

Hạnh phúc thực ra rất giản đơn, đó chỉ là việc mỗi sáng khi thức dậy, mở mắt ra lại được thấy ánh mắt chan chứa yêu thương của anh.

Nếu như mỗi phút, mỗi giây đều không để trôi qua một cách vô nghĩa, vậy thì kết thúc sớm hay muộn cũng đâu là gì.

Mặc áo phong Diesel, quần jeans Miss 60, chân đi đôi giày Converse màu trắng, Lãnh Hoan nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên phiến đá cẩm thạch sáng bóng, không thể không thở dài một tiếng. Cô ăn mặc giống hệt sinh viên thế này, quả thực không phù hợp với những bộ đồng phục xung quanh một chút nào.

Sau khi chào tạm biệt Liễu Nhược Y, cô thẩn thơ đi dạo trên phố, đến khi ngẩng đầu lên đã thấy trước mặt là tòa nhà màu trắng đó. Lấy nhau được nửa năm, nhưng phần lớn thời gian cô đều ở nhà làm thiết kế, lo cơm nước, thỉnh thoảng mới ra phố đi dạo, còn chưa hề đặt chân đến nơi làm việc của Thính Phong.

Tự nhiên lại nhớ đến cách ví von “đám đàn bà lang sói” mà Nhược Y nhắc tới, cô không kìm chế được, cười ngất.

“Chào cô, tôi đến tìm Diệp Thính Phong”, Lãnh Hoan mỉm cười, đột nhiên cảm thấy việc gọi đầy đủ cả tên họ của anh ra hình như có chút ngượng mồm. Cô gái mặc bộ vest màu tím đứng trong quầy lễ tân nhìn Lãnh Hoan một lượt như đánh giá, dù nụ cười vẫn giữ nguyên trên mặt theo phong cách chuyên nghiệp, song giọng nói thì lại lạnh tanh: “Xin hỏi cô đã hẹn trước chưa?”.

“Chưa”, Lãnh Hoan trả lời với vẻ thất vọng.

“Vậy thì mời cô sang bên kia ngồi chờ một chút được không? Tôi cần phải xin ý kiến giám đốc”, nhân viên lễ tân chỉ vào chiếc ghế salon phía bên phải đại sảnh.

“Được”, Lãnh Hoan ngoan ngoãn đáp, tỏ thái độ hợp tác.

Ngồi trên ghế với bộ dạng uể oải, Lãnh Hoan ngược nhìn chiếc đồng hồ cực lớn dựng ở một bên, do dự không biết có nên về hay ở lại.

Lúc đó chuông điện thoại bắt ngờ đổ dồn, cô cầm lên nhấn nút nghe: “A lô?”.

“Em đang làm gì thế?”, giọng nói trầm thấp nhưng nghe rất hay vang lên bên tai cô, “Đợi chút nào, để anh đoán nhé, đang xem đĩa đúng không?”.

“Không phải”.

“Chơi điện tử?”

“Không phải”.

“Đang vẽ thiết kế?”

“Không phải”.

“Đi dạo phố?”

“Không phải”.

“Nấu cơm?”

“No!”, giọng nói của cô bắt đầu tỏ ra thất vọng.

“Thôi được, anh bỏ cuộc”, một tiếng thở dài vang lên phía bên kia.

“Nếu đúng như lời anh nói, thì cuộc sống của em có vẻ thực sự buồn tẻ nhỉ”.

“Chúc mừng em, cuối cùng em cũng đã nhận ra điều đó”, anh cười làm bộ giấu cợt cô. Anh nói tiếp trong tiếng cười không thể kiềm chế nổi, “Thôi được rồi, cô vợ yêu quý của anh, rốt cuộc hiện giờ em đang làm gì nào? Chồng của em đang rất tò mò, và cũng rất nhớ em đây”.

“Hóa ra anh cũng biết dùng cách nói trong cổ văn cơ đấy”, Lãnh Hoan cố tình làm ra vẻ ngạc nhiên để chế nhạo Thính Phong, “Em đang ở khách sạn của anh”.

“Ở chỗ nào?”, Diệp Thính Phong còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

“Ở dưới đại sảnh”, Lãnh Hoan trả lời với vẻ oán trách, “Nhân viên lễ tân nói phải hẹn trước với anh mới được gặp, em đang chuẩn bị đi về đây”.

“Em dám không”, Thính Phong đe dọa, sau đó giọng điệu đột nhiên trở nên dịu dàng, “Chờ anh”.

Từ đằng xa đã nhìn thấy dáng hình cao lớn của anh, nhưng Lãnh Hoan cố ý quay đầu đi chỗ khác, làm bộ như không thấy.

Chỉ mấy giây sau, Thính Phong đã đứng trước mặt cô, cúi người xuống dùng hai tay nâng má cô lên hỏi bằng giọng nhẹ nhàng: “Giận rồi à?”.

“Huhm”, cô hắng giọng một cái, làm ra vẻ không vui chút nào.

“Thông thường những người không có hẹn trước anh đều không gặp”, Thính Phong kiên nhẫn giải thích cho cô, “Anh cũng không biết đó là em, hơn nữa vì sao em không gọi điện thoại cho anh?”.

“Gọi điện thoại thành quen rồi, sau này không có ai gọi cho anh nữa lại thấy khó chịu thì phải làm sao?”, giọng nói của cô trở nên u ám.

“Vậy thì vì sao em không hỏi anh, bây giờ suốt ngày gọi điện thoại cho em, sau này gọi mà không có người nhận nữa thì biết phải làm sao?”, anh chau mày, tỏ vẻ không vui, đưa tay lên cốc một cái vào trán cô.

Ánh mắt Lãnh Hoan bỗng tối sầm lại, Thính Phong thở dài một tiếng, ôm cô vào lòng và nói: “Sau này em còn nói mà không suy nghĩ như vậy, anh sẽ giận thật đấy”.

“Biết rồi”, cô lúng búng trả lời.

“Hôm nay vì sao lại muốn đến đây?”, anh nhướn mày lên, nghịch những ngón tay mảnh mai của cô.

“Kiểm tra đồng thời giám sát môi trường làm việc của anh”, Lãnh Hoan trả lời thành thực, “Chị Nhược Y nói, ở công ty có rất nhiều kẻ háo sắc nhìn trộm chồng em”.

“Được thôi”, Thính Phong cũng làm ra bộ nghiêm túc trước thái độ đó của cô, “Xem ra anh phải hợp tác mới được nhỉ”.

Dắt tay Lãnh Hoan, Thính Phong đưa cô đi về hướng thang máy, nhân viên lễ tân đứng sau quầy thấy vậy vội đứng lên, nhìn giám đốc cười lúng túng: “Cô đây nói rằng...”.

“Gọi cô ấy là Diệp phu nhân”, Thính Phong cười thần nhiên, đồng thời nhắc nhở nhẹ nhàng, “Tôi hy vọng từ lần sau những chuyện tương tự như thế này không xảy ra nữa”.

“Thế nào?”, khi đã đứng trong thang máy, Thính Phong mỉm cười nhìn người phụ nữ bé nhỏ trước mắt mình, “Diệp phu nhân đã hài lòng chưa?”.

Lãnh Hoan ngược mắt lên nhìn anh, bộ dạng có vẻ như vẫn không thoải mái hơn là mấy.

“Sao thế?”, anh nhìn cô không hiểu.

“Em cảm thấy câu anh nhắc nhở lúc sau hơi có vấn đề”, cô nói, khóe môi hơi hé ra một nụ cười, “Những chuyện tương tự như thế này, rốt cuộc là ám chỉ em, hay sẽ lại xuất hiện một Diệp phu nhân khác nữa?”.

Anh ngắt người, ngay sau đó thì trừng mắt lên nhìn cô, người phụ nữ này, quả thực đã được anh nuông chiều quá mức rồi.

Văn phòng làm việc của Thính Phong cũng giống như căn hộ của anh từng ở, cửa kính sát trần kéo thẳng xuống sàn, đứng đó có thể bao quát tất cả cuộc sống ngay bên dưới.

Lãnh Hoan đứng đó nhìn hết lượt phố lớn ngõ nhỏ của London, thở dài một tiếng, “Em vẫn thích phong cảnh ở Scotland hơn, khi nhìn vào đó cảm thấy trong lòng rất yên tĩnh”.

“Chờ khi nào anh rảnh rồi sẽ đưa em quay lại đó chơi”, anh ôm gọn lấy cô từ phía sau. Đặt một nụ hôn lên má cô, song anh lại tham lam cả cái cảm giác mềm mại khi tiếp xúc với khóe môi cô, vậy là không thể kiềm chế nổi, tiến thêm một chút nữa và ghì siết lấy đôi môi.

Cơ thể cô khẽ run lên, ngay lập tức đón nhận sự mạnh bạo của anh, môi, lưỡi quấn quýt lấy nhau. Cô quay hẳn người lại, vòng tay ôm chặt lấy anh, cảm nhận từng góc cơ thể anh bằng đôi tay mình.

Một chiếc, rồi thêm một chiếc nữa, những ngón tay mảnh dẻ của cô nhẹ nhàng cởi từng chiếc cúc áo sơ mi của anh. Hơi thở trở nên gấp gáp, Thính Phong nhìn đôi môi căng mọng ngọt ngào đầy quyền rũ của cô áp sát vào vòm ngực mình, lúc thì gửi vào đó một nụ hôn run rẩy, lúc lại cắn cắn khẽ khàng, rồi từ từ dịch chuyển dần xuống dưới, thiêu đốt từng centimet cơ thể anh.

“Em yêu”, anh không sao kiềm chế nổi, khẽ kêu lên một tiếng, mồ hôi lấm tấm túa ra khắp trán.

“Em muốn có anh”, cô nhìn chồng, bật ra một lời mời gọi đầy mê hoặc, mi mắt chớp chớp giống hệt một con yêu tinh nhỏ quyền rũ vô cùng.

“Không được”, anh dùng chút lý trí cuối cùng để ngăn động tác đầy phóng túng của tay cô, “Bây giờ thì không được”.

Dù rằng anh đã sắp bùng nổ vì sự khiêu khích đầy chủ động của cô, song anh vẫn không thể làm tình với cô khi mà không hề có biện pháp phòng tránh nào.

“Xin lỗi em”, Thính Phong chỉnh lại quần áo, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

“Hôm nay em đã gặp con trai của chị Nhược Y và Lý Tu Nhiên, tên thằng bé là Lý Y Nhiên, trông cực kỳ dễ thương”.

Thính Phong im lặng nghe cô tiếp tục râm rì.

“Thính Phong”, giọng nói của cô đột nhiên nghẹn lại.

“Uhm?”

“Em muốn có một đứa con”, cô nắm chặt tay lại, nói ra mong muốn của mình.

“Không được”, Thính Phong lập tức gạt đi.

“Anh thử tưởng tượng mà xem, một đứa con thực sự thuộc về chúng mình, nó sẽ có đôi lông mày giống hệt anh, có lẽ khi cười lên sẽ trông giống em...”

“Em đừng có mơ!”, anh dứt khoát cắt lời cô, sau đó nâng cằm cô lên bắt cô phải nhìn thẳng vào khuôn mặt đầy kiên định của anh, “Sức khỏe của em hoàn toàn không phù hợp với việc mang thai và sinh nở, thế cho nên em đừng có bao giờ nhắc đến cái ý nghĩ ngu xuẩn đó với anh một lần nào nữa”.

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì hết”, ánh mắt anh trở nên u ám, những ngón tay siết chặt tới mức gần như làm đau cô, “Anh chỉ cần có em, bất kể người nào hay việc gì có thể nguy hiểm đến tính mạng của em, anh đều sẽ hủy hoại một cách không thương tiếc, trong đó đến cả cốt nhục của mình, anh cũng không ngoại lệ”.

Chương 47: Bất nhẫn

Cảm giác được bàn tay hơi lạnh lướt qua khuôn mặt, Lãnh Hoan nhướn mi, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy dịu dàng ngay trước mặt mình.

“Anh về rồi à?”, cô ôm lấy chần, hỏi khẽ bằng giọng điệu uể oải.

“Uhm, sao gần đây em ngủ nhiều thế”, Thính Phong véo má cô với vẻ yêu chiều, “Còn chưa hết mùa thu, em đã ngủ đông rồi đấy à.”

Lãnh Hoan cười ngượng nghịu, lè lưỡi ra với Thính Phong.

“Em chưa ăn tối ư?”, anh nhìn cô với vẻ trách móc.

“Uhm”, cô thành thật trả lời, thực ra cô đã ngủ ngay sau bữa trưa đến tận giờ này.

“Trên đường về anh có đi qua một nhà hàng mới mở, mua một suất cơm hải sản, em có muốn nếm thử không?” Lãnh Hoan vừa định bỏ chần đi ra, anh đã mang hộp cơm từ trên bàn ăn đến.

“Em tự ăn cũng được mà”, cô nhìn thấy anh cầm thìa lên định dứt ình, vẻ áy náy lóe lên trong mắt. Song anh không hề để ý đến việc cô phản đối, vẫn đưa thìa cơm vào miệng cô một cách ngang ngược.

Dạ dày chột cuộn lên, Lãnh Hoan không sao chịu nổi cảm giác buồn nôn đó, vội vàng tung chần nhảy xuống khỏi giường, lao thẳng vào nhà vệ sinh.

Ngồi xổm trước bồn cầu, cô nôn thốc nôn tháo cho đến khi trong bụng không còn gì nữa mới thôi.

Cầm chiếc khăn giấy Thính Phong đưa cho, cô nhìn anh lúng túng mỉm cười: “Em đang khó chịu trong bụng thôi.”

“Từ trước đến nay anh chưa từng nghe em nói có vấn đề gì về dạ dày”, Thính Phong nhìn xoáy vào cô bằng ánh mắt tỏ vẻ không hiểu.

Lãnh Hoan ngẩn người, từ từ đứng dậy song không dám nhìn thẳng vào anh: “Em...”.

“Em có điều gì giấu anh phải không, em yêu?”, giọng nói của Thính Phong mềm mại khác thường, nhưng lại khiến cho cô cảm thấy dựng tóc gáy.

“Không có gì...”, cô ấp úng, đầu cúi thấp tới mức không thể thấp hơn.

“Vậy thì vì sao em lại không dám nhìn anh”, Thính Phong nâng cằm cô lên, sắc mặt dần trở nên u ám, “Bây giờ em tự nói ra, hay để anh đi tìm bác sĩ?”.

Cơn tuyệt vọng tỏa lan, mỗi lúc một lớn hơn trong lòng, Lãnh Hoan cắn môi tới mức trắng bệch ra. Khả năng quan sát của chồng cô đúng là cực kì đáng sợ, hề có chuyện gì khiến anh cảm thấy nghi ngờ, thì đừng có nghĩ đến việc lấp liếm cho qua được.

“Anh đang đợi em trả lời đấy”, anh lạnh lùng nhìn thẳng vào cô.

“Thính Phong...”, sắc mặt Lãnh Hoan nhợt nhạt hơn bao giờ hết, “Em có thai rồi.”

“Em nói lại một lần nữa xem?”, ngọn lửa giận dữ bắt đầu nhảy múa trong đôi mắt sẫm nâu của Thính Phong, sáng rực lên một cách đáng sợ.

“Em thực sự rất muốn có một đứa con”.

“Em đã giở trò gì với bao cao su đúng không?”, sắc mặt Thính Phong u ám tới mức khủng khiếp. Qua vẻ mặt cô, anh lập tức có được câu trả lời cho phán đoán của mình. “Em dám làm thế hay sao”, anh không kiềm chế nổi. găm gờ trong cổ họng, “‘Mấy tháng rồi?”.

“Hơn hai tháng rồi”, Lãnh Hoan trả lời, toàn thân run rẩy.

“Bỏ nó đi”, anh tuyệt tình ra lệnh.

“Không!”, Lãnh Hoan ngẩng đầu lên nhìn anh, trong đôi mắt cô là sự khẩn cầu và trách móc, “Anh không thể nào tàn nhẫn như vậy được”.

“Anh tàn nhẫn ư?”, Thính Phong giận dữ nhìn chằm chằm vào Lãnh Hoan, hận không thể tự tay bóp chết người phụ nữ này.

“Anh đang tàn nhẫn với chính bản thân mình, và càng tàn nhẫn hơn đối với em”.

“Anh từng nói gì em đã quên rồi sao? Hay là em nhất định phải kiểm nghiệm sự kiên quyết của anh?”, Thính Phong nắm chặt tay rồi dấm thẳng vào tường, “Vứt cái tình mẹ bao la ấy của em đi”.

Anh đã từng cảnh cáo cô một cách rõ ràng, vậy mà cô vẫn dám làm như thế.

Toàn thân Lãnh Hoan cũng run lên trước từng động tác của anh, cô rất muốn lấy hết dũng khí ra để phản bác lại, song những giọt lệ đã không thể ngăn nổi mà dâng đầy trong mắt. Thực ra cô chỉ muốn để lại một vật kỉ niệm cho tình yêu của hai người bọn họ, nếu không thì cô không cam tâm tình nguyện rời khỏi thế gian này, để anh lại phải cô độc một mình.

Nhưng rồi anh có thể hiểu ong muốn đó của cô không?

Nhìn cô đứng đó nước mắt như mưa, trên khuôn mặt anh thoáng hiện lên vẻ đau đớn không giấu vào đâu được, thế chỗ cho vẻ lạnh lẽo như băng giá mới vừa hiện diện.

“Em yêu”, giọng Thính Phong khàn đi, “Em nghĩ gì anh đều hiểu. Nhưng em cũng biết rồi đấy, đối với anh chỉ có em là người quan trọng nhất. Nếu như vì đứa bé đó mà anh mất em, thì anh sẽ hận nó suốt cuộc đời”.

Cô nhìn anh qua làn nước mắt nhạt nhòa, không nói được một lời, chỉ biết lắc đầu trong bất lực.

“Chúng ta không cần có nó, ngoan nào”, anh nói một cách dứt khoát, song lại dịu dàng hôn cô.

Lần đầu tiên cảm thấy màu hồng cũng có thể khiến người ta kinh hoàng đến vậy.

Sơn tường, ghế ngồi, quần áo y tá đều cùng một màu hồng ấm áp, nhưng lúc này đối với Lãnh Hoan nó như một cơn ác mộng, khiến cô không thể nào thở nổi.

Mỗi phút, mỗi giây trái tim cô đều đập loạn lên như thúc giục bản thân chạy thoát khỏi nơi này, song bàn tay to lớn đó đã giữ chặt lấy tay cô, khiến cô không cách nào bỏ trốn nổi.

Diệp Thính Phong chau mày nhìn xuống, bàn tay cô lạnh tới ghê người, khiến trái tim anh cũng đông cứng lại.

“Thính Phong”, cô ngược mắt nhìn anh, vẫn thổn thức trong nỗi đau buồn, “Không làm có được không? Em đã hỏi qua tư vấn rồi, chỉ cần em bé nhỏ một chút là vẫn có khả năng sinh nở được”.

“Không được”, miệng anh buột ra một câu dứt khoát, dù rằng sự buồn bã trong mắt cô khiến anh không sao chịu nổi, nhưng anh vẫn gạt đi một cách thẳng thừng.

“Huan!”, tiếng y tá gọi khiến toàn thân Lãnh Hoan sóc mạnh, song Thính Phong đã đứng dậy, đỡ cô đi vào phòng phẫu thuật.

“Xin ông hãy ở lại bên ngoài”, nghe y tá nói, anh chậm rãi buông tay ra, không nhìn vào khuôn mặt đầy vẻ kinh hoàng của cô nữa.

Cánh cửa khe khẽ khép lại, ngăn cách hai người ở hai thế giới khác nhau.

Dù vậy, anh vẫn nghe thấy tiếng khóc thổn thức của cô, nó khiến trái tim anh như bị ai vò lại. Anh buộc phải cố gắng bắt mình đứng nguyên tại chỗ.

Càng mong ước nhiều, lại càng dễ bị tổn thương.

Lúc ấy anh rất muốn biết rằng, có phải tất cả tình yêu trên nhân gian này đều khổ đau như vậy hay không? Biền người mệnh mông, tìm được một người rồi yêu thương người ấy, cưới nhau, sống yên ổn, không một chút nuối tiếc, thực ra những thứ mà anh muốn cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

“Xin bà nằm xuống”, cô y tá nở nụ cười hết sức chuyên nghiệp, “Trước tiên chúng tôi sẽ tiêm thuốc gây mê vào tĩnh mạch, như vậy trong quá trình tiến hành thủ thuật bà sẽ không cảm thấy đau đớn chút nào”.

Lãnh Hoan nhìn chiếc kim tiêm cô y tá đang cầm trong tay, toàn thân lạnh ngắt, chỉ cảm thấy từng cơn choáng váng. Những tiếng va chạm giữa các dụng cụ bằng kim loại với khay đựng càng khiến cho nỗi sợ hãi trong lòng cô dâng lên đến cực điểm.

“Xin bà hãy bình tĩnh một chút”, một thứ gì đó rơi xuống đất phát ra âm thanh rõ nét, cô đã không còn nhìn rõ khuôn mặt người đứng phía trước mình, chỉ nghe thấy những tiếng an ủi và cả tiếng kêu vang lên ở bên tai.

Là ai đang khóc thế? Tiếng khóc mới sợ hãi và bất lực làm sao, giống hệt một đứa trẻ bị bỏ rơi đang đợi chờ người đến đón.

Ý thức dần trở nên mờ mịt, cô cảm giác như nhìn thấy khuôn mặt anh, vẫn cứ bình thản như mọi khi, một nụ cười cô tịch. Anh cứ đứng như vậy nhìn cô, không nói một lời, song lại khiến cho cô cảm thấy tim mình đau nhói.

Đêm hôm đó, anh ngồi lặng lẽ bên cạnh cô hút thuốc với một tư thế cực kì thanh cao, không vương chút bụi trần. Cô đã nhìn trộm anh bằng vẻ hiếu kỳ, chỉ một cái nhìn của anh sau đó đã khiến cho lòng cô dậy lên từng đợt sóng.

Thính Phong, “Thính” là nghe trong “Nghe thấy”, “Phong” là gió trong “Mưa gió”.

Rõ ràng chỉ là hai chữ đơn giản như vậy thôi, nhưng khi đọc lên thành tiếng, lại khiến cho cả trái tim cô như mê đắm.

Vì sao cô lại yêu anh nhỉ? Có lẽ vì sự cô đơn của hai người quá giống nhau, khi nhìn vào mắt anh, cô dường như thấy được hình ảnh của mình trong đó.

Nếu như cô đã từng đem đến sự ấm áp cho anh, vậy thì sau khi cô buộc phải ra đi, cô hi vọng anh sẽ không phải đắm chìm trong nỗi cô đơn như ngày ấy.

Chỉ có điều không còn được như vậy nữa rồi.

“Thính Phong!”, tiếng kêu kinh hoàng xen lẫn trong tiếng khóc, Lãnh Hoan mở mắt nhìn khuôn mặt thân quen đang ở ngay trước mặt mình.

“Anh ở đây rồi”, Thính Phong cầm tay cô đưa lên miệng hôn.

Lãnh Hoan cắn chặt môi, nhìn khắp một lượt xung quanh, nước mắt lại tiếp tục trào ra: “Kết thúc rồi phải không? Con em đã không còn nữa...”.

Thính Phong cười khổ sở: “Nó vẫn còn”.

Lãnh Hoan sững sờ, sau đó lập tức mở to mắt với vẻ không dám tin đó là sự thật: “Anh đang nói gì?”.

Anh đưa tay cô xuống, khê khàng đặt nó lên bụng cô: “Em có cảm thấy gì không? Con vẫn còn ở nguyên trong đó”.

Lãnh Hoan hoàn toàn có thể cảm nhận được, dù cái thai vẫn còn ít tháng, có sờ vào cũng không thể thấy bất kỳ phản ứng gì, song trong lòng cô lại ngập tràn cảm giác sung sướng, dần dần lan tỏa khắp toàn thân.

“Vì sao lại thế?”, cô ngược cặp mắt vẫn còn đắm nước nhìn anh, kích động tới mức cơ thể khê run lên.

Vì sao anh lại thay đổi quyết định như vậy?

“Em yêu”, anh nâng khuôn mặt cô lên, nhìn xoáy sâu vào đó, “Em biết không, bất kỳ người nào cũng đều có điểm yếu, đều có những chỗ sợ bị đau nhất”.

Cô ngược mắt nhìn, ánh mắt anh sao mà bất lực, nhưng lại như đang thiêu đốt cô.

“Còn em, lại chính là nỗi đau của anh”.

Trong phòng thủ thuật cô đã khóc như mưa như gió, dù ở khoảng cách xa đến vậy, anh vẫn còn nghe thấy rõ mồn một, thế nên bảo anh làm sao nhẫn tâm được kia chứ? Nếu làm vậy, có lẽ từ giờ trở về sau cô sẽ không bao giờ thôi oán trách anh.

“Em tưởng rằng anh...”, cô vẫn còn nức nở, không nói được nên lời.

“Em tưởng rằng anh làm sao”, anh lặng lẽ cười, “Anh đâu phải là người lòng dạ sắt đá, lạnh lẽo vô tình như người nào đó vẫn nghĩ. Anh cũng là một người đàn ông bình thường, biết cô đơn, biết tổn thương, khi buồn bã thì cũng thấy đau, và cũng biết mềm lòng trước người mình yêu thương”.

Cô sững sờ nghe những lời anh nói, kinh ngạc trước việc lần đầu tiên anh giải bày hết những điểm yếu của bản thân trước mặt mình. Chỉ có điều vì sao, vì sao anh lại nhìn cô với dáng vẻ bi thương nhường vậy? Giống hệt như một người đang đứng nhìn giấc mơ của mình trôi xa dần với vẻ cam chịu và mất mát.

Cô đưa tay ra, định xoa dịu nỗi buồn da diết đang hiện rõ trên đôi lông mày của anh, nhưng anh đã nắm lấy tay cô, mọi cảm xúc tiêu cực bất chợt tan biến hết, nhanh tới mức cô còn tưởng mình đã nhìn lầm.

“Em yêu”, anh thở dài, nhẹ nhàng hôn lên má cô, “Anh muốn em biết một điều, anh đã gạt bỏ toàn bộ cá tính của mình, gạt bỏ sự bướng bỉnh cố chấp, tất cả đều vì anh không thể bỏ em. Vậy nên, em không được phép làm anh thất vọng, hãy hứa với anh sẽ sống hết năm năm, không được bội ước”.

24. Chương 48 - Ngoại Truyện 1

Chương 48: Nghe tiếng gió

Tháng Sáu ở Scotland ngày dài hơn đêm, có lúc nhìn lên bầu trời thấy vẫn nguyên một thứ ánh sáng như vậy, không hề hay biết đã chuyển sang ngày khác. Còn thời tiết thì bất thường hết như một đứa trẻ, có khi đang nắng tươi rực rỡ, nhưng thoát cái mây đen đã kéo đến ầm ầm, rồi những hạt mưa lách rích bay khắp vòm trời, sau đó thì lại trời quang mây tạnh.

“Em vẫn muốn ăn thêm bánh muffin chuối nữa”, Lãnh Hoan giải quyết xong chiếc pudding ở trên đĩa, ngẩng lên nói với người đàn ông ngồi đối diện.

Thính Phong mỉm cười, gọi phục vụ lại rồi yêu cầu thêm một ly sữa dừa.

“Làm thế nào bây giờ?”, Lãnh Hoan nhìn anh chau mày, “Ăn uống tốt quá nên người béo ú ra rồi”.

“Đâu có, chỉ có mỗi bụng là to thôi”, Thính Phong cảm thấy buồn cười khi nhìn cái bụng tròn xoe như cái trống của cô, trong mắt lóe lên vẻ tinh nghịch, “Nhưng mà này, anh muốn biết một điều”.

“Uhm?”, Lãnh Hoan tò mò nhìn chồng.

“Khi em đứng dậy thì có thể nhìn thấy chân của mình không?”

“Anh dám giễu em à?”, Lãnh Hoan rít lên, trợn mắt nhìn anh, “Ghét chết đi được”.

Thính Phong càng khoái chí hơn vì bộ dạng tức điên người của cô, không thể kìm nổi, ngứa đầu lên cười thành tiếng.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của anh tựa như vầng hào quang rực rỡ bao trùm lấy toàn cơ thể. Nụ cười xán lạn đến tột cùng, khiến cô không thể rời mắt, thậm chí còn khiến nhịp thở của cô trở nên rối loạn.

Vẻ lạnh lùng trong đôi mắt đó không biết từ bao giờ đã được thế chỗ bằng những nụ cười. Dạo gần đây, anh đã vui vẻ hơn rất nhiều, không còn là một Diệp Thính Phong xa cách như ngày đầu cô mới gặp nữa.

Là cô đã làm anh thay đổi? Hi vọng là như vậy.

Đôi khi thức dậy lúc nửa đêm, nhìn khuôn mặt anh chìm sâu trong giấc ngủ, cô vẫn còn nghi ngờ không hiểu niềm hạnh phúc mà mình đang có liệu có phải là ảo giác hay không, có phải anh đang thực sự ở bên cô hay không.

Trong thơ, Tagore đã từng nói: “Trước khi chúng ta gặp nhau, chúng ta đều là người xa lạ, nhưng khi chúng ta vừa tỉnh dậy, liền phát hiện ra chúng ta đã yêu nhau”.

Thực ra mỗi một tình yêu đều bắt nguồn từ sự ngẫu nhiên, có thể là những ánh mắt giao nhau, có thể là tình cờ chạm mặt trên đường, dù không cố ý nhưng lại giống hệt một tia sáng mặt trời rơi thẳng vào tim, sau đó nở rộ thành muôn vàn ánh sáng, rực rỡ soi rọi mọi ngõ ngách tâm hồn. Chỉ có điều đôi lúc vì không để ý đến tình cảm của mình mà cứ sợ hãi, tự ti, tự tôn, thành kiến, kiêu ngạo nên mới để lỡ mất bao nhiêu cơ hội, chịu tổn thương và xa cách.

Thật may vì bọn họ cuối cùng đã không để lỡ mất nhau.

“Em sao thế?”, Thính Phong nhìn Lãnh Hoan khi đó đang để tâm trí ở tận nơi nào, thắc mắc.

Lãnh Hoan bừng tỉnh, đôi mắt bỗng sáng long lanh: “Nice to meet you”.

Thính Phong sững người, ngay sau đó thì mỉm cười, cầm lấy tay cô, ánh sáng từ hai chiếc nhẫn cưới giao nhau lấp lánh.

“Thính Phong”, cô đột nhiên chau mày, bàn tay bám chặt lấy tay anh.

“Sao thế?”

“Đau!”, cô kêu lên, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi.

Mặt Thính Phong thất sắc, anh vội đi lên trước ôm lấy cô, liền phát hiện ra vết máu đỏ loang lổ trên chiếc ghế màu trắng.

Những cơn đau kéo dài suốt một ngày, trong lúc mê man Lãnh Hoan không biết đất trời gì nữa, chỉ biết vòm ngực rộng rãi của anh chưa lúc nào rời khỏi cô, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng của anh chốc chốc lại đưa

lên lau đi những giọt mồ hôi trên mặt cô. Cô đau tới mức không nói được câu nào, chỉ có thể bám riết lấy cánh tay anh, chỉ nghe thấy anh khẽ gầm gừ bên tai cô: “Nếu như em dám rời bỏ anh, anh sẽ không cần đến đứa bé này nữa”.

Cô rất muốn được phản đối lời anh, muốn buộc tội anh tàn nhẫn, lại còn lấy con ra để uy hiếp cô, nhưng trong lúc cố gắng để mở được mắt ra, lại chỉ có những giọt nước mắt lăn xuống hai tai.

Con của bọn họ, cô hi vọng nó sẽ giống anh. Mái tóc màu nâu sậm mềm mại, khi lùa tay vào thấy những lọn tóc quăn quăn hết sức dễ thương. Đôi mắt tuyệt đẹp màu nâu, khi cười thì hơi nheo nheo lại, mỗi lúc có ánh nắng mặt trời rọi chiếu vào, sẽ có thể nhìn thấy hai con ngươi thuần khiết màu hổ phách.

Có lẽ tính cách của nó cũng sẽ giống như bọn họ, đều có một chút bướng bỉnh, song nhất định sẽ vô cùng nghịch ngợm, có thể mới làm cho anh phải đau đầu.

Năm tuổi, nó sẽ tò mò sờ vào chai rượu của bố, sau đó vì không cẩn thận nên làm vỡ món đồ quý giá ấy, nhưng lại cười làm ra vẻ mình vô tội.

Bảy tuổi, nó sẽ chơi trò chơi điện tử còn giỏi hơn cả mẹ.

Chín tuổi, bắt đầu biết ghét đồng phục của trường, bắt đầu biết tự trang điểm cho bản thân mình.

Mười lăm tuổi, con bé bắt đầu có bạn trai, khi tay trong tay với cậu bạn đi dạo phố liền bị bố bắt gặp. Sau đó thì cậu bé kia sẽ bị sự lạnh lùng nghiêm khắc của người đàn ông ấy làm cho run rẩy, giọng nói lắp bắp, nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ không chịu buông tay con bé ra.

Mười tám tuổi, nó bắt đầu vào đại học, chắc chắn sẽ chọn một trường nào đó ở xa nhà.

Hai mươi hai tuổi, có lẽ cũng sắp đến tuổi lấy chồng, hi vọng Diệp Thính Phong sẽ không giữ nguyên bộ mặt đó trong lễ cưới của con gái.

Nếu như có thể, cô thèm muốn biết bao sẽ được cùng anh chứng kiến từng bước trưởng thành của con gái họ.

Lãnh Hoan cứ như vậy chìm sâu trong giấc mộng của riêng mình, không hề hay biết đến sự căng thẳng trong phòng thủ thuật, cũng không hề hay biết trong quãng thời gian tìm cô ngừng đập, Thính Phong đã gần như phá tung cả cái bệnh viện đó lên.

“Quay lại đi, em yêu, quay về bên anh”.

Cô không biết mình đang ở nơi nào, nhưng từ đầu tới cuối vẫn nghe thấy giọng nói quen thuộc đó vang lại từ giữa màn sương dày đặc, không ngừng vấp vít bên tai.

“Em thật sự nhẫn tâm buông tay hay sao?”

Cô không chấp nhận, làm sao cô có thể chấp nhận việc buông tay anh kia chứ?

“Cho xin ít lửa được không?”

Đêm hôm đó, anh ôm lấy eo cô trong điệu nhảy nhẹ nhàng, lặng lẽ nhìn vào mắt cô, sau này cô mới phát hiện, thứ mà anh đã đốt lên không phải là điều thuốc trong tay anh, mà chính là trái tim cô.

“Đang nghĩ gì thế?”

Đêm hôm đó, anh cầm chiếc ô đứng trước mặt cô, đem đến cho cô một không gian thật ấm áp, khi đó cô không hề hay biết hóa ra cơn mưa ấy vẫn rơi trong lòng cô tới tận bây giờ.

Ký ức vụt lướt qua như mây gió trên trời, biến ảo với tốc độ cực nhanh.

Hành lang với màu xanh lạnh hút của băng ở Windy Casino, vũ điệu trong cơn say trên vỉa hè đêm hôm đó, dưới ánh đèn vàng vọt của tòa chung cư, trong ánh đèn lộng lẫy ở London, cùng nhau đếm ngược dưới tháp Big Ben, thị trấn Interlaken tuyết rơi trắng xóa... Bao nhiêu ngày như vậy, bao nhiêu đêm như vậy, mà hình bóng đó, vẫn luôn ở nơi đây.

Nhưng cô thì đang ở đâu kia chứ?

Xung quanh là một màn sương dày đặc, Lãnh Hoan không thể nào phân biệt nổi đông tây nam bắc, không biết đã là ngày tháng nào. Kinh hoàng nhìn xuống đôi tay mình, cô thấy nó cũng trống không, không còn ai bên cạnh, không còn bàn tay rộng lớn và ấm nóng đó dắt cô đi nữa. Đây là đâu nhỉ? Cô cần phải đi đến đâu đây?

Anh nói: “Em yêu, anh sẽ đưa em đến một nơi này. Trái tim anh, Hoan”.

Anh khẽ gọi tên cô, vầng sáng trong mắt anh mỗi khi anh nhìn xoáy vào cô và mỉm cười có thể giết chết sự kiêu ngạo trong cô, sức mạnh của anh mỗi khi ôm lấy cô một cách quyền uy, sự lạnh lùng xa cách mỗi khi anh giận dữ, hay vẻ thương xót của anh mỗi khi họ đụng chạm về thể xác. Tất cả chợt hiện lên.

Rồi còn bộ dạng hưởng thụ của anh mỗi khi cô lúng túng cúi đầu không biết phải làm gì, những nụ hôn mà anh thường thích đặt lên mái tóc cô.

Anh thường đứng ở đằng xa lặng lẽ nhìn cô.

“Đừng chạy lung tung, nhớ đi lạc thì biết làm thế nào”.

“Em sẽ đứng yên ở đây đợi anh. Cứ đợi mãi, đợi mãi ở đây”.

“Anh không quay lại tìm thì em đợi có tác dụng gì?”

Lần này, chính cô đã tự đánh rơi mình, khiến anh phải đợi.

Nếu như vậy, anh có thể đợi mãi, đợi mãi hay không?

Ánh nắng mặt trời rực rỡ, Thính Phong kéo rèm cửa sổ ra, để cho sắc vàng kim ấm áp thay anh khẽ khàng hôn lên khuôn mặt Lãnh Hoan.

Thời tiết quả là dễ chịu, sao cô có thể nằm lâu đến như vậy, rõ ràng là đã hẹn với anh khi nào có nắng sẽ cùng nhau tới vùng cao nguyên.

“Anh ghét phải đợi em. Em biết anh là người không có một chút kiên nhẫn nào rồi”, anh thở dài, “Em đừng có quá đáng như vậy chứ”.

“Thính Phong, ánh nắng gắt quá, em sẽ bị đen đi đấy”, cô vốn vẫn không ưa ánh nắng quá gắt như thế này, nó sẽ khiến cô không thể nhìn rõ hình dáng của anh.

Ánh mắt bình thường vốn sắc bén đột nhiên trở nên thẫn thờ, anh nhìn đôi môi non mướt đang hé mở của cô, ngỡ rằng những thứ mình vừa trông thấy là ảo giác. Cặp lông mi cong vút khẽ khàng động đậy như hai cánh bướm, cuối cùng đôi mắt cũng từ từ mở ra.

“Anh toàn đe dọa em thôi”, cô bĩu môi với vẻ ầm ức, trong đáy mắt còn loang loáng nước.

Cuối cùng cô cũng đã tìm được đường quay về.

Vạn dặm xa xôi, sông sâu núi hiểm, hóa ra anh lại ở đây.

“Em yêu, em đã chậm mất một bước rồi”, anh bình thản mỉm cười, “Anh đã đặt xong tên cho con gái”.

“Tên là gì?”, cô hỏi, tỏ vẻ hơi buồn bực, “Nếu nghe mà không hay, em sẽ đổi tên khác”.

“Không đổi được đâu”, anh nhìn riết vào cô, “Diệp Hỷ Hoan”.

“Diệp Hỷ Hoan”, anh thì thầm bên tai cô bằng ngữ điệu đầy thương yêu, “Suốt cuộc đời cũng không thể nào đổi được”.

Mặt trời sắp lặn, cuối chân trời bừng lên một dải hồng.

“Em thích chỗ này”, Lãnh Hoan ngồi trên sân thượng xem cảnh mặt trời lặn đẹp đến mê hồn, không thể không than lên một tiếng.

Đứa trẻ trong lòng cô ọ ẹ mấy tiếng, có vẻ như cũng đồng tình với quan điểm của mẹ.

“Lại âm ỉ gì thế!”, Lãnh Hoan nhú mày, chăm chú ngắm nhìn đứa bé trong lòng mình. Thật đúng là... không chỉ hoạt bát nhanh nhẹn mà còn có cái tính nóng nảy vô cùng đáng yêu của cha nó nữa.

Thính Phong gấp máy tính xách tay lại, mỉm cười nhìn bức tranh một lớn một nhỏ trước mặt mình.

“Thưa ông, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi ạ”, người quản gia từ xa đi tới.

“Chờ chút”, Lãnh Hoan quay đầu lại, cười tinh nghịch nhìn Thính Phong, “Em đột nhiên lại muốn ăn bánh sandwich”.

“Em vẫn còn nhớ chuyện đó à?”

Chuyện đã xảy ra từ mấy năm trước, cho tới bây giờ anh vẫn không nghĩ ra rốt cuộc mình đã trúng tà gì mà tự nhiên lại hủy hoại hình ảnh của mình để nhào xuống bếp làm sandwich cho cô ăn kia chứ.

“Vẫn nhớ”, cô mỉm cười, đôi mắt chột mê mải về miền ký ức, “Làm sao có thể không nhớ được? Cà chua, bánh mì gối, không cần thận để lẫn cả mấy cọng ớt xanh, bánh mì nướng chừng hai mươi giây, hơi xém mắt một ít”.

Tất cả những thứ liên quan đến anh, từ trước đến nay cô chưa hề quên một chút nào.

Anh nhìn cô, cổ họng tắc nghẹn, trong lòng đột nhiên cảm thấy cay cay, “Còn gì nữa không?”.

Cô bật cười, nghiêng đầu cố làm ra vẻ đang phiến não, “Còn quên một thứ gọi là pho mát”.

“Mùi vị vẫn ngon đấy”, Lãnh Hoan gơ iếng bánh sandwich trong tay, “Anh có muốn thử không?”.

Thính Phong lắc đầu, bế con bé trong lòng cô lên.

Bàn tay nhỏ xíu mềm mại khua loạn lên trên bàn để tìm mấy thứ thú vị làm đồ chơi, khiến cho đĩa sa lát bị nhào lên thành một thứ hỗn hợp.

Còn đang định ngăn chặn hành vi bừa bãi của con bé, một củ cà rốt đã đập bốp vào khóe miệng anh, sau đó bị ấn thẳng vào trong.

Toàn thân Thính Phong cứng ngắc lại, mặt trông như sắp trằm cảm đến nơi.

Lãnh Hoan nhìn sắc mặt khó coi của anh, cười nghiêng ngả, anh ghét nhất trên đời là cà rốt.

Chủ nhân của bàn tay nhỏ ấy vẫn nhất quyết không chịu buông tha, tiếp tục ấn củ cà rốt vào miệng bố với vẻ bướng bỉnh còn gấp mấy lần bố mẹ nó.

Mặt Thính Phong xám xịt, trông khó coi đến cực độ.

“Lãnh Hoan”, anh quay mặt sang gầm gừ, không muốn trông thấy nụ cười hả hê của vợ nữa.

“Bố!”, một giọng nói non tơ thơm mùi sữa bật ra từ cái miệng nhỏ xinh. Thính Phong sững người, nghe tiếng gọi hoàn toàn lạ lẫm đó, ngay tức khắc tìm đập rộn ràng, hoàn toàn không còn cảm thấy khó chịu vì thứ thực vật đáng ghét đang ở trong miệng mình.

Lãnh Hoan mỉm cười, “Thính Phong”.

“Uhm?”, phải khó khăn lắm anh mới tập trung tinh thần trở lại.

“Anh còn nhớ bài hát tiếng Trung lần đó em đã hát không?”

“Lần đó em không chịu nói tên tiếng Trung của nó”.

“Thực ra nó có tên”.

Anh lặng lẽ ngồi nhìn khuôn mặt có nhìn suốt đời cũng không thấy chán của cô.

“Tên nó là Nghe tiếng gió”.

Anh không nói được câu nào, chỉ cười rạng rỡ.

Anh biết, anh vẫn luôn biết điều đó.

Bên ngoài trời, từng cụm mây vẫn trôi đi.

Bên tai anh là tiếng gió của miền cao nguyên Scotland. Từ kỉ băng hà đến nay, nó vẫn không thay đổi sự dữ dội, hoang vu, xa hút.

Ngoại truyện 1

Ánh trăng mờ ảo, bóng người lay động, ánh đèn trong đại sảnh làm chói mắt, tiếng nhạc ca rộn ràng, còn nơi đây chỉ có bồn nhạc nước lặng lẽ phun trào, tiếng nước róc rách chảy. Bị người ta giẫm chân lên, những chiếc lá vàng khô dưới đất phát ra những âm thanh vụn vỡ.

“Ai vậy?”, giọng nói lạnh lùng phá vỡ không gian tĩnh mịch.

Bùi Duẫn Trân ngẩng đầu lên, người đàn ông đứng dưới ánh trăng mặc cả bộ đồ đen, khuy ở trên cùng áo sơ mi đã cởi ra, cổ tay xắn lên một cách lỏng lẻo, tay phải anh cầm một ly rượu, tay trái uể oải đút trong túi quần âu.

Bốn mắt nhìn nhau, anh có vẻ như hơi sững người, ánh mắt thất thần: “Hoan?”.

Giọng nói như đã khàn đi, chỉ một từ khê khàng như vậy nhưng lại chứa chan nỗi khát khao từ tận đáy linh hồn.

Thứ chất lỏng màu vàng kim trong chiếc cốc mà anh cầm trên tay khê sóng sánh cùng với âm thanh đó, hơi thở của anh nghẹn lại, nhưng cơ thể không hề động đậy, chỉ đứng yên ở đó nhìn cô.

Tất cả điều đó chỉ xảy ra trong tích tắc, đôi mắt sâu hút màu nâu sẫm lập tức lấy lại vẻ lạnh lùng, không còn chút hơi ấm nào.

Không phải cô ấy, dù quả thực rất giống, nếu như tóc dài thêm một chút, lọn tóc quăn hơn một chút, đôi mắt phiêu diêu hơn một chút, độ cong nơi khóe miệng tươi vui hơn một chút.

Thu lại ánh mắt của mình, anh không hề lưu luyến, quay người bước đi.

“Tên tôi là Bùi Duẫn Trân”, cô gái đó tìm cách khiến anh chú ý.

Thính Phong đưa ly rượu lên miệng, từ từ nhấp một ngụm, ánh mắt bình thản lại, quay về phía Duẫn Trân: “Hóa ra là viên ngọc quý trên tay Bùi tiên sinh, rất vui được gặp”.

“Mới rồi anh tưởng tôi là ai?”, Duẫn Trân mở to mắt nhìn anh, cười thích thú.

Cô biết vì sao anh lại thất thần như vậy, cô biết Lãnh Hoan, người phụ nữ mà cuối cùng anh cũng mất đi. Thậm chí cô đã từng hết sức ngạc nhiên khi nhìn ảnh vợ anh vì thấy cô ấy quá giống mình.

Thính Phong cười thản nhiên, nhìn cô với vẻ không buồn để tâm: “Bùi tiểu thư tưởng mình là ai chứ?”.

Về tức giận lóe lên trong đôi mắt quyến rũ, Duẫn Trân nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, từ trước đến nay chưa từng có ai dám coi thường cô như vậy. Sự xa cách của anh, sự giấu cợt trên khóe miệng anh đã hoàn toàn kích động tới lòng kiêu ngạo và cả quyết tâm của cô.

“Tôi thích anh”, cô hást cầm lên với bộ dạng đã muốn gì thì nhất định phải có bằng được.

“Tôi?”, anh lặng lẽ đứng yên tại chỗ, giữ nguyên bộ dạng cực kỳ điềm tĩnh của mình: “Bùi tiểu thư thích nhầm người rồi, tôi có thể coi là bậc cha chú của cô đấy”.

Ánh mắt sắc lẹm lướt qua phía Duẫn Trân, song giọng nói của Thính Phong lại thản nhiên như đang bàn chuyện thời tiết: “Lẽ nào cô không biết bố cô hận tôi đến mức muốn lấy mạng của tôi hay sao?”.

“Đó là việc của ông ấy”, Duẫn Trân nhướn mày lên cười, “Chẳng liên quan gì đến tôi”.

Ánh mắt dừng lại trên chiếc bàn ở cạnh anh, cô đưa tay ra: “Orb lighter?”.

“Để yên đó”, anh giữ chặt lấy cổ tay Duẫn Trân rồi gạt ra, giống hệt như vứt đi một vật gì mình căm ghét.

“Anh”, Duẩn Trân đứng chết sững nhìn Thính Phong, mặt hết trắng rồi chuyển sang đỏ, anh đã thực sự khiến cô bùng nổ cơn giận dữ.

Khuôn mặt cực kì hoàn hảo, cơ thể cao lớn cân đối, người đàn ông đứng trong bóng tối đẹp như một vị thần, song ánh mắt của anh ta còn lạnh lẽo hơn cả ánh trăng.

“Chào buổi tối”, một giọng nói uyển chuyển vang lên phía sau lưng Duẩn Trân, dùng thứ tiếng Hàn Quốc mà cô đã quen thuộc.

Ngạc nhiên quay đầu lại, một khẩu súng màu bạc đã kề ngay lên trán cô, từ từ dịch chuyển tới giữa hai đầu lông mày.

“Pằng”, miệng giả làm tiếng súng nổ, cô gái trẻ trông giống như một thiên thần bật cười nhìn Duẩn Trân, có vẻ như cực kỳ thỏa mãn với phản ứng hốt hoảng của cô.

“Đừng sợ”, cô thiếu nữ ngồi lên trên bàn, vút khẩu súng sang một bên, đôi chân dài lác lư, “Trong đó làm gì có đạn, tôi lấy ra để chơi thôi”.

“Đồ thần kinh”, Duẩn Trân đã mất hết bình tĩnh, bật lên tiếng chửi hờ hênh, sau đó quay sang nhìn người đàn ông. Vẻ lạnh lùng băng giá ban nãy ở anh ta đã dần dần biến mất, anh ta đứng đằng sau nghịch túm tóc của con bé với vẻ vô cùng trêu mếu.

Duẩn Trân sững người, ngay lập tức hiểu ra con bé đó là ai, tức giận nhìn hai cha con họ sau đó hằm hằm bước đi.

“Quả thực trông rất giống mẹ”, Diệp Hỷ Hoan nhìn theo bóng Duẩn Trân, khẽ than một tiếng.

“Chỉ là giống thôi”, Thính Phong bình thản lên tiếng.

Hỷ Hoan quay người lại giằng ly rượu trên tay bố, đưa lên miệng nhấp một ngụm: “Đúng là bố mình có khác, đến cả uống rượu giải sầu cũng là thứ rượu quý thế này”.

“Không phải hôm nay mới được nghỉ hè sao?”, Thính Phong nhìn vào đôi mắt có cùng màu nâu sậm với mình một cách ranh mãnh, “Bố lái xe đến đón con, nhưng người ở trường nói con đã về nhà từ hôm qua rồi”.

“Cái đó thì...”, Hỷ Hoan cười vô tội.

“Buổi chiều Lý Kiều gọi điện cho bố, nói con đã thất lễ với vợ chưa cưới của chú ấy”, Thính Phong quyết định không chần vờ thêm với con yêu tinh nhỏ đó nữa, “Bố muốn biết con đã thất lễ như thế nào?”.

“Tối hôm qua con đến dự bữa tiệc ở nhà dì Liễu mà”, Hỷ Hoan nhìn bố cười tinh nghịch, “Sau đó thì không may đâm sầm vào người vợ chưa cưới của chú Lý Kiều”.

“Uhm, không may”, Thính Phong dựa vào lưng ghế, nghe lời giải thích của con bé.

“Rượu trong ly bị hắt lên, con tiện tay lấy chiếc khăn lụa trong túi áo ngực của chú Lý Kiều để lau cho chị ấy”, Hỷ Hoan cố tránh ánh mắt nghiêm khắc của bố với vẻ tội lỗi.

“Con có chắc là con lấy chiếc khăn lụa không?”, giọng nói thấp trầm vang lên, những ngón tay thon dài đầy vẻ thanh thoát gõ gõ lên mặt bàn.

“Vâng”.

“Chắc không?”, Thính Phong ngược mắt lên, nhìn khuôn mặt đã hơi ửng đỏ.

“Quái lạ, Hỷ Hoan, lần đầu tiên bố phát hiện ra con cũng biết đổ mặt đấy”, khóe miệng Thính Phong lộ ra một nụ cười chế giễu, “Vì sao Lý Kiều lại nói con đã tráo chiếc khăn lụa của chú ấy thành chiếc quần lót của phụ nữ từ trước?”.

25. Ngoại Truyện 2 - 3 (hết)

Ngoại truyện 2

Hoa kế(1), Blue Sow Thistle.

(1). Một loài thực vật có hoa màu xanh tím, lá nhọn và cứng như những chiếc gai.

Thế kỷ XIII sau công nguyên, thành trì của Scotland bị quân Đan Mạch bao vây. Trên đường đột kích, đội quân của Đan Mạch không may lạc đúng vào vườn hoa, bị gai của những bụi hoa kế đâm đau tới mức không thể không kêu lên. Quân Scotland nhờ vậy mà phát hiện ra chúng, ngay lập tức phản công, cuối cùng lật lại được cục diện, giành thắng lợi hoàn toàn. Người dân Scotland để kỷ niệm chiến thắng này, đã coi hoa kế là quốc hoa của mình, thế nên ý nghĩa của loài hoa ấy là sự ban phúc của Chúa Trời.

Theo truyền thuyết người nào sinh ra vào đúng ngày chiến thắng đó, thì sẽ nhận được ân phúc đặc biệt của Thiên Chúa, bất kể là trong sự nghiệp học hành, đường công danh hay tình cảm đều thuận buồm xuôi gió.

Chết tiệt!

Nếu nói về sự nghiệp học hành của cô, thì từ nhỏ tới lớn, luôn có người theo sát xem cô lên lớp có ngủ gật hay không, đã hoàn thành bài tập về nhà chưa, có kết giao với những đứa bạn hư hỏng hay không, thậm chí cả việc ăn uống, đi vệ sinh, khiến cơ hội trốn học của cô trở nên cực kì ít ỏi. Mà nguyên nhân tất cả những việc đó chỉ tại người bố cực kì xuất sắc của cô, bất cứ cô giáo nào sau khi nhìn thấy ông đều trở nên hết sức tận tâm với chức nghiệp của mình.

Tình yêu của cô, ha ha, càng tồi tệ hơn, nếu như tính đến thời điểm hiện giờ thì tương lai vẫn chưa có gì sáng sủa.

Sự nghiệp? Sự nghiệp của cô sau khi tốt nghiệp là chơi, là giải trí.

Sợi dây chuyền hình hoa kế đeo trước ngực sáng lấp lánh, dù rằng từ nhỏ hễ bọn bạn hỏi đến thì cô lại nói nó được làm bằng thủy tinh.

Đương nhiên nó làm sao mà là thủy tinh được, nếu như người tặng nó cho cô là Tổng giám đốc công ty xây dựng Hoa Hạ, Lý Kiều.

Nghe nói ngày cô đầy tháng, Tổng giám đốc Lý đã tận tay đưa sợi dây chuyền đó ẹ cô, hồi ấy cái cổ nhỏ xíu của cô gần như còn không thể nào chịu được sức nặng của những viên kim cương đó.

Có vẻ hơi mỉa mai, không hiểu họ có biết rằng hoa kế từ trước đến nay chỉ có thể điểm tô trong vườn hoa, khi được đặt bên cạnh những loài hoa khác, nó chỉ có thể làm nền.

Cô là một bông hoa kế, còn mẹ cô mới thực sự là đóa hoa hồng được bao bọc ở trung tâm.

Ngay cả cái tên của cô cũng chứng minh điều đó, “Diệp Hỷ Hoan” có nghĩa là “Diệp Thính Phong thích Lành Hoan”.

Mẹ cô là người phụ nữ kém may mắn nhưng lại hạnh phúc hơn bất cứ ai trên đời.

Bác sĩ từng dự đoán bà chỉ sống không quá ba mươi tuổi, nhưng bà đã sống tới năm bốn mươi tuổi mới rời khỏi thế gian này.

Trong vòng mười mấy năm đó, cô đã tận mắt chứng kiến người cha coi trời bằng vung của mình yêu thương vợ đến mức nào, yêu thương tới mức sinh lý tử biệt cũng không còn nghĩa lý gì nữa.

Giờ phút mẹ nhắm mắt, cô nghe người cha đó thì thầm bên tai mẹ rằng: “Nếu thua mất em, thì thắng được cả thế giới này cũng có là gì”.

Trong khi đó một người đàn ông khác đứng một mình trong bóng đêm ở ngoài vườn, khi ông ngẩng mặt lên, dưới ánh trăng cô nhìn thấy khuôn mặt đẹp tuyệt vời đó ướt đầm nước mắt tự bao giờ.

Khoảnh khắc đó, cô lần đầu tiên cảm thấy ghen tỵ với mẹ của mình.

Cúi đầu, nghiêng người rồi vung chiếc gậy lên.

Tư thế cực kỳ hoàn hảo đó kết thúc, song những ngọn cỏ bị đánh bật tung còn bay cao hơn cả quả bóng nhỏ xinh màu trắng.

“Diệp Hỷ Hoan”, Thính Phong nhìn cô con gái đang mất hết tinh thần, “Con đang nhỏ cỏ đấy à?”.

“Con đang chán”, Hỷ Hoan quăng chiếc gậy đánh golf đi, ngồi phịch xuống đất, “Hôm nay con không có lòng dạ đâu để đánh golf với bố, bố ạ”.

“Nói xem có chuyện gì nào”, Thính Phong chau mày, nhưng bộ dạng lại có vẻ rất hứng thú.

“Con bị người ta từ chối”.

Xem ra đây có vẻ là việc nghiêm trọng rồi.

“Làm gì mà bị người ta từ chối?”

“Ngổ lờ yêu”.

“À”, Thính Phong khẽ thở dài.

“Sao bố lại phản ứng một cách bình thản như vậy nhỉ”.

“Trong tầm dự đoán mà, có gì phải ngạc nhiên chứ”. Huống hồ anh cũng đã từng cảnh báo con bé về chuyện này.

“Làm thế nào bây giờ?”, đôi môi hết sức đáng yêu cong lên vẻ bất mãn.

“Nếu như con cảm thấy cần bắt cóc hẳn ta rồi đưa thẳng đến nhà thờ, thì bố có thể giúp con ngay lập tức”.

“Làm vậy đương nhiên không được rồi”, Hỷ Hoan phản đối ngay tức thì, “Con muốn anh ấy tự nguyện kia”.

“Nếu vậy thì chúc con thành công”.

“Bố, con vẫn luôn thắc mắc rằng không hiểu liệu bố có chấp nhận việc con theo đuổi một người đàn ông lớn hơn mình đến hơn hai mươi tuổi hay không”, Hỷ Hoan ngẩng đầu lên, nhìn bố mình với vẻ nghi ngờ.

“Bố cũng rất tò mò việc nếu như tình địch cũ gọi mình là bố thì cảm giác sẽ như thế nào”, một tia tình nghịch lóe lên trong mắt Thính Phong.

“Có lẽ anh ấy già rồi nên con sẽ còn phải chăm sóc anh ấy nữa”.

“Tập đoàn Hoa Hạ còn sở hữu những bệnh viện hàng đầu của nước Anh mà”.

“Con hiểu rồi”, cô con gái xinh đẹp thở phào một tiếng.

Hóa ra, người ta gọi con bé là tiểu yêu tinh cũng không phải không có lý do.

Khả năng mê hoặc vốn cũng có di truyền mà.

“Lý Kiều”, giọng nói trẻ trung vang lên trong điện thoại.

Lý Kiều chau mày, đã nói bao nhiêu lần rồi là con bé không được gọi thẳng tên anh ra như thế.

“Sao lại không nói gì, không vui à?”, Hỷ Hoan cười, hoàn toàn không để tâm đến sự lạnh nhạt của anh.

“Cô có biết mỗi lần nhận được điện thoại của cô, tôi đều cảm giác như mình vừa giẫm lên một đồng phân chó hay không”, Lý Kiều bực bội nói thẳng thừng.

“Vậy khi gặp cháu chú cảm thấy thế nào?”

Đến giọng nói mềm mại đó cũng giống hệt, Lý Kiều buồn bực nhìn bóng người đang lao đến trước mặt mình.

“Hello”, Hỷ Hoan vẫy tay với anh, cầm cốc cà phê của anh lên uống một ngụm với vẻ như thân thiết.

Bóng ma vẫn chưa chịu tan đi.

Anh lạnh lùng nhìn cô bé.

“Lại đến đây làm gì?”, anh nhìn vào màn hình máy tính để trước mặt, hỏi nhạt nhẽo.

“Cách mạng vẫn chưa thành công”, đầu cô ghé sát lại, tò mò nhìn vào nội dung anh đang đọc, chần chừ quá nửa màn hình.

“Không phải thứ mà cháu thích đâu”, anh đóng máy tính vào một cách dứt khoát rồi đẩy sang bên cạnh.

“Ai biết được khẩu vị của chú lại đa dạng đến vậy, Hoàn phì yến sấu(2), không chê một thứ gì”, cô không buồn để ý đến những lời anh nói, cả thế giới này đều biết Tổng giám đốc Lý của công ty Hoa Hạ hồi còn trẻ đã từng nổi tiếng vì đào hoa.

(2). Trong dân gian Trung Quốc có lưu truyền câu “Hoàn phì, Yến sấu” (Hoàn béo, Yến gầy) để nói đến sự đối nghịch về hình thể giữa mỹ nhân đời nhà Hán và mỹ nhân đời nhà Đường: Hoàng hậu Triệu Phi Yến của Hán Thành Đế nhỏ nhắn còn Dương Quý Phi của Đường Huyền Tông lại đầy đặn. Ngày nay câu này còn dùng để chỉ sự phong phú đa dạng.

Bố cô, Diệp Thính Phong, không hề có hứng thú với bất cứ người phụ nữ nào ngoại trừ mẹ cô, Lãnh Hoan.

Còn Lý Kiều thì khác, lại có hứng thú với tất cả phụ nữ, nhưng chỉ có tình yêu với mẹ cô là sâu sắc.

“Em muốn có anh”, cô nhấn mạnh thêm một lần nữa.

Lý Kiều nhìn Hỷ Hoan, lặng im không nói.

Đối với một người con gái vốn từ nhỏ đã muốn gì được nấy như cô, có lẽ không hề biết đến hai từ “cực tuyệt” có nghĩa là gì.

“Em muốn có anh”.

Nói giống hệt như cô đang nói mình muốn có một chiếc áo đẹp hoặc một chiếc xe hơi BMW vậy.

Từ trước đến nay anh vẫn yêu thương cô như yêu thương đứa con gái bé bỏng của mình, những thứ mà bố cô có thể cho cô thì anh cũng có thể cho, những thứ mà bố cô không thể cho, anh cũng vẫn có thể cho.

Con bé còn muốn thế nào nữa chứ?

Đã không biết thỏa mãn với những gì mình có, còn để ý đến anh.

Trò chơi của trẻ con.

“Diệp Hỷ Hoan, chú đã chịu đựng cháu đủ rồi”, anh mỉm cười, song đôi mắt tuyệt đẹp lại không hề mang chút hơi ấm.

Là bậc cha chú, anh nên cho con bé biết thế nào là sự dạy dỗ, để sau này nó có thể trưởng thành hơn.

“Cháu có biết không, việc cháu muốn thứ này thứ nọ mà không suy nghĩ kỹ, sẽ mang lại gánh nặng cho người khác đấy”.

Nụ cười ngọt ngào đột nhiên đông cứng lại trên khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung, Hỷ Hoan ngẩn người ra, ngạc nhiên trước sự nghiêm khắc khác thường của Lý Kiều.

“Nếu như không phải vì mẹ cháu, thì chú cũng chẳng buồn nhìn cháu đến một cái đâu”.

Trong ánh nắng rạng rỡ của buổi chiều, câu nói được cất lên bằng chất giọng uể oải nhưng vẫn nguyên vẹn tình thương yêu đó vang lên, rồi đọng lại trong không khí.

Ngoại truyện 3

Thời tiết thật tuyệt vời.

Tôi nhìn những hạt sương mai lấp lánh trên những lá cỏ trong sân, mắt hơi khép lại, thả ra một vòng khói tròn xoè dưới ánh mặt trời ấm áp. Không hiểu sao trong lòng thấy một niềm vui ngấm ngấm, cảm giác hệt như hồi còn nhỏ khi bố mẹ có việc ra ngoài, tôi liền vút ngay sách vở để chạy ào ra phòng khách ngồi xem ti vi vậy.

Công việc làm thêm ở bệnh viện cũng khá nhẹ nhàng, dù rằng phải mặc bộ đồng phục y tá màu hồng nhìn phát buồn nôn đứng ở quầy đăng ký làm thủ tục, hay đi tới các phòng bệnh để thay hoa tươi hoặc đưa báo. Ngày nào cũng theo một trình tự như vậy, song lương tính theo giờ không hề thấp. Điều duy nhất khiến tôi không chịu nổi là chứng nghiện thuốc của mình.

Tiếng bước chân khê khàng vang lên từ đằng sau, tôi giật mình, chỉ kịp ném vội đầu lọc đang cầm trên tay đi, trong khi đó bao thuốc lá và cả chiếc bật lửa cũng bay vèo theo cùng với động tác quay người quá vội vàng.

Trước sự kinh ngạc của tôi, viên ngọc trai giữa vành đai bằng vàng vừa bay đi đã nằm gọn trong một bàn tay.

May quá, còn chưa rơi xuống đất. Tôi giữ chặt lấy lồng ngực đang đập thành thịch của mình, nhìn về phía người đã cứu mạng báu vật của tôi.

Đó là một người đàn ông trung niên cao lớn và rắn rỏi, mặc một chiếc áo khoác màu đen, lặng lẽ đứng đó một mình.

Trông mặt có vẻ hơi quen.

“Lần đầu tiên gặp anh, mà như gặp lại người xưa cũ”.

Tôi nghĩ chắc chắn mình đã bị ánh mặt trời làm cho choáng váng rồi, nên trong đầu mới tự nhiên bật ra một câu lạ lùng như vậy.

Anh ta có đôi mắt màu nâu sẫm tuyệt đẹp, đôi mắt sâu nhìn không thấy đáy, nhưng dù đứng ngay dưới ánh nắng chói chang, nó vẫn lạnh như băng vậy.

Chiếc áo len màu tàn thuốc lá, quần âu màu đen, một bàn tay anh ta đút trong túi quần, một tay cầm chiếc Orb Lighter của tôi, lặng lẽ không nói một lời.

Anh ta quả là một người đàn ông tuyệt đẹp.

Tôi ngẫm đánh giá trong đầu, dù khuôn mặt ấy đã hằn dấu vết phong sương của thời gian, nhưng những thứ đó chỉ khiến cho vẻ chín chắn càng hiện rõ.

“Cái đó là của tôi”, tôi lên tiếng, nhìn vào thứ anh ta đang giữ trong tay.

Orb Lighter số lượng có hạn của hãng Vivienne Westwood, nhiều lần tôi cũng đã muốn cất kỹ nó đi, song lại không kìm nổi ý muốn đem ra dùng.

Anh ta ngược mắt lên, ánh mắt bình yên như mặt nước, khiến nhịp tim tôi không hiểu vì sao lại bỗng nhiên đập loạn.

“Nó rất đẹp”, anh ta chìa tay ra cho tôi, “Rất quan trọng đối với cô phải không?”.

“Là quà người ta tặng”, tôi gật đầu, có lẽ anh ta đã không bỏ qua sự kinh ngạc mà tôi mới bộc lộ vừa rồi.

“Là bạn trai à?” Tôi hơi không thoải mái với việc anh ta tiếp tục hỏi đến chuyện này.

“Bạn trai cũ”, tôi trả lời thành thực. Cảm giác khi nói chuyện với một người đàn ông đẹp trai trong không khí thanh khiết của buổi sớm thật tuyệt vời, dù anh ta cũng không còn trẻ nữa.

“Để hoài niệm sao?”, anh ta dùng từ ngắn gọn tới mức tôi đa có thể.

“Hoài niệm thì có ích gì kia chứ? Ký ức có thể khiến người ta ăn no mặc ấm hay không?”, tôi lắc đầu cười ngất, “Chỉ là tôi thích chiếc bật lửa này thôi, nó chẳng liên quan gì đến người ấy cả”.

Anh ta có vẻ hơi sững lại, không nói gì nữa.

Tôi tiếp tục đánh giá.

Đối với người đàn ông này mà nói, sự im lặng của anh ta không phải là vàng, mà chính là mũi kiếm sắc nhọn.

Tôi nhặt bao thuốc dưới đất lên.

“Cô hút thuốc Thất Tinh à?”, anh ta lại hỏi.

“Xin của người khác thôi”, tôi tung bao thuốc trong tay lên, “Tôi hút thuốc Lạc Đà”.

“Lạc Đà nặng lắm”, anh ta nói, chất giọng trầm thấp cực kỳ hấp dẫn.

“Tôi thích hút Lạc Đà, nó có sức chịu đựng rất tốt, giống hệt con người tôi”.

Anh ta bật cười, khiến tôi ngạc nhiên. Được thôi, tôi thừa nhận là từ đó dùng không hẳn thích hợp, nhưng trong chốc lát, tôi đột nhiên lại có cảm giác như vậy.

“Tuy nhiên phần lớn những người có sức chịu đựng tốt lại không thông minh, đó là một kiểu bù đắp cho nhau”, tôi bổ sung, hi vọng có thể lại được nhìn thấy nụ cười của anh ta.

Nhưng anh ta đã quay về với vẻ bình thản ban đầu, khiến tôi phải ngấm ngầm thất vọng.

“Cô là một đứa trẻ thông minh”, anh ta đột nhiên cất lời khen, ngữ điệu thản nhiên song lại khiến tôi vô cùng hớn hờ.

“Tôi không phải đứa trẻ”, tôi cãi lại với vẻ không chấp nhận.

“Tôi thì thấy là như vậy”, anh ta vẫn giữ quan điểm.

“Nhưng anh thì không hề già”.

“Cảm ơn”, anh ta cười.

“Anh là bệnh nhân ở đây à?”, tôi hỏi, nhận ra khuôn mặt anh ta có vẻ hơi nhợt nhạt.

Người đàn ông đó gật đầu.

Tôi không hỏi anh ta mắc bệnh gì vì cảm thấy anh ta có vẻ rất thận trọng với cảm xúc bông bột của người đối diện.

Thật là kỳ cục.

“Cô là y tá ở đây à?”

Tôi lắc đầu: “Tôi chỉ làm thêm thôi, tôi vẫn đang là sinh viên”.

“Cô học ngành gì?”, anh ta hỏi.

“Khoa Kiến trúc Đại học M”, tôi trả lời.

Trong mắt anh ta chợt thoáng qua một cảm xúc gì đó lơ mơ không rõ.

Tôi cũng cảm thấy hơi bối rối trong lòng.

“Có vẻ người gốc Hoa học chuyên ngành đó không nhiều”, anh ta tiếp tục câu chuyện.

“Uhm, nhưng tôi là một sinh viên giỏi”, tôi gần như khoe khoang một cách tự đắc, “Với lại tôi cũng có mục tiêu riêng của mình”.

“Mục tiêu gì?”

“Anh có biết nhà hát thủy tinh ở quận Soho, London và chung cư cổ điển Inverness không? Thật khó tưởng tượng đó lại là tác phẩm của một cá nhân đúng không?”, tôi hào hứng kể về thần tượng của mình, “Đó là tác phẩm của một nữ kiến trúc sư người gốc Hoa. Mà hồi trước chị ấy còn là sinh viên khoa Kiến trúc Đại học M của tôi nữa đây”.

Có vẻ như không liệu trước được sự kích động của tôi, anh ta đột nhiên ngắt người, mãi sau mới chậm rãi đáp lại một tiếng: “À, vậy ư?”.

“Chị ấy tên là Lãnh Hoan”, không để ý đến phản ứng khác thường của anh ta, tôi tiếp tục nói.

“Tôi có biết”, lần đầu tiên anh ta trả lời với vẻ nóng vội, giọng nói hơi bị nén lại.

“Thực ra tên của tôi và chị ấy rất tương xứng với nhau”, tôi tự cười giễu mình, “Chỉ có điều không biết là sau này có thể thành công như chị ấy được không”.

“Tên cô là gì?”, anh ta nhìn tôi, đôi mắt màu nâu chớp lên những tia hổ phách dưới ánh mặt trời.

“Hàn Duyệt”.

“Hàn” với “Lãnh”, “Duyệt” với “Hoan”(1), quả là trùng hợp, có đúng không?

(1). Hàn cũng là lạnh, Duyệt cũng có nghĩa là vui vẻ.

Anh ta lại hơi ngẩn ra.

“Cái tên đó khá hợp với cô”, anh ta đưa ra kết luận.

“Tôi có một gia đình hạnh phúc và lớn lên trong sự yên bình”, tôi cười, thực ra tôi thuộc về tuýp người cởi mở, tính cách vui vẻ nhiều hơn là lạnh lùng.

“Cô thật là may mắn”, ánh mắt anh ta có chút gì đó thâm lương, biểu cảm thâm trầm khiến tôi không thể nào thấy rõ.

Có tiếng bước chân vang lên ở lối đi phía sau, bốn người đàn ông mặc âu phục phẳng lì bước tới, đứng hai bên anh ta, nhìn tôi một lát rồi thì thầm những câu gì đó vào tai anh ta.

Người đàn ông ấy gật đầu, sau đó nói với tôi: “Cô Hàn Duyệt, xin lỗi vì tôi phải đi bây giờ, hẹn gặp lại(2)”.

(2). Câu chào tạm biệt của tiếng Trung có nghĩa là hẹn gặp lại.

“Khi nào thì gặp lại?”, tôi nhìn theo anh ta, hỏi.

Anh ta ngoái đầu nhìn, tỏ vẻ ngạc nhiên: “Gì kia?”.

“Anh nói là hẹn gặp lại, nên tôi hỏi khi nào thì gặp lại”, tôi đứng lẳng lặng nhìn anh ta, lặp lại câu vừa hỏi.

Anh ta hơi sững lại, những người đàn ông bên cạnh cũng nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Cuối cùng anh ta không nói một lời, chỉ mỉm cười, sau đó quay người bước đi.

Tôi đứng nguyên tại đó, hơi tức giận. Từ trước đến nay chưa có một người đàn ông nào lại coi thường tôi đến vậy, anh ta là cái gì chứ? Một câu cũng không thèm đáp, thật quá ngạo mạn!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-phong>